

உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

தி ரா வி ட ப் பி ர க ரி கை.

திருவாவடுதுறை

மாதவச்சிவஞானயோகிசுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

அருடாதேசமொழிந்து

அவாநின் விதாநிமணனியாய விளங்காநின்ற

ச பா ப தி ந ர வ ல ர வ ர க ள ர ல்

நி ர ற் றி,

சித்தாந்தவித்தியா நுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிட்டுப் பதிக்கப்பட்டது.

தொடக்கம்

சாலையாணசபா-க அ உ க.

விமாலை-ஸ்ரீ கார்த்திகை-ஸ்ரீ

1899

Copyright Registered.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ பே சாமிநாதையர்
நூலநிலையம்.
சென்னை-600090

இ ய ன் மு னை.

தாயிரம்	க
தமிழ்நெல்வாடிமழை மீதியல	௩
இலக: மாமர மீதியல	௧௦
இலக: கயமாட மீதியல	௨௪
சாதிமர மீதியல	௧௭௮
ஒளிமீதியல	௨௦௨

விஷய சூழிகை.

[illegible]

தண்டியலக்காரம்	௭௭
தமிழினறையகமடசி	௬
தமிழ்ச்சொன்னுடிபு	௭
தமிழ்ப்பொதுவெலை	௧௦
தமிழ்வேதம் திருச்சிறையடல்	௧௦௫
மெழுவாயிறவாடாக வோ	
தமுறை தெரிததல	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	௧௦௪
ஐ சலிய பரம்பொருள பரம சிவன்	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	௧௦௫
எ பாராததானமாதத மந	
திரவோத்தாயதறிவறுத்தல	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	௧௦௪
ளோ துதருகிய வங்காரிகள்	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	௬௬
கள வைதிகசைவவோத்தா	
மாறு விளக்கல்	
தலைச்சங்கம்	௨௬
தி	
திரிபதாத்தமனாதிநித்யம்	௧௦௫
திருக்களிற்றுப்படி	௧௬௧
திருக்குறள்	௧௨௬
திருக்கோவை	௧௦௬
திருத்தணிகைப்புராணம்	௧௭௫
திருப்பல்லாண்டு	௧௧௧
திருப்புரம்	௧௨௧
திருமந்திரம்	௧௧௨
திருமுருகாற்றுப்படை	௧௦௬௬
திருமுறைகள் சதாவேதமொக	௬௬
கும் தமிழ்வேதமாதுதெரித்தல	
திருமுறையிளக்கிடம், திருமுறை	௧௨
யோத்தன் முறை வைப்பு	
திருவருட்படவ	௨௦௦
திருவள்ளுவமலை	௧௬௨
திருவாசகம்	௧௦௮
திருவிசைப்பா	௧௧௧
திருவுருதி	௧௬௦
து	
துமபைத்திணை	௧௬
தெ	
தெனமொழிமுடிபு	௬

தேவாரம்	௧௦௬
தொ	
தொகைமரபு	௬௬
தொல்காப்பியப்பாயிரவிரித்தி,	௭௧
முதற்குத்திரவிரித்தி	௭௧
தொல்காப்பியவுரைகள்	௭௧
தொல்காப்பியம்	௬௦
ந	
நற்றிணை	௧௬௭
நன்னூல்	௭௮
நா	
நாலாயிரப்பிரபந்தம்	௧௨௨
நா	
நானமரபு	௬௨
நெ	
நெஞ்சவிடுதலை	௨௦௧
நெடுநல்வாடை	௧௬௬
நே	
நேமிநாதம்	௭௭
நை	
நைடகம்	௧௭௬
ப	
பதிற்றுப்பத்து	௧௮௬
பட்டிபாளையம்	௧௬௬
பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பிய	௬௧
வரலாறு பொருந்தானம்	
விளக்கல்	
பதிற்றுப்பத்து	௧௮௮
பதினெண் திக்குகணக்கு	௧௬௬
பதினொரு திருமுறைப்பிரப	௧௧௪
துவகள்	
பததப்பாட்டு	௧௬௬
பரமகரணநிறுபணம்	௧௪௮
பராபராசுபிரமணியநிறுபணம்	௮௮
பராபராநானபாருபாடு	௬௨
பரிபாடல்	௧௬௮
பரிமேலழகியாருரை ஏகாணம்	௧௫௫
வாதிகட் கட்டவிகாத்தமா	
மாறு	
பலவகைப்பிரபந்தவிலக்கியம்	௭௭
பன்னிருபடமுதலியன	௫௬
பா	
பாடாண்டிணை	௧௭
பாடையிலடி	௬

பாத்தம்

பி

பிரபுலிங்ககீலை
பிரபோதசந்திரோதயம்
பிரமகோத
பிரமவிவர்த்தனவாதநிராகரணம்
பிரமோத்தரகாண்டம்
பிரயோகவிவேகனுலாரகொண்ட
அகத்தியவரலாறு பிழையா
தல் காட்டல்
பிரயோகவிவேகனுலாரகொண்ட
தொல்காப்பியவரலாறு பிழை
யாதல் நிரூபித்தல்
பிரயோகவிவேகம்
பிதப்பியல்

பு

புணரியல்
புராணவிலக்கியம்
புள்ளியங்கியல்
புறத்திணையியல்
புறநானூறு
புறவிருளென்னு மந்தகார
மரீக்ஷாகத்திணையாமகாமை

பெ

பெயரியல்
பெரியபுராணம்
பெருமபாணாறு தப்படை

பொ

பொருட்பாறுபப்படை
பொருளதிகாரம்
பொருளியல்

பேர

பேர்த்ரிபயல்பெருடை

ம

மணிமேகலை
மதரைககாஞ்சி
மரபியல்
மலைபடுகடாம்

மு

முக்குணவசத்தரான தமிழ்ப்
புலவர் பாக்கடிருவருடபா
வம் திருமுறைபுமகாமை
நிரூபித்தல்
முதற்பொருள்

என

களக
க.கி.க
க.கி.க
க.கி.க
க.கி.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

முதற்நிருத்தமுதலிருத்தி
முதமொழிவெண்பா
முத்தமிழ்ப்பாடி
முலையபாடி

க.க

க.க

க.க

க.க

க.க

மு

முலமலிருப்பணம்

க.க

மெ

மெப்பபாடி

க.க

மொ

மொழிமரபு

க.க

யா

யாபடருவக

க.க

யாபடருவக

க.க

வ

வரு

க.க

வினையாபத

க.க

வா

வாசு

க.க

வாசு

க.க

வாசு

க.க

வாசு

க.க

வி

விசு

க.க

விசு

க.க

விசு

க.க

விசு

க.க

விசு

க.க

விசு

க.க

வி

விசு

க.க

விசு

க.க

விசு

க.க

வெ

வெட்டிப்பண்ணை

க.க

வெண்பாபாடி

க.க

வெண்பாமலை

க.க

வே

வேதாமபிரமாணியம்

க.க

வேதாமபிரமாணியம்

க.க

வேதாமபிரமாணியம்

க.க

வேதாமபிரமாணியம்

க.க

வேதாமபிரமாணியம்

க.க

வேதாமபிரமாணியம்

க.க

வேதாமபிரமாணியம்

க.க

வை

வைதிக சாத்திரம்

க.க

உ

கண்டகி தனை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

மன்னுமாழதற்குடவுளைமனத்திடை நிறுவி
யென்னையோர் பொருளாக்கோண்டாங்குரவனையிறைஞ்சி
யின்னமாண்டிராவிடப்பிரகாசிகையென்னுந்
தன்னேநேர்தருந்தமிழ்வாலாறுசாற்றுவனால்.

பாயிரம்.

சூனா ஞாலத்து மனனுயிராத தொகுதியு
டூறாது கவையு நாறமுழு மொடியு
மோசையு மெனனப பேசுமைம புலததொடு
நலலத னலனுந் தீயதன றிதும
பகுத்துணா காட்சி யகத்துணா வுளப்பட
வாறறி வுமமுடை வீறுசால சிறப்பின
மக்களுயிராத தொகுதி மனவிரு ளிரீஇ
மிககபே ரறிவு விளக்க மேவிய
வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவனன நருளிய வெனைவகை மொழியுளு
மறம்பொரு ளினபம வீடெனு நான்குந
திறம்பா மரபிற நெளியவறி வுறுத்தலிற்
கூடவுண்மா மொழியெனப புடவிநன நேத்தச்
சீரியல வரம்புடை யாரிய மொழியு
மமிழதியல வரம்புடைத தமிழ்வள மொழியு
நிகருநீஇச சிறந்து நிலவுவ வாலவை
கலிகெழு திரைவிரீஇக கலன்பல மாய்க்கும
வலிகெழு முவரி வளைஇய மாட்சிக
குறுகுநா மனங்கண் புயக்கல கூடாஅ
ரிறுமபூ துறநனி பொன்மய மியறறுந

திராவிடப்பிரகாசனகை.

தேவலஞ் சான்ற நாவலம் பொழிலக,
தொன்பான் வருடத் தோங்குபா சதமெனுங்
சூரும பூமி மருவுகண் டங்களு
ளாத் தனருள்ளே தாகம வழக்குரு
சாதி வரம்புக் திரிதமுந் தலனு
மேதகத் தருளி விளங்குந் தெய்வக்
குமரி கண்டங் குலவுநீஇ மறாதன்
வடாநுந் தென்து மாபுளி மனையா ||
பயிலு மாலைபா பனனு பிரண்டுட
டமிற் வரலாறு தலையென வெந்தழிநா
டையவுநத லுறுதற் கமாங்குது தலையெ
தமிழின் மெய்வா பழமை மாபெ
புலசகண மமலு மிவசன மாபே
கலைக்குவை சிவனு மலகநா மாபி
யேத்தருவு சிறப்பற் சாத்திர மாபென
நாலவகைய படுக்கு மேவொடு முழிபும
வரன்முறை நிறுவி யரிநா வரு மாம
புரைதபு தரிநுமுறை திகழுகற பொருடெ

குதுவுமது.

தமிழின் றெணரை மாபிணையும், அகனிலக்கண மாபிணையும், இலக்கிய மாபிணையும், சாத்திர மாபிணையும். நல்லாசிரியா வழிநின்று தெளிதரற்குரிய மாறவ அறிவு மாட்சி யுடையரல்லாதா சிலா, இக்காலத்துத் தாநகா மநிநசுவாறருன முறை பிறழ்க்கொண்டு தமிழ் மொழியிஹ பிறமொழியிஹ பலவாமெழுத் வெளியிட்டு வரய ப்ழித்தலாஹம், அவர் உரையின் பொயமமை தேறமாட்டாத பேசைநீரா, அவர தினை மெய்யெனக்கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியா தெய்வப்புலமை மாட்சியிணையும், அவா றுறுரைகளின் றுரதம்மிய முறையிணையும், வரன்முறை போவருது புறமபழித்துத் தமக் கும் பிறர்க்குந் தேடுகுமுதலாஹம், தமிழ் உலக மறவறதின் உணமை தேறி புறதிட பயனெய்துதற்பொருட்டு அத்தினெல்லாம் விளக்கி, ' திராவிடப்பிரகாசனகை ' யென னம் பெயரினில் இவ்வசனகிரந்தம் இயறதுவே மாயினேம்.

இனித் தமிழ் துலுரைகளின் கால முறையெல்லாம் இதனகண் முறவெடுத்த னுதயக் கூற ஒருபட்டிலம். என்னை? தமிழ் துலுரைகள் பிறநக கால வெலைகளை அந்நுலுரை யாசிரியன்மாருட் சிலரன்றிப், பலா, அவவவறுதுட் டெரியக் கூறுதொழித லுமென்க. அந்ருயினும், பின்னை துலுரையாசிரியர்கண் முன்னை துலுரைச் சொற பொருளுகித் தத்த துலுரைகளுள் வழிமொழிந்து கொண் டிரைக்குமாறு பறறி, இவை முற்றென்புரி ஈடக்கு துலுரைகள், இவை பிறறேனறி நடக்கு துலுரைக் ளெனபத லிதவியுப்படுதலின், துலுரைகட்கு முற்பிறபாடு அவ்வாதருற கொண்டு, அம்முறை இவ்வித, நிகழ்பெறு துலுரைகளுள்ளுந் தமிழ்ப்புலமைக்குரு சாத்திரப்புலமைக்கு மீன

திராவிடப் பிரகாசினி

சிறியளவு. சீர்தரமாகச் சிகிச்சை அளிக்கப்படாததால் விடப்படாத பழுதிப் பெற்றி மாத்திரையே இதன்கண் தனது விளக்கக் கூறலுடையது.

[illegible]

• 61 •

ALL THE SEVENTEENTH AND EIGHTEENTH CENTURIES.

17 JUL 1991

மலர்நிலை புலவந்த தச் செவியுடையவர்களைச் சமுதாயம் எழுந்தரப்படுத்தியெனவுடா, இவையோசை பெணவும், இந்நவனப்பங்கு. இவ்வறா, எழுந்தரப்படுத்தியிருந்து முதற்காரணமாக அதனினினதும் விருந்தியாட உதோனநிச் செவியுடையவருவது இவையோசை ஆகாய முதற்காரணமாக அதன்பட டோனநிச் செவியுடையவருவது. வடதுலா எழுந்தோசையை வுருவரும்க் சந்தெனறு, இவையோசையைத் தொனியாடம்க் சந்தெனறும்க் கூறுபு. சந்த தனமாத்திரையின கூரியமாயிய வாகாயமே சந்தத்திற்கெல்லாங் காரணமாகலின், எழுந்தோசைக்கு, வேறு காரணமாமா நெனையெனின்,-- அந்நதும், ஆகாய மெழுந்தோசையுட புலப்படுத்தியவர்க்கு வியையோசைக்குக் காரணமாவதனறி அந்நத புலப்படுத்தியவர்க்கு வெழுந்தோசைக்குக் காரணமாகா நெனக். ஒளியு மூருவமும டோலுப் புலப்படுபதும் புலப்படுவதுமாகிய விவையோசைக்கும எழுந்தோசைக்குந தம்முள வேறுதனம் அனுவயத்தின வெளிப்படத் தோனறுசலாந்நம், கட்டுலோசை முதலாயின வெழுந்தோசையின வேருதல் எல்லாக்கு மொப்ப முடிந்த காலானும், அவ்விரண்டின காரணமும் வேறென்பது தனியப்படு மெனக். இன்னும், அங்காப்பு முதலிய அனுவய நரியாற புலப்படுவது எழுந்தோசையெனவும், அதனைப் புலப்படுத்தியாய் எழுந்தோசைத் தன் முதலிய புறமுயநரியாற பிறப்ப இவையோசை யெனவும், தம்முள வேறுபாடு தெரிந்தனாந்நுகொள்க.

இன்னும், இவ்வயிரதவயோசை பவுதிகவோசைகளி னிலக்கண வேறுபாடுகளும், சந்தோசைக்குக் காரணமான விந்து வென்னுஞ் சத்தமாயையின் தன்மைக்குப் பிர மாணமும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபடியுடைய பிராரணவிய ல்ரண டாம்பாதத் திரண்டா மகிகரணத்துத் தடைவிடைகளான விநாகக் கூறியருளாசன், ஆண்டிக் காண்க. உகந்திய ரூசுருமமா பெழுந்த நாத ரெஞ்சினகட பைசாதிடாயக் கண்டத்தினகண மததிமையாயப் பின்னாத தன் செவிசுருக் கேடருஞ் சூக்குடனசரிபும பிறர் செவிக்குக் கேடருந் துலவைசரியுமாயப் பல்வே நெழுததுக்களாய். இவ்வெழுத் துக்கள வடமொழி தெனமொழி முதல்ய பாடசு சொல்லடியாய்ச் சங்கற்ப யணாச்சி நிகழ்தற கேதுவாம்.

இனி ஆசிரியாகன சொல்லிலக்கணம் பல்வாறு 9 மப. 33சதுரபா 'சுடமநி யாதாறுக்கு இது குடமென்றால் இது வென்னுஞ் சுடந் பபபரு குடமென்னும டொரு ளும் பேதமினி யபேதமாய்ச் தோனறுதல்ன், 'சொன னிச்சயம்' எனமப, 'ய்பு' என றும், 'திரவியம்' எனறுய கூறுவா. சேனாவரையா "மொழிப்பொருட் காரணம் விஷ் ப ம்த் தோசுரு" எனனு முறியிபற சூத்தரதது. 1 ம3மே பரதிப "பொருளொடு சொ னியை பிபறகை யாகலான, அவ்வியறகையாகு லியையபா சொ பொரு ளுணாகது மென்ப" என்றரைத்து, "ஒருசாரா பிசாரணாச னு முணாகது மென்ப" எனப பிநா மதங் கூறி யொழிவா. உரையாசிரியரு ஈசஞ்ஞாசுக்னிபரும "ச யாதினை யெனம் ளுர் மக்கட் சுட்டே" எனறுஞ் சூத்தரது (முறைய "சொல் எழுத்தஞ் ளுச்சுப்பட ம்த் திணையறி வுறுக்கு மோசை" எனறும, "ஒருயன பொருட்டனமைய யத்ததறுச சொற கருவியாய் நிறகும" எனறும, அவரோடு ப தபட்டுரைப்ப இன்ச "சொல்லும பொருளும் பேதா பேதமாம்" எனக கொண்டா முக்க ல்ருசுசாரா.

சத்தப் பிரவஞ்சம் அத்தப் பிரவஞ்சமெனச் சா யருவகை பநம். இவை பிரண்டிற் தமமுள வேறுபாடுடையவாயினும், சுசமென்னுஞ் சாத ன வேறுபா டின் மையானும், சத்தப் பிரவஞ்சம் அத்தப்பிரவஞ்சமெனப் பறிதனறி ந் ளொமைபாறும, சத்தமாயை யொனறுதானே சத்தமுமு மாத சூபமுமாகுய விசைநி தன்மைபுமுடை ததாய் அவவிரண்டறகு முசுதகாரண மாமெனக் கொள்ள பபநம். இன்ச சொற பொரு ளுணர்த்துதற கணுகுலமாரு ளாபகசு த்திகளும், டொருந் சாரியப்படுத குபசு ரமாகுய காரகசத்திகளும் அவவிரண்டனகண்ணுற் ளாசானமிபுதா லுனவாத லரு தாபத்து யாவையாற் கொள்ளப்படும. அறநேல், எழுத்தரணிபனத பருசு ளாதல், பதசுள்ளிபன தவாயநிலை தகுதி யன்மைகளான எழுவாய பவ நிலை முசுல்வாயத் தொடாபு நிற ளும் வாகுகியங்களாதல் அவவப்பொருள்களை யறிவுறுக்கு மெனவே கோடும், அவவா றன்றி யெழுதுகின் வேறாயப் பொருள்களை யறிவுறுக்குஞ் சத்திசுளானடென்பதற்குப் பிரமாண மிலையாலோவெனின், அறனறு 'கால்'என்புழிக் ககரவாகார லகரவெழுத் துக்களையறி அகரறின வேறாயப் பதமெனப் தொனறினமையானும், அகவாதே 'கால் லிடநது' என்புழி அபபதக்களின் வேறாய வாகுகிய மொனறினமையானும், எழு ததின் வேறாயப் பதவாக்கியங்கள் பொருளுணாததுவன வல்லவென்பது பெறப்படும. படவே, கையாயிதா மதம்பறற்க் ககரவாகார லகர வெழுத்துக்களே அப்பொருளுணாத துமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங் கொளவறி, அவை யொருவருக்கடிப் பொரு ளுணர்த்தமோ? ஒரோவொன்றே பொருளுணர்த்தமோ? எனக கடை பிணாகரு, ஓசை யுணர்வு தொழின் மூன்று முக்கணப்பொழுதே நிலைபெறுமெனபது கையாயிகா முத ளுநியோர்க் குடம்பாடாகலின், முறையிற பிறதது நின்று கெடுமெழுத்துக்களா ஒருநறுகடி

நின்று பொருளுணர்வுதமென்பது கூடாமையின், ஒரோவொன்றே பொருளுணர்ந்து மெனலவேண்டும். 'ச' என்ற மாஃசிறையானே 'கப' 'ஸம்' என்னும் பொருளுணர்ந்தாகையினால், உணர்வுதமெனியுங் கசர மொழி, 'செழுத்துக்களை யுச்சரித்தல பயனிலவாய முடியும்கலாவும், ஒன்றென்ற பொருளுணர்வுத மென்பது பொருத்தாமையின், 'சு' நுத் துப பதவாக்கியவகன் னெழுப்பப்பொருளியுறுப்பனவாகிய ரூபகசத்திகளுண்டென்பது சண்டிகொள்க சத்தியெனினும் பொருமெனினும் ஆதறலெனினும் பொருநதும். இவ்வாறான சொல்லாற பலப்படுத்தி பொருளியுறுக்கருந் ரூபகசத்திகள் சொற்றொறும் வெவ்வேறு உண்டெனவே கொள்க. 'சு' 'க' 'ஆ' 'ஆனம்' என்றமேலவன வொன்றைய நின்று வெவ்வேறு பொருளுணர்வுதக காணலின், ஒருசொறசத்தியானே ஒருபொருளின் தீப பலபொரு ளுணரப்படத்தலு முண்டாகுகொலெனின், — அதற்கு, ஆ ஆனம் என்றமேலவன வெவ்வேறு பொருளுணர்வுதகலின், ஒருசொல்லென்பதா, வெவ்வேறு சொற்களே யாமெனக் இனி வெவ்வேறு சொற்றொறியினும், எழுத்தொப்பபுணையானே பலபொரு ளொருசொல்லென்று அங்ஙனம் வழங்கப்படலென்பது, இன்னும், ஆ வென்பது பெற்றுத்தலு மரவிச்சுதத்தினுய முணர்வுதமவழிப பெயாச்சொல்லெனவும், இரக்கக்குறிப்பினே யுணர்த்துமவழி இடைச்சொல்லெனவும், ஆதற்புட்பெயாச்சொல்லு யுணர்த்துமவழி உரிச்சொல்லெனவது கொள்கப்படத்தலின், எழுத்தொப்பபுணையுறியே பசாரத்தான அவ்வாறு வழங்கப்படலென வென்பது தெற்றென யுணரக் இன்னும், இன்னுபக சத்தியதன்மைபயச சிவஞானமாபாடியசார சிவஞானமாபாடியத்துப பிரமாணவோத்தி னிரண்டாம் பாதத்து சானகாமதந்தரணத்திற் றடா விடைகளான மிக விரித்தரைத்தாரா, பொருடொறும் அவ்வக காரியநிச்சுச்சிக் கணு கூலமாய்ந்து காட்சிசத்தி னுணமைக்குப் பிரமாணமும் ஆனதே மிக விரித்தரைத்தாரா, அவ்வாறெல்லாந் தான்கு கூறிட்டபுகிள வாகிய மிக விரியுமென —து.

இனிச் சேனுவலு 7 பருங் “கால முலக” மெனனுரு குந்திரத்து, “உலகமென்பது இடததையும் அகுபெயரான இடத்து நிகழ்பொருளாகிய மகக்டொரு துறையு முணர்வுதுமாசலான, இருத்தனைக்கண்ணுரு சென்றதனெருவெனின், — அதற்கு, வட நூலுள்ள உலகமென்பது இருபொருட்குமுரிந்தாக ஒரப்படலெனமையின், மகக்டொரு துறையு யுணர்த்தும வழியு உரிப்பெயரேயாகலின், ஆதற்கு, — என்று, அசனுவலு ஒருசொல்லிருபொருட்கண்ணுரு சென்றதெனப்படலென இருபொருட்கு முரிமைபான இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது, வேறு பொருளுணர்வுதக லின் வேறுசொல்லாதலே துணியவாயினும், பல பொரு ளொருசொல்லென்பது எழுத்தொப்பபுணையுறியே ஒருசொல்லென்றா” என நிவவிய 40 பு தொகுத்தணர்த்தியது காண்க

இனி எழுத்துச் சொல்வழுவான பாடை பேசத்தற்குரியார் முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான அளவிற்பட்டு அறிவோடு புணர்ந்த ஆதே மகக்டெ வெனனும் பகுப்புடைய மகக்டெனப, “மகக்டாமே யாற்றி யுயிரே - பிறவு முனவே பக்கினைப் பிறப்பே” என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். தேவநூல் தானெழு முதலாயினார் மக்கட் கிளையென ஆண்டவருவ நெனக். தேவா தானவர் மக்களின் னுயாந்தோராயினும், காணப்படு முலக வழக்குக் கூறுகின்றாராகலின், ஆனது மகக்டெச சிறந்தெடுத்தோதிக் காணப்படாத தேவா தானவர் முதலாயினாரைக் கிளையென அவ்வாறு மக்குவாராயிற் றென்றுணரக்.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவியாககநூலாரும், “பெய்து மந்தி கிளியுலை பேசுந்லா - னுருமே தன்மை பொது” எனப்பேர்ப்பறி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்

‘தமிழ்’ கீசோஷமுடி |

இனிதே ‘தமிழ்’ என ஒரு சொல் இனிமைப்படைபுணர்த்தும். அது “தேனுறை தமிழரூர் திருவறை கூடலு-மணத்தலினை மதிக்குலமனை னாகியும்” என்னும் கல்லாடிக் கீணறும், “தமிழகழிப் சாடலவா தங்குமலாக தூர்-ருமிழகரக மேந்தவா ிவானமாரது தூர்” என நுள் சிவாமணியினுடம். “தமிழ்மென சாய வவனோடும” என னும் வாயவ் வியசங்கித்சயினுடம். “வண்ணி தமிழ்ப்பாட முகைக்குந் தாமரையே” என னும் இரா நாடனாசத்தினுடம். சென்சு “தமிழ், தமிழ் சாயலவா” என்பதற்கு நச்சினாகுகெனியர் “இனிமை - முவிய சாயலுபுடையவா” என்று பொருளுரைத்தார். தமிழ் என னும் தநம் மொசுந் தருமிமே னினதது, முருகு என்றும் பண்பு முருகென னும் பண்பிமே னினத வாறுபோல நான்கு தருமி மொழி மொழியினிலும் பாடையெனினும் ஒகரும். பிர யோக விவேக நூலார் “தமிழ்மென னும் ஆரியச்சொற் றமிழெனக் திரிந்தது” என்று கொண்டாராவெனின, “முதனமைபுடைய இம்மொழியைத் தோழியசாலத்தது இறைவன் தனசொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு கருசுலனதிப் பிற பாடைச்சொல்லால் இவ்வுரு னனதோர பொயினைக் திரிந்து நிறுத்தினுன்னதல் பொருத்தாமையின், அது செல்லாசென நறுக்க. இன்னும், இனிமைப் பொருளுணர்த்தார் தமிழென னும் பண்புச் சொற் றனசொல்லாய் இதனைக் கிலைபெறுவதாகக் கருகனை விலக்கி அவ்வாறு கோடல் செல்லாமை யணாக. இன்னுன, “தமிழ் திராவிடமென னும் வடமொழித் திரிபு” என்று கொண்டார் மற் றவர்க்கப்படவாறு மதிக்க. வடமொழிக் கடலுந் தெனமொழிக்குடலு நிலைண்ணினார்க்க வாசியியா சிவஞானிய கிதன் “வெவினை யுமோபுத்தலிற் திராவிடமென திரிப்பான்” யெனது வடமொழியார் தன்மொழியாற் றெனமொழியை ஆளுங் குறியீடு வேறு கூறியவாகது, “மூன்றுமுந் கபிறற் றெழுத்தான முழுவுதமார் யுனக் கினதாய்க்கோனறிநெடு தமிழ் பாண்ட” யெனது தெனமொழியார் தன்மொழியாற் றென மொழியை ஆளுங் குறியீடு யாங் கூறிப்பவாதே பொருட்மொழித் து வேறு நிறுத்ததலின், இச்சொன் முடிபே தொல்லாசிரியர் வழக்கார்பப் பயின்றுபோதநம் இயன் முடிபென பது அபொயியார் குற கருத்தாகல் பெற்றும். இன்னும், அகத்தியர் தமிழ்சு சுதந்திர இலக்கண முடிபுணரலாகவும், அது வடமொழிப் “பாணிய வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோர நூலாம்” என்றும், அகத்தியத்தன் வழித் தோன்றியது தொல்காப்பிய இலக்கண நூலாகவும், அது வடமொழி “குந்திர வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோர நூலாம்” என்றும், பிரயோக விவேக நூலார் முறைதிருமயி யுரைத்தார். அவையெல்லாம் ஆரியாபிமானங் காரணமாக வரன்முறை திறம்பிக் கூறினவையாம். அவை வரன்முறை திறம்பிக் கூறியவாதன் முன்னாக் காட்டுதும்.

இனிதே தொல்லோராகிய தமிழ் நல்லாசிரியர் இருவரை வழக்கே பற்றித் தமிழ் இலக்கண விலக்கிய சாதத்திர் வரலாற்றின் உண்மைத்தன்மை துணிவு தோன்றச் சொல்லு மிதனகண் அனரலலராகிய இக்காலத்தார் சிலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வரலா றெனத் தாந்தா மனம் போர்வாறெல்லாந் குழறுபாடாகக் கூறிய வசனங்களிற் பரிம் பொயப்பொருள்களை ஆசனகிதெடுத்தது மறுத்துப்போதல் வேண்டற்பால தொன் றனரு மாயினும், தமிழின் ரெல்லாவரம்பு சிதையாமே அதனைப் பெரிது வளர்த்து வரும் இக்காலச் சுவகத்தது நல்லாசிரியர்களை வழிபட்டு அதுதன்னைக் கசுடறக் கந்து உணரப் பெருதார் மாட்டிப் பொதுவகையால் ஒருவாறு தமிழ் பயிலு மாணுக்கர்களும் ஏனை யோரும், அவா பொயத்திற மெயத்திற மாறகொல்லென்று கொண்கு புறப்பா

மண் மற்றவற்றை மறுத் தன்மை நிலையிலும் ஒருதலையாக வேண்டிச் செயற்பால தொன்றாய் முத்துதலின், அதுவும் இதன்கண் ஆண்டாணிக சடைப்பிடித்துச் செய்து போதர ஒருப்படுகின்றும். இது பாயிரத்துக் கூறினமேனும், ஈண்டு அனுபவித்தது ஞாபகஞ் செய்தாம்.

வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் தமிழ்ச்சொற்றகு முடிபு துணிபு தோன்றக் கூறுவார் போன்று தொடங்கி, “இகழ், இமிழ், உமிழ், கமழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என முகரப் பேறு பெற்ற பதங்களபோலத் தமிழ் என்னுஞ் சொற் றனிமைப்பொருள் குறித்த சமியென்னும் வினையடியாற் பிறந்து வினைமுதற்பொருள் ஞ்ணாசத்திய விருதி குன்றி முகரம் விரிந்து தனக்கிணையில்லாப் பாடை பெனனும் பொருள் பயக்கும்” என்று பெரிதும் வருது ப்படப் போலி முடிபு சொல்லினார். அவர் அச்சொற்குக் கூறிய அமமுடிபு போலியாதல் சிறிது காட்டுதும்.

■ இனிமைப் பொருள் பயக்குந் தமிழ் என்னும் இயற்றசொற் றென்மொழியாய், அம் மொழிக்குப் பெயராதற் குரிமையுடைத்தாய் நிற்க, அதனை விலக்கித், “தமியென்னும் வினையடி வினைமுதற்பொருள் விருதி குன்றி இகழ் முதலியன போல முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது” என்று இடர்ப்பட்டு அவ்வாறு போலி முடிபு கூறுதல் அவர்க்குப் பெரிய தோர் இழுக்காதல் காண்க. இனிமைப் பண்புணாததற் சமிழ் சென்மொழிக்குப் பெயராதற் குரிமையுடைத்தாய் நிற்க, அதனை விலக்கி அந்நன் முடிபு சொற்றது அவர் சமக்குப் பெரியதோர் இழுக்காமென்பது யாவரும் ஒப்பறதால்தொரு நியாயவுரையாம். அது கிடக்க, “தமியென்னும் வினையடி வினைமுதற்பொருளுணாததும் விருதி குன்றி இமிழ் முதலியனபோல முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது” என்று அவர் கூறிய சொன்முடிபு போலியாதல் யாங்ஙனமெனின்,— கூறுதும்.

இக் என்பது நீங்கென வினைப்பொருளபடும். இகழ் என்பதோ அவமதியென வேறு வினைப்பொருளபடும். இமியென்பது சமியுற பொருள் குறித்ததவருஞ் சொல்லாதல் கண்டிலம். இமிழ் என்பதோ ஒவ்வென் வினைப்பொருண் முதற் பலபொருள் படும். உமி என்பது பெயாப்பொருளபடும். உமிழ் என்பதோ கொப்புளியென வினைப்பொருள் படும். கமம் என்பது கமவென விதியீறியின் நிறையென வினைப்பொருளபடும். கமழ் என்பதோ நூறு என வேறு வினைப்பொருளபடும். கவி என்பது மூடு என்னும் வினைப் பொருண் முதற் பல பொருளபடும். கவிழ் என்பதோ கிழக்கிடு என வினைப்பொருள் படும். கிழக்கிடுதல் மேல் கிழாகச்செய்தல். குமி என்பது தமிழிற் பொருள்குறித்துவருவதோர் சொல்லாதல் கண்டிலம். குமிழ் என்பதோ முகை என்னும் வினைப்பொருண் முதற் பலபொருளபடும். சிமி என்பது குடியெனப் பெயாப்பொருளபடும். சிமிழ் என்பதோ பிணியென வினைப்பொருளபடும். இனி இமி குமி யென்பன பொருள் குறித்த வரினும், அவர் கருத்து நிரம்பும் பொருள் குறித்த வரும்நிலை. இவ்வாறு பொருள் குறித்ததும் குறியாதும் வரும் இக் இமி உமி கம கவி குமி சிமி என்னும் ஈரெழுத்து மொழிகள், அந்நன்ம பொருள் குறித்தவரும் இகழ் இமிழ் உமிழ் கமழ் கவிழ் குமிழ் சிமிழ் என்னு மூவெழுத்து மொழிகளாய்வென்றல் சிறிது மேலாக, இதனால் அவர் காட்டு உவமைப் போலியேயாம். காட்டு உவமைப்போலியாகவே, அவைபோலத் தமிழ் முகரம் விரிந்து தமிழ் என நின்றதென அவர் சாத்தித் முடிபு சிறிதும் உணர்வில்லாத் உரையேயாய் வெறும் போலியாதல் காண்க. இன்னும், தனிச்

சொல்லிதுக்ககண் ஆன மான சோன ரெண்டையலென்ச் சாரியை பொருள் குறித்துவந் தியைந்துநிற்பதல்லது கொன்னே யெழுந்து விரிந்து நிறைவு வழக்கிரண்டினுங் காணு மையானும், அது போலி முடிபோடாமென்று மறுக்க.

“தென்மொழி” முடிபு.

ஆரியம், ‘சமஸ்கிருதம்’ என இருமொழியினுற பெயர் பெறுதல் போலத் தமிழ் முந் ‘தென்மொழி’ யென இருமொழியினுற பெயர் பெறுப. தென்மொழி அழகுடைய பாடை. ஈண்டு அழகு இயல்வரம்பு. இயல்வென்றும் இலக்கணமென்னும் பொருந்தும், இனித தென்மொழி யென்பதற்கு இசையுடைய மொழியென்று பொருள் கூறிலும் பொருந்தும். ஈண்டு இசையைப்பெறாது கரணத்தினுற செயற்படுத்திக் காணும் இசையுடைய இயல்பாக இயைந்த மொழியோடு தோற்று மெல்லோசை இனப் மாம். இவ் வோசை யின்பம் இத்தகுப்தால் ஏனைப்பாடைசொற்கு அதனை வாய்ப்பப் பொருந்தாமை செவிப்புல அறப்பகுத்தற காண்க. இவ்வோசையின்பம் வடமொழிக் கினரோவெனின், — வடமொழிகுணனும் இவ்வோசையின்ப முணு. ஆயினும், அது உரப்பியு மெடுத்ததுங் களைத்தும் கூறும் வல்லோசைகளோடு விரிவித் திரிபெய்ததலின், வல்லோசையோடு விரிவாமன மெல்லோசையே பயின்ற விதமாக அது சிறப்பாமென் னுணாக தமிழனுலாருங் ‘கசுடதப’ வென வல்லெழுத்துக்கள கொளவராலெனின், — அவை ‘நருணநமன்’ ‘யரவழன்’ வென்னு மெழுத்தோசையை நோக்க வல்லோ சையாக விசையால் பற்றி யவ்வாறு கொளப்பவாயினும், வடமொழிக்கண் வருக்கப்பஞ் சுகத்தினிடைப்பாட்டி நடக்கும் அவயவெழுத்துக்களை நோக்க அவையு மெல்லெழுத் தென்றே சொல்லப்படு பார்வால், அது கடாவனநென்க. மொழியோடு இயல்பாகப் பொருந்தி யியலும் இயல்வினனிசை யிதற்குச் சிறத்தலினன்றே இறையனார் ‘தமிழ்’ எனப் பண்பால் விதந்து இதற்கு ஆதிக்ககண் குறியீடு செய்வாராயினானு. மென்றுணாக.

இவ்வாற்றால், தமிழ் தென்மொழி யென்பன ஒருமொழி கொடாமொழியாய் வேறுபடினும் பொருளால் ஒற்றுமை யுடையனவையாமென்று கடைப்பிடிக்க.

தென்மொழி யென்பானகண் தென்னென்பது வடமொழி யென்பதனகண் வட வென்பது போலத் திசை குறிக்குந் சொல்லையாகவின, அவ்வடைமொழிக்கு அழகு இசையென அங்கனம் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாதாமறிவெனின், — ஆரியமொழி வடநாட்டின்கண்ணின்று தென்னாட்டின்கண் வந்த வழங்குதலின், தென்னாட்டாராகிய தமிழ் மாந்த ருனை வடமொழிபென்று அங்கனம் திசையடுத்த விசேடித்தல் வழக்கா ரும், தென்னாட்டினா தமிழ்மொழிக்குள் ளிருந்தகொண்டு அதனைத் தென்மொழி யென்று திசையடுத்து அங்கனம் விசேடித்தல் வேண்டாமையின் அது வழக்காறுகாது; அந்நாடு தென்னென்பது திசைப்பொருள் குறித்துவந்த அடைமொழியன்று; அழகு இசையென்பது குறித்துவந்த அடைமொழியே யாம். இங்கனமாகவின, பொருந்தாமை யாண்டைய தென்க. இனித் தென்னாட்டினா தமிழினை அங்கனம் விசேடித்தல் செல் லாதேனும், வடநாட்டினா தென்னாடு வழங்குதல்பற்றித் தமிழ்மொழியினை அவ்வாறு திசையடுத்த விசேடித்தல் செல்லுமெனின், — வடநாட்டார் அங்கனம் தமிழினைத் தம் மொழியால் அப்பொருளபடக் குறியீடு செய்த வழங்குதல் செல்லுமல்லது, அவர் தமிழ் றினால் அதனைத் தென்மொழியென்று அங்கனம் திசையடுத்த விசேடித்து வழங்கு வரென்றல் செல்லாமையின், அது தடையாகாதென்க. தடை - ஆசங்கை.

இனிப் பாதசண்டத்தினை வடபுலம் தென்புலமென விரண்டிடக்கொண்டு வழங்கு முறைப்பற்றித் தெனாண்டினா தநாடாடு மொழியாகிய தமிழினைத் தென்மொழி பென்று திசையறித்து அங்ஙனம் விசேஷமாகச் செல்லுமெனினும், அவ்வழகு அவ்விரு மொழிகளையும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றொடு மறமுன்னறினை யெனா சீராகக் கூறுமவழிச் செல்லுதலன்றித், தென்மொழியென்று தனித்தாகக் கூறுமவழியுஞ் செல்லுமென்ற னிரம்பாது, திரம்பினும், தமிழை அழகு இசையெனும் பொருள்கள பற்றித் தென்மொழியென்று அவ்வாறு விசேஷமாக அது தங்குகும் வலியுடைச்சாதல் இல்லை. அதனால், 'தென்மொழி' 'தென்சொல்' 'தென்கலை' யெனப் பாயின்று தனித்து வழங்குந் தொடாமொழியானகை - மட்டியனும் அவ்வடைமொழிக்கு மாங் கூறிய பொருள் சிறப்புடைப் பொருளாமென்று கண்டபயிச்சல்.

தமிழ்ப் பொதுவெல்லை

ஆரியமொழி இப்புவிற புண்ணிய பூமியெனச் சொல்லித் தோதப்படுங் குமரிகண்டத்தினை வடபாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைச்சளமாகக்கொண்டு பாயிலவதாகத், தமிழ்மொழி அதனை நென்பாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைச்சளமாகக்கொண்டு பாயிலவதாயிற்று. நென்பாணிலத்து மற் றிதற்கெல்லை வடக்கண் வேங்கடமும், தெற்குட குமரியும், கிழக்கு மேற்குங் கடலுமாம். அது "வடக்கு நகரம் தென்குமரி-பாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" எனவரும் தொல்காப்பிய வுபொற்காதச் சூத்திரத்தானும், "நெடியான குன்றமும் தொடியோள பெளவமுந் - தமிழவரம் பறுக்கி தன்னுள் ளுடிக்" என வருகு கிலப்பதிகாரச் செய்யுளானு மறிக்க. "வடக்கை மருங்கில் வடுகுதவரம் பார்த்து - தென்திசை யுள்ளித் தெஞ்சிய மூனறும் - வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த - நாட்டியல் வழக்க நானமையின் கடைக்கண் - யாபயின் திலக்கண் மறைகுறைய முறையே" எனச் சிறுகாக்கைப்பாடியினியார் தெற்குந் கடல் எல்லை கூறிப் பது குமரியாறு கடல்வெண்ட பிறகாலத்துச் செய்ததென எறிக்க. தமிழ் வரம்பு இரங்குந் கெட்டாறு வேறுபட்டிற் சுருங்கியதுபோல அகன்று விரிந்தது முண்ப் தமிழ் அவ்வாறு வளர்ந்து அகன்று விரிந்தனாழநாடு முத்தலியவாம்.

இனித் தெனாடு 'தமிழ்நாடு' எனப் தழிப்பாட்டு வரும் வழக்காசலானும், மற்றதனகட் தமிழ்மொழிக்கு முற்பாட்டு வழங்கி விழங்குதோர் மொழியான தென்பதற்குப் பிரமாண மின்மையானும், தமிழ்மொழி தெனாடுந் தோன்றவதாசல் தடனாருனறி அதனகண் வாழ் நனமககள் பாயிலு மொழியாய்ந்ததென்பது தீர்நமராய்.

செந்தமிழ்நிலம்.

இனிச் செந்தமிழ் நிலம் இப்பொதுவெல்லையுள் வைத்து வரைநட்கொள்ளப் படும். தொல்காப்பிய வுரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ் நிலம் "எவையோடநின் வடக்கு மருதுயாற்றின் நெற்குங் கருவூரின் கிழக்கு மருவூரின் மேற்குமாம்" என்பார் இத் துறச்செந்தமிழ்நிலஞ் சோனாடாயிற்று. திராவிடமாபாடியமுனிவர் "காசிய் னினறும் போத்துக் கம்பர்தா மருளப் பெற்று - மாசிலாக் கச்சுமுனா மன்னியீற் றிருந்து பூமே - லாசிலாத்தமிழ்ப் ரப்பி யருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட - தேசினுள் மலைய வெற்பிற குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி" எனக் காஞ்சிப்புராணமுகத்து அகத்தியனைர் வாழ்த்து முகத்தானின் செந்தமிழ்நிலம் தொண்டைநாட்டுக்குக் காஞ்சிரகர் வரைப்பென அணுக்தவாம்.

நன்னூல் விருத்தியுந்காரர் செந்தமிழநிலம் “செருணப் பொதியுச் செந்தமிழ் முனியுஞ்
செனந்தர பாண்டிய னெனுகுந்தமிழ் நாடனுஞ் - சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி தேங்கு-
மங்கலப் பாண்டி வளநா டெனப்” வெணதுரைப்பா. சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்
தனை “தமிழாடின் முவேசு” ரென யானநிம வுதவகுதலானும், கடைச்சங்கப்புலவர்
“தலைச்சாத்தனா திரு-குற னுர்பொகைத்துள்ள, “முமடையு முநநாடு முந்தியு முப்
பதியு - முமமுர” முப்பமிழு முப்பொடியு - முமமாவுசு, தாமுடைய மன்னர் தடமுடி-
மேற ருரன்கேர - டாம மறையின வள்ளுமுப் பாஸ்” என முகச்சிதைவும் அடமுவர்க்
மும உடைமையாய்வுச் செந்தமிழ் உத்தரவேசத்தினை அவத “முடிமேறா” எனப்
பொதுவாக வேறுதலானும், பத்து பாட்டி எட்டுச்சொல்லுமுசலிய சங்கவிலக்கியங்க
ருட சில அபுமுகா பல்லவாபுடிம சில ஓலவொருயா மேலவாங்கியம் வருதலானும்,
ஆருடையபிளையார முடிய சம்பாசாரியர் நல்லவருய், சேரமான்பெருமான் முதலிய
மறைநயுண நாராயணமாரும், அந்நிச்செய்க தருநெய்ச் செந்தமிழ் வேதமுதலிய திரு
உரு - பாடலெனடை திருத்தமிழ் தமிழ்நாட்டின் ஒன்றன்பால் தாதலினதி, துநநாட்
டகவு முணையமயாயும், பிறவாறுறானும், செந்தமிழநிலம் தமிழ் முநநாட்டகத்தம
ஒப்பக் கொள்ளப் பிழைச்சு அப் தல, திருநெய்ச் செந்தமிழ் வேதத் திருப்பாடல்
கொண்ட திருமுள்ளிகா உட்குட டிருத்தமிழ்நாடு தாரா முற நிலவும், தென்கீழ்த்
திருச்சுட முரு திரானமாமலை தரு திரச்சுர மெனக் கிலவு நாளானவனதே, அவ
வாறுறும் அணைபெருவாறு செந்தமிழ் நிலமாவான் செல்லுபிறவெனின, - வடவேங்
கடற் கென துமி உறவினட - தி கூறு நல்லவர்தினனெனது இயவாராய்ச்சி யாக
லின், அது கடா வறென நெய்தி. மற நெய்தலுயிரை மாகு, ஒருநிலத்தின்கண்
முந்ததுலப்பறி யுத - தரு செந்தமிழ்நாடு செந்தமிழ்நாடு நனமக குளரநாங்
கால், அதுதனைச் செந்தமிழ் நிலவென யிலக்கல் கூடாது. எனனை? இலக்கண
முாவறி இலக்கணரால் முநிலையாய்வு என்னது மறதுத் தமிழ் செவ்வாராய்
நனமக நாளரநல் பற்றிச் செந்தமிழ் நிலவென பழங்கப்பட்டது. பிறசொத்து அவ
வாராய்ச்சி பிற - திரிநெரு தமிழ், கிடருதவரால், அதுதான், முற்பொழுதா
னன்றி அபரிதபொழுதான செந்தமிழ் நிலவென செல்லாது. எனனை? இலக்க
ணஞ் சிந்தயுத் இலக்கிய நிலைபெறுதல் கூடா யயி என்னது.

இனி. “உணர்வுப்பற்றியுப் பாண்டியநாடுவே” எனச் செந்தமிழ் வேதத்
தம, “உடையது கூடல் ருயர்ப்பொண செந்தமிழின் - உறைவாய் துழைந்தனை
மே” என வெட்டப்பட்டிருமுறையான தருக்கோவையுளரு, “சென்றனைநது மது
வாயினிற் திருந்பது” சங்கத்து - எவ்நிருந்து தமிழாராய்ச் தருளியவன கணா
சோயில்” “தேவப்பொழியு செந்தமிழ்நாடு புனிலெங்குஞ் சென்றிறைஞ்சு” “செய
வார சமுனித் தமிழ்நாட்டித் திருமா மதுரை முகலான்” “பாண்டியந் தமிழ் நாடு”
“நனநியி நெநியி லமுதலிய நாடு நதமிழ் வேதத்து முயரது” என்ற நெருட்கத்
தார பன்னிறண்டாப் திருமுறையான தருக்கோண்டி புராணத்துள்ளும், “தமிழ்நில
பெற்ற தாவரு மரபின் - மழைநனை மறுகின் மதுரையும்” “தேனுறை தமிழக திரு
வுறை கூடலு - மணத்தலின் மகிக்குல மன்ன னாகியும்” “வண்டிறை வாரப்பொழில்
சூழ்நறை யாதுமன் னேடைவெங்கல - கொண்கிறை நீகிய தென்னவன் கூடற்
கொழுத்தமிழின் - ஒண்கிறை மேலுள்ள மேடியதோ” “ஆமா நதியுர் யாரே விதியு
யக திருத்தமிழ் - கோமான்” என்றநெருட்கத்தார துதபுரணுதபபட்ட கலையு

செந்தமிழ்ச்சொல்.

இனி இப்பன்னிரண்டையும் புறஞ் சூழ்ந்து வேறு பன்னிருநிலை முன. அவை
செங்களமும், பழந்தீபம், கொல்லமும், கூபமும், கொங்கணமும், அருவும், குடகூழும்,
கருநடமும், குட்டமும், வரிசும், மெலுங்கும், கவிசம்முமாமென்பா நச்சினாக்கினியா.
இனி வடசொல்லாவன “வடசொற கிளவி வடவெழுத தொரிது-யெழுததொடு
புணர்ந்த சொல்லா குமமே” எனது மெச்சவியற் சூழ்நாடிதா னறிக். வடவெழுத
தொரிது யெழுததொடு புணர்ந்தவெனவே, பொதுவெழுததானியன்ற வடசொறகள்
செந்தமிழிற் பயின்று வருமென்பது தானே பெறப்படும். அவை ‘வாரி, மேரு, குககுமம்,
மணி’ என்னுர் தொடக்கத்தன. வடசொறமேயுரிய சிறப்பெழுத்தின்க்க இருசாாமொ
ழிக்கும் பொதுவாகிய வெழுததானியன்ற சொறகள் ‘வித், உறபலம், சிறபலம், அறப
தம்’ என்னுர் தொடக்கத்தன. இன்னும், தொல்காப்பியனா “சினைநதன வரிது மியந
தன வரையார்” என்றோதுதலின், பொதுவெழுததா னியன்றனவே யனறி வடவெழுத
தானியன்ற வடசொற சினைந்து வரினும் பொருட்சமுடையன கொள்ளப்படும். அவை

“அரமிய வியலகத தியம்பும்” “தசான கெயத்ய பணமரு னேனறள்” “கடுந்தே ரிராம னு டன்புணா சைதயை” “பேதை யலலை மேதையம் குறுமகள்” என்று தொடக்கத்தன.

இனிப் பிரயோகவிசேகநூலார் “உரிச்சொல்லென்பது பதினென்கேசிக்சொல் டுடசொல்லெனத் சொகையாறு பத்தொன்பதாம்” என்றும், “தமிழுந் திசைச்சொல்லே யாம்” என்று கூறினாராவெனின, தமிழ்ச்சொற்கள் பெயர் வினை யெனச் சிற ப்புப்பற்றி இரண்டாமாறு, இடையரி யெனனு மிரண்டும் அவற்றுவழி மருங்குற் றேன்றி யவற்றொடு தலைப்பெய்ப்பட்டு ானகாபாறும், தொல்வாசிரியர் துணி பாம அவர் அவ்வாறன்றி எல்லாச்சொல்லும் உரிச்சொல்லெனந்து தொல்வாசிரியர் வழக்கு மாறக்கோளாம, அதனிடக்க, ஆரியமொழிசென்ற தமிழ்மொழிக்கு முத்தர்த் த வா சிவபிரானென்பது மேற்கூறியவாற்றா னன்று பெறப்படுதலானும், அவை யிர ண்டாறு மிலக்கணம் அவ்விதறவா செவியறிவுறுத்தக் கொண்டு முறையே பாணினி யார் அகத்தியனொன்றை முனிவோர்த் திருவாரணம் வழிப்படுத்தச் செய்யப்பட்டமை யானும், இரண்டு மான்குறாற தழுபபபிதலானும், ஆரியம் பிராகிருதமுதலிய பாண்ட, களுக்கு மூலமாய டுடசுசைக்கண நிறுத்த தமிழ் ஆதாரமுடைய பாண்டகளுக்கு மூல மாயத் தென்கிசைக்கண நிறுத்தலானும், இரண்டும் டுடமொழி நெனமொழியென ஒன தற்கொன்று எதிர்த்து வழங்கப்பட்ட பெருமை யுடைமையானும், பிறவாறானும், தமமுட் சமத்தவமுடைய பெயர் முன்னமொழிக்ளென்பது இனிதறியப்படுவதாம். இச்சாமியமுடைய இடவிரண்டானும், ஒன்றைத் தெய்வ முன்னமொழியென்று கொண்டு, மற்றொன்றைப் பதினென்கிசைக் கொழிகளோ டொப்பதொரு திசைமொழி யெனநல், நலியுதிகை யுரையாகாமையின், அவருரை உரையளவையொடும் ஆனேறார் வழ ககொடு மாறுபாற்று மயகவுரைப்பயாமென்று மறுக்க. இனி இன்னேரனன் மயக குரைகபற்றித் தமிழுலக மயக்கமுறுத் தெந்தமிழின் சனிமுதற் நெயவெயமமைத் தனமை தேறி யுறுதி கூறித்தரண்த, திராவிடமாபாடியமுனிவர், “஁டமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கண்ணாக - ஁டாபுடைய தென்னமொழியை யுலகமெ லாந் தொழுத்ததறு - ஁டமுனிக்கு வலியுறுத்தா கொல்லேற்றுப் பாகரென்றி - கடல் வரைப்பி ல்தனபெருமை யாவர் கட்டுரைப்பார்” என்றும், “இருமொழிக்குங் கண்ணு தலா முத்தகுறவ ரிபலவாய்ப்ப - விருமொழியும் வழிப்பதித்தா முனிவோர்த் திசைப் ப - மிருமொழியு மாணவயே தீஇயின ரெனருலிய - விருமொழியு நிகரென்னு மித் தைய முனதேயோ” என்றும், அத்தனமைபெல்லாங் காளுகிப்புராணத்துக் கிளரெடுதித் தோதித் தமிழின் நெயவத்தனிமுதனமை நிறுத்துவாராயினது உமெனதுணாக. இன் னும், இக்கருத்துப்பற்றியன்த, கடைச்சுவற்புலவா வண்ணக்களுசாத்தனா, “ஆரிய முந் தமிழு மாறாயந் தீர்ணினி - சீரியதென ரெனறைச் செப்பரிதல் - ஆரியம், வேத முடைததுத் தமிழ்திரு வளருவன - ரோது குறுடபா ஁டைதது” எனத் திருக்குற ளுபோறகாதது எவ்வாறு சமனசெய்து எடுத்தோதியது உமெனக்.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவிளக்கநூலாரும் “செந்தமிழ் நிலஞ்சர் பன்னிரு நிலத்தினு - மொன்பதிற நிரண்டினிற் நம்மொழி நிலத்தினு - தங்குறிப் பின்வே திசைச்சொல் லென்ப” என்றுரைத்தாராவெனின, - சிவஞானயோகிகள், “ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா அவ்வாறு கொள்ளாமையானும், உரையாசிரியர் சேனாவரையர் கூறு மையானும், ஁டசொற்போல வேளை நிலத்துச் சொற்கள சான்றோர் வழக்கினுள்ளுந்

செந்தமிழ்வழிக்.

இனி இக்காலக் தமிழக காவியப்புவனா திருமுறைசெய்யுள் பததா பாகங்களாய் அத்தியுபனவோத்தகங்களாயினும், சங்கசுரமித் மறைகை காவியதமிழ்போலச் சுவையுண்டயாகவெனது உறகூறுபவரெனின், — அஃகா பருப்பொருட் காவியப்பயிற்சியினுறும், மறைமொழியான திருமுறைசெய்யுட்களின் சொற்பொருளுட்பம் அறிதறேதேறது மியல்பை மீதிதுட்பம் வட்டப்ப பெருமைபாறும், இக்காலத் த அலகாறு பிறநிறினும், கலாசிரியா வுழிப்பெற்ற கலவியறிவுண்டா, பரமாசிரியனான வினறவனும், ஆசிரியர் அகத்தினார் உபமணியனார் முதலிய கட்டப்பெற்றறிபாளரும், நம்பியாண்டாரம்பி முதலிய உயாநகோரும், சங்கராசாரியா முல்லைப் பெரிசேடாரும், முறையே சிவரகசியத்தானும், பத்தவல்லாசங்கரானும், பன்னொராதிருமுறைமயானும், சொந்தரியலகரி முதலிய பிரபந்தங்களானும், புதுமுறைபொற்றும் பெருமைபுண்டய சுருத்தமொழியான திருமுறைசெய்யுட்களின் மகிமை தேறவல்லராகலன், அஃகா பழித்தறே அஃகா

வெள்ளத்தின் திறமாமென நவநவ நடைமாடி விரிப்பரென நெறுதித “என்று மழையவ நூரளத் திருப்பன விவடிவகோர “என்று மொகோடு தூவித் துதிப்பன நல்லசங்கத் தொனறும் புலவர்கள் பாடித் துரியன் கொண்கல்லைப் - பொன்றது கவுணியின் சைவ சிகாமணி கொணடி” என்ற மயிராண்டாரநம்பி பத்தொராத்திருமுறையிள் எரிந்துத் தலை, திருமுறை யிவகையச் செய்து - காதுகபடலவா நெந்தமிழையாப்பிற் சயிரப்பொருடாமென்று எட்டமிழ் துணாத்துகொள்க. ஆண்டு “நல்லசங்கத் சொளறும் புலவ காடா பு” என்றது - அகத்திடத் தொல்காப்பிய களவியன் முரலியனவும் பிறவுமாம். இஃது பண்ணமாக்கலி, ஏனைத் திருமுறைக்கும கொள்ளப்படும்

அதற்கெஞ்சவநளமா அச தியா கொள பிங் காவியன் முரலிய நூததிர நூலகர மதரசு செயுளென மிரண்டை மாணடாரப்படுவொலெனின், - அவ்வழங்கியவனு செயுராய் சமர்ப்பெருந்திய வின, மிரண்டனு ளொனனடால தாமெனா சேலார்பின் துவர்ப்பொ அவற்றின் மே மொணடு போற்றப் பரிமெனப்பற நசகர இனி நும் “பாட்டிடை வைச்சு நுதி பி னுறும்” என்றரு செயுரின நூததிர, “சு தரம் பாட்டெனப் பாடவொலெனின், - பாட, பாட மும் உரைபும் நூலும் “குதநகரம்” என்கொ டுனிச் சூ திரம் டாட்டகா வேணும், ‘உரைச்செயுள்’ என்றாப ச ‘சு திரச் செயுள்’ எவ்வவாறு வழங்கப் படுமெனச் சுகுறாகவின் நும் பொருளதகார ச ‘நூததிரச்செயுள்’ என்று அங்கு னம் வழங்கினா. இனி ஆசிரியர் அச்சுது ளொ ள்வா பிடமா முதலாயினா தவதான மனநதுயராய் முடிசணயர் புரி சடா இன்றவனாரு டெறறுடைபராகலின், அவருளிச்செய் அகத்திடத் தொல்காப்பிய முரலியின் திறைபுறா சளவியலோ டொகருத் தெய்வோ துக்களாமென துணாத்துகொள்க “அதுவடைபட்ட பாப்ப வனப் பச்சும” என்ற மபுற சணியற் சூ திரத்து, “இனிச் சூ திரில் இறையனரும் அகத்தியனரு மார்க்கண்டேனும் வானமீ டொருந் சவசுடருந் டொலவா செய தன் னைபட்டேவ சகா, இறச்சுங்கரார செட்டன் வினையாடி வேங்கும, சைச்சங்குத்தார சே ளைச் செயுள் கொள்க கொள்க” என்றா ரச்சிஞ் சுகியா,

இனி அது ந முதுநூலும் வநி நூலியன் விரண்டாம் அத “மரபுநிலை திரியா மாட்சிப் போய் உரைபத் தாரு பிங் காவியல் முரலும் வதியுமென துரலிய நெறியின்” என்று மரபிப் புலவர்கள் தி: 96 தலச்சணம் “வினையி விகி விளவ கிய வநிய முடிசை எட்டது முரலாகும்” “வதியெனப் படுவ ததவழித் தாகும்” என்று மரபிற் சூசுராககா வநிய பி விரணநிமலை சி சார்புநூலென வேறொன்று சுறுவதென்னெனென, - ஆகாணவழியாகச் செய்வனகெல்லாம் வழியேயாயிற்று அடை முறையோ தூவின முடிபொருங் கொச்சுதத் தீர்பு வேறுடைத்தா தலுமென இரு வேறு வனப்பட நிகழ்கின்றமையின், அத்தாற் சார்புநூலென வேறு கோடலு மமைமென விகிச் சுவவனத் தீர்பு வேறுடையது உம பொருளா னொருங் கொத்தலின், மரபுநிலை திரியானமையின், வழிநூலென்ற கெற்புடைத்தாது மறிக

இனி வடமொழியார் நூததிரஞ் செயுளெனனு மிரண்டானு மனநி உரையானு நூலியறதுப, அவை காதயபரியச் சுகுமாரசரித்திரம் போலவன. தமிழ்மொழியார் நூததிரஞ் செயுளெனனு மிரண்டாறனுே நூலியறதுப, உரையானியறத் தொல்

கூசிரியர் தமிழ்நூல் ஆரிதென றுணாக. சூத்திர மோத்துப் படலமென நிவறறுட் சூத்திர முதலியவற்றோடு உண்ணினறகன்ற வரையொடு பொருநதி நடப்பது நூலென்ப வாயினும், மறறைப் பாக்களானு முறையானு நடப்பனவற்றையு மொப்புமையான நூலென நவ்வா முனரோ மூங்குவ ரென்பது. இன்னும், வடநூலார பத்தியத்தானிய ன்ற விலக்கியநூலை 'காவிய' மெனதும், பத்தியங் கத்தியமெனனு மிரண்டானு மியன் ற விலக்கியநூலை "சமபு" வெனதும், பத்தியங்கத்தியம் பிராகிருசமெனனு மூனறது மியன் ற விலக்கியநூலை 'நாடக' மெனதுங் கொள்வா சமீபநூலாரும் உரைவிராய செய்புள்ளும் பழைமையவாகிய சதைபொருளாக நூல செய்யப்படுமென்பா. அது "தொன்மைதானே— உரைபொடு புணராத பழைம மோதே" யெனனுஞ் செய யியறசூத்திரத்தினு னுணாக. அவைசரம் யாவையெனின்,— பெருநடுவனுரம் செய யப்பட்ட பாரதமுந் தகடோ யாததிரையும் போலவன வெனறுணாக.

இனி நூலுரை காண்டுகையுரையம் அகலவுரையுமென விரண்டாம். இனிக் காண்டுகையுரைதான— "பழிப்பில் சூதிரம் பட்ட பண்பிர சரப்பினி முடிவ" துஉம, "விட்டகல் வினதி விரிவொடு பெருநடுச - சுட்டிய சூத்திர முடிததற பொரு ட்டா - வேறு நடைவினு மெடுத்தக காட்டினு மேவாக கமைநக மெயநநெறித்" தாவ துஉமென விரண்டாம். இவறறுண, முன்னது பிண்டப்பொழிப்பெனவும், பின்னது வார்த்தகப்பொழிப்பெனவும் வழங்கப்படுமெனறுணாக. இனி அகலவுரைதான— சூத் திரத் துட்பொரு ளன்றியு மாண்டைக் கினை பமையா திருப்பனவ யெல்லா - மொன்ற வுரைத்த" லும், "மறுதலைக் கட்டா அ மாநு முடை சாயச - தன்னு லானு முடிநசுநு லானு - மையமு மருடையுஞ் செவவித் நீசகிச - தெறென வொருபொரு ளொற றுமை கொளித்த - துணிவொடு கிறற்" லுமெனனு மிலச்சனசுத்தாம் அகலவுரை யெனி லும், விருத்தியுரையெனினு மொக்குமென றுணாக ஆசிரியா தொலகாடபியனா அகல வுரை மிலக்கணம் இவறணம் இருசூத்திரமாக வோதிபது, சூத்திரத்திப் பொருளன்றி யும் ஒருதலையாக அத்தகு இனதியமையாத பொருட்துவனவெல்லாம் அத்லெடு கூட் டிச் சொல்வதுஉம, அவளவெனெழியாத பூவபச்சம உறநி நிபமு மாசனகையும் அதன் பரிசாரவிடையு முடைததராத சன்னுறசூ திரசாறு முடிநசுஅற சூதிரத்தா னும் போலியும் பொய்யுஞ் செம்பொருளினு னீக்கக் கேட்போன மெய்யுணர்ந்து தெளிய ஒறறமை கொளுத்தித் துணி வொருப் படுபதனஉமாகிய விருத்தியுரை வேறுபாடறி வுறுத்தறகென றுணாக. எனவே, காண்டுகையுரைபோல் விருத்தியுரையும் அறணம் இருவகைத்தா மொறவா ருயிறறு. இனி இதனுட் பின்னது பாடியுமெனனும் விருத்தி யுரையாமென றுணாக. இவ்விலக்கணம் பெறற அகலவுரை வடமொழியிற் பதஞ்சலி யார மாபாடியமும, தெனமொழியிற் சிவஞானியோகிகள் மாபாடியமும போலவன, கட்டா - ஆசனகை. மறுதலையெனிணும் பூவபக்கமெனிணு மொக்கும. மாறறமெனிணும் விடைபெனிணு மொக்கும. தன்னுலென்றது— தான உறையிறறு நூலின். முடிநத் துலென்றது— அதன் முதலுலின். இனி வினியி னீக்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவ னால் அருளிச்செயுடப்பட்ட முதலுல இவ்விலக்கணம் வேண்டாதென்பது கூறுமே விளங்கும்.

தமிழின்றெய்வப்பழமைமரபியன்

முற்றிறறு.

இலக்கணமரபியல்.

அகத்தியம்.

தமிழ்மொழி இலக்கியம் இலக்கணமென உருகிறபடி நடக்கும். இவ்வீரன் டன்ன இலக்கிய முந்தறிஞர் மற்ற இலக்கண முந்தறிஞர் வென்று ஆராய்ச்சி செய்ய வுமையாகு, இலக்கண இலக்கியநகரணு அன்றலையுமாகக் கூறப்படுவ தொருத லால இலக்கியம் முற்பட்டி னடா ஒருசாரார், இலக்கண அமைதியாய நிலைபெறுவது இலக்கியமாசல இலக்கணம் முற்பட்டெனபா மற்றொருசாரார். இவ்விருசாரார் உரைகளும பொருட்டபறுதலானவாம். அயி உம். இலக்கணமாவது இலக்கியத்தன் மையை உரைத்துகொள்வதுகொண்டு நித மாய ஒப்ப நிற்பதொரு பண்பாதலால், அவை தமனமே கூப்பிட்டு முற்பட்டது பின்பட்டது என்று பெரிதும் பேசுமபட அங் கன முறிபிற்பாடு கொள்ளு லாயுமாம். இனி எணங்க முரண்டமயமே பொருளாமா யினுங் குணத்திற்குத் குணமுரடப்பொருள் பற்றும்கோடாம். குணமுண்டப்பொருளுக் குத் குணம் பற்றும்கே டாக்காது. அஃலா, இலக்கியமடற்றி நியமாய ஒப்பநிற்பது இலக் கணமென்று முடிபு கூறுவே னிப்பாபெரிதாம் இனிப் பொருட்குப் பொருட்குணம் வியாபிடமாமெனவு முன்பற்றி இலக்கியத்தின் டண்பாயினா இலக்கணம் அதற்கு வியாபிடமாய அது பற்றுது கா டா நிலைபெறுவென்பது தானே சித்திக்கும். “வட வேங்கடந தென்குமரி யாயினென் டுட்கு நல்லுல் கதறு வழக்குஞ் செய்யுஞ் மாயிரு முசலி-னெழுச்சுதுஞ் சொல்லுட பொரு டாடி” எனவும் பன்மபாரஞா கூறும் இஃனை வலியுறுத்து மெனக். “வடநாச பெர்வாஞ் சைவசித்தாரத நூலாருஞ் சிவத்தின் குணமான் சிந்தை சிவக்கதர வியாபிடமாமெனறும, அது சிவபரம்பொருள் பற்றித் தாதானியாயா விரகமு தவொரு பண்பாமெனறும, கூறாமறு காண்க.

அக தியுடா செகமழிவெ ண்ணமுடனால பரமசிவனைக்குறித் தருந்தவ யிரு நது அவருள் உவ ருண்டபிடி து டிபருளினா. இது வடநா நென்னால் கள ஆண்டாண்டெ னு முறையிடும பிர ம வுறையாம். அக்கதிடனா வடகாசி நீத தகன்று காஞ்சிமார்க்காயிறு நிருவேகப்பமுரடய சிவபிரனை வழிபட்டு அக்கடவுளரு ளினறு நயிழில்கணனு செய்தும காநி டுக்க சாஸிதகணடத்துக் காஞ்சிப்புராணத்து வள்ளக் டுதப்பட்டது அது “உடியன்ன வடகாசி நீதகன்று நினக்கினிய - கடிம்கில் குழ கொடிமாடக் காஞ்சியினை தலைப்பட்டுப்-பொடியணிந்த திருமேனிப் புண்ணியமே யிமபவரைப் - பிடிமணந்த மருகரினே பெருமபேறு பெற்றுயநதேன்” “இததருபே றுண்டேயற்கு மறினறு மொருகருத்து - மெய்சதபெரு வேடகையினு லொழியாது மேனமேலுஞ் - சித்தமிசை மூண்டெழுமா லதுநிரம்பச் சிறியேனபால் - வைத்தபெருங் கருணையினுல் வழங்குவா யென்பபோற்றி” “எவவினையு மோப்பதலிற் நிராவிடமென் நியல்பாடை - பெவவமறப் புதிதாக யானவகுப்ப லலகியது - வெவவருணத் துள்ளா க்கு மெளிதாக்கப் புத்தேளி - ரெவவெவாக்குஞ் சுவையமிழி னினிதாக்க செய்தருளாயு” “மூன்றுமறந்த பற்றெழுத்தான முழுவதுமா யுனக்கினியாயத் - தோன்றிடுமத் தமிழ்ப் பாடைத் துதிகொண்டு மகிழ்நதருளி - யானறவா மெல்லாக்கு மிவ்வரைப்பி னுத்த தருளா-யேனறெடுத்த மொழிகல்லி யெவறநினுக்கு மிறையோனே” “மன்னியவித் தமிழ்க் கிளவி மநிறுக்கள னுனித்தடியேன - செநநெறியின வழுவாதித் திருக்காஞ்சி நகரவரை

பீதி - துன்னுக்கு ஸூதியினி துறைநதிடவும பெறவேண்டு - மின்னவர மென்கருளா பெயம்பெருமா என்னநிரந்தான்” “கூப்பியன்கு தமமுண்டய குறமுனிக்குப் பிஞ்சு னூ - தாமபரிந்து தமிழினகரு மாசிரியத தலைமையொடு-மெம்பட்டு நிசைக்கண்ணா நல்கிடேட டனபிறவு, மாடடரிசி எரி ருவி யவிலிங்கசத் சிடைசு ரநூர்” “இவ வண்ண முருளெறற விருநரவனு மலடகின் மெபவண்ண கொத்தமுறைக தீ. தமிழை விளக்குவததச செவவண்ணை திரு மணிப டெருமாநா திருவடிசு எவவண்ணை தொழுதேத்தி நெடுநகால் மங்குநாநான்” என்னு செய்யுடசு ரனரிச

இனிப் பரமசிவனுனை “அமுக்கச்சுடவுளாநு மகசதி னூக்குச் செநதந் தில்கண்ணு செயியறிவுததருளபட்டத” என்று மொலை துலுரைகள் கூறும் இவ்வுபாக்கியானவர்கள் கால்கெறுட்டாற சமாச்சை முதுமாது முன்னாக கூறுதும்

மறந்து தெரவசாட்டியது “வீணையினிநகி விளங்குகிறிவ் வுணைகண்ண டுது முதலாலாகும்” என பராசரின் அகத்தியனூராத செய்ப்பட்ட அஃது முதலாலாமா தியாநினைமெனின், தான தலைவருயிருநும், தடனனனை லுபட்டுத் தலைவராயினு குமெனத் தலைவரிருவகையா தான தலைவருந பரமசிவன நுகராததுத தமிழ்துது செய்தலுடைவின், அச்சையன் வழிநீற அபுநருளிடொறு தலைவரான அகத்தியனூ ராத செய்யப்பட்டது அநவன முன்னுலாபிநெ பது அறறியும, அகத்தியந தமிழிலகண்ணுலாதலின், இலகத்தியநசனை டல்ல கூலகண்ணவ கூறலாசானமயின், அகத்தியந தின் முறப்பட்டுத் தோனி அதற்கு மூலமாய நடைபெற்ற சடவுட டமிழிலக்கியநு லுண்டெனவே கோடுமெனின், தமிழப்பாடையிலக்கிய முன்னுள்ளன்களை கோடலனநி அன்னகோர் கட்டவுட டமிழிலக்கியநால் அதற்கு மூலமாயனடெனபதற்குப் பிரமாண மில்லாமையின், அவவாறு கொள்ளாமென்க.

அகத்தியனூ அநவனந தனிமுதபுடவுளான பரமசிவனை திபட்டி முகசண்ண சுருங் கடந்தவ விறைவனருள பெறந்து தலைமைபெட்டியது பறநியன ந மாநகுடி முருத்தூர், “தென்னவற பெயரிய துன்னருந துபி, நென்னமுது கடெ பின்னா மெய - வரைதந் முருவிப் பொருப்பிற பொரு” என்று அ வாயு மதரைக்காஞ்சியுள் ஒதுவராயிறென துணாக இதொடரினை - வரைச்சா முருவி பொருப்பிற நென்ன வற பெயரிய பன்னருந துபிந நென்னமுது கடவுட பிலைபெய பொருந” என்று கொண்டு கூட்டிக “தெனநிசை யுயர்த ரொயமமை போக இறைவனுக்கரசு சீரோடப் விருநதான்” எனபதுபறநி அகத்தியனூரைத் “னென்னமுது சடவுளெனறா” ஆண மறைத்தார நச்சினாககினியா, கலிபொருகையா, “முத்தோ முதுவலாய நாமணம் புகக்கா - லப்பொழுது பொழுதென நதுவாயப்பக கூறிய வெககடவுண் மறநக கடவுள்” என இருபுகளைக் ‘கடவுள்’ என நல்லநதுவனருந கூறினாரென்க.

அகத்தியநதுள் இர நறமிழ இசைகதமிழ நாடகதமிழெனது முததமிழிலக கண்க்கும விரவிக் கூறப்பட்டன. இயறறமிழெனினு சதததுலெனினு மொசும. இசைகதமிழெனினு கீததுலெனினு மொசும நாடகததமிழெனினு கூத்துதுலெ னினு மொசும. இயறறமிழுள், எழுத்தாமாதும, அவறறற சொல்லாயப் பொருளுண் டுத்தாமாதும, அப்பொருள் அகம் புறமெனனும் பதினாறநினைப் பருகியவாமாதும, அச் சிவநொடொருள்களாந் செய்யுள் யாகமுமாதும, அவை அணியுதுமாதுந் கூறப்படும.

இசைத்தமிழா, மாபூத முதலியவற்றை புறகலமாப் இசைக் காதாரமாமாறும், அவ்வா
காரம் தொடங்கி யெழுந் குக்குமநாதஞ் சரிசுமபதநி யென்னும் எழுத்திசை உழா
யப் பிறக்குமாறும், அவ்வெழுத்திசைகளை மாதநிரப்பித்ததுத் தொழில் செய்த
லாம் சட்சம், இடபம், காந்தாரம், மச்சிமம், பஞ்சமம்; ஸ்வயதம், ரிப்தபெண்ணு
மேழிசைகள் பிறக்குமாறும், இவற்றுள்ளே பண் பிறக்குமாறும், அப்பண்கள் நூற்று
மூன்று பேதமாமாறும், அவற்றினை யிணைப்படி மீடறறுகருவியானே நரப்புகருவி
முதலியபற்றிப் பாடுமாறும், நரப்புக்கருவி முடலிபன் செய்யுமாறும், பிறவுந் கூறப்
படும். நாடகத்தமிழா, கூடாது வித்தபழம், அவினய வித்தபழம், தோரியம்களின்
முதலிய கூடாது நிககணமும், தலைகோலியலபும், ஆடலாசிரிய நிலகணமும், சூழ
லோன யாமோன இறச்சோன கவிஞனென்பா நிலகணமும், ஆடரங்கிலகணமும்,
ஆட்டிலகணமும், பிறவுந் கூறப்படும். இன்னுமிக்கூடாதுற பொருடான், சாந்திக்
கூடாது விநோதக்கூடாது என நிருசிறத்தாற பலவகைப்பட்டு, அறுவகை நிலையும், ஐவ்
கைப்பதமும், பதினாறுகை கிரியையும், நான்கு வருத்தையும், முப்பான் நிருத்தக்கையு
முடைத்தாறப் பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, சுவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவி
னயம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதமென்னும் பதினான்கு விலக்குப்போ
யும் புணர்வுற்று நடிப்பதாம்.

இனி ரன்மிக் கூறிய நிலகண மாபிறகு மாறாகச் செவிலா ஆனடாண் நிரைத்
தார, அவை தமிழ் வரணமுறை மாறியப் போலியாத நெரிக்கு முகத்தானே மேலது வலி
புறுத்தும். வீரசாழியப்படுபவராரா, “கிஷ்ஞானமுனிவர் அகத்தியாரை தமிழ்
பூமியில் உறபத்தியாயினதெனக் கொண்டு, அகத்தியம் “பச்செருமீழ்நிலத்து மொழி
யோடு முறப்படுத்தித் தோனது னா” எனவு, “பெத்திழ்நிலத்து மொழிதோன்றும்
காலத் துண்டேறெனிய தூ” எனவு மயங்குவாறாயினா. “முந்ததூல” “முந்தை
தூல” எனபன முன்னுறகுப் பெயர்களுக்கவும், இப்பொருளா சிஞ்ஞான்கிரியரும் அவ்
வாறே பொருள் கூறி நிலத்தொடு எனபுறகுச் செருமீழ்நிலத்து வழக்கொடு எனப்
பொருளுரைத்திருப்பது கண்டிராக்கவும், நிலத்தின் முத்துநில கண்டி எனபதற்கு
என்னுப்பொருள் நிலையம் அநாவ நிலத்தென்குள்ள இப்பறமீழ் வழக்கையும்
முத்துநிலையம் எனப் பெயர் பெறுமாறு பொருள் வெட்டவெளி பாலக் கிடப்பதாக்க
வும், இவா உணர் முகப்பாபாபா பொருள் முத்து என்பதை வினைத்தொகையாக்கி,
அறுகம்புலவிற தக்கிய யானே பால; புவவாறு இடாப்பட்டது காலத்தியோ? அன்
நேல, பிற ஆசிரியர் மக்களை மறு உறு, ஆகையுந் தமது துணை மதத்தை நாட்டி
தனார் தமக்கு என்றும் இயலவாழ்வையம் புறியா “அறிவேம்” என்று சிறிதும் உணர்
வின்றிப் போலியுரை பலவாறு பிழைக்கா. அவா அங்குணம் பிறறுதற்குக் காரணம்
தெய்வப்புலவராகிய கிஷ்ஞானப்போன பொய்யாவுரை துட்பம் அறிதரற்கேற்கு மதி
துட்பம் வாய்ப்பப் பொருந்நாமை யாரும், கிஷ்ஞானப்பால்களை கருகது அறுவகை
நென்பதுடம், அவா அமுனிவர் உரை துட்பம் அறிதரற்கேற்கு மதிதுட்பம் வாய்ப்பப்
பொருந்தாக் குமறியினால் அங்குண மெல்லாம் பித்தறியு ரென்பதுடம், தெரிப்பாம்.

“இருமொழிக்கு முற்ற தரவா கண்ணுதலா ரியல்வாய்ப்ப - விருமொழியுங் கூறு
பபித்தார முனிவேந்தா” எனக் கருகிப்புராணத்துட் கூறு முறையினால் வட்டிமொழி
தெனமொழி யிரண்டும் ஆதிகண்ணை பரமசாரியனாகிய கண்ணுதற்பிரானும் நேறும்

முதுகி நினைப்பெற்றுத் தொன்மொழிகளென்பதானம, பாணினிமுனிவரும் அகத்தியமுனிவரும் பிற்காலத்த அருந்தவயிருந்து அவவிழைவன உபதேச வருளபெற்று அவவிறுமொழிக்கு முறையே பாணினியம் அகத்தியமென்னும் இலக்கணதூதர்கள் செய்தருளிய கருசிரியாக் கொண்பதானம, மாதவச சிவஞானயோகிகளுக்குக் கருசத்தாக் றெவெளிற்ற புத்தப்படிம். இனிச சிவபிரான "நெனமலைக்கட போய உறைக்" வென்று தற்கருளிய ஆணை தலைக்கொண்டு அகத்தியமுனிவா ஆணைபி போதற கொருப்பட்டனராயின "எம் பெருமானே அடியனென செனதுறைய நிறகுந் சேயந் சமீழநாடாம், ஆண்டுள்ளாரா தமிழ் நணகாராயந்து வல்லாராய வாழுவா, அவரெல்லாக் சமீழ இயலப்புறறி நிகழ்தும ஆசுவகைகள் போககி அவாக்குக் துணிபொருப்படுதல வேண்டினென, சமீழ இலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தி யருளுவாய" என்று வரயிராதிட, இவைவன் அவ் சகுதத் தமிழ் இலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தியருளினனம் சடறும் ஆலவாரம் மைய உணையும், அகத்தியவனா தமிழிறுத் இயலவாரம்புணைபி திறக்கய அச்சிரியரெனும் து நாளுசுமானிய உறையோ டொனதுபட்டிச் சிலநூனயோக்கன் கருதுவ பொருந் பதின நிறுத்து மீழ்க்க. அஃதேவ, "வடமொழியைப் பட்டினிக்கு உருசருளிய ரகணைபாத்த தொப்புடைய தென்மொழியை யுலகமெல்லா மெ முட தன குடமுனிகு வலியுறுத்தாரா கொல்லேறதுப் பரரென்ற கட்டுவாராய் எவரெரு மயாவ் சட்டெரைப்பார" என்று அவா முறபட்ட கூறிய செய்புனார் (உ மாறுபட்டு டோ மொனின, — அறியாது கடாயினுய, அதனோடு இது மாறுபடுமா ல் உ அச்செயுள் நென்மொழியென்றது இலக்கணத்தினையே, அனறி, இல சண அனமத்த டட்ட இல கிடமென்னும் பாண்டைய யனது. அது "வடமொழியைப் பட்டினிக்கு உருசருளிய சடங்கையாகத் தொப்புடைய தென்மொழியை யுலகமெல்லா மெ முட தன குடமுனிகு வலியுறுத்தாரா" என்று சிவபிரான பாணினிமுனிவாக்கு வடமொழி யிலக்கணம் வருத்தருளிய தொடாப்புறறிக் கூறியதனாறனெ னினி புலப்பட்டு மெனச் சிவபிரான பாணினிமுனிவாக்கு ஆரிய இலக்கியமென்னும் பாண்டைய வருத்தருளினனென அசறகுப் பொருள்கூறலாகாதோவெனின, — வேசாகமமுன்னு ௦ ௪௦ ௩௦௦ பாண்டையுடையச் "சுருட்டியாரம்பந் தொட்டி நிலைபெறு" மென்று யாண்ட, "ஆறமொழி கு முசுறகுரவா சணனுதலா ரியலவாயப்ப விருமொழியும் உழிப்படு சா முனிவர" ரென்று யாண்டிம், "சிவபிரான சுருட்டியாரம்பத்தில் அம்பிரசுக்கு ஆரியமுந் சரிய வருகு நலகி அறிவுறுத்தருளினு" எனப் பிறுண்பும், ஆந்தவுரைப்பாய் மெ பெறு வரும் மெ தவழக்கொடு முழு மாறுகோளுதல்வி, அவருணம் அசட்குப் பெரு மெ டட்ட ஆசுவகைகள்.

இன்னும், "எவ்வினையு மோப்புதலி திறாவிடமென தியம் பாண்டை எவ்வறப்பதிதாக யானவகுப்ப லகியது வெவ்வருணத் துள்ளாக்கு மெளசாடப் புத்தேளி ரெவ்வெவாக்குக் சுவையமிழி வினிடாச்ச செய்ருளாய" என்றும், "முனதுறழ்ந்த புதிற்றெழுத்தான முழுவதுமா யுனக்கினியாத மொனறிமெத் சமீழப்பாண்டை துதிக்கொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யானதுவர மெல்லாக்கு மிலவரைப்பி னனிகத்தருளா யேனெறித்த மொழிகலவி யெவற்றினுக்கு மிறையோன" என்றும், "கூம்பியகைத் தலமுடைய குறுமுனிகுப் பிறுளுகா - தாமடரிந்து சமீழவிளக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு மெய்படுதென் திசைக்கிறைமை நலகிவேட் டனபிறவு - மாம்பரிசி னனிகத்தருளி யவலிவித்தத் தியைக்கூர்தாரா" என்றும், அதன் முறபட்ட கூறிய செய்புட்கனம் இத்தனை வலிவுறுத்தும். யாவருணமெனின, — பூர்வானுபவம் உள்ளிட்டு சுவையினை மோப்புதலிற்

திராவிடமென் நியல்பாடை” “மூனறுழந்த பதிற்றெழுததான் முழுவதுமாய” என
றும், தொன்று கலந்த எவ்வற இன்று இலக்கண வரம்பினு புதிதபடுமாறு யான்
உரைக்கவருளென்னும் பொருள் உளளிட்டு, “எவ்வறப் புத்தாக யான் வகுப்ப நல்கி”
யென்றும், ஒதலாஹும், பின் இதனகண் ஐயநீங்கிற் துணிபெய்த எல்லா மொழிகட்கும்
சீல்லாச் சமயவிததைக்குஞ் சிவபிரானே முசலவென்னனும் பொருள் உளளிட்டு
ஏனெறித்த மொழிகலி பெவறறினுக்கு மிறையோனே” என்றும், தமிழ்மொழி தன்
கட கலந்த வழுவின்ன்கிச் செமமையுமாறு இலக்கணவீளக்கரு செய்யும் ஆசிரிய முத
னமைய சிவபிரான அகத்தியனாகு அன்னுழி வழங்குகுன்னெனும் பொருள் உளளிட்டு
ம்க “சுமப்பிணைத் தலமுடிய சூறுமுயிற் குப் பிஞ்சுகனா தாமபரிந்த தமிழினக்கு
மாசியிற் தலைமையோடு - மேம்படுனே நிசைக்கிறமை நல்கி” என்றும், ஒதலாஹு
மெனக்.

அறற்கு, அருந்தருட பட்ட புத்தமிழ்த் தானென்பான், பிரசோழியப் பாயிரத்
தில், “ஆயுந்ருண் சுவல்லாதிந பங்க லாசுதயன் கேட - டீடியும் புவனிக கியம்பிய
சண்டமி முந்துரை” என்று கூறி அனாதிநாட வரலாற்றினுறி மாறுகேற்றற
தென்னெனின், “வெதும்கும்கொழி மாறுட வரைதகலே தேறுபொருளாகக் கொளவர்
புறப்புறச்சமணர். அவர் பொய்யுரைபறி பண்பு யக்கடவதோ ரிழக்கின்ற. ஆதலின்,
அதுவோ தடைபென்று சொன்னி பரிமித்பல வேண்டாமெனக்.

ரணநிக் கூறியவாற்றால், பொருழி வுதிசுரட சிவபிரான அருளிச்செய்யப்
பட்டு நடைபெறுக தொன்மொழியென்பதும், அபத்தியனா அருந்தவமிருந்த சிவ
பிரான உபதேசிப்பருளியவாறு கடைபிடித்து அற்றகு இலக்கணத் தெளிவுற வகுத்த
வாசிரிய ரென்பதாலும், சிவஞானயோகிகளுடைய கருநதாமாறு வச்சிரலேபமாக நாட்
டப்பட்டது. இன்னுனே, “சிவஞானமுனிவரர் அகத்தியரார் தமிழ் பூமியிலே உறபத்தி
யாயினதெனக் கொண்டார்” என்று பிரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் கூறியது அறிவு
புறம்போய் பிதறுறையையாநல சிறுமகாக்கும் இனிது விளங்குமெனக்.

இனிச் சிவஞானயோகியர், அகத்தியர் “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற
பட்டுத் தோன்றுது” லெனவுஞ் “செந் தமிழிலுது மொழி தோன்றுதகாலத் துடன
ரேனறிய நூல் எனவு மடங்குவாராயினர்” என்று, அம்மயக்கவழிவுடையார் அஞ்சா
துரைத்தவை வெறும் பிதற்றாத் தொரிதும்.

மேற் கூறியவாற்றினே தமிழ்மொழி அகத்தியனாக்கு முறப்பட்டுத் தோன்றி
நடைபெறுக தொன்மொழியென்பது சிவஞானயோகிகளுக்கு குடமபாடாதல் இனிது
அணிய நிறைவின், தோலா நாவிலையுடைய மேலோராகிய அம்முனிவர் தொல்காப்பியப்
பாயிரவிருத்தியில், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முறப்பட்டுத் தோன்று நூலின்
நோக்கி” “செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுதகாலத் துடனரேனறிய நூல் அகத்
திய மொன்றே” எனனும் வாகக்கியகொடாகளை அகத்தியனாரார் தமிழ் முதற்குட்
பூமியில் உறபத்தியாயின தென்னுங் கருத்துட கொண்டு நிறுத்தினரென்பது சிறிது
மேலாகு. ஆதலின், அவ்வாகக்கியதொடாகளுக்கு அது பொருளன்று, மெய்ப்பெருஞ்
வேறுண்டென்றே தேறுக. இனி அவர் சிறிதும் விசாரமின்றி, அவ்வாகக்கியத்தொடா
களுக்கு, அகத்தியனாரார் தமிழ் பூமியில் உறபத்தியாயினதென்பதே, முனிவர் குறித்த

பொருளென்று விபரிதம்பட விரையக்கொண்டு, அப்பெரியாக்கு மயக்க மேறதிப் பழிய
பட்டது அதிவன் நென்க.

அவர் அப்பெரிடாகரு அதியாமை யேறதிப் பழிப்படுத்திப் பட்டனாக வேண்டினு
ரல்லா ; செந்தமிழ் இலக்கண முன்னாலாகிய அகத்திபம், சிவஞானமுனிவர் கூறியவாறு
செந்தமிழ்நிலத்த மொழியோடு முறப்படிகத் தோன்றுவதாயின் அதனோடு சாத்தப்பட்ட
தமிழ்மொழி சொன்று தொடங்கி நிலவரைப்பில் நிலைபெறுவ தோன்றனது, அவ்வகத்தி
யத் தோன்றும்பொழுதே தோன்றிப் பயிவெற்று வருவ னென்றும் பொருள்படும்.

அது பொருளாயின், தொழிற் புதுக்கொடுக்க முறப்பட்டுக் கொண்டுதொட
ங்கி நிலவரைப்பில் நன்று நடைபெறு மொழியென்று யேதாவியா (பாறதும் வேதம
க்கு யாதாருகொல்) இனி வேதம்குரு எக்காலத்தும் ஏழுமுறது மெய்யாகி நிலை
பெற்று வருவ தொன்றாகலின், அப்பெறித்தாம் வேதம்கொடு மாறுபடுத்தலின், அவ
வாகவித்தொட்கள் ஏதமுண்டாயினாம் ஆதலின், "வை கொள்ளுநர் அவ்வாற தெளி
வுறையாகி, நன்னறபாலவாய் வழுவரைப்பே யாம் என்று அவர் புத்தியுறக்கொண்டு அங்
கன்ன முறைதொருளின், - அவர் உச்செய்தி விழுமிய கலவி துழைபுல முடையார் ஏ ஏ
இவ்வோ இவா அறிவின் பெறறியென நெளவித் கழிபெரு நகையாடாகே யெதுவாம்'
யாதினாலெனின், - ஒத்தீரவேலி யுலகின்கண்ணே வேதவழங்கொடு மாறுகொளவார் மத்தி
களை மறுத்த இருவகைத் தமிழவழங்கையு நிறுத்தி டோம்பு லெனான்றோடுகளை ஒழுங்
காணும், அப்பெறறியுடைய முனிவர் வேதவழங்கொடு மாறுபட்ட கூறமாட்டார், அத
னால் அவ்வாகவியத்தொட்களுக்கு அது பொருளென்று மெய்ப்பொருள் வேறுளதாதல்
வேண்டும், அது தன்னை அறிவுடை யார்பால் உசாவித் தெளிதவன் என்றுகொண்டு
மத்திப்ப நூலோடுடையாராகப் பெற்றுச் சிறக்கு நல்லாசிரியரை யடுத்து உசாவி,
அவற்றினுணைமை காண்டலை அவர் விருமபாது, சரிதியில் வேதவழங்கொடு மாறுபட்ட
முனிவர் அவ்வனந் கூறினாரென்று திரியக்கொண்டு, அருசாது அவாகக்கறியாமை யேறதி
வழி வழி நிறகும பழிபெரிதமாகிப் "டொய்படு மொன்றே புண்புணவ கடை நியாப-
பேதை வினைமேற கொளின்" என்றும் பொய்யாமொழிப் பொருட்குத்தாம் பெரிதும் இல
க்கியமாகலி னென்க. அவர் பெற்றி அங்நன்ன டிடக்க. அங்நாகையத்தொட்களின்
மெய்ப்பொருளான யாது? அறியல வேண்டினெனினின், - கூறதும் "கடவேங்கடந்
தென்குமரி - யாயிடைத் தமிழகது நல்லுலகத்த-வழாருந் செடயுந் மாயிருமுதல்
எனமுத்தத் சொல்லும் பொருளு காடிச் செநநம் துடிநகை சிவனிய நிலத்தொடு
முத்ததுல கண்டு முறைப்பட வெண்ணப் புலநொடுத் தோன்" எனநெருந்த தொல
காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரயாப்பிறகு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் கண்ட மெய்ப்பொ
ருள், கட்டகண வேறுதமும் தெற்கட குமரியும் எல்லையாகவுடைய அவவிடமாகிய
தமிழ்மொழியைக் கூறு நல்ல வுலகத்தின்கண் வழங்கும் முககிணையுந் செய்யுரினையும்
ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே, அவற்றின்கண்ணவாகிய எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல
லிலக்கணமும் பொருளிலக்கணமும் ஆராய்ந்து செந்தமிழி னுணைமையைப் பொருந்
துணரும் பொருட்டு, அச்செந்தமிழ்நிலத்த மொழியோடு முறப்படிகத் தோன்று நூலின்
நிலக்கி, அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிறகாலத்தார் உணரு முறைமைப்படக்கருதி
கூறித்தொருத்துச் செய்தான்" என்பதனறே! அப்பாயிரச் சூத்திரயாப்பிறகு மாயாடிய

காரா இங்ஙனம் விரித்தபொருள் இளம்பூரணர் நச்சினுர்க்கினியர் உரைத்தபொருள்கள் போல் இடாப்பாடு மலைவு மினறி நெறிப்பட்டித் தெளிவு பெரிதுடைத்தாம

இனி ஆசிரியர் பண்பாரனா “வடவேங்கடர் தென்குமரி - யாபிடைத் - தமிழ் நல்லுலகத்து” என்று முன்னாப பொதுவெல்லே கூறித் தமிழ்நாட்டினை வரைசெய்துணாததிச், “செந்தமிழியற்கை சிவனிய நிலத்தொடு” என்று பின்னர் வித்ரதோதுதலின், ஆண்பிரைத்த நிலஞ் செந்தமிழ் நிலமேயாதல னுனிது பெறப்படும். இனி வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்குட் குமரிபு மேல் மேற்பாலகென்ற கடலும் பேரெலையாகவுடைய தமிழ்நாட்டின மவதது ஒரு நிலத்தினை இது செந்தமிழ்நிலமென ஆசிரியர் வழங்குதற்கு அந்நிலந் தன்கட் தமிழ் செம்மையுற்று நடைபெறப்படுதலெனது பிரிதனறும். இனித் தமிழ் செந்தமிழென ஆசிரியரால் அங்ஙனம் பிரிதினியைபு நீக்கி விசேடிக் கப்படுதற்குக் காரணந்நான் யாது என்று ஒருங்கி ஆராயலுநின், அக்காரணம் அது வழுவின்ன்கி இயல்வரம்புறது ஒழுநு நீர்மையுடைசுறுதலே எனது தெளிவாம். இனித் தமிழ்தான் வழுவின்ன்கி இயல்வரம்புறதுச் செந்தமிழ் என ஆவாது சிறப்பிக்கப்பட்டு நடைபெறுதலுடைத்தாயதுதான் யாதுபற்றி யென்றாராயலுநின், அருந்தவகொள்கை அகத்தியமுனியவா பெருந்தவ மிருந்து சிவபிரான் உபதேசித்தருளிப்பவாறுபற்றி இயற்றிய முததமிழிலக்கண்மாய அகத்திய முதனூல் பற்றியே மென்று புலமும். ஆகலின், அச்செந்தமிழும், அதுதன்க்கு வரம்பாகிய அவ்வகத்தியமெனது மிலக்கண் முதனூலும் வடவேங்கடர் தென்குமரி எல்லையாகவுடைய அத்தமிழ் நாட்டகத்துட்படும் ஒருநிலத்தது ஒருங்கி நிலவியனவோயும். மாபாடியகாரா இக்கருத்தபற்றியே “அகத்தியஞ் செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டித் தோன்று தூல்” என்றும், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுதலால் துடன் நேன்றிய தூல்” என்றும், பாயிர விருத்தியில் அங்ஙனம் உரைத்தனா; ஆகலின், அவ்வாகியத்தொடர்களின் மெய்ப்பொருள் அதுமேயாற்றாது கண்டபிடிச்சு. இத்தானே, அகத்தியனா முதற்கட் மென்மொழி மிலக்கண் முதனூல் வகுத்துச் செந்தமிழ் வழிப்படுதியபேராசிரியரெனனும் பொருள்கள் பொருள் மன்றி “அசத்தியராத் தமிழ் பூமியிலுறபத்தியாயினது” “அகத்தியாக்குமு தமிழ் நிலவரப்பிலிருத்தலது” எனனும் பொருள்கள் போதருமா நிலை. இவையாகியே, “தமிழ்மொழி அகத்தியமுனியாகு முன் சிறுத்தி முதலிற் சிவபிரானா நேற்றமுறது நிலைபெறது நாடகஞ் சொன்மொழி” யென்று கூறும் வேதவழக்கோடு அவ்வாசுக்கியத் தொடரது ஒரொருக் காண்கின்ற மன்றி மாறுபட்டு ஏசுமுந் காண்கின்றிலம். அவர் இங்ஙனம் துணுகிப் புடைய பொற்றி ஆராய்ந்து இம்மெய்ப்பொருள் காணமாட்டாது அப்பிரதிவாளர்ப் பறித்த உய்தியில் குறமுறறன ரெனக். இவ்வாற்றது “புள்ளொழிற் சயவா தமதறி யாமை புலமையாயப் பரிணமித் ததுவே” எனனு முதுரையை அவா புதக்குமா றுணர்க.

அற்றே லக்கங்ஙனமாக, வழக்குந் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழிலக்கிய முன்னுள்ளதாம். அகத்தியம் அவ்வினக்கியப் பண்பாய இலக்கணதூலாய்ப் பிறநேன்றிற்றும். ஆகலின், அகத்தியம் ஒருநிலத்திடைச் செந்தமிழ் மொழியோடு முற்பட் டொருங்கு தோன்று மென்றல் அமையாதாலோவெனின், — அபிரியத் வினாயினும், செந்தமிழ் முன்னுள்ளதே யென்பது எமக்கும் உடம்பாடாயசே, அதுபற்றி னாண்டு ஆசக்கை யொழுமாநிலை. அத்தமிழின் செம்மை அம்முதற்பொழுதில் வருவிரவி இழுக்கமுந்தது. அகத்தியமெனனும் இலக்கணதூல் அக்கை வழுவின்ன்கிச் செம்மையுறவிதது நிறிப்புகித்தி

உபநிஷதஞ்ஞென்றிற்று. அதனால் அது “செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முறப்பட்டித் தேர ன்று தூல்” என்று அநுமனம் ஒதப்பட்டது. இவ்வன் நெறியுறுதலினை, அஃ தன்மவு ஸூத்ததே யாம், மறு அமையாமை யாண்டைய செனக இனி யாமெய்தித் தேர்திய இப் பொருளை அவவாகக்கியத் தொடர்களுச குரிய மெயப்பொருளா மென்பது, “காசியி னின் னும் போந்த கம்பாதா மருளப் பெற்று - மாசிலாக் கச்சிமுதா மணனிவீற நிருநா ஸூமே - ஸாசுவாத தமிழப் ரபி யருநதமிழக சூரவு பூண்ட - தேசினுள பகைய வெற பிற் குறுமுனி திருத்தாள போற்றி” என அமமுனிவா திருவாக்காக விளங்குங் காஞ் சையுராணசசெய்யுள சரிப்போசு மாற்றனும் இனிது செளிந். ஆசிலாநதமிழ - செந தமிழ் மெனத, எனவே, கம்பாதா மருளப் பெற்று அகத்தியனாராற் பரப்பப்படுகிறகுமுன் அது ஆனவிரவி யுளராய்தென்பதனும், அஃக குற்றநீங்கிச் செம்மையுற நது அகத்தியம் பற்றியே யென்பதனும், இக்கை கருத்தாநல் காண்க இனி “அக ததியன் பயந்த செஞ்சொல்” “அகத்தியன் தமிழ்” என்றற்றெட்டதது ஆனரோ வுழக்குகளும் இக்கருத்துப்பற்றி டெமுதன்வ யாம் அவா அகருத்தியாது “அவ்வுழக்குக்கள உபசாரமா” மென்று டிசோழியப் பதிப்புரையி லுரைத்தப புகாசுபுறரா. அதமட்டோ, “முத்தூல்” எனதது “முணாற்பெட்” ரெனதும், “உடனிகழ்ச்சிப் பொருளொணடு அஃனை வினைத்தொகையாகக்கியது இடாப்பாடா” மென்றுஞ் சொற்றா உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் ஆனடுச சிறப்புடைசதாதல் மேற டிசாலியவாறு பற்றி இனிது துண்டப்படும இனித சமங்குடம்பட்டாகிய முதனா லெனதும் பொருடான அததொரை வினைத்தொகையாய் நின்று பயக்கும பொருளே யென்பது தெரியமாட்டாமையின், “முந்ததூல்” என்பதை “வினைத்தொகையாகக்குதல் இடாப்பாடா” மென்று அவா பிசுற்றினா. இனி முந்த என்பது முன்னிலை மாதசிரை யாய் நின்ற கொழிற்பெயரெனதும், அது ஆகுபெயரால் இறந்த காலசகினை யுணர்த்து மெனதும் கொண்டு, முறாலாதி உராகிய தூலெனது ஏதாம்புற மமைக தொகை பபொருள் அதற்கு அவா கொளவரெனின், அவா இடாப்பட்டு அநுமனமொளனதும் அவ வேறதுமாத தொகைப்பொருளும், இடாப்பாடினறி முனிவா கூறும் வினைத்தொகைப் பொருளும், முதனாலெனதே முறசுவிந், அவா அக்காறுச சுற்றிப்பொயுஞ் சுங்கத் துறைசோந்த நியாயத்துக்கு இலக்கியமாய்ப் பழிகப்படுமென ரெழிக

இன்னும், சிலஞானயோகிசனைப் “பிற ஆசிரியா மதங்வே மறுத்த தூதனமத் தாட்டிந் குணமுடையா” என்று அவா அஞ்சாது பழித்தனா அசுனற்றியூழ வசக ளூற மமமத மறுகதுப் பரமதந் தழுவி பழிபூண்ட தம் வரலாறு வாய்சோராத புல மயி, “யாறு மறியே னவளும் பொய் சொல்லாள” என்பதை விளக்கி யிடனரென துணாக.

இனிப் பிரயோக விவகதூலா அகத்தியத்திற்கு வடமொழிப் பாணினிய வியா ளான முதனாலாமெனதது பொருநதாமை தெரிப்பாம். “ஏழியன் முறைய தெகிாழக ளெத்தனும் - வேறென விளம்பான பெயரது விகாரமென - ரேறதிய புலவது முளனெரு ளனையா - னிரதிர னெட்டாம் வேறதுமம் யெனறன்ன” என அகத்தியத்தின்கண் வுரு துவின, “அகத்தியனா தந்நுறகு முதலாகக்கொண்டதூல் பாணினியமென்று பிர யோகவிவக தூலா சொற்றா. அசுருத்திரத்திற்கு மெயப்பொரு ளுரைக்குமுகத் துணை அகத்தியபாணம் தேறதுவாம். (இ - ள்.) பெயா, ஐ, ஒரி, கு, இன், அது, இன்னும், சமூஹததுமமம் இயமொழிப்பட்டனா மெனதுகொண்டு, எதிராகக்கொ

ஊம் விளிவேற்றுமை எட்டாவதென நின்று வேறொரு வேற்றுமையாமென் றுடம்படா ளும் அஃது பெயாவேற்றுமை யென்னு முதலாவதன விகாரமென்று உரைத்த பாணினி யென்னும் அறிஞனும் உளனும். அது நிக, இரதிரனென்பான் ஐந்திரத்தன் விளியும் ஓர் வேற்றுமையாதலான அதனைப் பெயருள அடக்காது எட்டாம் வேற்றுமை பெனிது நோந்தான், மற்திது தன்னையே நாம் இந்நூலு ணந்தணிபாக்ககொண்டு கூறுகின்றும் எனவாறு. பிரிநிலைக்குந் தேற்றத்திற்கும் பொதவாகும் ஏழே எனனும் ஏகாரமும், முறமும்மையும், விகாரத்தாற் றொருதன். ஏழியன் முறையதென்பது ஒருமைப்பனமை மயக்கம், விளம்பான எச்சமுறம். விளியும் என்பதும் அதனை யென்பதும் அவாய்நிலை வந்தன். ஆதல் சொல்லெச்சம். எனற்கொண்டென்பதுஉம், அதுநிக் வென்ப துஉம், பெயருள அடக்காது என்பதுஉம், இசையெச்சம். மற்திது தன்னையே நாம் இந்நூலுள் நந்தணிபாக்ககொண்டு கூறுகின்றும்மென்பது குறிப்பெச்சம். எதாமுகவேற் றுமை யெனிதும் விளிவேற்றுமையெனிதும் ஒக்கும். ஓவவையாதல் அது பெயர் வேற் றுமையுடனங்காது விளிப்பொருட்டாய் வேறுபட நிறல். வகைநாண்டு வேற்றுமை யென்னுந் துணையாய் நின்றது. “பாணினியமுதலிய வியாகரணநகரமுளவாக ஐந் திரநிறைந்த தொல்காப்பிய னென்றா, “பெயரது விகாரமென றேதிய புலவனு முன்ன” எனப் பிறாமதங்கூறி, “இரதிர னெட்டாம் வேற்றுமை யெனநன்ன” என இரதிர னேதி யதனைத் தந்தணிபாக்க கொண்ட அகத்தியனாக்கு, ஐந்திரமே உடம்பாடென்பது பெற ப்படுதலின், அதுவே தொல்காப்பியனாக்கு முடம்பாடென்பது பற்றிப் போலுமெனக்” என்று பாயிரவிருத்தியுள் ஒத்தலின், ஆசிரியர் சிவநூனயோகிகள் அச்சுத்திரத்திற் குக் கொண்ட பொருளும் இவ்வே யாதலதிக. இனிச் சேனாவரையா வேற்றுமை யோத்தன “அதனினியமல்” எனறுஞ் சூத்திரவுரையில் இச்சூத்திரத்தை யெடுத்த துரை தது “ஐந்திரநூலா விளிவேற்றுமையை எட்டாம்வேற்றுமையாக நோந்தான்” என றும், “ஆசிரியர் அவா மதம்பற்றிக் கூறினா” என்றும், “இக்கருத்து விளங்கியவனறே பாயிரத்தன் ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனக் கூறிற்று” என்றும், கரிப்போக்கி னாசலின், அவா தமக்கும இதுவே உடம்பாடாயிற் றெனக், இவ்வாறான அச்சுத்திரத் திற்கு இதுவே மெய்ப்பொருளாதல் இனிது பெறப்படுதலின், அகத்தியனாக்கு அப் பாணினியார் மதம் உடம்பாடென்பது தெள்ளிதற் பெறப்பட்டது. படவே, பிர யோகவிவேகநூலா அகத்தியனா பிறா மதமாகக்கொண்ட அது தன்னை உடம்பட்டன் ரென்று திரியக்கொண்டு அவாக்கு முதநூல் பாணினியமென்று சாதித்தது, வெறும் போலியுரையாய் பொருந்தாமை காணக். அறற்கு, அகத்தியனா ஐந்திர நூனமுடி பைத் தந்தணிபாக்க கோடலின், அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதநூலெனற் றமுடிப்படும போலுமெனின்,—அதனன்று, அவைவந்திர முடிபு தந்தணிபெனநன் மாதந்திரையானே அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதநூலாதல் செல்லுமாயிலலை. இது ‘மறுதலை சிதைத்ததத் தன்னுணிப்புரைத்தல்’ என்னும் உத்திரெறி யாகலினெனக். அனறியும், அதுவேபற்றி அத றகு ஐந்திர முதநூலாமெனின், அகத்தியனா ‘வேற்றுமைப் பொருள்கோன் முறையில் அப்பாணினியார் மதம் உடம்பாடென்று, அவைவந்திர மதமே நந்தணிபாம்’ என்று கூறி யாவ்கு, மறை இயனமுறைக்கண்ணும் ஏனை இசை நாடக முறைகளினகண்ணும் அகத்தி யத்தன் அங்கன மறுதலை சிதைத் தந்தணிபு கூறப்பாலராவரனறே; இனி அவை பற்றி அவ்வாறுகூறும் அகத்தியத்தியத்திற்கு முதநூலாவான் செல்லும். செல்லவே, முதநூல்புல்க வரையறை பெருதாமெனக். அல்லதுஉம், தமிழ்மொழி ஆரியமொழி

பெரும்புத் தெய்வமொழியாய் நிலவரைப்பில் ஆதிக்கட் போன்றி நடைபெற்றுத் தொன் மொழி பெயர்ப்புத் மேலே நிறுத்தப்போதா மாதலின், அதற்குரிய விலக்கணம் ஒவ் வோர் துறையில் வடமொழியோடொத்தா ஒழுக்கினா தனமொழிக்கட் பரிஞ் செயலை கருநீழ் குறிப்பிடுகலும், வினைக்குறிப்பு வினைதொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்க ளும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாசுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்டு முதலிய திணைப்பாசுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய யுளிலக்கணமும் இன்றோரன்ன பிறவும், வேறு தன்னியல்களாகக் கொண்டே ஒழுக்கு நீர்மைததாகலானும், இவையெல்லாம் பாணினியத்தாளும் ஐர்திரத்தாளும் பிற வடநூலுள்ளும் பெறப் பட்டா வாக்கலானும், அது பொருந்தாமை ஒருதலையாக வுணாக. இவ்வனமாசலின், தாவ ருஞ் சித்தியினு மேவரு ஞானத்தினா தேவரினு முனிவா யாவரினு மேம்பட்டு உலகமெ லார் தொழுதேத்த நிறகுந் செய்வப் பெற்றியாளாகிய வகதசியனா இறைவனா கருணை கூர்ந்தருளியவாறு பற்றியே தமிழிலக்கண முதலா நனியியற்றி நடாத்தின திராவிட செற்றென வுணாக. வேதவழகமும் இதுவேபா மெனக. திராவிட மாபாடிய காரர் கருத்தும் இதுவேயாதல் பாயிரவிருத்தியுட் காணக. அகத்தியனா ஞானசித்திக ளிற் மேவரினு முனிவா யாவரினு மேம்பட்டவாறு, நிலைபிறழ் மாநிலஞ் சமமுறக் காண் டல் குடங்கையி னெடுங்கடனா முழுது மடக்கக்கோடன முதலிய பிறா செயற்கரிய அவர் தெய்வச் செயதிகன்பற்றி இனித்திக. இஃதுணாத்ததற்கனறே பாயிரவிருத்தியுள் "முனிவர் வந்தார அகத்தியனும் வந்தான் எனபுழிப்போல" என்பதும், காஞ்சிப்புராண த்தின் "உலகமெலாந் தொழுதேத்தது குடமுனி" யெனதும், சிவஞானயோகிகள அவர் தலைமை விந்ந்தெடுத்த அவ்வாறு ஒதவாராயினது உமெனக. இனிப் பிரயோகவிவேக னாலார் அக்கூறு மேற்கூறியவாறு உத்தியோடு மாறுபடுதனமெனும் வேதவழக்கோடு மான்றோர் வழக்கோடு மாறுபடுதலு முடைத்தென நறி.

இன்னும், அகத்தியர் தமிழ் வழக்கிற்கு முதலாலாய எழுந்ததொன்றாகலின், அது முத்தமிழ் வழக்கிலக்கணம் அமமுறைப்பற்றியே எடுக்கப்பட்டவாதாம். அன்றி வடமொழிக் கணுள்ள அச்சத்ததனால் கீதநூல் ஈரடகநூற் பொருள்களை மொழிபெயராத் தெடுத்திக் கூறுவ தனறென துணாக. இனி அகத்தியத்தன கூறும் முததமிழ் மரபுகள சில வட மொழிக்கும் பிற பாடைக்கும் பொதுவாய் நோவன உளவாயினும், அவையுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே அதன்கண இலக்கணஞ் செயப்பபட்டனவாகு மெனறறிக. இத் தானே முத்தமிழ் வழக்கு முதலுலாங்கிய அகத்தியத்தன மொழிபெயராததுக கூறிய இல க்கணம் யாது மினறென துணாக. இனி "எதிர்முக வேறுமுமை வேறென விளம்பான பெயரது விகரமென றேகிய புலவனு முான, இந்நிரனெட்டாம் வேறுமுமை யெனற ணன்" என்பனவாக அகத்தியனா அகத்தியத்தன் ஒத்தியனவும் பிறவும், 'மறுதலை சிதை த்துத் தன்முனி புரைதல்' 'பிறனுட்பட்டது தானுடம்படுதல்' 'பிறன்கோட்கூறு' முதலிய உத்திவகையாகத் துக்கி யுணரப்படு றெனக. இனி அப்பாணினியா மத முறுதலையாய் சிதைக்கப்படுவதாயின, அது வடமொழி மெயநிலை வழக்குநூலன்றும் பிறவெனின், அற்றன்று. ஆண்டு அது மறுதலையாய் சிதைக்கப்படுமெனற கருத்த, அகத்தியனா தந்தனியாகக்கொண்ட வேறுமுமை பெய்ட்டென்னும் அக்கொள்ளைக்கு னாலும் அவர்நூலான் வேண்டப்படுவ தன்றாயது என்பதே யாகலின், அதுகொண்டு அகத்திய மெயநிலை வழக்குந் தன்னென்பது பெறப்படுமாறு இல்லி யெனக.

இனி வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் “அகத்தினர் தமிழ்த் தனி யிலக்கணமுத லான் முறை பொருந்த இயற்றமாட்டா ராயின” ரென்று ஒதிவினறிப் பேசியது பிதற் றுரையாதல் அறிவுறுப்பாம்.

அவர் அகத்தியுநர்க்கு அறிபாமை யேற்றிய பிதற்றரை வருமாறு:— “அகத்தி யா மகாரிஷீ-ரா. அனனோ அவற்றைக் கற்பித்தல் எளிதனதேயெனின்,— ஐந்திர பாணியீய வியாகரணங்களை நன்குணர்ந்தும் அவற்றள்ள அதிகாரமுறை ஒத்துமுறை சூத்திரமுறைகளின் சிறப்பினைச் சீர்திருக்கண்டும் யாதொரு கிரமமு முனபின் சம்பந்த சார்பு மின்றித் தமிழ் இயல் நுசு நாடகவிதிகளும் இயற்றமிழனளும் எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி விதிகளு றெறி முறை பிறழக் கண்டபடி விரவத் தமது இலக்கண தூலியற்றியமையானே அஃது எத்தனை வல்லராயினும் ஒருவாக் கரியதென் றுணாக” என்பதாம். என்கிற அகத்தியுநரான முத்தமிழிலக்கணங்களும அவற்றின் பகுதிகளும் முறைபிறழ வியற்றப்பட்டன வென்று அவர் அகத்தியம் பெரிதாராயந்து உணமை கண்டு கூறுவாராபோல அபிப்பிராய உரையாடினார். எனனை? முத்தமிழக் கண முதலாலாகிய அகத்தியந் கூடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய பிறழைஞானதே நிலவரைப்பில் வழங்கற்பாடினறி இறந்துபட்டபொழுது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த பட்டாங்காதலி னெனக். பட்டாங்கு - உணமை, இனி அகத்தியம் அகாலத்து இறந்துபட்டதென்ப துணமையே, அவர் அதுகண்டு கூறினாலல்லா, தொல்காப்பிய உபோதகாதத்தான் “முநது தூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” என்றும், “மயங்காமரபின் எழுத்து முறைகாட்டி” என்றும், போந்த வாக்கியக் கூறுகட்டு, இளம்பூரணர் நச்சிஞாக்கினியா சிவஞானமுனி வா அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாக் இயற்றப்பட்டதென்று உரைத்த உரைகள் கொண்டே அங்கனங் கூறப்பெற்றாரெனின், அவ்வாக்கியக் கூறுகட்டு அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாய தென்பதுபட அவையுரையாசிரியர்கள் யான நிறைத்தனா? இளம்பூரணர் “முநதுதூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” என்பதற்கு “முநதுதூல்களிற சொன்னவற்றினைக் கண்டு அவவிலக்கணங்களை முறைப்பட ஆராய்ந்து” என்று உரைத்தனார். நச்சிஞாக்கினி யா “முனை யிலக்கணங்க ளியைந் படிப்பை முறைக்கண்டு அவவிலக்கணங்களுள்ளாஞ் சில வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிறுநறிவினோர்க்கு, அறிபலாகாமையின் யான இதுகளை வரை யுறுத்துணர்த்துவலென்று அந்நூலிற் கிடந்தவாறறி அநிகார வகையான் முறைப் படச் செயதலை யெண்ணி” என்று உரைத்தனார். சிவஞானமுனிவா “முறப்படுத்த தோன்று தூலினை நோக்கி அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிறகாலத்தார் உணரு முறை மைப்படக் கருதி” என்று உரைத்தனார் இனி “மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டி” என்பதற்கு இளம்பூரணர் “முனைதூல்போல எழுத்திலக்கணஞ் சொல்லுட் சென்று மயங்காத முறையானே எழுத்திலக்கணத்தினை யேறு தெரிவித்து” என்று உரைத்தனார். நச்சிஞாக்கினியா “அபமாவக யிலக்கணமு மயங்கா முறைமை யாற் செய்கின்றமையின் எழுத்திலக்கணத்தினை முனைக் காட்டி” என்று உரைத் தனார். சிவஞானமுனிவா “இயற்றமிழம் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் முன்னாலுட் போல விரவாதநமையானே இயற்றமிழை வேறு பிரித்து உலகிற் கறிவித்து” என்று உரைத்தனார். இன்னாரு சிவஞானமுனிவா “முறைப்பட வெண்ணிப் புலந்தொரு த்தலாவது, முதலால் பாரத கிடத்தலின் இக்காலத்துச் சில வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற் றறிவினோர்க் கறிபலாகாமையின் அவர் அறிவு முறைமைப்பட வெண்ணி அதற்கெத்பத் திககுத்துச் செய்தல்” என்றும், “அகத்தியத்துள் முத்தமிழும் விசுவிக் கூறுபட்டன”

சுந்தரம், “இயற்றியிருள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருள் முன்றையு முன்னுந்
போல விரவிக் கூறுத முன்னர் எழுத்துணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன்
பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினு னென்பா ‘காட்டி’ யெனறெழியாது ‘முறைகாட்டி’
என்றார்” என்றும், அவற்றின் பொரு ணுட்பம் ஆண்டு இனித விரித்தனர். அகத்திய
னார் பிணிதபு நோன்பும் பெருகுது யாழ்நாளு முழுதனா வலியுமுடைய முறகாலத்
தார் அறிய முறைமைப்பட முததமிழ் இலககண முழுதம் விரவிய னெறியிலுல அகத்
தியத்துட் கூறினரென்பதனும், தொல்காப்பியனார் தம் ஆசிரியர் அகநகனம் அகத்தியத்
துட் கூறிய முததமிழ் இலககணப்பரப்புள இயற்றமிழ் ஒன்றையும் வேறு பிரித்துச்
செல்வாழ்நாளும் பல்பிணியுஞ் சிறுதிறவுமுடைய பிறகாலத்தார் உணருமுறைமைப்படத
தொகுத்தல் யாப்பான முறைகாட்டித் தொல்காப்பியத்தன ஒதினரென்பதனும், இவ
வுரைகளார் போதரும் பொருள்களாம். மறறு அகத்திய “முததமிழ் இலககண
நெறிமுறைபிறழ்க கண்டபடிவிரவ உரைக்குங் குறமுடையதூலாம், தொல்காப்பியம்
அவ்வாறானி இயற்றமிழ் இலககண முறைமைப்பட உரைக்குங் குறமிழ் னூலாம்”
என்று அவர் குறித்த பொருள் அவற்றைப் போதரும்பலியாம். ஆகவே, அவர் அவ
வுபொறாத வாகக்கிய கூறுகளின் உரைகள் மொண்டு அவ்நகன கூறப்பெற்ற ரென
றல் சமீபக்கேயாதலானி வழக்காதல் இல்லையென. உபோதகாதம் - சிறப்புப்பாயிரம்.

இனி “அகத்தியத்தான் முததமிழிலககணங்களை விரவிக் கூறப்பட்டன” என்றது
கோண்டே அதனுள் அவ்விலக்கணங்களை முறையினி ஒதப்பட்டமை தானே பெறப்ப
டும் என்று அவர் அங்நகனக் கொண்டு கூறினாரென, — அறியாது கூறினாய். எனனை?
ஆண்டு இலககணம் விரவுதலெனறது ஒருபொருட் கிலககணக் கூறுமவழி அதனறிந்
புலப்படுத்தற்குபகார முடையனபிற ஆண்டு இடைபெய்து சொல்லுதல். அது திராவிட
மாபாடியகாரர் சூகதிரவிரூத்தியுள இடைச்சொற்கு இலககணம் விளங்கத் தெரிககது
மறுழி அதன் இடலபு உளங்கொளற பொருட்பம் பாடித் தனை யெனனு நடுவிநிலை
தினை யிலக்கணமும் அதனே டியையுடைய ஏனைப் பொருளிலககணங்களும ஆண்டு
இயையுபற்றி இடையிட்டி எடுத்த விரித்துக் கூறியது போலவனவும் பிறவுமாம். ஆசிரி
யர் தொல்காப்பியனார் இந்நூற்புணரப்பினைப் ‘பொருள் இடையிட்டி’ லெனனுமோ
தநிரவுகதி யென்பர், இனி அகத்தியத்தான இயற்றமிழை வேறு பிரித்துத் தொகுத்
தணர்த்த வெழுந்த தொல்காப்பியத்தானும் புவ விரவியறபிரயோகம் அருகிவந்தன
ஆண்டாண்டுச் சிலவுள்ளன. சேனாவரைபா முதலியோர் “இவ்வு இவ்வோததுட்
கூறுதற் கியையில்து” என்று தடையாக்கியும், “மற்றிவவுபகார இயையுநோக்கி
இவ்வோததுள் மறறிது கூறுதற்கு இயையுடைத்தாயிற்று” என்று விடைபோக்கியும்,
ஆண்டாண்டுக் கூறுமாறுபற்றி, அது கடைப்பிடிக்க, இன்னும், இவ்விரவியறபிரயோகம்
தூல்கடோறும் அருகியும் பெருகியம் பலவாறு வருவனவேயாம். அவையெல்லாம்
நாண்டிக் காட்டப்புகின மிக விரியுமெனக.

வடமொழி இலககணதூலாகிய பாணினியமும் பிணிதபுநோன்பும் பெரு
குதிறையுமுடைய அக்காலத்துப் போறியுடையார் அறிய முறைமைப்பட இவ்விரவிய
நெறியால் இயற்றப்பட்ட தொன்றென்றும், சத்தகளைத்தபதூலார் முதலியோர் பிற்
காலத்தார் உணருமுறைப்பட அதன் சூத்திரங்களைப்பிரித்து முறைகாட்டிச் சித்தார்த்
தொகுதி முதலியன விளக்கச் செய்தனரென்று முணர்க. இனி இறைவனுடைய

சூரிய வேதாகமம் வோத்துக்களும் இவ் விரவியனெறி மருவியனவேயாதல் அவை ஸார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லனாஹம், பாயிரஞ்செய்த பனம்பாரணாக்குத தொல்காப்பிய முந்து னாழல் னெடுததோதிய அகத்தியம் விழுமிய முன்னுலெனப்பே கருத்தாதலன்றி முறைபிறழ்ந்து கிடக்கும் ஓர் விழுப்பயினாலாமென்றல் கருத்தாதலிலலை. அது பிறழ்ச்சியுடைய விழுப்பயினுலென்றல் அவாகத்தக கருத்தாயின, “வழியெனப்படுவ ததனவழித்தாகும்” என்பதபற்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு வழியாசக காட்டற கெடுத்தோதிய முத்தனாலாகிய அவவகத்தியம் வழுவுடையசென்றாய அதனவழிவந்த தொல்காப்பியமும் இயல்வழிக்கு னூலாதற் சிறப்புடைத் தனறெனப்பட்டுப் பாயிரப்பொருள் புரையுற் றெழியு மெனக். இதனால், உரைகாரரானும் அகத்தியத்தன் மகிமை புலப்படுத்தல் கருதியே பாயிரவுரையுள் அது முதலிழைவிரக்கி கூறப்பட்டதென்று அங்ஙனம் ஒதுவாராயினாரென்று துணிக. இனி இவ்வாறு செம்பொருள் பயக்கும் விரவியறப்பிரயோகத்தனை அவா முறைபிறழ்வாகத் திரியக்கொண்ட நம்நாறவ வேந்தாக்குக் குற்றம் பெரிசேறியிய தருகமுநிதாசரி, “ஆனை யெருடும் பொலிய” வெண்புழிப் ‘பொலிய’ வெண்பதற்குப் பொருளறியாது தமக்குக் தெரிந்த பொருளைப் பற்றிப் ‘பாடம் பிழை’ யெனத் தள்ளி வேறு வேறு பாடங்ஞொண்டார் முறைமையோ டொப்பதென நங்ஙன நகையாடி விடுக்கற்பாலதென்பது கற்றுணர்வுடையாக கினிது புலப்படுமெனக். இப்பெரியாரப் பிழைப்புக் கழுவாயிலபெருங் குற்றமாம். கழுவாய் - பிராயச்சித்தம். அஃது அப்பெற்றித்தாத் னேக்கியனதே, “எரியாற் சுடப்படினு முயவுண்டா முய்யா” பெரியாரப் பிழைத்தொழுகு வா” என்று அருளிச்செய்தார் தெய்வப்புவமைத் திருவள்ளுவநாயனருமென றுணாக. இனி இன்னொருனன பெரியாரப் பிழைப்பினை வைதிக நெறிவருஞ் சீரியா செய்யார், அவா அனையல்லராதலின், அவ்வாறு குற்றம் கூறிச் சிறுமைக் கிலக்காயினாரென றெழுக.

தலைச்சங்கம்.

தமிழ்மொழி தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென்னு மூன்று சங்கங்களினு நன்று ஆராயப்பட்டது. இச்சங்க முன்றினையும் இரீஇயினா பாண்டியர்கள்.

இனித் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயநதார் அகத்தியனருந் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளுந் குன்றமெறிந்த முருகவேளு முரிஞ்சிவா முடிநாகராயரு நிதியின் கிழவ்னுமென இத்தொடக்கத்ததார் ஐந்தாறது நூற்பத்தொன்பதின்மா. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நூற்பத்தொன்பதின்மா பாடினார். அவர்களுந் பாடப்பட்டன வேததுணையோ பரிபாடலு முதலானாயு முதற்குருஞ் களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தன். அவா நாலாயிரத்து நானூற்று நூற்பத்திரியாண்டி சங்கமிருந்தார். அவர்களைச் சங்கமிரீயினா காயசினவழுதி முடலாகக் கடுகுகோனீராக என்பத் தொன்பதின்மா. அஹருட கலியாறங்கேறினர் எழுவா பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராயநத்து கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரை. அவர்கு தூல அகத்தியம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனா தாம் இயற்றிய முததமிழ் முத்தனாலாகிய அகத்தியந் தினைத் தொல்காப்பியனா முதலிய பன்னிருமாணக்கர்களுக்கும் கற்பித்தருளினார். இன்னும், அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் முதலாயினர்க்கு ஐந்திரமுதலிய வடநாள் பலவுஞ்

திராவிடப்பிரகாசிகை.

இவ்வியற்றியுத்தருளினார். தொல்காப்பியனார் திரணனுமாக்கினியென்றும் வழங்கப்படுவர். தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவராவார தொல்காப்பியனார், அதங்கோட்டா சிறியர், தராலிகர், செம்பூட்சேடார், வையாபிகர், வாயப்பியடி, பனம்பாரனார், சமார்யியர், அவினயர், காக்கைபாடியனியார், நற்றத்தர், வாமனா எனபவரென்க.

இப்பன்னிருவரும் அகத்தியனார்பால் அவரியற்றிய முததமிழ் முழுமுதனூலார் அகத்தியமு மறறை ஐந்திரமுதலிய வடநூல்கள பலவு நனகு கறறு வல்லராயின ரேனும், அவர் தமமுட் தொல்காப்பியனார் தென்கலை வடகலை நனகு முழுதுணர் அறிவின் மதுகையினும் அருந்தவ ஒழுக்கத்தினும் கறைவளா மிடறவ விறைவன ருட் பேற்றினு மிக்காராய அவாருத தலைவராயினு ரென்க. இவ்வரலாறு பன்னிரு படலப் பாயிரச் சூத்திர முதலிய பற்றித் தெளிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் அகத்தியத்தினைனுள்ள இயற்றமிழை வேறுபிரித்த வழிப்படுத்தார். பெருநாரை பெருவகுருமுதலிய நூலுடையார் இசைத்தமிழை வேறுபிரித்த வழிப்படுத்தார், முறவல் சமாதவ குணநூல் செயிற்றிய முதலிய நூலுடையார் நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தாரென வுணாச. தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினைவழித் தனித்தனி இலக்கண நூல்கள பல செய்ததாலுமனறிப் புறப்பொருட் பன்னிருபடல மென ஒருநூல் ஒருவகுக்கடி இயற்றினர்.

இனி அப்பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினைவழி இயற்றமிழ்நூல்கள பலசெய்த னரேனும், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இயற்றமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஏனை யோர் இயற்றியநூல்களினு மாட்சி மிகவுடைத்தாய அவவசூத்தியத்திற்குச் சிறந்த தோர் இயற்றமிழ் வழிநூலாயிற்று.

இடைச்சங்கம்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயநதார் அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருநதைபுலக் கருங்கோழியும், மோசியுப், வெள்ளுரக் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையனமாறனும், துவரைக்கோமானும், கிரந்தையுமென இத தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருளளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றாவர் பாடினார். அவர்களாற பாடப்பட்டன கலியும், குருவும், வெண்டாளியும், வியாழ மாயையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன. அவாருகு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பிய மும், மாபுராணமும், இசைத்துணுக்கமும், பூகபுராணமுமென இவை. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றாயிண்டு சங்கமிருந்தார். அவரைச் சங்கம் இரீதியினார் வெண்டாச் செழியன் முதலாக முடிந்தருமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருட் கவி பாரங்கேறினர் ஐவர் பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயநது கபாடபுர்த்து. அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியனுட்கை கடல கொண்டது.

தொல்காப்பியம்.

இது தொல்காப்பியமுனிவரால் இயற்றப்பட்டமையின், அப்பெயரத்தாயிற்று. “தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்குங் கடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்கு நூலாய்” தென்று கணக்காயனார் மகனார் நகரீரா களவிய நூலாழகத்துக் கிளநெடுத் தோறினார். இன்னும், இத்தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்களும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த வாரிட இலக்கண நூலாய்

வுவ தாயிறறு. மறநிநனூல், எழுததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென மூன்றதிகாரங்க ளுடைத்தது. இனி நூறான ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரமும், இன் மொழிகளநத வேதத்தும், பொதுமொழிகளநத படலமு மெனனு மூன்றுபுத்தபட்டிய பிண்டமாம. அவற்றுட டொலகாபபியம் ஒருபொருணுதலிய சூத்திரங்களும், இன் மொழிகளநத வேதத்துக்களும், பொதுமொழிகளநத படலங்களு மெனனு மூன்றுபு புந தனகண்டங்கக்கொண்டு நிறகு மோர் பிண்டதூலாம். இனி அகத்தியம் இயற் றமிழ இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழெனனு மூன்றுபுத்தபட்டிய மடக்கி நிறநலின், அஃது பிண்டத்தினை மடக்கிய வேடூர பிண்டமெனனூர் நச்சினாகவினியர். பொதுமொழிகள நத படலமாதல்— ஒருநெறிப்பொருட்டாய மொழியப்படுதலன்றித் தன்னுள் விரவிய பொருட்லெலாம் பொதுவாய மொழியப்படுதல். இவவுறுபுக்கள் இன்னேரென்ன நூறதெயுரிய வுறுபுக்களென்று தெறமாட்டாத நன்னூல் விருத்திகாரர் “பாட்டுடைத் தலைவன் சரிசுரையே யன்றி மலை சட நூற் முதலிய பலபொருட் டிறங்களுந் விரவி வருத லும் பலபொருளுணர்த்தும் பொருச்சொற்க ளொரோவழி யன்றித் தொடர்ந்துவருந லும் படல்” மெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு ஒதினார். பாட்டுடைத்தலைவன் சரிசை யொரி மலை கடனூழி முதலிய பலபொருட்டிறங்க ளவிரவியும் படலங் காவிய வுறுபு பாகலின், நண்டாராயச்சி யில்லையெனப் துணாக.

இததொலகாபபியவில்கரணதூன முததமிழ் முகனூலான அகத்தியத்தின் வழிப் பிறந்தனல்களூர் இயற்றமிழப்பெற்றிபெல்லாம் இனிது விளங்க வெடுத்துணர்த்து மாட் சியிற ருனே தனக்கு நிகராய ஏனோ இயற்றமிழ் தூலகட்கெல்லாம் பெரிய வாணை மபாய நிலைபெறுவதாகலின், முயலாநடாநும் பிறகாலத்தாநும் இதனிலககண் நெறி கடைப்பிடித்தே எழுத்துச் சொல்லிலககண் தூலகடும் யாப்பிலககண் தூலகடும் பொரு ளிலககண் தூலகடும் தனித்தன ரொருந் தும் விரிகதும் பல வியற்றினார். இஃதகத்தியத் திறகு வழிதூலாயினுந் தனவழிந் தோன்றிய பல்பாட்டியமுதலிய வியற்றமிழ் தூல்களு க்கு முதனூலுமாமென்க.

இதன் எழுத்ததிகார தூலமரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புணர்மயங்கியல், குறையிலுக்கரப்புணரியல் என ஒன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. ஒத்தென்றும் இயலென்னும் ஒக்கும். சொல்லதிகாரங் கிளவியாகம, வேற்றுமைபியல், வேற்றுமைமயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினை யியல், இடைபியல், உரியியல், எச்சவியலென வொன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. பொரு ளதிகாரம் அகத்தினையியல், புறத்தினையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப் பாட்டியல், உவமவியல், செயுபுளியல், மரபியலென ஒன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. இனி எழுத்ததிகார நானூற்றெண்பத்துமூன்று சூத்திரங்களும், சொல்லதிகார நானூற் றறுபத்துமூன்று சூத்திரங்களும், பொருளதிகாரம் அறுநூற்றறுபத்து சூத்திரங்களு முடையனவாம்.

எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்தினத்திகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொ ளையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக் குறியாயிறறு. எழுத்தென்றது— அகரமுத லிறுவாய்க் கிடந்த முதலெழுத்தது முப்பதங் குறியிலுந் குற்றியலுக்கா மாய்த் தொன் னுஞ் சார்பெழுத்தது மூன்றுமாம். அவற்றிற் கெழுத்தெனனுக்குறி மூன்வர் “எழுத் தெனப்பிய” என்னுஞ் சூத்திரத்தா லோதபவாகலின் என்னெதிரது போன்றியதாய்

முன்பு. அதிகாரம்—அதிகரிதல். அதிகாரமெனினும் படலமெனினு மொக்கும். அஃது யதோத்தேசபக்கம் காரியகாலபக்கமென விருவகைப்படும். அவற்றுள், ஈன் அதிகாரமென்றது முன்னையது. அதனை யுடையதெனவே எழுத்தை துதலி வரும் படைவாத்தினது தொகுதி எழுத்ததிகார மெனவாயுயிறது. எழுத்தினது அதிகாரத்தை யுடையதென்புழி ஆளுவது வினைமுதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம். உடனாலார் வினைமுதற்பொருளின்கண் வரு மாளுவதனைக் காததிருசட்டி யெனவுங் கிரியாசட்டியெனவுங் கூறுவர். இப்படலத்துள் விதிக்கப்படுவனவெல்லாக் கருவியுஞ் செய்கையுமென விருவகைப்படும். அவற்றுட் கருவி தூனமரபு முதலிய நான்கோக தனமும், செய்கை தொகைமரபு முதலிய வைநதோத்தானுங் கூறப்படும். கருவி பொது வுஞ் சிறப்புமென விருவகைத்து. புணரியலுட் கூறப்படுவன செய்கை யொன்றற்கே யுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புகருவி. ஏனை மூன்றேத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி.

நூன்மரபாவது— தூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுதல். எனவே, இதுவு ிவிலேபுத்துட் கூறுகு சூத்திரங்களுக்கெல்லா மதிகாரமென்பது பெறப்பட்டது. மலை தட்டல் யாது குள மென்றறொடக்கத் துலகமரபுபற்றிய பெயர் போலாது, நண்ணிக் கூறப்படும் எழுத்து, குறில், நெடில், உயிர், மெய் யென்றறொடக்கத்துப் பெயராக னூலி ன்க னூளுத்தற்பொருட்டு முதனூலாகிரியறா செயதுகொள்ளப் பட்டமையின, இவை தூன்மரபு பற்றிய பெயராயினவென வறிச். ஏனையோத்துக்களின் விதிக்கப்படும் பெயர் னூன்மரபு பற்றி வரும் பெயராத் லுபத்தனாத்து கோடற்கு இது முற்கண வைக்கப்பட்டது. “எழுத்தென்ப பரிப-வகரமுத-னகர விறுவாய முப்பல் டென்ப-சார்ந்துவரன மரபின் மூன்றலங் கடையே.” இதன்பொருள்: நெடில்கணக்கிலுள்ள ககரமுத னகரமீறிக் கிடந்த முப்பதும் எழுத்தென்று சொல்லப்படுவனவென்று கூறு வர் தூலோர்; தனித்தானுங் ககரமுதலியனபோல அகரமொடு வெண்பாறு மியங்கு மியல்பினிற் ஒருமொழியைச் சாராதுவருதலே தம்கணிக்கணமாக வுடைய மூன்றா லாத விடத்தென்றவாறு. அகரமுத னகரவிறுவாய முப்பல்தாவன ஊ, ஐ, இ, ஈ, உ, ண, ஏ, எ, ஐ, ஒ, ஓ, ஒளவெனலும் பன்னிரண்டும், க, ங், ச, ஞ, ட், ண, ட், ப, ம, ய, ர், ல், வ், ழ், ள், ற, ன எனலும் பதினெட்டிமாம். மொழியைச் சாராது வருதலே தமக் கிலக்கணமாகவுடைய மூன்றாவன: குறியிலக்கர குறியிலுக்கர மாயு மென்பன. நாகி யாது— குறியிலக்கரம், வீரி—குறியிலுக்கரம், எஃகு—ஆ பதம் இவை மொழியைச்சாரா து தோன்றினமை காண்க. இம்மூன்றுமேயன்றி உயிர்மெய் முதலிய நறையுஞ் சார பெழுத்தென்பாரு முளராலோவெனின,— ஆசிரியர் “சாராதுவரன மரபின் மூன்றலங் கடையே” யென்றூண்கருதலின, அது மரபுநிலை திரிபாமெனக் கூற்தவவாருதல் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க. இவ்வியலுள் எழுத்துக்களது மரபுபற்றிய பெயரும் அவற்றி னொலி யளவும், உயிர்மெய்ப் புணர்ச்சியும், தனிமெய் தனமெய்யோடும் பிறமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடுந் தனிமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மூன் உயிர்மெய் மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மூன் தனிமெய் மயங்கு மயக்கமும், பிறவுங் கூறப் படும். மயக்கமெனினுஞ் சையுத்தமெனினுஞ் சையோகமெனினு மொக்கும். இச்சையோ கம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினுங் கொள்ளச் சூத்திரஞ் செய்தாராசிரியர். உடனாலாரும் அவ்வாறு கொளப, அக்கருத்தறியாத நச்சினாக்கினியர் சையோகம் ஒருமொழி சிக்கொண்டு, இஃதொழியிற் கொள்ளாது, உதாரணம் இறந்தவென்றார்.

மொழிமரபாவது— எழுத்தானு மூவகை மொழியது மரபு கூறுதல். **மூவகை மொழியாவன**— ஒரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி தொடர்மொழி பெண் பன.

பிறப்பியலாவது— எழுத்துக்களினது பிறப்பிலக்கண முணர்த்துதல். சரீரீற னேற்றத்து எழுத்துந தனிமொயு மொழிக்கணனறி புணர்த்தலாகாமையின், அவை புல ப்படு மொழியை மரபியல் னுணர்த்திப் பிறப்புணர்த்தவேண்டிதல்ல, இதனை நான்மர பின பிணவையது மொழிமரபின் பிணனர் வைத்தார்.

புணரியலாவது— மூவகைமொழி னுரு செய்கை யோத்துக்களுட் புணர்த்து ம் குரிய கருவியியலு கூறுதல். அகர்ருவியாவன— மூன்று திரிபும், ஓரியல்பும், வேற் றுமை அல்லவழியும், எழுத்துரு, சாரியையுமென நித்திறத்தன. மூன்று திரிபாவன— நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவரு விளவியுந் துமயிற புணரவுழி, ஆண்டு இல்லாதவெழுத துத் தோன்றுதலும் உள்ளவெழுத்து மறஞென்றாக மாறுதலும் கெடுதலுமாம். வட னாலா இம்மூன்றுமு முறையே ஆகமம், ஆதேசம், லோபமென வழங்குப. வட னாலார் நின்றவெழுத்து நீங்க அதனிலக்கனத்து மறஞென்று வந்தியைத் லாதேசமென்று கொள்வார்.

தொகைமரபாவது— மேல் அகத்தோத்தினுள் இருபத்துநான் கிறநிலும் விரித் துப் புணர்த்து முடிபபனவற்றை யெல்லாந் தொகுத்துப் புணரக்குமுடிபு கூறுதல்.

உருபியலாவது— உருபுகளோடு பெயர்புணரும் இயலுபு கூறுதல்.

உயிரீமயங்கியலாவது— உயிரீறுகின்று பெரும்பான்மை வனகணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை மென்கணம் இடைக்கணம் உயிரீக்கணங்களோடு மயங்கிப் புணருமாறு கூறுதல். வட னாலா இப்புணர்ச்சியை அச்ச சந்தியென்பார். மயங்கிப்புணர்தல்— ஒன்றுபட்டுக் கூடுதல்.

புள்ளிமயங்கியலாவது— புள்ளியீறு பெரும்பான்மையும் வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை பிறகணத்தோடும் புணருமாறு கூறுதல். வட னாலா இப்புணர்ச்சியை அல் சந்தி யென்பார். அச்ச அல்லென்பன பிரத்தியாகாரஞ் செய்தபெயர். வட னாலார் உள்ளது தொகுத்து முகலுயிறுங் கூட்டிக்கூறுதலைப் பிரத்தியாகாரமெனறும், இல்லது வருவித்துரைத்தலை அததியாகாரமெனறும் கூறுவார்.

தம்றியலு நாப்புணரியலாவது— குறறியலுக்கரவீறு வருமொழியோடு புணரு மியலுபு கூறுதல்.

சொல்லக்காரம்.

சொல்லக்கார மென்பது சொல்லின ததிகாரத்தை யுடையதென அன்மொழித் தொகையாயப் படலத்திற்குக் காரணப்பெயராயிற்று. ஈனடத்திகாரமென்றது— சொல்லு னுதலிவரும் பல்வோத்தினது தொகுதியை, சொற்றான நனிமொழியுந் தொடர்மொழியு மென இரண்டுவகைப்படும். தனிமொழியாவது— சுமயவாற்றலாற் பொருள்விள க்குவது. அது பெயாச்சொல்லும் வினைச்சொல்லு மிடைச்சொல்லு முரிச்சொல்லுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றிற் குதாரணம்— மரம், உண்டான, மற்று, நனிபெயர் முறையே காண்க. தொடர்மொழியாவது— பயனிலை வகையாலுந் தொகைநிலை வகை யாலு மெண்ணுநிலை வகையாலு மியைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி யுடையது.

தொடர்மொழி இருமொழித்தொடரும், பன்மொழித்தொடருமென, இருவகைப்படும். சாததன் வந்தான்—இது பயனிலைத்தொடர். யானைக்கோடு—இது தொகைநிலைத்தொடர். நில நீர்— இஃ தென்னுநிலைத்தொடர். இவை யிருமொழித்தொடர். அறம் வேண்டி யரச னுலகம் புரந்தான்— இது பன்மொழித்தொடர். இனி உடனலார கூறிய வாதே அவாயநிலையானும், தகுதியானும், அண்மையானுந் தொடரு மென்றலுமாம். அவாயநிலை—ஒருபதந் தன்னை முடிபப் தொருபதம் இல்லாதவழி முடிபு பெருது நிற தல். 'வந்தான்' எனபது, 'சாததன்' எனனு முடிக்குஞ்சொல்லில் அவாய ந்நன்றலத்து முடியாய்மையின, அவாயநிலைத்தொடராம். 'ஆ குந்திர ஆண் மகன் யானை' எனபது அவாயநிலை யின்மையான மொழித்தொடராகாது. தகுதி— தொருட்கு வாழையின்மை. அது 'நீசா னனை' 'தீயாற் சுடு' வென்பன போலவன், 'நீராற் சுடு' 'தீயா னனை' பென்பன த்நகுதியின்மையான மொழித்தொடராகா. அண்மை— பதங்களை ஒரு தொடராக விரை யாகக் கூறுதல். அது "அறம் வேண்டி யரச னுலகம் புரந் தான்" எனப் பதங்களை விரை யாகக் கூறிக் குறித்த பொருள் புலப்படச்செய்தல் இவ்வாறன்றி, 'அறம்—' 'வேண்டி'— 'அந்தன்'—'உலகம்'—'புரந்தான்' என யாமதத்துக்கு ஒன்றொன்றாகக்கூறின, அண்மை யின்றியுக் குறித்த பொருள் புலப்படாமையான, மொழி தொடராகாது. மொழித் தொடரெனினும் வாககியமெனினும் பொருத்தம்.

கிளவியாக்கம்— வழுக்களைந்து சொர்க்கை யாகக்கொண்டமையால் இவ் வேறத்துக் கிளவியாக்கமென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஆகும்—அறமதத்துக்கோடல். அது நொய்யுநொறுங்குங் களைந்து அரிசிபழைத்தானர அரிசி யாக்கிஞ்ஞென்னும் வழக்கானு மறிக. பொதுவன்கயாற் 'கிளவி' பென்றமையாற் தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுந் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழி எனனுந் தொடக்கத்துண் ஒருபொருட்கிளவி. இனிச் சொற்கள் பொருள்களை மேலாமா னுணர்த்தினமையாற் 'கிளவியாக்க' மாய்ற் தனிது மமையும், ஒருவன்மேலாமாறிது, ஒருத்திமேலாமாறிது, பலாமேலாமாறிது, ஒன்றன்மேலாமாறிது, பலவற்றின்மேலாமாறிது, வழுவாமாறிது, வழுவுமையுமாறிது எனப் பொருள்களைமேலாமா னுணர்த்தினமையின. "உயர்தனை யெனமறா மக்கட் ஈட்டி— யன்றினை யெனமறா ரவரல் பிறவே யாயிரு தீணியி னிசைச்சுமன சொ ன்லை." மக்களாகிய நன்குமறிகப்படும பொருளை உயர்தினையெனதும், அம்மக்களல லாத பிற்பொருளை அன்றினையெனது மாசிரியா கூறுவா அவலிருதீண்ப் பொரு ளையுஞ் சொற்க ளுணர்த்தும். எனவே, இருதீணையும் பற்றிவரு மைந்தபாடும், எழு வகை வழுவும், எட்டுவேறுமையும், ஆறெட்டு மூன்றிடமு மூன்றுகாலமும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இரண்டிடமுமென்னும் பொருட்பகுதிகளையு மினனோளன்னவற்றினை யுஞ் சொல்லுணர்த்து மென்றவாறாயிற்று.

வேற்றுமையியல்— இவ்வேறத்துச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்தி துணர்த்தலின், வேறுறுமையியலெனக் காரணகருதி பெற தது. கிளவியாக்கத்து நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்களை முணர்த்திய வதிகரத்தானே பொதுவிலக்கணமாத் தொடர்புமையானும், உருபேற்றல் பெயராகவிலக்கணமாகலின் வேறு றுமை முணர்த்திய பெயருணர்த்தல் முறைபாக்கலானும், கிளவிடாகக்கத்திற்கும் பெயரிய த்நகுதிடே வேற்றுமை யிலக்கண முணர்த்திய வெடுத்திக் கொண்டார். வேறுறுமை யாவது பெயர்கு மோரிடைச்சொல்லு மாகலின், அவற்றிலக்கணமும் பொதுவிலக்களை

மேயாம். வேற்றுமை யிலக்கண மொன்றாயினும், சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமை யும் அவற்றை மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத்தரும் வேறுபாடு யாபபுடைமையான, மூன்றேதர னுணர்த்தப்பட்டது. “வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.” “விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.” வேற்றுமைதாம் பெயா, ஐ, ஒடி, இ, இன, அது, கண்ணென ஏழாமென்பா; விளிகொள்வதன கண்ணதாயி விளியோடு தலைப்பெய ய வேற்றுமை யெட்டாம். செயப்படுபொருண் முதலாயினவற்றின் வேறு படுத்திப் பொருண்மாதிரி மூணாததலின் எழுவாயும், செயப்படுபொருண் முதலியவா கப் பெயாப்பொருளை வேறுபடுத்தி துணர்த்தலின் ஐ, ஒடி, இ, இன, அது, கண்ணென்பன வும், விளிப்பொருட்டாயத் திரிந்து மியலபாய நிறநலின் விளியும், வேற்றுமையாயினே.

“அவற்றுள் எழுவாய் வேற்றுமை பெயாதோன்று நிலையே.” எனவே, உருபும் விளியு மெலாது பிறிதொன்றோடு சொகாது விளைமுதலாய் நின்று பயனிலைகோடல எழுவாய்க்கிலக்கண மெனவாறுயிறது. ஆ வுண்டு எனப் பொருண்மை சுட்டியும், செலந் என வியங்கொண்டும், ஆ கிடாது என விளைநிலையுரைத்தும், ஆயாது என வினைவேற்றும், ஆ கரிது எனப் பண்புறுத்தும், ஆ பல என்ப பெயா கொண்டும், எழுவாய் விளைமுதலாய் நின்று பயனிலை கொள்ளுமாறு காண்க. இனி வடநூலார் எழுவாய்க்கு ரூபேதற் காட்டும் வேற்றுமைபுருபு கொளவா. வடநூலார் எழுவாய்வேற்றுமைபிலேக் காத்திருகாரகமென்பா.

“இரண்டாகுவதே ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யெவவழி வரி னும் விளியே வினைக்குறிப் - பவவிரு முதலிற் றேன்று மதவே.” குடத்தை வளைந் தான், குழையையடையன் என, இரண்டாவது தெரிநிலைவினை குறிப்புவினை யென்னு மவ் விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றுமாறு காண்க. அவ்விருமுதலென்றது— அவ்விரண் டன் செயப்படுபொருளை. கருதலாவெனறிச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவுந் தொழிற்காரத் தாமென்பது, “விளியே செயவது செயப்படு பொருளை - நிலனே காலந் கருவி யெனரு - வினைத்தற் கிதுபய னாக வெனனு - மனை மரபி னிரண்டொடுந் தொகைது - யாயெட டென்ப தொழின்முத லிலையே” யென வேற்றுமை மயங்கிய துட் கூறுமாற்ற னுணர்க. இது அரிசி தானே யட்டது எனக் கரும்கருதலாயும் வரும். எனவே, தன்னையேற்ற பெயாப்பொருளைச் செயப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தல ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிக் கிலக்கண மெனவா றுயிற்று. வடநூலார் ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைக் கரும்காரகமென்பார்.

“மூன்றாகுவதே ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் மதவே.” “சிறப்புடைப் பொருளைத் தாளினிது கிளத்தல்” என்பதனால் ஒடு வென்றோறும், ஆறுருபு தழுவப்படும. வினைமுதல் கருவிக்கண் ஆறுருபு பெருவா விறறும். ஒடுபுருபு இக்காலத்து அருகியல்லது வாராது. கொடியொடு துவக்குண் டான்; அகத்தியஹ மயிமுரைக்கப்பட்டது; ஊசியொடு குயினற் தாசும் பட்டும்; கெலா னெறிந்தான் என, மூன்றாவது முறையே வினைமுதலுந் கருவியுமாகிய அவ்விருமுதலிற் றேனறியவாறு காண்க. வினைமுதல் கருவியென்றோறும், உடனிகழ்வந் கொள்ளும் பட்டும். உடனிகழ்வனவரு மூன்றாவதின் வடநூலார் சகர்த்தத் திருதியை யென்பார். மாண வகனோ டாசிரியன் வந்தான்; ஈண்டு ஒடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டாகிற்று. வினைமுதலாவது— கருவி முதலாய் கரணங்களைத் தொழிற்படுத்துவது. கருவியானது

வினைமுதற்சொழிற் பயனைச் செயப்படுபொருட்க ணுயப்பது. வடநூலார் ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிடைக் கரணகாரகமென்பார்.

■ நானகாருவதே— குவவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - பெப்பொரு ள்ளவினுங் கொள்ளு மதுவே." அந்நானக் காவைக் கொடுத்தான எனக் குவவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி கொளற்பொருட்டாடவாறு காண்க. வடநூலார் குவவெ னப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைச் சமபிரதான காரகமென்பார்.

“ஐந்தாருவதே— இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யிதனி னிறதிது வென்னு மதுவே." ஐந்தாவது பொருவும் ஏதுவும் எல்லையு நீக்கமுமென நான்கு பொரு ளுண்டதது. இனிப் பொருஉ உறழ்பொருவு மொப்புட பொருவு மென விருவகைப்படும். நீக்கக்கூற ளரிது களம்பழம், உறழ்பொரு, வேயின் மென்றோள், உவம்பபொரு. மொப்புவேது காரகவேதுவென ஏதுவு மிருவகைப்படும் முயற்சிபிறப்பிற்சதலின் ஒலி யிதையிடுது, நோபகவேது. வாணிகத்தினுபினை, காரகவேது கருவூரின் கிழக்கு, எல்லைப் பொருள். ஊறிற் றீர்ததான, காமத்திற் பறறுவிட்டான, நீகடப்பொருள். வடநூலார் இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அபாசான காரகமென்பார் இனி ஐந்தா வது எல்லைப்பொருட்டாகுககால் காரகவேற்றுமை யாகாதென னுணர்க

“ஆருதுவதே— அதவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - தன்னினும் பிறி தினு மிதன் கிதுவெனு மன்ன கிளவிக் கிழமைத ததுவே" சிாப்புப்பறறி அதவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியெனருரேனும், அகரவுருபுந் கொள் ளப்படும் சன்னென மது— தன்னோ டொற்றுமையுடைய பொருளை, பிறிதெனறது— தன்னின் வேறாகிய பொருளை. எனவே, ஆருவது சிழமைப்பொருட்டெனவும், அகதழமை தன்னுள் வந்த தற்குழமையும் பிறிதான வந்த பிறிதன்கிழமையுமென விருவகைப்படு மெனவும், கூறிய வாரூயிறது. இததற்கிழமை எள்ளது குழை என வொன்று பலசுழீஇய தற்குழமை யும், பட்டையது குழாம் என வேறு பலசுழீஇப் தற்கிழமையும், சாததன் கியறகையென வொன்றியற்கிழமையும், புலிய துகிா என வுறுப்பின்கிழமையும், சூர்சனது முதமை சாத்தனது தொழில் என மெய்திரந்தாய தற்கிழமையுமென, ஐவகைப்படும் பொரு ளின்கிழமையு நிலத்தின்கிழமையுங் காலத்தின்கிழமையுமெனப் பிறிதின் கிழமை மூவ கைப்படும். சாததன் துடைமை, சம்பந்தன் தமிழ், சபிலாறு பாட்டு, பரணரது பாட்டு, இவை பொருட்பிறிதன்கிழமை. இவற்றுட் பின்னைய மூன்றுரு செய்யுட் பொருட்கிழ மையாம், செகிரது மொழியாற் செய்யப்படுதலின். முருகனது குறிஞ்சி, யானையது ஈரூ, சிலப்பிற் தின்கிழமை. வெளளியதாட்சி, காலப்பிறிதன்கிழமை. வடநூலார் அது வெணப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைச் சம்பந்தச்சட்டியென்பார் இவ்வாருவது காரக வேற்றுமையாகாது; வினையொண்டு முடிவதனறகலின். மற்ற ஆருவது கடவுள னுடைய அமிதவுணையென முறையே வினைமுதற்பொருளினுஞ் செயப்படுபொருளி னுஞ் வருக்கால், காரகவேற்றுமையுமாம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளிலவரு மாரு ளுடைய கார்த்திருச்சட்டியெனவுஞ் செயப்படுபொருளிலவரு மாருவதைக் காமணிச்சட்டி யெனவுஞ் கூறுவர்.

■ ஆருதுவதே— என்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைசெய் யிட வினைமுதற் காலத்தி - வினைவகைக் குறிப்பிற் றோன்று மதுவே." தட்டுப்புடைக்கண்

வந்தான் என வினைசெய்யிடத்தும், மாடத்தின்க ணிருந்தான் என நிலத்தின்கண்ணும் கூதிர்க்கண் வந்தான் எனக் காலத்தின்கண்ணும் ஏழாவது வந்தவாறு காண்க. என்னே ஏழாவது இடப்பொருண்மைத் தென்றவாறாயிற்று. வடதுலார் கண்ணெனப் பெயரிட வேற்றுமைக் கிளவியை அதிகரண காரகமென்பர்.

வேற்றுமைமயங்கியல்— இது தனபொருளிற்றீராது பிற்தொன்றன் பொருட் கட்செல்லும பொருண்மயக்கமும், தனபொருளிற் தீர்ந்தசெல்லு முருபுமயக்கமு மென்னு மிருவகை மயக்கமுமாகிய வேற்றுமைமயக்க முணர்த்துதலின், அப்பெயர்த் தாயிற்று. “யாதனுருபிற் கூறிற் ருயினும் - பொருள்சென மருங்கின வேற்றுமை சாரும்” என்பதனானே உருபுமயக்கமும் அல்லனவற்றுன்னெல்லாம் பொருண்மயக்கமு முணர்த்தப்பட்டன.

விளிமரபு— இது விளிவேற்றுமையின்கிலக்கண முணர்த்துதலின், விளிமர பெண்ணும் பெயராதாயிற்று. “விளியெனப் படுப கொள ளும பெயரோடு - இதரியத்” தோன்று மியற்கைய வென்ப.” விளிவேற்றுமை எதிராமுக்காக்குதற் பொருட்டாம். ஈறு திரிதலும், ஈற்றயனிடலும், பிறிதுவந்தடைதலும், இயல்பாத்துமென விளி வேறுபாடு பலவாம்.

பெயரியல்— இனிப் பெயர், வினை, இடை, யுரியெனனு நான்குசொற்குஞ் சிற பிலக்கண முணர்த்துவா னெடுத்துக்கொண்டு முதற்கண்ணதாகிய பெயரிலக்கண முண ர்த்துதலின், இது பெயரியலென்னும் பெயராதாயிற்று. “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித் தனவே.” பெயர், வினை, யிடை, யுரியெனனு நாலவகைச்சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே, பொருள் குறிப்பாது நிலலா, முயற்கோடு யாமை மயிரக கம்பலமென்பன பொருளுணர்த்தாவாலெனின், — அவை, முயல், கோடு, யாமை, மயிர், கம்பலம், எனத் தனிமொழியாய்வினவழிப் பொரு ளுண்மையும், அந்நான் தொடர்மொழி யாய்வினவழிப் பொருளின்மையும் குறித்தலின், அவையும் பொருளுணர்த்துவன வேயாமென்பது. பெயர் பொருளென்பன வொருபொருட் கிளவியாகலின், பொருளை யுணர்த்துஞ்சொற் பெயாச்சொல்லெனப்படும். பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டு நிறறலின், அதனை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லெனப்படும். வினையென்பது பல பொருளொருசொல்லாயத் தொழிற்பண்பினையும் அதன் காரியமாகிய வினைநிகழ்ச்சியை யும் உணர்த்தும். அவற்றுட் தொழிற்பண்பை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லென வுட னகிணைமையின், ஏனைக்காரியமாகிய புடைபெயாச்சி வினையை யுணர்த்துஞ்சொல் வினைச் சொல்லெனப்படும். பொருளையும் பொருளது புடைபெயாச்சியையும் தம்மானன்றித் தத்தன் குறிப்பானுணர்த்துஞ் சொற்கள் பெயாச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற் றின் வேறுமாகாது இடைநிகரணவாய் நிறறலின், இடைச்சொல்லெனப்படும். பொருட் புடைபெயாச்சியாவது பொருட்பண்பின் புடைபெயாச்சியெனவே கொள்க. புடை பெயாச்சியெனினும் வினைநிகழ்ச்சியெனினு மொக்கும். “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொ ண்மை தெரிதலுஞ்சொல்லி னொரு மெனமொழி புலவா.” தன்னினவேருகிய பொருண்மை தெரிதலும் தன்நன்மை தானேதெரிதலுமென திரண்டுஞ் சொல்லாரும். சாத்தன் வந் தான், பணிகொடுமன், உறுகால், என்பனவற்றுனே பொருளுணரப்பட்டபுலவாரும், “நீயென்கிளவி” செயதெனச்சம் “தஞ்சக்கிளவி” “ஈமென்கிளவி” என்பனவற்றுற் பொருளுணரப்பட்டாது அச்சொற் ருமே யுணரப்பட்டவாறுத் கண்டுகொள்க. இனி

இராவிடப்பிரகாசிகை.

செரிபெறு நிதியுதங்கு குறிப்பிற் றேன்மறு-மிருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.” பொருண்மறுத்தெரிதல்—சொன்மாந்தரத்தான் விளங்கி வேறுநிற்றலும், சொன்மாத்தரத்தார்நேருகுது சொல்லொடுக்கடிய குறிப்பாற் றேன்றலுமென இரண்டுபகுதித்தாம். அவன், இவன், உவன், வந்தான், சென்றான், இவை பொருடெரிபு வேறுநின்றன. ஒருவர் வந்தார் என்றப்போல்வனவும், ஆகுபெயராய் வருவனவும், இன்றேரென்பனியவும், குறிப்பிற்றேன்றலாம்.

வினையியல்—வினைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து வினை யிடவென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “வினையெனப் படுவது வேறுதலை கொளாது - நினை யுங் கூறிக் காலமொடு தோன்றும்.” வினையென்று சொல்லப்படுவது உருபேலாது காலத்தொடு புலப்படுமி. வேற்றுமைகொள்ளாது எனனாது, காலமொடு தோன்றுமெ னின், தொழினிலையொட்டினகண்ணுந் தொழிற்பெயராகண்ணு மதவியாத்தியாய் இலக னவழுவாம். காலமொடு தோன்றும எனனாது, வேறுதலை கொள்ளாதெனின்— இடைச்சொற்கண்ணு முரிச்சொற்கண்ணு மதவியாததியாய் இலக்கணவழுவாம். தொழி னிலையொட்டெனினுந் தொழிற்பெயரெனினு மொக்கும். வினைப்பெயரெனினும் வினை யாலையையும் பெயரெனினு மொக்கும். “காலந் தானே மூன்றென மொழிப.” இனித் தொழிலுந் கழிவுணர்த்து மிறப்புந் தொழிறெழுந்நகப்பட்டு முறறுப்பெறாத நிலைமை யுணர்த்து நிகழ்வுந் தொழில் பிறவாமை யுணர்த்து மெதிரவுமெனக் காலமூன்றும். “குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக் - காலமொடு வருமெ வினைச்சொ லெல்லா - முயர்தினைக் குரியமையு மஃறினைக் குரியமையு - மாயிரு நினைக்குமோ ரனை வுரியமையு - மம்மூ வுருபின தோன்ற லாதே.” வினைச்சொற்கள வெளிப்படையாத காலங்காட்டுவனவும் குறிப்பாற் காலங்காட்டுவனவுமென இரண்டாய், உயர்தினைக் குரியனவும் அஃறினைக்குரியனவும் இரண்டுதினைக்கு மொப்ப வுரியனவுமென மூன்று கூற்றனவாம். உண்டான, உண்ணுகின்றான், உண்பான் என்பன முறையே இறந்தகால முதலிய மூன்றும் வெளிப்பட்நின்ற வினைச்சொற்கள். கரியன செய்பான் என்பன காலங் குறிப்பிற்கொள்ளநின்ற வினைச்சொற்கள். வினையும், வினைமுதலும், செயப்படு பொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியும், நிமித்தமும், பயனும் எனத் தொழிற் கார கங்கொட்டாம். காரகமெனினுந் காரணமெனினு மொக்கும். ‘வனைந்தான’ என்றவழி வினைதற்றொழிலும், வனைந்தருந்தாவும், வனையப்பட்ட குடமும், வனைதற்கிடமாகிய கிணமும், அததொழிலின்குழங்காலமும், அதற்குக் கருவிடாகிய தீக்கரி முதலாயினவும், வனையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வனைந்ததனானுய் பயனுமாகிய வெட்டிம்பற்றி அத்தொழி னிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேல, தொழிலின் வேறாயது காரக மாகலின், வனைதற்றொழிலுக்கு அத்தொழிறுந் காரகமாமா மெனையெனின்,— வனைந் தான் என்பது வனைதலைச் செய்தானெனனும் பொருட்டாகலின், செய்ததற்கு வனைதல் செயப்படுபொரு ணீர்மைத்தாய்க் காரகமாமென்பது.

இடையியல்—இடைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து இடை யிடவென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “இடையெனப் படுபு பெயரொடும் வினையொடுந்நுபெற் றியுதங்கு தமக்கிடையிலவே.” இடைச்சொற்க டங்கென வேறோர் பொருளுணர்த் தும் இடைக்கண்ணுடையனவாகலின், பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப்பெற் றியல்வன வாகலின், “அதனொடுந்நு நினைவே” என்புழிக், கொல்லென்னும் இடைச்சொற் பெய

'ரோடு வறுகுப் பெற்றியனறது. "வருகதில் லமமவெஞ் சேரி சேர" என்புதித், இல் அமமவென்னு மிடைச்சொற்கள வினையொடு வழக்குப்பெற்றியன்றன.

உரியியல்— உரிச்சொல்லிலக்கண முணர்ந்துதலின், இவ்வோத் துரியியல்புள் னும் பெயாததாயிற்று. "உரிச்சொற கிளவி விரிக்குங் காலை - யிசையினுங் குடிப்பினும் பண்பினுற தோனறிப - பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி - பொருசொற பலபொருட் குரிமை தோனறினும் - பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பயிலா தவற் றைப் பயினைவை சாரத்தித் - தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கி - னெச்சொல் லாயினும் பொருளவேறு கிளத்தல்." தமக்கியலில்லாத விடைச்சொறபோலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும்பொருட்குத் தாமே யுரியவாதலின், உரிச்சொல்லாயிற்று. பெரும்பான் மையுஞ் செய்யுட்குரியவாய்வருதலின், உரிச்சொல்லாயிற்றென்பாருமுளர். இசைகுறிப்பு புப பண்பென்னும் பொருளவாயப பெயாவினையோனதும் அவற்றிற்கு முன்னையாயுந் தடுமாறி, ஒருசொற பலபொருட்கும் பலசொல் லொருபொருட்கும் உரியவாயவருவன உரிச்சொல்லெனதும், அவை பெயரும் வினையும்போல ஈழபற்றிப் பொருளுணர்ந்தது" லாகாமையின், வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடுசொர்த்தித் தம்மையெடுத்தோதியே அப்பொருளுணர்ந்ததுமெனதும், உணர்ந்துகொள்க. குறிப்பு - மனததாற குறித் துணரப்படுவது. பண்பு - பொறியானறியப்படுவகுணம். கறுப்பு - பெயர்ப்போலி. தவ - வினையோலி. துவைததல் - பெயாககு முதனிலை. தாவாத - வினைக்குறிப்பு முத னிலை. பலவுமோதினும், இசைகுறிப்புப் பண்பென்னு மூவகைப்பொருளும் பற்றிவரு தலே உரிச்சொறகிலக்கணமாம்.

உச்சநியல்— கிளவியாக்கமுதல உரியியலீருக்கிடந்த ஒத்துக்களுள் உணர்த் துத்தகிடமினமையான உணர்த்தப்படாது எஞ்சினின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லாந் தொகு ததுணர்த்துதலின், இவ்வோதது எச்சவியலென்னும் பெயாததாயிற்று. செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றிலக்கணமும், அவற்றைச் செய்யுள் செய்வுழிப்பிடம் விகாரமும், செய்யுட்பொருள்கொளும், அதுவகைத்தொகைச் சொல்லுமுதலாயின இவ்விவராத கூற பபடுவனவாம், வடநூலார் தொகைச்சொல்லைச் சமரசமென்பார்.

பொருளதிகாரம்.

பொருளதிகாரமென்பது பொருளினத்திகாரத்தை யுடையதென வன்மொழித் 'தொகையாயப பட்டதத்திற்குக் காரணகுறியாயிற்று. ஈண்டதிகார மென்றது பொருளை றதலிலரும் பல்வொத்தினது தொகுதியை. இஃது நாணுநீனப்பெயர் நாளிற்குப் பெயராயிறைபோலவதோ ராகுபெயர். இவ்வதிகாரத்து எழுத்துச்சொற கருவியாகவுணரப்பிடம் பொருளிலக்கண முணர்த்தப்படும். பொருளாவன அறம் பொரு ளின்பம் வீடென நான்காம். அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்பவற்றை வடநூலார் முறையே தரும் மருததது காம் மோக்கமென்பர். பொருளென்ப பொதுப்படக் கூறுத லின், காட்சியனுமான முணாயென்னுமளவை மூன்றனு மளத்தியப்பிடம் பொருளெல் லாம் இந்நான்குபொருளி னடக்கிக்கொள்ளப்படும். எழுத்துஞ்சொல்லு மாராய்வதெல் லாம் பொருட்பெற்றிதேறி யுறுதிப்பயன்றலைக்கூடுதற்காகலின், எழுத்துஞ்சொல்லுமாரா ய்நதார் அவ்வணர்ச்சி கருவியாகக்கொண்டு பொருளிலக்கண மொருதலையான் "பூராய்ந் துறுதி தலைக்கூடக் கூடவராவடுவென்க, " என்னென்பது வேளை யெழுத்தென்ப வில்விரண்

இது கண்ணென்ப வரமு முயிர்க்கு” எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திராவிடருளியதும் இது நோக்கியென்று தெனிக, ஈண்டென்—தருக்கம் ; எழுத்து— இயற்றியும். எனவே, முகத்துக்கண்ணுடையராயினர் அது கருவியாக உருவப்பொரு ளுமாக கண்ணுடையருகக் கொள்ளுதல்போல எண்ணு மெழுத்துமென்று மறிவுக் கண்ணுடையராயினர் அவ்வண்ணுச்சி கருவியாகப் பொருளிலக்கணமாராய்ந்து கண் றியது தலைக்கடுதலைப் பயனாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பதாயிற்று. இனி அவ்வாறு முயலாது அக்கருவிதூணுச்சி மாதந்திரையேயமையுமென்றிருப்பேரல், அக்கலவி அவ ளுக்கு வீணுழப்பாவதல்லது பயப்பாடுடைததா மாறினறென்பார, “சுததமுஞ் சோதி டமு மென்றாங் கவையிசுதும் - பித்தரிற் பேதையா ரில” என்றார் நீதினாலோரென்க. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென்று மியற்றமிழாராயநதா முதனாற்பொருளுணர் ற்து வீடுபேறு ஒருதலையார் தலைக்கடுவரென்பது, “எழுதசறியத் திரு மிழிதகைமை தீர்த்தான் - மொழித்திறத்தின் முட்டறுபபா ளுரு - மொழித்திறத்தின் - முட்டறுதத தலையோன் முதனாற் பொருளுணர்ந்து கட்டறுதது வீடுபேறும்” எனபதனுணர்க.

இனி எழுத்துஞ் சொல்லு மாராயநது வல்லராக முயல்வார் இக்காலத்துப் பல ருனர். அவ்வாராய்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராயநது துறுதி தலைக்கட முயல்வார் அரி யர். இவ்வகைப் பொருளதிகார மாராயநது வல்லராக முயல்வார் ரரியராயிற்று இந் திகழ்காலத்து மாதந்திரமன்று, அச்செல்காலத்து முண்டெனபது. அது “அரசன இனி காடு நாடாயிற்று ; தூலவல்லாரைக் கொணாகவென்று எல்லாபக்கமும போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொலலதிகாரமும் யாபபதிகாரமும் உல்லாரைத் தலைபட்டிக் கொண ற்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைபட்டிலேமென்று வந்தா ; வர, அரசனும் புண்டபட்டக் கவன்று, என்னை? எழுததுஞ் சொல்லும் யாபபு மாராயவது பொருளதிகார த்தின் பொருட்டன்மே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்— இவையுபெறும் பெற திலேம் என்று சொல்லிக் கவனறிட்டான்” என நகரீரனா இறையனா களவிய லுரை முகத் துரைக்குமாறறு னறிக.

எழுத்துஞ் சொல்லு மாராயநதா அவ்வண்ணுச்சி கருவியாகப் பொருளாராயநது வீடுபேற் துறுதிப்பயன் தலைக்கடபாலரெனப் தொக்குமன ! அவவீழுபபமுடைய பொரு ளுளும், இறையனருளிச்செய்த முதனூல்களும் அவைபோலவனவா மெயநூல களுமேயாம், அவற்றினகண்ணறே தத்தவ மாராயுமாறும், பொயப்பொருள்களின் வேறாக மெய்ப்பொருள காணுமாறும், வீடு தலைக்கடுமாறும், வீடுபேற்றிலக்கணமும், கூறப்பட்டன ; தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உலகியல் வழக்குரைபப் தொனறாக லின், அத்தாராய்ச்சியானே வீடுபேற் துறுதிப்பயன் தலைக்கடுமா ரியாவகனமெனின்— நன்று வினியும் ! வீடுபேறடைவிக்கும் விழுப்பொருணூல் இறைமுத்தருடவு ளருளிச் செய்த முதனூல்களும் அவ்விதமுடைய மெயநூல்களுமெனபது நன்மகக் கொல்லார் க்கு மொப்ப முடிந்ததேயாம். அற்றியினும், அவ்விதைவன அனனதோர் முதனா மறிழின் கட் செய்திலு குகலின், அவ்விதைவ னியல்புள்ளவா துணர்ந்த வருந்தவக்கொளகை ■■■ த்தியினும் அவர் மாணுக்கரான தொல்காப்பியனா முதலியோரும் அவ்விதைவ ன்ரு ணர்ந்த மறிழிலு முணர்ந துறுதி தலைக்கடபொருட்டித் தாமியறறியருளிய தமிழியல் னுதற்கு அனனதோர் அம்முதனூல்கள் கூறு தனபொரு ளியல்களைத் தூலவருந்ததி லையா முணையத்தி, அதுப்பொருள் புறப்பொருளென் திருத்திறத்தாற பதினாற்றின்கைப்

பகுதியவாய்ச் செய்யுளாற் புனைந்து பாடுதற்குரிய இன்பமுதலிய வுலகியல் வழக்கின் மேலவைத்து இயற்றி மொழிபாகக்கொண்டு அங்ஙன மோதியுள்ள ராகலின், அவ ரியற்றிய வகத்தியர் தொல்காப்பிய முதலியன தமிழியல் வழக்கு நூலாதலே யன்றி, அவ்விறைவ னருளிய முதலா னுன்பொரு ளுணர்த்தகா மறிவின் மதகையை பொரு தலையாகப் பயக்கும் விழுப்பொரு ளுலுமாமென றுணர்தகொள்க. இம்முறை யிறை யனாற் களவியலுக்கு மொக்கும். இறைமுதற்கடவுள், உயிரகன் சோபான முறையானே அங்ஙனம் பொருள்களின் மெய்மை தேறி கீழ்பேற றுறுதிப்பயன் றலுக்கூடுதற்கன்றே வேதாகமமென முந்நூலகன் முறையே சூத்திரமும் பாடியமுமபோலப் பொதுவுஞ்சிற பபுமாக அவ்வா றிருவேறு வகைப்பட அருளிச்செய்ததுமென வறிக. வாதலுரடிகள், திருக்கோவை திருவாசகமென உணமைச் செந்தமிழ்த் திருமுறைகண் முறையே உலகி யலும் வீட்டியலு ததலி அவ்வாறிருவகையாற் திருவாயமலாரதருளியதுமே, இக்கரு தது நோக்கியேயென்று துணிக. அறநே லுத்தகனமாக, தொல்காப்பியப் பொருள்தி காரம் அகத்தினை, புறத்தினை, களவு, கற்பென தினனோரென வியல்களானே இல்லற மும பொருளு மின்பமு முணர்த்துதலின், அமுதத்திறத் துறுதிப்பொரு ளுலுமாவதல் லது, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவறுத்த லென்றறொட்க்கத்து வீட்டிய மெரிக்கு மோகத்துக்கருடைத்தாரகாமையின், கீழ்பேற றுறுதிப்பொருளுலுமா மென்றல சாலாதெனின்,— அஃதலகியல் வழக்குநூலாதலின், பெருமபானமையா னுவகை வரு ணத்தாராகு முரிய இல்லறம் பொருளினப் முணர்த்துவதாயிற்று. ஆயினும், அகத்தினை யியலுட் பிரித்தனிமித்தங் கூறுதலானும், புறத்தினையியலுள் வெட்சி முதலாக வாகை யீராக் அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியலகூறி, அவற்றது நிலையாமை காஞ்சியுட் கூறுதலானும் “அறுவகைப் பட்ட பாப்பனப் பக்கமும” எனனும் புறத்தினையியற் சூத் திரத்துங் “காமஞ் சான்ற” எனனும் கற்பியற் சூத்திரத்துற் துறவு மெய்யுணர்வு மவா வறுத்தலுங் கூறுதலானும், வீட்டியலுறுதிப் பெருமபயனாக் கூறிற்றேயாம. ஆகலின், சாலாமை யாண்டையதென்க.

அகத்தினையியல்— ஒத்தவன்பான ஒருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத் திற பிறந்த வினபம் அக்கூட்டத்தின் பின்னா ஒருவாக்கொருவா இவ்வாறிருந்ததென்ப புலப்படக் கூறப்படாந்தாய யாண்டு முள்ளத்தனாச்சி நுகாவதாவதோர் பொருளாக லின், அது அகமெனப்படும் எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற வினபத்திற க்கமெனறது ஓராகுபெயராம். இஃதொழிந்தன ஒத்தவன்புடையா தாமேயன்றி எல்லாரானா றுயர்நுணரப்படுதலானும், இவை யிய்வாறிருந்தவென்ப பிறாக்குக் கூறப்படுதலா னும், புறமெனப்படும். இன்பமேயன்றித் துன்பமு மகத்து நிகழுமாவெனின்,— அது புறத்தார்க்குப் புலதென மறைக்கப்படாமையிற் புறத்தினைப்பாலதாம். மறநக் காம நிலையினமையான வருந் துன்பம் யாண்டுகுமெனின்,— அதுவுந் தாபநிலை தபு தாரநிலையென வேறாய் புறத்தினைக்கடாநே யடங்குமென்பது. தினை—ஒழுக்கம். இயல்—இலக்கணம். எனவே, அகத்தினையிலெனறது—இன்பமாகிய வொழுக்கத்தி னது இலக்கண மெனறவாருயிற்று. இனி ஒழுக்கநிகழுதற் கிடனாகலின், குறிஞ்சி முத லியவுந் தினையெனப்படும்.

“கைககினை முதலாப் பெருந்தினை பிறுவாய் - முறபடக் கிளந்த வெழுதினை யென்ப.” எனவகை மண்ணு மெகிசென்று கூறப்படுதலானும், காமஞ்சாலா விளாமைப்

பருவ மதன்கண்ணதாக்கலானும், கைகளை யை முனவைச்சா காமஞ் சால்வழி நிழ
மனபுடைக் காமவொழுக்கமாகலின், ஐந்தணைய அநனபின் வைச்சா. பொருடாக
காமவொழுக்கமாகலின், பெருந்தணைய இறுக்கணை வைத்தா இவ்வொழுக்க
கமீ, கைக்கிளைத்தணை, முலைத்தணை, குறிஞ்சித்தணை, மருகத்தணை, நெய்தற்றிணை, நடு
வூறினத்தணை, பெருந்தணையென எழுபெற்றித்தாம சதபொடு பொருத்தக் கணவன்
சொற்பிசையாது இல்லிருந் தறஞ்செய்தன் மக்ளிரக்கு மரபாலானும், அவிலலறம
புணர்ச்சிபற்றியலலது நிழலாமையானும், டணர்ச்சிபட்டி ஆராமபற்றி புடனிகழ லா
னும், ஊடறகட் பிரித்திரகது லுணமையானும், அபிரிவு ஓல பாக துணை நின்வ
காரணமாகப் பலவாய் நீட்டிகது நிர்ப்பக லுணமையானும், முலை குறிஞ்சி மருத நெய்
தல பாலையென்று அயவாது கோத்திட்டாரென மூணா

கைகளை - ஒரு மருங்கு பற்றிய கேணமை, முலை சதபு, குறிஞ்சி புண
ர்ச்சி, மருதம் - ஊடியுங் கூடியும் போகதுகூறலெய் உ நிரங்குதலெனரா உ
னாகக்கினியா. பிறா முலை முசலிய பூக்காரே கெற்றிங்குடனாக் காரெ
முசலிய நான்கும் அவைது மறுகப்பட்டன வெடா எவ்வாறிறும் பெரிசிய
தணையாதலின், பெருந்தணையாற்ற. என்ன? கைகளைமுசு லுத்தணையு
மணம்பெறத், தானென்று நான்கு மணம்பெற்று டுத்தலென்க

நடுவூறினத்தணை, “நடுவூறினத் தணைய நண்டல வெனிரொடு முடிவூறின
மருங்கின் முனைய ரொடு” என்றருத்தலென, அது நடுவூறின காரணசார
பெற்ற பெயர். ஏனை நாற்றிணை முறையானே தறி, இரத்திசண ஒது லான. இவ்வ
தறின வேறென்பது விளங்குதலானும், எஞ்சி நின்றது பாலையாகலானும், பாப்பொ
ருள் கூறுவதால், “வாணை தானே பாலையு புரின்” என நடுவூறினத்தணை கூற
ததிற பாலையெனக் குறிப்பிட்டாரு லானும், பாக்கினை நடுவூறினத்தணை வெளபன் ஒரு
பொருட் கிளவி. அஃதெவாறி நடுவூறினத்தணை தவாவதால், “நடுவூறினத் தணை
நடுவூண் தொழியப் - படுதிற வையம் பாத்திய டண்பு” என டமபகுத்தோது வதால்,
நடுவூண்தெனக் குறிப்பிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பஞ்சு பபி ‘வெளவூரெனது அவை
தின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நில நடுவூறினத்தாய் நிறைபெற்றி அயவாது குறிப்பிட
டாளபட்டது” என்றா குத்திரவ்ருத்தகாரா அங்ஙனமாத்தல, “முலையு குறிஞ்சியு
முறைமையிற் றிரிநது - நல்லியல் பழிநது நடுவூறுதய நுறுசுப பாலே பென்பு
படிவங் கொணரும” எனனுஞ் சிலப்பதிகாரத்தாறு முணாசு. இவ்வுணமை யுணரத்தார
பாலேசானற் சர நானிலத்து ளடங்காென வேறுவையெனென ஓசரியா தெரையப
பியனாரொடு மாறுகொண்டி நிலமைநெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுப

இனி நடுவூறினத்தணை முதல்கரு வுரியென முணரும் இவை பகத்திணைக் கண
நிப புறத்திணைக்கு முரியவாம். இனி முதல்த் தருவும்கருவி லுரியது கொத்து வரு
இம்முறையும் பாடலுட பயின்று வரும. வழக்கனு ளேறு டேறு வருவதனி ஒருங்கு
நித்தா. இன்னும், இவை புலனெறிவழக்கிற் பயின்றவாற்றான் வரையறுத்தக் கூறப
படுவதனி வழக்கு நோக்கி இலக்கணம் கூறப்படா.

புதற்பொருள் — நிலமுங் காலமுமென முதலிருவகப்படமே மேற்பகுத்
முலை முதலாய் நான்கு நிலமுதற் பொருளாம். அந்நான்கு முளையான கோட்டல

கூட, மைவரையுலகம், தீமபுனலுலகம், பெருமணலுலகமென நவ்வாறு வழங்கப்படும். சார, கூதிர, முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனிலென்னும் பெரும்பொழுதாறும், காலே, நண்பகல், மாலை, வைகறையாமம், விடியலென்னுஞ் சிறுபொழுதை நகூட, கால முத்தர்பொருளாம். விடியலெனினு மெற்பாடெனினு ஞாயிறு திவ்யமெனினு மொகரும, பதிலம்—உண்டாதலென்னும் பொருடும். இப்பொருள் காணுதார் ஏறபாடி பின்பகலென்றும், வைகுறுவிடியலென்னும் விளைத்தொகையை வைகுறுவும் விடியலுமென வுமமைத்தொகையாகி, வைகறையை வைகுறுவெனவு நாள்வெயிறகாலையே விடியலெனவுவ கொண்கி, பெரும்பொழுது போலச் சிறுபொழுது மறுவகைப்படுமென்பா. அது பொருந்நாமை ஞாயிறுந்நதத்யுட காண்க.

முலலைக்குக் காலிங் சாதிசாராக விடமு நிலம், பொழுது காலு மாலைபும். குறிஞ்சிக்கு மலைபு மலைசாராக விடமு நிலம், பொழுது காலு யாமமு முன்பனியும். மருதத்திற்குப் பழனமும் பழனஞ்சாராக விடமு நிலம், பொழுது வைகறையாமம். நெய்தற்குக் கடலுங் கடலசாராக விடமு நிலம், பொழுது ஏறபாடி. பாலைக்கு நிலனினும், பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும்.

உரிப்பொருள்—புணர்தலும் புணர்ச்சியிதழ்வும, பிரிதலும் பிரிதனிதித்தமும், இருதகலு மிருத்தனிதித்தமும், இரங்கலு மிரங்கனிதித்தமும், ஊடலு மூடனிதித்தமும் மென்பன வரிப்பொருளாம் இவை முறையானே குறிஞ்சி, பாலை, முலலை, நெய்தன், மருத மென்பனவற்றிற் குறியப்பொருளாம் அரிப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃதிருவாங்கு மொப்ப நிகழ்தலானும் முன்னாப புணர்ச்சியும், புணர்ச்சுதியுல்லது பிரிவினமையானும் அது தலைபாட்டுணராதிய சிறப்பானும் அன்பினனாப பிரிவும், பிரிந்துழிக் கறபாற தலைவி யாற்றியிருந்தன முறையாகலின் அன்பினனா இருத்தலும், அங்குள் மாற்றியிராது பிரிவு நீட்டித்தழிவ் சாமய் மயிதழு அருங்கல இயல்பாகலின் அதன்பின்னா இரங்கலும், பிரிவின திறஞ்சிய பரந்ததயிற் பிரிந்துழித் தலைவன் நவறு நோக்கித் தலைவிகலாயத்தி விவல்லா லலானுங் சாமத்திற்குச் சிறப்பானும் அதன்பின்னா ஊடலும், வைகைப்பட்டனவென நுணர்.

கருப்பொருள்—பெயலும், உணு, விலங்கு மரம், புன் பறை, செயதி, யாமென பனவும் பிறவும் ஐ தினைக் குப்பொருளாகலாம்.

முலலைக்குத் செய்யலம் மாலைபான். உணு - விறகுஞ் சாமைபும். மா - முயலுஞ் சிறுமானும். மரம் - கொண்டையிங் குருந் தம் புன் - கானகசோழியு மயிலுஞ் சிவலும். பறை - ஏறுசோட்பறையு முராம செயதி - வரகுந்நீட்டலும் வையறுத்தலும் கட்டா விடுதலு நிராமேயத்தலும் பண்-முலலை தலைபான் - மறுமபொறைநாடன். தலைமகள் - சிறுத்தி, மனைவி. பு - முலலைபுற் சோனதியும் பிடவு தனையும். நீர் - காளையாறு. ஊர் - பாடியுஞ் சேரியும் மக்கள் - இடையா, இடைச்சியா, ஆபா, ஆபியா.

குறிஞ்சிக்குத் செய்யலம் - முருசுவோ. உணு - ஐவனநெல்லுத் தினையு முககிலிசியும். மா - புரியும் பனறியும் யானையும். மரம் - அங்கு மாரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும். புன் - கிளியு மயிலும். பறை - வெறிபாட்டிப் பறையுந் தொண்டகப்பறையுங் குரவைப்பறையுட. செயதி - தோளழிச்சுலும் சிறுங்குழகலுந் தினைவினத்தலுந்

திணைக்கினிகழ்தலும். யாழ் - குறிஞ்சியாழ். தலைமகன் - சிலம்பன், வெறபன், பொருப பன். தலைமகள் - கொடிச்சி, குறத்தி. நீர் - அருவிநீருஞ் சுனைநீரும். ஊர் - சிறகுடியுங் குறிச்சியும். பூ - குறிஞ்சியும் வேங்கையுஞ் சுனைக்குவையுங் காந்தளும். மக்கள் - குற வர், இறவுளர், குன்றவர்.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் - இந்திரன். உற - செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் மா - எருமையு நீராயும். மரம் - வஞ்சியுங் காஞ்சியு மருதம். புள - நீர்க்கோழியும் தாராவும். பறை - மணமுழவு நெல்லரிக்கினையும். செயதி - நென்னடுத்தலுங் தலைகட்ட லும் அரிதலுங் கடைவிடுத்தலும் யாழ் - மருதயாழ். தலைமகன் - ஊரன், மகிணை தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ தாமரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும் நீர் மனைக்கிண றும் பொய்கையும். மக்கள் - கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர். ஊர் பேரூர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன். உற மீன்விளையு முப்புவிளையும். மா சுருஷு முதலையும். முதலையுஞ் சுருஷு மீனாதலின் மாவென்றன் மரபன்நென்றும், உமண் பகிற்போலவன் ஆணடு மாவெனப்படுமென்றுங் கூறினார் சசிரோகக்கினியா. ஆசிரியா தொல்காப்பியனார் விதந்து சுட்டாது, “மரவு மாக்களு மையறி வினவே” என பொது ப்பட வோதுதலானும், ‘இடங்காமா’ வெணனுமில்லகிய வழக்குணமையானும், நக கிரனார் நெய்தற் கருப்பொரு டெளிப்பழி, ‘மா சுருஷு முதலையு’ மென்றாராகலானும், பகிறு ஏனைநிலக் கருப்பொருளாகலின், “எரில மருங்கிற பூவுடி புளளு - மநநிலப் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாசும்” எனனு மகச திணையிற சூத்திரத்தொன்றென முடித்தலானே நெய்தற்கணவந தநிலக் கருப் பொருளெனப்பட் டவவாறு வழங்கப்பட்டதல்லது நெய்தற்குரிய கருப்பொரு ளாகாமையானும், அவவுரை கொள்ளற்க. மரம் புனையு ருழலுங் சுண்டலும் புள - அன்னமு மன்றிலு மகன்றிலும். பறை - மீன்கோடபளையு நாவாய்ப்பறையும் செயதி - மீன்படுத்தலு முப்புவிளைத்தலு மவை விறறலும் யாழ் விளரியாழ் தலை மகள் - கொண்கன், சோப்பன், துறைவன் தலைமகள் - துளைச்சி, பரத்தி. நீர் மணற்கிணறு முவாக்குழியும். பூ - வெள்ளிதழ்க்கைகையு ரெய்தலும். ஊர் படமுனமும் பாகசுமும் மக்கள் - பரதர், பரத்தியர், துளையர், துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிறதிலா, வேண்டாமையிற நெய்வ மும் வேண்டிறதிலா. பிறா பகவதியையு மாதித்தனையுக் கெய்வமென்று வேண்டியா உற - ஆறலைத்தனவு மூரெறிந்தனவும். மா - வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும் மதம் - இருபடையு மோமையும். புள - கழுமும் பருந்தும் புறவும் பறை - பூசற்பறையு மூரெறிபறையு கிரைகோடபறையும். செயதி சூறையாடலுஞ் சுரத்தெறித்தலும் யாழ் - பாலையாழ். தலைமகன் - மீனி, காளை, விடலை. தலைமகள் எயிறறி, பேதை. பூ மராவுங் குராவும் பாதிரியும். நீர் அறுநீர்க்கவலு மறுநீர்ச்சுணையும். மக்கள் எயி னார், எயிறறியா, மறவர், மறத்தியர். ஊர் - பறந்தலை, கொல்குமடி.

இக்கூறப்பட்டகரு மயங்கியும் வரடபெறும், எனனை? “எந்நில மருங்கிற பூவும் புளளு - மநநிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாசும்” என னாசிரியு ரோதுதலின்.

புறத்தீணையியல்— அகத்திணைக்கண் மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, ரணபக லென்னுங் கால முதற்பொரு னீர்த்துமபற்றி, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை பென நங்குன முறைதெரித தோதிய வாசிரியா, தமக்கென நிலமுடைய குறிஞ்சி முல்லை மருத நெய்த லென்னு நான்குமபெற்ற விலக்கணங்களுோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாத்தலும், நிலமில்லாத பாலை பெருநதீணை ஸக்கினை யெனப்பன பெற்ற விலக கணங்களுோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாத்தலும்பற்றி, முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டினை யெனப்பனவற்றை அவற் றிற்குப் புறஞாகிறுத்தி அவற்றிலக்கணங் கூறுதலின, இது புறத்திணை யியலென்னும் பெயராதாயிற்று. அகத்திணைப் பொருளான இல்லறத்திற்கு முல்லை சிறத்தலின ஆண்டு அதனை முதலாகவைத் தெண்ணினா. புறத்திணையான அரசியற்குப் பொருள இனநி யமையாமையின அப்பொருண் முடித்தற்குக் கனவொழுக்கமுங் கவகுதகாலமுங் காவலா கடுகினூற் தான சருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும்போலும் மிலக கணங்களுடைய குறிஞ்சி சிறத்தலின, ஈண்டு அதனை முதலாகவைத்து எண்ணினா ராசிரியரென நுணாக.

வெட்சித்திணை— “அகத்திணை மருங்கி ன்னிற் ப வுணரநோரா - புறத்திணை யில க்கணந் திறப்படக் கிளப்பின - வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனை - யுட்குவரத் தோ னறு மீரேழ் துறைதேச.” கனவொழுக்கமுங் கவகுதகாலமுங் காவலா கடுகினூற் தான கருதியபொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும் போலவன் ஒத்தலின, வெட்சிக் திணை குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று வெட்சி - திணையாவது - ஈளவின்கண் நிராகொள்ளு மொழுக்கம். இதற்கு அப்புச்சூழிதலு முரிபது இவ்வேதனைத் திணைக்கண்ணும் பொரு நதுவன கொள்க. “வேரதுவிழி முனைஞா வேரதுப்புலக் களவி - னாதா தோம்பன மேவற றாகும்.” களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிப் கருதருவமணம் வேடிவிதி யானே இல்லறமாயினாற்போல இருப்பெருவேந்தா பொருவது கருதயக்கால ஒருவா ஒரு வா நாடிலொழும் அந்தணரும் ஆவுமுதலியன தீங்குசெய்யாத தகாத சாதினை ஆண்டு நின்று மகற்றல் வேண்டிப் “போதருக்” வெணப் புகறலும், அகவணம் போதருதற்கு அநி வில்லாத ஆவினைக் களவினாற் றுமே கொண்டு வந்து பாதுகாத்தலும், தீதெனப்படாது அறமேயாயிற்று. ஆ கோடல் - அடித்துக்கோடலும் மீட்டுக்கோடலுமென விரண்டாம். இவ்விரண்டும் வெட்சித்திணையெனவே கொண்டாராசிரியர். இவ்வெட்சித்திணை பண்ட யிபங்கரவழுதலிய பதினான்கு துறைகளையுடைத்து. இத்துறைகள் கொளவோரக்கு மீட்போரக்கு முரிபவாகலின், அவ்வாற்ற னிருப்பதெட்டித் துறைகளாம். வேத்தியல்வன் வந்தீழித் தன்னுறதொழிலாயவரு மித்திணைவழு வெறியறிசிறப்பின் வெவ்வாய வேலன், வெறியாட்டயாநச் கார்தனைமுத லிருப்பதொன்றாம்.

வஞ்சித்திணை— “வஞ்சி தானே முல்லையது புறனை.” முதலென்பட்ட காடுறை யுலகமு மநிலத்திற்கேற்ற கருப்பொருளும் பாசறைக்கட டலைவியைப் பிரிந்திருத்தலுந் தலைவி தலைவற் பிரிந்து மனைவியினிருத்தலுமாகிய வுரிப்பொருளு மொப்பச் சேறலின், வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாயிற்று. “எஞ்சா மண்ணைச் வேரத்தினை வேந்த - னஞ்சுத் தத் தலைச்சென றடல்குறித் தனறே.” வஞ்சித்திணையாவது— ஒருவேந்தன் மண்ணைச் யானே மறறொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்து மேறசேறலாம். ஒருவன் ணையான மேறசென்றால் அகவன் மேறசெல்லப்படுவானும் அம்மண்ணையாமற் காத்த

தற்கு எதிரே வருதலின், மேற்சேறல் இருவர்க்கும் பொதுவாம். இனி ஒருவன் அங்
 மேற்சென்றுழி, ஏனை எதிர்செல்லாது தன்மதிமுத்த வருநதனைப் பிறப்பின்,
 அஃதுழிவென்று இடங்குமெனக். இவ்வாற்றானே இருவரும் வஞ்சியேந்தராதலும், ரண்
 கூறுந் துறையெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாதலும் சொர்க்க. இவ்வஞ்சித்தனைத்
 துறை இயங்குபடையாவமுதற் பதினமூன்றாம்.

உழிஞைத்திணை— “உழிஞை தானே மருத்தபு புறனே.” இருபெருவேந்தர்
 தம்முண் மாறுகொண்டவழி எதிர்செல்லு காரமுது போய மதிலகத்திருந்த வேந்தன்
 மதில பெரும்பான்மைப் பருத்ததிடத்தாசலானும், அம்மதிலே முறையவோனும், அநில
 த்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயிலவேண்டத் திறவாது அடைத்திருந்த வொப்புமையா
 னும், உள்ளிருந்தோனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருமப்போல விதற்கும் பெரும்பொ
 முது வரைவினமையானும், புலரிக்காலமே போசெய்த தொடங்குந் காலமாசலானும்,
 உழிஞைத்திணை மருத்ததிறகுப் புறனயிற்று “முழுமுத லரண் முறையுங் கோடலு -
 மிணைநீறி மரபிற ருகு மெனப்” உழிஞையாவது— போமேறசென்ற வேந்தன் வேறு
 வேந்தன் அரண்களை முறையுதலும், இருந்தவேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய மர
 பிற்கும். இது மதினமுறைய புறத்தோனகூறு நான்கு மதில காத்திருந்த வகத்தோன்
 கூறு நான்குமென வெட்டுவகையினை யுடைத்து. அவைநாற் கொள்ளாந் தேளங் குறித்த
 கொற்றங்குறன் முதலியவும், அகத்தோன் செல்வங் கூறுதன் முதலியவுமாகிய இனி
 இவ்விருவர்க்கும் ஒன்றாய்ச் சேற்றருளியவாகுந் துறை நாட்கோடென முத்த பணிரண்
 டாம்.

தும்பைத்திணை— “தும்பை தானே நெய்தலது புறனே.” தும்பையென்பது
 குடும்புவிற்றபெற்ற பெயர். நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம் பொருளளமாகவேண்டி
 தலானும், பெரும்பொழுது வரைவினமையானும், தலைவாப்பிரிந்தாந் இராசகாலமுழுதற்
 துயிலவத்தையாற் சழிய உணவுகூடி எழுந்திருக்குகால முதயமாசலானும், பிற
 காரணங்களானும், தும்பைத்திணை நெய்தற்குப் புறனயிற்று. “மைந்த பொருளாக
 வந்த வேந்தனைச் - சென்றுதலை யுழிக்குஞ் சிறப்பிற் றெனப்.” தும்பைத்திணையாவது—
 ஒருவேந்தன் நனவலியினை யுலகமீக்கூறல் வேண்டி மேறசென்றானே, அவ்வன் மேற
 செல்லப்பட்ட வேந்தனும் அவன் கருதியமைந்தே தானபெறும் பொருளாகவேண்டி
 எதிர்சென்று அவன் நிலைமை தீர்க்குஞ் சிறப்பிற்று நெய்தற்புறனான இது தும்பைத்
 திணை வெட்சிப்புறத்துத் தும்பை, லஞ்சிப்புறத்துத் தும்பை, உழிஞைப்புறத்துத் து
 ம்பைகளு மாம். இது தும்பைத்திணைத் துறை, தானே, யானே, குதிரையென, நோலு
 நடகு மூவகக் கிலைமுத்த பணிரண்டாம்

வாலைத்திணை— “வாலை தானே பாலையது புறனே.” பாலேக்குப் புணர்ச்சியி
 னீங்கி இல்லற நிகழ்ச்சிப் புறமுதுதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடாச்சியி
 னீங்கி அற்ப்போசெய்து துக்கம் பெறும் சருத்தினு சேறலானும், பாலே தலைக்கென
 லோர் நிலினிந் ராலவகை நிலனுப்பறி நிகழுமாறுபோல முறகூறிய புறத்திணை
 நான்கும்பற்றி நிகழ்தலானும், வாலைத்திணை பாலேக்குப் புறனயிற்று. “தாவில் கொள்
 னைத் தத்தம் கூறறைப்பாறப்பட மிகுதிப் படுத்தலெனப்.” வாலைத்திணையாவது—இயல்
 புச்சிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவருந் தாபதர் முதலியோருந் தம்
 முடைய கூறுபாடுகளை இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத்தி துறைச்சலாம், இருவகையாவன

தானே தனை நித்திரப்படுத்தலும், பிறா மீக்கூறுபடுத்தலுமாம். இனி உலகமுழுது மறியு முயாச்சியுடைமையும் வாகைத்தணையாம். எனவே, வலியானும் வருத்தத்தானும் கூறுவித்தகட்கோடல வாகையன்றும். இவ்வாகைத்தனை அறுவகைப் பாடப்பியன் முதலாக எழுவகைபாற நெருக்கிலைபெற்ற துறைகளையுடைத்த. இன்னும், இதன் துறைகள் மறத்திற்கு ஒன்பதும், அறத்திற்கு ஒன்பதுமென்ப, பதினெட்டாம்.

காஞ்சித்தனை—“காஞ்சி தானே பெருந்தனைப் புறனே.” என்வகை மணத்தினு நான்குமணம் பெற்ற பெருந்தனைபோல அழகுலாகிய முடிமுதற்பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுமாகிய வாறுறுள்ள நிலையின்மை மூன்றற்கு முரிதாகிய எல்லாத்தனைகளுக்கும் மொத்த மாயிறுக்கலானும், “பின்னா நான்கும் பெருந்தனை பெறுமே” என்ற நான்குரு சான்றோ ரிதமுதார்போல அறமுதலியவற்றது நிலையின்மை யுணர்நது அவற்றை உயரிமுதலானும், “ஏறிய மடற்றி” முதலிய நான்கும், தீய காம மாயினவாறு போல நிலையாமை யு முக்கியமே நற்பொருளன்றான்றும், உரிப்பொருளிட மயங்கி வருவனநித தனக்கு நிலையிலலாக பெருந்தனைபோல அறம் பொரு ளின்பமீபற்றியனநி வேறு வேறு நிலையாமை யென்பதோர் பொருளின்றக்கலானும், காஞ்சி பெருந்தனைக்குப் புறமுறிற்று. பின்னா நான்குநன்ற பிறமும், பிராசாரத்தியும், ஆரிடம், செய்வ மென்பன. இஃதி—மபறதியபின் ஏறிய மடற்றி” முதலிய நான்காவன—“ஏறிய மடற்றி மிளமை தீர்த்தி—தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதி— மிக்க காமத்து மிட” லென்பன. “பாவசுருகு சிறப்பி” பலலாற ருறு— நிலலா வுறும் புல்லிய தெறித்தே.” காஞ்சித்தனையாவது— அறிப்பறித்பை மேற்காக டாக்கை இரண்டை செவ்வமுதலிய உலகநிலையாமை கூறுவதாம். இது கூற்றம் வருமென்றன முறலாகப் பலதுறைகளை யுடைத்தாம். இத்துன்றனை ஆண்பாறுமுறையும் பெண்பாறுமுறையுமாய் இருவகைப் பட்டு நடக்குமே.

பாடாண்டினை—“பாடாண் பகுதி கைக்களைப் புறனே - நாநில காலே நாலிரண் கிடைத்தே” ஒருவேளை பாவலும் புழக்கியும் வேண்ட ஒருபுலவன் வீர்பேறு முதலிய பரிசில் வேண்டலின், அவை புலமின் வேருகிய வொருசிலை காமமாகிய கைக்களை யோடொத்தலின், பாடாண்டினை கைக்களைப் புறமுறிற்று. பாடாண் எனபது— பாடி தல வ்னைபயும் பாடுமாண்மகனையு நோக்காது, அஃகை பொழுதலாறாகிய த்ணையுணாத த்ணமையின் வினாதொக்க நிலைக்காத்துப் பிறந்த வன்மொழித்தொகை. இதனதுறை நாலிரண்டாம். நாலிரண்டாவன—இப்பாடாண்டினைக்குக் கூறுகின்ற பொருட்பகுதி பலவுங் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெட்சியும், பொதுவியலும், ஒருசியும், உழிஞையுந், துமையும, வாகையுந், காஞ்சியுமாகிய பொருள்க ளேமுமாம். இவ்வேழும் பாடாண் டினைப் பொருளாகலால், எல்லாமொத்தவேனும், அவை பெருமபான்மை சிறுபான்மையாய் வருத்தும், இரண்டும் பலவுமாய் ஒருங்கு வருத்தலும், பாடாண்டினைக்குக் கூறும் பொருள்கள் விராபவருத்து முளாவென துணாக. இப்பாடாண்டினைக்கே யுரிய பகுதிகள், தேவாபகுதியு மக்கட்பகுதியுமென விரண்டாம். தேவாபகுதி—அறுமுறை வாழத்தாகியும் அவாபால் உயாவில்லாத பொருள வேணடிக் குறிப்பாகியும் வரும். மற்றை மக்கட்பகுதி— ஒரு தலைவன் தன்னைப் பிறா பாவலும் புழக்கலும் கருதிய பகுதி முதலிய வாம். இவற்றுள், மக்கட்பகுதி கொடுப்போரேதற்கு கொடாஅப்பழித்தன முதலாகப் பத்தாயும், குடேரத்திய துவின்னெட நிலைமுற்ற பலவாயும் வரும்.

தும், அரசர் முதலியோரு மமமுறையே யுயர்தலும் தழுவப்படும். படவே, அனுவோம
 ருதுவாகும் இவ்வொழுக்கம் உரித்தெனராயிற்று. சிழவனும் சிழத்தியுமென்றார்,
 பலபிறப்பினும் ஒருவர்க்கொருவ ருரிமைபெய்திச் செல்கின்றாரென்ப தறிவித்தற்கு.
 ஒத்தல்—பிறப்பு முதலிய பத்தானு மொப்புடையராதல். பிறப்பு முதலிய பத்தாவன :
 “பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ - ஒருவு நிறுத்த காமவாயி - னீறையே யருளே
 புணர்வொரி திருவென - முறைபுறக் கிளரத வொப்பினது வகையே” என்னு மெய்ப்
 பாட்டியற சூத்திரத்தா னுணர்க. ஈண்டுப் பிறப்பு—உயா குடித் தோற்றம். குடிமை—
 குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற வொழுக்கம். குடிமையொரி பிறப்பிடைவேற்றமை யென்னை
 யெனின், பிறப்பெனபது—குடிப்பிறத்தல். அத்தகுத தக்கவொழுக்கங் குடினும்.
 குடிப்பிறந்தாரது தன்மை குடிமையெனப்படும். இஃனை ஆரண்மையெனவுஞ் சொல்
 லுப. இவை சம்முள வேற்றமையெனக். ஆண்மை—ஆளுந் தன்மை. அஃதிருபாற்ரு
 மாம, “ஆயிடை யிருபெய ராண்மை செயத் பூசல்” எ-ம், “ஊராண்மைக் கொத்தபடி
 துடைத்து” எ-ம், “வேளாண்மை செயது விருந்தோம்பி” எ-ம், இருபாற்ரு மொப்பக்
 கூறுவின். இனி ஆளவின்மையெனப்படு மாண்மை புருடாக்காம, அஃதனறிது. இனி
 லுண்மை - சட்டபுலனாகு மாளவின்மையென, பெண்மை - கடபுலனாகு மமைதித்தன்மை
 பென்பா நச்சினாக்கினியா. ஆண்டொப்பு - தலைவிக்குப் பன்னீராண்டிந தலைவறகுப்
 பதினாண்டிநாம, அப்பருவத்திறுனை பெண்மையு மாண்மையும் பிறக்குமென்பது
 வேதமுடபாகலின், அதுவு மொப்பெனவேபடும். உருவு - ஆண்மைக்கும் பெண்மைக்
 கும் வேறு வேறாக் வோதிய விலக்கமெல்லா நிரம்பிய வன்பு மாட்சியான மனத்
 தினகட பிறப்பற்றார சருகது “பெருமையு முரனு மானீஉ மேன” “அச்சமு நாணு
 மடனுமுந் துறுத்த - நிச்சமும பெண்பாற்ருநிய யென்ப” என வாகிரியா கூறுதலான
 அகவுகாம அவிருபாற்ரு மிலக்கமென னுணர்க. பெருமையாவது - அறிவு மாற்றலும்
 புகழுங் சொடையு மாராபச்சியுப் பண்பு மனபும பழிபாவ மருகத்து முதலியவைய
 மேம்பட்டு நிகழ்த ஈழமைமருகும் உரன் - இப்பெருமை காரணமாகப் பிறக்கு மறி
 வுத் திடபம். அது “உரனென்னுந் தோட்டியா னோற்றத்துங் காப்பான்” என்பத
 னுறு மறிசு. அச்சம் - அன்புகாரணமாகத் தோன்று முட்து நன்னை - காமக்குறிப்பிடு நிக
 ழ்புழிப படுவோ ருள்ளவொருக்கம். மடம் - செல்லப்ற் கொளுத்தக் கொண்டது
 விடாமை. “முத்துறுத்த” வென்றதனுனை கண்டறியாத கண்புழி மனங்கொள்ளாத
 பயிப்பகு செய்க்குவுதறியாத பெண்தமையுங் கொள்ளப்படும். காமவாயில் - புணர்ச்
 சிக்கு வாயிலாகப் இப்பறையென்பு. நிறை - மறை பிறறியாம னெஞ்சினை நிறுத்தல்.
 அருள - தோடாபு பற்றாது இப்பலபாக எல்லா வுயர்களுமெலுஞ் செல்வதானிய கருணை.
 அதுவுங் காமத்திற் கிளையமையாதோடு குறிப்பாம். உணர்வு - அறிவுடைமை : அஃ
 தாவது - உலகியலாற் செயத்தக்க தறிதல். திருவெனபது - பொருளுந் தயப்புமனநி
 ளுஞ்ஞானமரு செல்வத் தகவிறையுடோ ருள்ளவிறவு.

இக்களவெனனுங் கைகோட் பாகுபாடு. “காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் பட
 லும் - பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென - றுகநால வகையினு மடைநத
 சார்பொடு-மறையென மொழிதன் மறையோ ராதே” என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தா
 னுணர்க.

இத்தன்ங் கருவருவப்பாறப்பட்டு நால்வகைத்தாய களவொழுக்கினையு தலை
 மகன், களவு வெளிப்படுவதன் முனனூதல் களவு வெளிப்பட்ட பின்னூதல் வரைந்து

கற்பமேற்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தின்பதாய்ப்பாணம். வரைவு இவ்வாறு நிருவகைத் தாமாது. “வெளிப்பட வரைதல் படைமை வரைதலென - ரூயிரண் டெனப் வரைதலாதே” என்கு மிவவியற்குத்திரத்தானும், “களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல் - களவு வெளிப்பட்ட பின்னற வரைதலென்-ரூயிரண் டெனப் வரைதலாதே” என்கு மிற்றையனார் களவியற் குத்திரத்தானும் மறிக. இவ்வனங் களவாற காமந்தயத்தாரே கற்பொழுக்கத்தினுக் குரியவராவரென்பது— “முறப் டபுண ராதசொல லினமையிற - கற்பெனப் படுவது களவின வழித்தே” என்கு மிற்றையனார் களவியற் குத்திரத்தினு னுணர்க.

கற்பியல்— இவ்வொத்துக் கற்பென்னுங் கைகோ ஞ்ணாகத்தலின அடபெயர்ச் தாயிற்று. “கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக-கொளறுகி மரபிற் கிழவன கிழத் தினயக்கொடைக்குறி மரபினா கொடுபக் கொளவதுவே” கற்பொழுக்கமரவது கொண் டானிற் சிறந்த தெயவ மின்னெனவும் அவனை இன்னவாறே வழிப்படுவெனவும் இரு முதுகுரவரும், அந்தணா திறத்துஞ் சான்றோ டேயெய்து மையா பாகிணு மமரற் சடையு மின்னவாறு ஒழுதுகவெனத் தலைமகனுறு கற்பி தபடி, தலைமகன இல்லறமே போற்று முறையாம். வதுவைச் சடயகு நிகழவுழி இவனை இன்னவாறு பாதுகாக்கவெனத் தலை மகற்கும், இவறகின்னவாறு குற்றவல செய்தொழுதுகவெனத் தலைமகற்கும், அவநியங் கடவு எநிகுறியாக மந்திரவகையாற பெரிபா சற்பிக்கப்படுதலின, அது கற்பெனப்பட்டது. கற்புக் கல்வியென்பன வொருபொருட் கிளவி.

கற்பென்னுங் கைக்காடபாகுபாடு “மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறு தது - மிவவமுத லாகிய வியனெறி திரிபாது - மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும-பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே” என்குஞ் செய்யுளியற் குத்திரத்தா னுணர்க. மலிதல் - இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியு முதலாயவற்றான மகிழ்தல் பூவியெனப்பது - புணர்ச்சியாற் பிறந்த மகிழ்சி குறையாடாமற் சாலவ கருதுக்கொண் டுபபொருள் நிதழ்ச்சி. ஊடலெனப்பது - உள்ளத்து நிதழ்ச்சினைக் குறிப்பா னன்றிக் கூற்றாலுரைப் பது. உணர்வெனப்பது - அந்நான நிதழநக ளுடனீர் திறனாடித் தெருட்டிற் புலவிக் காபின் உணரத்தல் வேண்டா, அது குளிர்வாக் கூடலுந் தளிர்வப் முயங்கலு முதலாய வற்று வீங்குதலின.

இவ்வாறறற் கற்பொழுக்க மேற்கொண்டு வில்லறவினபந் தாயக்காநின்ற தலைவனுந் தலைவியும் பின்னர்த் திறவற் நிதழ்தி வீழ்பெறு கூடுபவராவரெனப்பது, “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட காலே-யேமஞ் சான்ற மரபொடு துவனறி - யறமபுரி சுற்றமொடு கிழவனுந் கிழத்தியுஞ் - சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன பயனே” என்கு மிவ வியற் குத்திரத்தா னுணர்க. அகாச்சியெல்லா முடிந்தமை தோன்றக் காமஞ்சான்ற வென்றார். அநாதியாய அவிச்சையானே யகங்காரமுளதாம், அதனுனே எனக்கிது வென்றமென்னு மவாவளதாம், அதனுனே அப்பொருட்கட் செவ்வும் விருப்புளதாம், அவ்விருப்புக் கைகூடாதவழிக் கோபமுளதாம், “காம வெகுளி மயக்க மிலை மூன்ற-மூமன் கெடக் கெடு நோய” என்றிவவாறு அரிதா காமக்கேட்டதுணையானே, தலையாயினார் அதன்சுண்ணிற்று நீங்குவா, இடையாயினா பெண்ணெனப்பது எறபுச்சட் டகம்; அருந்தயர்க் குரம்பை; பைம்மரியா நோக்கப் பருந்தார்குந் தகைமைத் தென்றித்திறத்தா னதன்நன்மை தெருட்டக் கேட்டு நீங்குவர், கையாயினா எதிறத

சாவது நீங்காராகலின், அவா நிறகுநிலை யிதவென் றுணர்ந்துவார் காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலையெனார். ஏமஞ்சான்ற வெனறன வானப்பிரத்தமுஞ் சன்னியாசமும். இல்லறத்தின் பின்னா இவற்றின்கண்ணின்று வீடுபேறு கூடுபவென்பார் ஏமஞ்சான்றி வெனறிவ்வாறு கூறினார். இல்லறத்திற்கு முக்கியப்பயன் வீடுபேறென்ப துணர்ந்துவார் ஐந்தத்து பயிற்ற லிறந்ததன பயனே எனனார். எல்லாப்பொருளினும் வீடுபேறு சிறந்த தென்பார் சிறந்தது பயிற்றலென்றார்.

பொருளியல்— இவ்வாற்த்தப் பொருளிலக்கண முணர்த்தினமையிற் பொருளியல்லெனும் பெயர்த்தாயிற்று. “இசைநிர் திசைபயினு மியையுமன பொருளே” யசைநிர் திபலா வெனமனா புலவா.” எனையோததுகள்ளும் பொருளின் நிலக்கண் மனநே யுணர்த்தியது, இத்தகைய பெயராயவாதெனனைபெனின்,— நன்று வினயினும் சொல்லுந் தாரத்திற் கூறிய இலக்கணமுடைய சொற்களை மரபியலில், “நிலந்தி நீராவளி விசுட்போ டைந்தது - கலந்த மயக்க மூலக மாதலி - னிருதினை யைமபா லியனெறி வழாஅமைந் - திரியில் சொல்லொடு தழாஅல் வேணடம்” எனபாராதலின், அவ்வதாம், ராணந்த தம்பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப்பொருள்தகார தது முன்னாக கூறிய பொருள்களின் பிறழ்த்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும், அமை தது, சொல்லுணர்த்தும் பொருளுந் தொடாமொழி யுணர்த்தும் பொருளும் ஒருங்கு பொருட்படுத்தித் கூறுதலின், பொருளிய லெனப்பட்டதென றுணர்க. எனவே, சொற பொருளியல் ஓவ்வொரு காரண மெல்கித் திறம்பி வரிதும், பொருளுடைபனவையா மென்ப பொருள் வழுவமைததல் இவ்வியற் பயனாமென்பது. “நோயு மின்பமும்” என்பதனான, “இருபெயர் மூன்று முறியவாக” என்பதனான நினைமயங்கு மெனறும், “உண்டற குறிய வல்லாப பொருளை - யுண்டல் போலக் கூறலு மரபே” எனறும், சொவ வேறுபட்டப் பொருளுணர்த்துதலும், இறைச்சிப் பொருளை முதலியன ராடகவழக்கின் வழிஇயவாறும், “த்தரும யானையும்” “அறக்கழி வுடையன” “தாயத்தி னடையா” என னுஞ் சூத்திரமுதலியன உலகியல் வழக்கின் வழிஇயவாறும் கூறி, சொறபொருள் வழுவமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. இறைச்சியாவது - உள்ளபொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்ளக் கூடக்குங் கருப்பொரு ணோச்சி. அது “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” எனனு மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. ராணந்த கூறும் வழுவமைத்யெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவென்ப துணர்க.

மேய்ப்பாட்டியல்— இவ்வோதது மெய்ப்பாட்டுடனபன சிவ பொருளுணர்ந்த தினமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. மெய்ப்பாட்டுடனபது - பொருட்பாடு. அஃதாவது உலகத்தார உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாதே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோராத ருன வெளிப்படுத்தல். மேலையாததுககருட் கூறப்படும் பொருள்கட்கும் பொருளோத் துள் “ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மெனற - கறப்பு மேரு மெழிது மெனற - சாயது ராணு மடனு மெனற - நோயும் வேட்கையுட தகாவு மெனறும் - காவியன் வருஉங் கிளவி யெல்லா - நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது - காட்ட லாகாப் பொருள் வென்ப” எனக் கூறியவற்றிற்கு மேலல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகலான், இவை தம்மை வேறுகொண்டு ஒரினமாகக் மெய்ப்பாட்டியலென வைத்தமையால், எல்லாவுறறி னோடும் இவ்விய லியைபுடைத்தெனப் தறிக.

இம்மெய்ப்பாடு நாடகநூலாசிரிதர்க்கு விரியான் முப்பானிரண்டாயும், வனத
 வரம்பதனொருபு, தொனையா, செட்டாயும், நடக்கும், ஒன்பது சுவையுடைய உருத்திர
 மொழிந்த லீரம், அச்சம், விப்ப, இழிபு, காமம், அவலம், நகை, நடுநிலையென்னு
 மெய்யுடைய சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை அகத்தரசுருவியாகிய பொறியுள்
 வும், அது மனத்துப்பட்டவழி ஆண்டு நிகழும் குறிப்பும், குறிப்பு பிறத்தருகிடனா
 வுள்ளத்தின் வேறுபாடாகிய கண்ணீருட்புதன மெய்யமயிரிலிராதன முதலாக
 கடிப்பின்கட் பரிஞ் சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அவ்வெட்டே நெழ மெய்ப்பாடு
 மூப்பதிரண்டாம். சத்துவமெனினும் விதலெனினும் மொக்கும், வேம்பு முதலிய
 சுவைக்கப்படும் பொருளு நாமுதலாயின பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவை
 பிறவாமையானும், இவ்விரண்டும் கூடியவழிச் சுவை பிறத்தலானும் அவை பதனும்
 அவ்வொருமைப்பட்டானே யெட்டெனப்படும். இனிக்குறிப்புஞ் சத்துவமு முறைய
 யுள்ளநிகழ்ச்சியு முடம்பின வேறுபாடுமெனப் படுமாகலானும், உள்ளநிகழ்ச்சி சத்துவ
 தானன்றி வெளிப்படாமையானும், அவ்வொருமைப்பட்டானே அவை பதனும் யெட்
 டெனப்படும். ஆகலின், அவை ஈரெட்டிப் பதினொரு மெனபது. ஆசிரியர், இவை நாடக
 மகளி ராடலும் பாடலும் கண்ணு கேட்டுங் காணுகரும் இன்பவினையாடிகுறுபடு
 வனவாகலான, இவ்வழக்கு நூலில் ஆராயப்படாவெனப் பிறனசோன முறகறி,
 “நடையே யழுதை யினிவரன மருக்கை - யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகையென
 தப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப” வேனத தம்மதம் பிறகறினா, நகை - சிரிப்பு, அது
 முறவலித்த சுருத்தலும், அளவாற சிரித்தலும், பெருகச் சிரித்தலுமென மூன்றாம்,
 அழுதை - அவலம், தானே யவலித்தலும் பிறவலங்களை டவலித்தலுமென ஆகிரண்
 டாம், இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும், ஒன்று அவலமெனவுமபட்டு, சுவை
 யொன்பதாகலு முடைய, இனிவரல - இழிப்பு, மருக்கை - விப்ப அழிப்பு மெனின
 மனமாயும், அச்சம் - பயம், பெருமிதம் - லீரம், வெகுளி - உருத்திரம், உவகை - மகிழ்ச்சி,
 இவை சுவையெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வெட்டும் என்ன பிள்ளை முதலிய மூப்பா
 னிரண்டாயும், உடைமை யின்புறமுதலாக வேறு முப்பத்திரண்டாயும் யரும் இவை
 பெல்லாம் அகத்தினைகருப் பொதுவாகு மெய்ப்பாடுகளாம் இவ்வி ப புமுடிபுபுரிதல்
 பொறித்துத் விவர்த்தன் முதலிய மெய்ப்பாடுகள் பலவுள், அவையெல்லாங் களவியற்
 குச் சிறப்பாய் நிகழ்வனவாம், இம்மெய்ப்பாட்டிப் பொருள் சேளாராய்ச்சி யுணர்வுட
 யோர்க்கலது ஏனோர்க்குக் கூடாதெனபா, “கண்ணினுரு செவியினுந் திண்ணித்
 திறியு - முனரவுடை மாந்தரக் கலது தெரிய - னனையப் பொருள்கோ னெண்ணுந்
 குவரத்தே” என்றோதினா, மூன்று மனத்த நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணுரு
 செவியானு முனரவேண்டிவ தெறிநகெனின், — மனநிகழ்ச்சி பற்றி மெய்ப்பாடு பிற
 த்தவழி, அதுபற்றி முகம் வேறுபடுதலு முறை வேறுபடுதலு முடைமையின, அவற்றி
 னைக் கண்ணுரு செவியானு முனராதகோடலே அவைத் துறைபொயினாக் காற்றலாக
 லின், அவ்வுரை கூறின கருத்தென றுணரக.

உவமவியல் — உவமமுணர்த்ததலின், இவ்வோத் துவமவியலென்னும் பெயர்த்
 துவித்தது. உவமமென்பது — ஒருபொருளோடு பொருபொருளை யொப்பித்ததரைதல,
 மத்தது அஃதும் புறமென்பவற்றுள் இஃது யாதாருங்கொலெனின், — அவ்விரண்டுமாம்;
 மெய்ப்பாடுபோல. என்னை? “உவமப் பொருளினுற்ற தனருந் - தெளிமருங் குளதே
 திறத்திய வான” என்றாராகலின், இன் ஆனிர்பொருளில் உந்தது. எனமது - உவ

மத்தினுனை உவமிக்கப்படும பொருட் குற்றதெல்லாம் அறிந்த தெனியும் பகுதியுள் ;
 அத்துணிப்பபடும் பொருட்டிறம் பல்வகை யிலக்கணமுடைய வாழலா னென்ற
 வாறு, அப்பகுதிக்கடாம் - உவமான வடைக்கு உவமையவடை குறைந்து வருவன
 வும், யாத மடையினறி வருவனவுமாம். அங்ஙனம் வருங்கால், அவற்றிற்கும் உவ
 மைப் பொருளே தெளிமருங்காமெனவும், வாழாதே யுவமஞ்செய் துறத்தணர்த்தாத
 வழியும் அதனே தெளிமருங்காமெனவும், இன்னோகை கொள்க. உதாரணம்—
 “களவுடம் படுகிற கவிழந்து நிலங் கிளையா” என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெரு
 நகையாகக் களவுசெய்தாரிற் கவிழந்து நிலங் கிளையாவென உறத்தணரக் கூற்றிலினு
 யினும், கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றான் எனனு முவமைப்பொருளானே
 என்னுந் பொருடோனறி நகை புலப்படுவதாயிற்று. ஈண்டகப்பொருள் உவமம்பத்
 தித் தெளிமருங் குளராயிறெனப்பது. “சாறுதலைக் கொண்டெடை - பெண்ணீர் தற்
 தென” வென்னும் புறப்பாட்டினுள், உவமைப் பொருளாகிய போழ்துணை சீசக்குப் பல
 வடை கூறி அத்தே மிவமிக்கப்படும போர், செழிலினை யாதமோ ரடையின்றி வாளா
 கூறினாலுயிறும், உவமைப்பொருளானே போர்த்தொழிற் குறத்தும் உணரக் கூறினா
 னும். எனனை உண்டாடிக் கொடையு முரனெடுநோக்கி மறுத்தது முசலிய வுள்
 ளக் கருத்தினுனை ஒருகணத்தினுள்ளே பல்வேகதரை பொருளாகு வேற்றகு விரைகனை
 மது போர்த்தொழிலெனப்பது தெளிமருங்குளராயிற் மாதலெனக்க. ஈண்டு புறப்பொ
 ருள் உவமம்பற்றித் தெளிமருங் குளராயிறெனப்பது. இதத்தி னோக்கியே நியாய
 நூலாரா, அளவை காண்டல் கருத் துரை அபாவம் பொருள் ஒப்பாறென தங்ஙன முவ
 மையு மாவையு ளடக்கி ஒதுவாராயிறென துணாக. பொருள் - அருத்தாப்பத்தி. உம
 மம் உவமானம் உவமை ஒப்பெனப்பன பொருப்பொருட் கிளவி. இவ்வாறு புலனெறி
 வழக்குப்பற்றியனறி மறநில விருக்கைப்பொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறிபப்
 படுத்தலானும் உவமம் பற்றியும் பொருள் கூறுகின்ற ராசிரியரெனக் கொள்க. இங்ங
 னம் உவமத்தானும் புலப்பாட்டே கூறுதலின, மேற் பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்
 பாட்டியலின் பின்னா இது வைக்கப்பட்டது. உவமத்தாற் பொருள் புலப்பட அறித
 லாவது “ஆபோலும் ஆமா” என்றக்கால், ஆமா கண்டறியாதான காட்டுட் போவுழி
 எதரப்பட்டது கண்டுழி, “ஆபோலும் ஆமா” என்னு முவமைப்பறி இது ஆமாவென
 துணாதலாம்.

“வினைப்பயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே - வகைபெற வந்த வுவமத் தோற்
 தம்.” இவ்வுவமம் வினையுவமம் பயனுவமம் மெய்யுவமம் உருவுவமமென நாலவகை
 பபடும். மெய் - பிறப்பு, உரு - நிறம் புலியன்னமறவ னெனப்பது வினையுவமம்,
 அது பாயுமாதே பாயுமென்னுந் தொழிலப்பற்றி பொப்பித்தமையின். மாரியன்ன
 வண்ணக் பெனப்பது பயனுவமம், மாரியான வினைக்கும் பொருளும் வண்கையாற்
 பெறும் பொருளு மொத்தலின். துடியிட்ட பெனப்பது மெய்யுவமம், அலகுது
 மு மகனதுகாட்ட வடிகுத்தோன்று மருங்கு துடியோ டொத்தலின். பொன்மெனி
 யெனப்பதுருவுவமம், பொன்னின்கட் கிடந்த மஞ்சளிறத்தோடு மெனியின்கட் கிட
 ந்த நிறமொத்தலின். இவை நான்கும் இங்ஙன மொரோ வொன்றே யன்றி விரவி
 யும் வரும். இந்நான்குஞ் சிறப்பு நலன் காத்தல் வலியென்னு நான்கு நிலைக்களமாக
 வும், கிழக்கிற் பொருணிலைக் களமாகவும் பிறக்கும். கிழக்கிற் பொருளென்பது - கிழ்
 பபடுக்கப்படும் பொருள். இங்ஙன முவமஞ்செய்யுங்கால், முதலொடு முசலுஞ் சினை

பொருள் சினைபு மூலமொடு சினைபுரு சினையொடு முகவு மூலமஞ்செய்யப்படும் இவை விசயமும்முத தொகையுமமும்மாம். பவளமபோற் செர்தவா உட இதுசுட்டிக்கற வின விசயமும்மாம். பவளவாட. இது சுட்டிக் கூறுமையிற் ருெகையுமமாம். இன்னு மிதினநீதன பலவாம்

உவமத்திணையும் உவமிக்கப்படும் பொருளையும் ஒப்பிக்குதலால் இடைவரு முவ மவுருபு பலவாம். “அவைநாம், அன்ன வேப்பபு வுறழ் வெடப - வென்ன மான யென்றவ யெனாது - வென்ற வெநிநக வெட்ட வாங்க வென்ற வியப்ப வென தவை யெனாது - வெள்ள விழைப விடுப நிகர்பப கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாது - காய்பப மதிப்ப தகைய மருள - மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாது - புலப்ப பொருவ பொற்ப போல வெல்ல வீழ வேகவை யெனாது - ராட நளிய நடுங்க நகை - வேடப புரைய வென்றவை யெனாது - காறு நகையு மன்ன பிறவுரு - கூறுங் கலைப் பலதிறப் பிணவே” எனனு மியலிற் குத்தாகதா னவையறிக. பிறவு மென உபதனாது, நேர, நோக, துணைப்ப, மலைய, அர, அர, அனைய, ஏர, ஏர, செரது, அற்று, செருவ வென்றறொட்ககதா ன கொள இன வும, “கொளுறொ செய வம்” எனறறொட்ககதா ன ஆனாண்டு உவமயுருபின பொருளபட உருவன வெல்லாது கொள்க

இவவுவமம் உருவையுமமுத உவமம்மென விரண்டாம் அது “உள னுறை யுமம் மோன யுமம் மென உவமம் துணையுணர் வகை” எனனு மகத்திணையிற் குச்சுரகா னுணர். உருவையுமமாவது “உளவுறத துரு டொததுப்பொருள் முடிக்கென வளவு, உருவ தளருறை யுமம்” எனது மகத்திணையிற் குச்சுரதா னுணர் இன்ன புலவன ருள் கருகிது வெளிப் படக் கூறுதலுழியு வுடோடு இவன் கருதிப்பொரு ளீனெ னுராய்து கோடற் றுக் கருவியாகிய சிவ சொற்குடபக செட்டாடு உவவனமெனப்பது கருத்தா யிற்று. அது “விசுநீர் வீழ்நீலம் பசாபயா வட்டகொடை - ஞாங்கா மலாருழ தந தாபுருக் கரிவண் டோங்குய ரெழிலயாணை கனைகடாங் கமுதாற்ற மிங்க வை விருந்தாற்றப் பல்லலிக் கங்குலான வீங்குற விககொள வீழ்நாப புணா பவா - தேங்கமழ் சுதாபிப் எருப்பவிழ் நறமுலை பாபாதுசிப் படாதுரது பண டிதா மரீஇய - பூம்பொயகை மறந்தளளாப் புனலணி நல்லுற” எனனு மருத்தகூவி யுள், விங்கிநீர் பரதையா சேரியாகவும், அதன்கண் வீழ்நீர் நீலப்பூக் காமச்செவவி னிருமம் பரதையாகவும், பசாபவா பரதையறாத தேற்றறிக்கொண்டிரும பாணா முதலிய வாயில்களாகவும், அமலலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாவும், யானைக்கடா னுதினை ஆனடுறைந்த வண்டிகள வந்தவணங்கு விருந்தாற்றதல் பகற்பொழுது புண ர்க்கின்ற சேரிப்பரதையா தரலததினைத் தலைவனை நுகாவித்தலாகவும், கங்குலின வண்டு முலைவைய பூதுதல் பரதையருட் வீரவு துயிலுதலாகவும், பணி மரு ளிய பொயகையை மறத்த தலைவியை மறத்தலாகவும், பொருடந்து இப்புலப்படக் கூறிய கருப்பியாருள்கள் புலப்படக்கூறாத் மருத்ததினைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கொட்டொளுளாததே வினாங்கி நின்றவாறு காண்க. இனிப் பவளவாய முதலியவாக னுணர்ந்த கூறுவனவெல்லாது ஏனை யுலமமாம். அகத்தினைப் பொருளுணர்ச்சிக் குப் புணர் உருவம் யகத்தினை யியலுள் இவை யிரண்டும் வாகுகிற் கூறப்பட்டன. ஆயி னும், இவ்விதப்பொருளாகவே கொண்கிரைக்கபடுமென னுணர்க.

செய்யுளியல்— செய்யுளிலகண முணாத்தினமையால், இது அப்பெயர்த்தா யிற்று. செய்யுள் - செடவை. உள் - தொழிற்பெயர் விசுதி. உடவுள் விக்குள்ளென் புழிப்போல. மறநிறு அவ்விடகணதிற்குக் தொழிலாகுபெயராயிற்று. வழக்குஞ் செய்கை பெறுமெனினும் அசையுஞ் சீரும் அடியுமுடைய செய்கை விகற்பததாலு ஆணரி **பேர்ப் பொருட்கிடனாக இயற்றப்பட்டு** கிறாபு'நாககிச செய்யுளெனப்பட்டது. எழு தத்திராரதகு சொல்லதிராரதம் வழக்கிறகுஞ் செய்யுட்கும வேண்டிவன விராயக் கூறியு' பொருளதிகாரத்தனனும் இத்தனையும் பெருமபாணமையும் வழக்கிறகுஞ் சிறு பாணமை செய்யுட்கும வேண்டிவன கூறியநக வாசரியா, அப்பகுதிச் செய்யுளிலக்கண மெல்லாம் இவ்வோத்தினகட பொருட்குதக கூறுகின்றார். ஆகலின, மேற்கூறிப்பேர்த்த வோத்தககூறோடு இதற்குரியபுள்ளபாறு தெளிச

“மாததிரை யெழுந்திய லைசவகை யெனாஅ - யாதத சீரே யடியாப் பெனாஅ - மரபே துசீக சொண்டவை யெனாஅ - யாதத யளவிய லெனாஅத - தினையெ னாதிரை கூற வலகை யெனாஅத - தோட்டியா கள்ளை காலயநக யெனாஅப் பயனே மெய்ப்பாற் செச்சவகை யெனாஅ - முணைம பொருளின் துறைவகை யெனாஅ - மாட்டே வண்ணமோ முயாடபியல் வகையி - குறுக்கை யிட்ட வநநா கைநா - மமமை யழகு தொணமை தோலே - விருந்தக் கிழையிப் புலனின் யிழற்பெனாஅப் - பொருந்தக் கூறிய வெடொடநிற் தோனா - காலநிதரப் பொற் செய்யுளுதற்பென - வல்லிதற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.” செய்யுட்கு - மாததிரையும், எழுந்தியல்வகையும், அசை வகையும், யாததசீரும், அடியாப் பொருள், மரபும், துசீக, தோடையும், நோக்கும், பாவும, அளவும், தினையு, கையிப்பும், கூறுவகையும், செட்பொரும, சனனும், காலவகையும், பெரும், மெய்ப்பாபும், எச்சவகையும், முணைமும், பொருளும், துறை வகையும், மாட்டும், வண்ணமு மெய்யு மிருபத்தாறுதற்புச்சனும், மறநு அம்மை, அழகு, சொனமை, தோலு, கிழந்தி, இயையு, புலன், இழைப்பெனனு மெனவகை பபுறுபபும், உடைத்தாப நடப்பதாம்.

மாதத்திரையென்பது— எழுந்தியல்கூறிய மாதத்திரைகளை விராயச் செய்யுள் செய்யு மளவு அது “மாதத்திரையுடும்” என மேற்கூறிக் கொதுமாறுபற்றி யுணரப்படும். எழுந்தியல்வகையென்பது - மேற்கூறிய வெழுந்தகளைச் செய்யுட்குறப் வியற்றிக்கொள் றது கூறுபாழி. அசைவகையென்பது - அவ்வெழுந்தியல்வகையா லியற்றப்படும் அசைக்கூறுபாழி. அசை இயல்வகையு முரியவகையெனாஅ - விரண்டாம். இயல்வகையா லியற் றின இயல்வகையெனவும். அவை செய்யுள் தொழில் செயற்படுகியவாகலான உரியசை யெனவும், சாரணப்பெயராயின. யாததசீரென்பது - பொருள் டலபதத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரெனவாறு. எனவே, அசை பலதொடர்ந்து விரைவாக அவ்வகையுற் தத் தம் வகையாற் பொருள்பெற்று நிறைவும் அவ்வாறெனிக் கொழுமுது மொருசொல் லாங்கா லசை பொருள்பெறுது நிறைவு மடங்கின. தே மாவெனது அசை வேறுபொ ருள் பெற்றன. சாத்தனெனது பொருள் வேறுபடாது நிறை வகையாற் சீர யாதது நிறைது. **அடியென்பது**— அச்சீரிரண்டும் பலவந் தொடர்ந்தாவதோ ருதுபபு. யாப் பென்பது - அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோ செய்கை. **மரபென்பது**— காலமு மிடனும்பற்றி வழக்குத் தீர்ந்தகாலநு திரிந்தவற்றிற் சேர்ப் வழப்பட்டானம்ச் செய்வதோ முறைமை. மறநுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கு மரபியது

ஊரைப்பனவற்றிற்கு மிதற்கும் வேற்றுமை யென்னெனின்,— இது செய்யுட்கே யுரி த்து; அவை வழக்கிற்குச் செய்யுட்கும் பொதவெனபது. தூக்கென்பது— பர்க்க னைத் துணித்து நிறுத்தல். தொடைவகையெனபது— தொடைபகுதி பலவுமென்ற வுற்று. அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையிலலனவுமென விருவகைய. இப் பகுதியெல்லா மடியாற கேடலின், அடிக்கு மிஃதொக்கும். நோக்கென்பது— மாந் திரை முதலாகிய வறுப்புக்களைக் கேட்போர்க்கு நோக்குபபட்ச் செயதல். பாவென பது— சேப்புலத்திருந்தக்காலு மொருவ னெழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாட மோதுந்நால் அவன் சொல்கின்ற செய்யுளை விகற்பித் தினனசெய்யுளென் றுணராதற கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செலவதோ ரோசை. அளவியலெனபது— அப்பா வரையறை. திணையெனபது— அகமபுறமென றறியச்செய்தல். கைகோளெனபது— அவ வத்திணையொழுக விகற்ப மறியச்செய்தல். அது களவுங் கற்புமென நிரண்டாம். கூற்றுவகையென்பது— அச்செய்யுள் கேட்காரை இது சொல்கின்ற ரினனாரென வுணர்வித்தல். கேட்போரெனமது— இனனாகுச் சொல்கின்ற திதவெனத் தெரித் தல். துளெனப்பது— முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலா யினவு மூணரச்செய்தல். மறத்துத் தன்மை முன்னிலை படைக்கையுமாம். காலவகை யென்பது— பெரும்பொழுது சிறுபொழுதெனனு காலப்பகுதி முதலாயின. பயனெ ன்பது— சொல்லிய பொருளாற பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடென பது— சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையெனபது— சொல் லப்பா மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல். அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் ஒரு தலின், வகையென்றா. முனைமெனபது— உயாநதோரு மிழிந்தோரு மொத்தோருந் தந்தம் வகையா னொப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்தபபட்ச் செயதல். பொருளென பது— புலவன ருன நேறறிகொண்டு செய்வதோர் டெ ருண்பை. துறையவகையென பது— முதலுங் கருவு முறைபிறற் வந்தாலு மிஃதிதன்பாறப்படுமென்று ஒருதூதைப் படுத்தற கேதுவாகியதோ கருவி யச்செய்யுட் குளதாகச் செய்தல். அவையும பலவா தலின் வகையென்றா. மாடடெனபது— பல்வேறு பரப்பிறறியினு மன்றியினு கின றதெனெடு வரத்தனை யொரு தொடர்கொளிஇ முடித்துக்கொளச் செய்தல். வண்ண மெனபது— ஒருபாவிகை ணிகமும் ஓசை விகற்பம். இவை யாப்பிற கின்றியமையாத விலக்கணப் பகுதிகளாகலான வேறு விதந்தோற்றா.

அம்மையெனபது— குணப்பெயர், அமைதிப்பட்டு நிறதலி னமைமையென்றாயி ற்று. அழகு— திரிசொற் பயிலாது செய்யுளிற பயினறுவரு மொழிகளாற சேரறுத்துப் பொலிவுபட யாக்கும் பொருள் வனப்பு. அவையாவன,— நெடுந்தொகை முதலா கிய தொகை பெய்டுமெனவாறு. தொனமை யிலக்கணந் தமிழின் நெய்வப்பழமை மரபியறு ளுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க. தோல்— இழுமெனமொழியா னறம் பொரு ளின்பம் விடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச் செய்யுளு செய்யுளும் ஆசிரியப்பா ட்டா ளெருக்கைமேற் றெடுக்கப்படுஞ் செய்யுளுமாம். அவை செய்தகாலத்துள்ளன காணப்பட்டில். பிற்காலத் தவ்வாறு வந்தன சிந்தாமணி முதலியன. விருந்த— புதி தாகத் தொடுக்கப்பயிற் தொடர்நிலைச் செய்யுள். இயைபு— ளுணர்மனையரவழமுள வென் னும் பதினொரு புள்ளியீற்றிது ளொன்றனை யிதுதியாகக்கொண்டு பொருட்டொடராக வுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை சேதலைச்சாததனாராம் செய்யப் பட்ட மணிமேகலையுந் தொங்கவேளாராற் செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரமும் போல்வன.

அவை நகரவீற்றான் இம்மன், புலன் - சேரிமொழியாற் செவ்விதாகக் கூறி யாராய்ந்து காணுமை பொருடொடரானே தொடுத்தச் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை விளக்கத் தார் கூத்தமுதலாகிய நாடகச்செய்யுளாகிய வெணடுறைச் செய்யுள் போல்வன், இழைபு - வல்லெழுத்தப் பயிலாது இருசீரடிமுதலாக வெழுசீரடியளவும் வந்த வடிவையுடைய மொபபிதது நெட்டெழுத்து மநெட்டெழுத்துப்போ லோசையெழு மெல்லெழுத்தும் லகார ளகாரங்ளுமுடைய சொல்லானே சேரிமொழியாற் செவ்விதிற ளுள நது தோதல வேண்டாது பொருளபட்டுச் செல்லச் செய்யுளு செய்யுள். அவையா வன்— சலிபும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாடாகிய செந்நுறை மார்க்கத்தன் வென்பது.

மரபியல்— “மாறறநுஞ் சிறப்பின் மரபியல் ளுளபிற - பார்ப்பும் பறமுங் குட்டியுங் குருளையுங் - கனறும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென் - றென்பதன் குழுவியோ டுளமைப் பெயரே.” மரபென்ற பொருண்மை பெண்ணையெனின், — ளுளவியாகத்தது மரபென்று வரையறுத்த தோதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மரபென்று வரையறுத்த தோதப்பட்டனவு மன்றி, இருநீண்ப பொருட்குணனாகிய இளமையு மாணமையும் பெண்மையும் பற்றிய வாலாற்று முறைமையும், உயாதினை நான குசாதியும் பற்றிய மரபும், ஆவீறினைப் புலனு மாறும் பற்றிய மரபும், அவை பற்றிவரும் உலகியனமரபும், தூன் மரபுமென் இளையெல்லா மரபென்ப பம்மென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளமை பற்றிவரு மரபுகூறினா முப்படிப்பற்றிவரு மரபு கூறுகோவெனின்,— அது வரையறை யின்மையிற் கூறாறென்பது. மற்று மெலையாதினேரி இவையோதநிலை இளம்பெண் னையெனின்,— முன்னா வழக்கிலக்கணங் கூறி ஆவபின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளி யலுட கூறினா. அவ்விரண்டறகும் பொதுவாகிய மரபு கூறாணிக் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபுடைசதாயிற்று. மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொது வாகவின், இங்ஙன பிரண்டறகும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்யுளியலின் முன்வை சசவெனின்,— அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமெனும் இரண்டும்ல்லாத தூலிதகும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின், இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது. இவற்றை யெல்லா மேல் வரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லு வா. மாறறநுஞ் சிறப்பி னென்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தமரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதும, ஈண்குக் கூறுதனவாயின் வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழினுஞ் செய்யு ளின்பம் படின அவ்வாறு செய்கவென்பதும, கூறியவாறுபிறறு.

பன்னிருபடல முதலியன.

பன்னிருபடலம் அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவர் மாணக்கரான தொல் காப்பியமுனிவர் முதலிய பன்னிருவரானு மியற்றப்பட்டதொரு புறப்பொரு ளிலக் கண்தூல. இந்நூல் புறப்பொரு ளிலக்கணத்தினை வெட்சிபடல முதலிய பன்னிருபட லங்களாகப் பகுத்தோதுதலின், அப்பெயராதாயிற்று. இந்நூல் அகத்தியந் தொல்காப்பி யங்களில் அகம் புறமென்பப் பகுத்த பொருளிலக்கணங்களைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்தபு புறப்பொருளினினை மிக விரித்தோதம். இயற்றுகளிலமான குறிஞ்சி முல்லை மருத ரெய்தலும், செயற்கைகில மான பாலைபுமெனனு மைநது மகமாம். கைக்கிளை பெருந்திணையென்னு மிரண்டு மவற் றின் புறமாயியைந்து நிகழ்தலி னகப்புறமாம். “மக்க ணுதலிய வகனைத் திணையுஞ்

என்பது. பொருளாய் பெயர்கொள்ப பெருஅர்” என் றகத்தினையியலு ளோதுதலின், அவ் ஶாந்து பாகுபாடி செய்தல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுக்கு முடம்பாடேயாயிற்று. என்னை? ஐந்தினையினை மகமெனவே யொழிந்த கைக்கிளைபு மெருநதினையு மவற் தின் புறமா யகப்புறமாமென்பது தானே போதருதலினென்ச. இனி அகத்தினைக்கண் மூதல் கரு வுரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி மூலே மருத நெய்த லென்பனவற்றிறபு **வஞ்சி யுழிஞை தும்பையென்பன அவ்விலக்கணங்களோ டொருபுடை யொப்பபு ணைப்பற்றிச் சார்புடையனவாய்ப் புறமாய் நிகழ்தலிற் புறமாம்.** இனித டமககென நில ளுடையவாகிய குறிஞ்சி மூலே மருத நெய்தல்களைச் சார்ந்து நிகழு நிலனிலொப் பரலை பெருந்தினை கைக்கிளை யென்பனவற்றிற்கு வாகையுங் காஞ்சியும் பாடாண்டினை யும் பெற்ற விலக்கணத்தோ டொருபுடை யொப்பபுணைப்பற்றிச் சார்புடையவாய் நிகழ்த லின், புறப்புறமாம். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சித்ததாரதசைவாசாரியர் “அகச்சமயம் புறச்சமய” மென விரண்டாகப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, “அகச் சமயம், அகப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச்சமய” மென நான்காகப் பகுத்து, அவ்வாறு பகுத்தன் மரபாதற்குப் பன்னிருபடலத்திற் பொருளியலபினை, அகம், அகப் புறம், புறம், புறப்புறமென் நின்றன நான்காகப் பகுத்தோதியவாற்றினையே தமக்கு அடிப்பாடாகக் காட்டியருளினார்.

இனி நச்சினார்க்கினியர் “கைக்கிளை முதலாப் பெருநதினை யிறுவாய் - முற பட்டக் கிளந்த வெழுதினை யெனப்” எனனு மகத்தினையியற் சூத்திரத்த “முறபட்டக் கிளந்த” வென வெடுத்தலோசையாற் கூறவே பிறபட்டக் கிளந்த வெழுதினை யுள வாயின்: அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டினை யென வரும். ஒழிந்தோர் பன்னிரண் டெனறாநாதலின் புறத்தினை யேழெனற் தென னையெனின்,— அகங்கை யிரண்டிடையாககுப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாய வாகுபொல அகத்தினை யேழற்குப் புறத்தினை யேழெனறலே பொருத்த முடைத்தா யிற்று. எனவே, அகத்தினைக்குப் புறத்தினை அவ்வாறிலதது மக்கள வகையாற் பிற ந்த செய்கை வேறறமையாதலின், ஒன்று ஒன்றற்கு இன்றியமையாதவா ருயிற்று. கரந்தை அவ்வேழற்குப் பொதுவாகிய தினைவழுவாதலின் வேறு திணையாகாது” எ-ம், “வேறதுவி முனைஞா வேறறுபபுலக களவி - னுநந தோமபன மேவற ருரும” என்னும் புறத்தினையியற் சூத்திரத்த “அடித்தககோடலு மீட்டுககோடலும் வெட்சி யாயின்; மீட்டல் கரந்தையென்பராலெனின்,— அதனையும் இச்சூத்திரத்தானும் வரு கின்ற சூத்திரத்தானும் வெட்சியென்றே ஆசிரியன் கொண்டான; மீட்டலை வெட்சிக் கரந்தையெனப்பாரு முளர், மீட்டலைக் கரந்தையென்பார்க்கு அது திணையாயிற் குறிஞ் சிக்குப் புறனாகமை யுணர்க” எ-ம், “காஞ்சி தானே பெருநதினைப் புறனே” என னும் புறத்தினையியற் சூத்திரத்தக் “கைக்கிளை முதற் பெருநதினை யிறுவா யேழ னையு மகமென்றலின், அவ்வகத்திற்கு இது புறனாவதன்றிப் புறப்புறமென்ற லாகாமை யுணர்க” எ-ம், கூறமுத்தானே, அங்ஙனம் பகுத்தோதுதன் மரபுநிலை திரிபா மென்பர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “அகம் புறமெனப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகு த்தனும், வெட்சித்தினை உழிஞைத்தினைகளின் மறுதலை வினையை வீற்றுவினையாதலும் வேறுபாட்டிற் சூதிதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறு திணையாக வைத்தென்னுதலும், இத்தோரன்ன பிறவும் பொருள்முடிபு வேறுபாடாமையின் மரபுநிலை திரியாவாயின்”

என்றும், இஃதறியார் “தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும் தம்முன் முரணுவனவாகக் கருதி அவற்று னொருநூலையேபற்றி மற்றொன்றை யிகழ்வா” என்றும், பாயிர விருத்தியினுஞ் சிவஞானமாபாடியத்தும் யாபபுதுததேதினார்.

இனிப் பல்காப்பியம் பல்காயம் காக்கைபாடினியமென்பன பல்காப்பியனார் முதலியோரார் செய்யப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல்கள். அறதேல், தொல்காப்பியங் கிடப்ப பல்காப்பியனா முதலியோர் நூல் செய்த தெற்றுக்கெனின, அவரும் அவர் செய்த வெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு மெல்லாஞ் செய்திலா, செய்யுளிலக்கண மகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததினை தொல்காப்பியனா சுருங்கச் செய்தலின், அறிதற் கருமைநோக்கிப் பகுத்துக் கூறினாரெனக்.

இனிப் பெருநாரை பெருங்குருகு இசைநுணுக்க முதலிய இசைத்தமிழிலக் கண நூல்களும், முழுவல் சயநகர குணநூல் செய்யுறிய முதலிய நாடகத்தமிழிலக்கண நூல்களும், மாபுராணம் பூபுராண மென்பனவு மேலை இயற்றமிழ் நூலக டோன்றிய காலத்துத் தோன்றியன. இவற்றுட் பல இக்காலத்து வழங்கக் காணாமையி னிறநதன போலும். இனிப் பஞ்சபாறியம், இரதிரகாளியம், பஞ்சமரபு முதலிய விசைத்தமிழ் நூல்களும், கூத்துநூல், பரதம், சாளவகையோக்தி, பரதசேனாபதியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிய நாடகத்தமிழ்நூல்களும் கடைச்சங்கத்தின் பிறறை ஞான்று தோன்றியன வென்றறிச்சு.

பிரபோகவிவெசுநாலா ‘ஐரதிரநிறநக தொல்காப்பியன்’ எனத் தொல்காப் பியப் பாயிரத்தின்கண் வருகலின், தொல்காப்பியத்திற்கு ஐரதிர வியாகரண முதனா லாம்’ என்றார். இன்னும், அவர் ‘அகத்திய நின்றநத் தொல்காப்பியன்’ என்னுமையா னும், “கடிநிலையிநே ஆசிரியறக” எனப் பொதுப்பட வோகியதல்லது பெயரெடுத்தோதாமையாலும், அதற்கு அந்வி பொருளெனக்” எனறும் கூறினார். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் பாயிரவிருத்தியுள் “நூலென்ப பொதுப்படக் கூறுது நிலத்தொடு முந்துநூலென விசேடித்தலின், செநதமிழ் தோனறுவகாலத் துடனேறோன்றியநூல் அகத்திய மொன்றையாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தினவழித் தோன்றி னவையா மாடலானும், ஐரதிர நோக்கித் தொகுத்தாரெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக் கட்டிஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்நிலை அஃறிணை முதலிய சொற்பாடுபாடுகளும், அகம் புறமெனனும் பொருட்பாடுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாடுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பாமுதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இனையோரன பிறவும், வடமொழியிற் பெறப்படாமையாலும், இவையெல்லாந் தாமே படைத்துக் கொண்டு செய்தாரெனின், முந்துநூல் கண்டெனப்பதனோடு முரணுதலானும், முற்காலத்து முதலான அகத்தியமென்பதானும் அதனவழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதானும் துணியப்படும்” என்று நிறுத்தியும், “தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரோடு மாறுகோடலின் அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிறகாலத்து வீழ்ந்தன சில முந்துநூல்கண்டு அவற்றின்வழி நூல் செய்தாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்” என்று ஆசங்கித்து, “அஃது ஆன்றோ வழக்கொடு மாறுகொளவா இக்காலத்துச் சொல்லி னும் அடிப்பட்ட சான்றோ சொல்லாராகலிற் கொள்ளாம்” எனறும், “அல்லதுஅஃ

கண்டிச்சங்கத்தாரும் களவியற பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரா இடைச் சங்கத்தார்க்கும் கண்டிச்சங்கத்தார்க்கு தூலாயிறுத தொல்காப்பியமென றுரைசெய தாராவின் இடைச்சங்கநாண்முதல இனறுகாறும் வழங்கிவருதலானும், அருந்தவக் கொண்க அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டி தூலசெயதாராயின இவையாறு நிலைபெற்று வழங்குதலானும், “கூறிய குன்றிது முசுனூல கூட்டித்-தோமின றுணாத ரெல்காப் பியன்ற = இணை யினமறி முறிந்தோர்க்குக் கட்டு” எனவும், “வீங்குகட வுங்கி விய ன்கண் ஞாலத்தத - தாவா நலிசைத் தமிழ்கு விளக்காசென - வாரீனோ ரேததம் வாயமொழிப் பல்புக் - ழாணப் புலமை யாததய னெனனு - மருந்தவ முனிவ னுக்கிய முசுனூல் - பொருத்தக் கமறுப் புரைப் புணராதோ - நலிசை நிறுவு சொல்காப்பி யன்” எனவும், “மன்னிய சிறப்பின வாரீனோ வேண்டக் - தெனடலை யிருந் சீராசான முனிவரன் - மனபாற நெனமிழ் தாவின் றுணாந் - துன்னரு ரீசாதிக சொல்காப் பியன்முதற - பன்னிரு புலவரும்” எனவும், எல்லாவாசிரியரும் அகத்தியனார்க்கு முதன மாணக ராயினரென்பதுபற்றிய சொல்காப்பியனார்புப் பெருமைகூறி அகத்தி யமே தொல்காப்பியத்திற்கு முசுனூலெனக் கூறினாராவதும், அகத்தியனாரோடு முர ணிச் சபித்தராயின, அதுபற்றிய பெருமை கூறாதும் அவ்வா ரோராயிரும் கூறு மையானும், அது வேதவழக்கொடு மானரோழக்கொடு மாறுசொள்ளவா கூற்றே யாம்” என்றும், “அற்றேல் அகத்திய நிறைவு சொல்காப்பியனெனது ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனற சென்னையெனின்” என்று அக்கூறு, “அகத்திய நிறைந்தன எல்லாறாவும் தெனியப்பட்டமையின் வடமொழியிலும் வலையினு னென்பது விளக்கிய அங்கனங் கூறினா” என்றும், “இவ்வாறறி ஐந்திரத்தினவழித் தோன்றிய துலையென்பது விளக்கிய ‘ஐந்திர நிறைத் தொல்காப்பியன்’ என்ற ரென பாரை ஐந்திர நிறைத் தொல்காப்பியன்” என்றும், “மறுபுப் போந தார். அதுனல், பிரதோகவிவெசுநூலா அச்சொ ள்க வெடும் போலியாமென்பது துணிக. நச்சினாக்கினிடாசும் இதுவே துணிபா ன மரபி வில் “வீணை யி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் - முனைவன் ஊண்டது முசுனூ லாகும்” என்றரு சூ திரத்திற்கு இங்ஙனங் கடைவிடைகளான அவா விளங்க விடுத்தனரக்குமாறுபற்றி யுணாக.

அற்றேல், நச்சினாக்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில் தொல்காப் பியனார் தம்மாசிரியர் அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டி அவுடமையச் சபித்தாரெ னது கூறியதென்னையெனின், அவர், தொல்காப்பியனார், தம்மாசிரியராகிய அகத்திய னார்பான முதலாய வன்புலமுழிபாட்டிற் றிலைநின்று தலைநின்று நிரம்பக் கற்றுப் பன்னிரு வருட் டலைவராயினரென்றும், தம்மாசிரியர் செய்த தமிழ் முசுனூலாகிய அகத்தியத் தினவழித்தாகத் தொல்காப்பியமெனலும் இலக்கணநூல் செய்தாரென்றும், பின்னர் மரபியலகத்து உரைவகுத்தாராகலின், பிறந்தமங்காட்டிக் களைதல் வேண்டி அங்ஙனங் கூறினாரென்று கொள்க.

இனி அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர்வழக்கொடு மாறுசொன்னச் சிலர் அங்ங னங் கட்டி நடத்திய போலியுரையென்று சிலஞானயோகிகள் நியாயவலியுரையாற் களை ந்த ஒத்திணைநாகவும், பதிப்புரைகாரர் அப்பொய்யுரை தம்பதிப்புரைக்குப் பொருந னுபுரையென்று போலும் அதனுள்ளித்துப் போற்றி அதனொடு அகத்தியத்

நிற்குச் சிறுமையுந் தொல்காப்பியத்திற்குப் பெருமையும் பேசிப் புரையாட்டயாந் தாரா. அவர் அப்பதிப்புரை, அகத்தியம் எல்லாநலமும் ஒருங்கேயுதிச் சிறக்கும் இறை நூலொரு முடிவியு முத்தனாலெனவும், தொல்காப்பியம் அதன் வழித்தாகத்தோன்றி நடைபெறும் வழிநூலெனவும், அது வேதவழக்கொடும் ஆனரோவழக்கொடும் மீயார்நீ நிதி இயலும் பட்டாங்கு வரலாற்றெனவும், மேலே நிறுத்திப்போந்த வலியுரைகளின் முன்னர் ஒருசிறுவரையேனு நிறைவாற்றது தூர ஒதுங்கி மாயுமென்பது கறருரெல் லார தெற்றென வுணர்வார். அதனிடக்க, அவர் “தொல்காப்பியர் இட்டசாபத்தின் னலியினால் அகத்தியம் இறந்துபட்டது” என்று புதுவதாகவும் ஒன்று கற்பித்தபு புரையாட்டயாந் தாரா. அது புதுவதாதல எதனாலெனின், தொல்காப்பியனார் அகத்தியனரைச் “சுவாகாம புகாப்பியர்” என எஞ்ஞா சபித்தனரென வேதவழக்கொடும் மாறுகொரு துவாரா ஆனதிக கூறினாரா, அவர் அகத்தை ஒலியுதித் தொல்காப்பியர் அகத்தியம் இறந்துபடக் கோயிக்குச் சாபமொன் றிட்டனரென்று ஒன்று கட்டியுரைத்தார்; அத னாலெனக்க, அவர் நாம அவநாம புதுவதாகக் கட்டிக் கூறிய பதிப்புரைக்கட் குற்றம் வருதலகன்றி அது பரிபரிசுஷெனணி, “ஆசாரியர் வழிபாட்டிற் குறைவிலலாத தீரண தாமாசுகினி அவ்வாறு சபித்தபாலரோ” என்று வினாசெய்ததி, “அதுவனறே அவர் ஆசிரியரைச் சபித்தாது அவர்செய்த நூலைச் சபித்தெனக்” என்றும், “சிவ்வரது சாபத்தினை ஆசாரியர் தமேயும் வணமையிலரோ” என்று தடை நிகழ்த்திக், “கடவுளர் இருபுறா சாபத்தினைத் தமேயும் வணமையிலரெனின்,—இது கடாவனமென்று மறுக்க” என்றும், சில பேரவியாநவிகளுக்குச் சாலவுத் தம் புல்லறிவு நிலையிட்டனர். ஆசிரியர் வழிபாட்டிற் தலைநிறை தொல்காப்பியனார் குறவாப்பேணமை நன்றிகொறலென் னார் உயிதில குறங்க டுமெனப் பிறகு அகத்தியனரைச் சபிக்கல் செய்யா ராயினரென்று அறிவுநீளணி அறங்கரைநீளார், பின்னாது துரபிமானமீதூர்ந்து அறிவுகொன்று “அதுவனறே அவர் ஆசிரியரைச் சபித்தாது அவர்செய்த நூலைச் சபித்தனா” என்று மறுங்கரைநீளா, சிறுமையுக்கு நகையினை நிறுத்ததுமெனக். இது தானெ மிததுகொண்ட மேற்கோலைச் சாதிக்கமாட்டாமல் அகத்திக் கேடுவரப்பேசுதலெ ன்று நிக்கிரகந்தானெனக். இனி அகத்தியத்தினைச் சபித்தலும் அகத்தியனரைச் சபித்தலொப்பத் தொல்காப்பியனார்க்குக் குறவாப்பேணமையு நன்றிகொறலுமாம். எனனை? “அசுவாங்கியமாகிய வேதசிகாசம் நிறுத்தாசுநிறை யொப்பதோ ரதிபாதகமாகும்” என்றும், “அரசனீதி நிறுதுனிறைத் அரசனிறை யொப்பதோர் குற்றமாம்” என்றும், உணமைநூல்க ளோதுதலினென்பது.

அவர் மாணுக்கராகிய தொல்காப்பியனார் இட்ட சாபத்தினை ஆசிரியராகிய அகத்தியனார் தமக்கும் ஆற்றலாளராகாத தென்கொலோவென்று கோரிசுழ்த்தி, இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளார் தமக்கு மாற்றலுடையராகாம கேட்டலின், அது கடாவனமென்றார். அது மேற்கொண்டதனைச் சாதிக்கும் வியாததெயுடைத்தாகாமையின் ஏதப்போலியாம், இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளார் தமக்கும் ஆற்றலுடைய ரல்லா தல யாண்மம் பிறழாது ஒருதலையாதல செல்லாமையினெனக். அவர் அறவரு மாணுக்கருமாகிய தொல்காப்பியனார் அறவர்க்கு இறைவரும் ஆசிரியருமாகிய வகத்தியனரைச் சபிக்கவஞ்சி அவர் நூலைச் சபித்தாரென்று மேற்கொண்டார்; அதனைச் சாதிக்க அவராகிய வழிபாடாகும் அறஞ்சிதைத்ததற் றெஞ்சுதலை ஏதுவாகினார்; ஆசிரியர் நூலை

சபித்தலும் ஆசிரியர்ச் சபித்தலொப்ப அவருக்குக் கேடுபயப்படுதோர் மதமேயாமென்று அவ்வேதுவுக்குக் குற்றமவந்தழி, அதனைவிட்டு, ஆசிரியர் மாணக்கர் சாபத்தின்க் கடக்கமாட்டாராயினமை பொருந்துமென்று முன்னதற்கு மாறுபப் பின்னொரு மேற்கோளை கூறினர். அஜீனச் சாதிக்க விருடிகள் சாபத்தின்க் கடவுளர் கடக்கு மாற்ற துஷ்டயராகாமையென்று மியைபிஸ பிறிதோ ரேதுககூறினர். அவை மேற்கோளுக்கு மறுதலைப்படப்பேசுதல், மேற்கோளை விட்டுவிடுதல், பிறிதொரு மேற்கோளைக் கூறுதல், தான் கூறிய வேதுவுக்குக் குற்றமவந்தழி வேறொரற்றான் ஏதுக்கூறுத லென்றுந் தோல்வித்தான்களாதுலறிக. இனி அகத்திடனா முனிவருந் தேவரும் வணங் கியேத்தந் தெய்வவாறறல் பெரிதுடையராய் அவர்க்கெல்லாந் தலைவராய் விளங்கும் பெருமையுடையராகலின், அவா அருளியும் வெகுணநிங் கூறு மறைமொழிகள் இறை வன் அங்நனங் கூறும் அருட்சாப மறைமொழிக் ளொபபத தேவர் அசரா முனிவா முதலாயினோர்க்கெல்லாம் ஆகக்கேடுகின்ற தப்பாது பயக்கு மாற்றலுடையனவாம். தேவர் முனிவர் முதலியோர் அவாதமமை வெகுணநி கூறுஞ் சாபவுரைகள் காணை ங்களை கண்ணுதலிழைவனெதிர் வெநது பொடியாய் அழிந்தமைபோல அவரெதிர் சத்திகெட்டழியும். அதுவேயுமன்றிக் காண அவ்வவிரசடைக்கடவுள் அழல்விழிக்கில் காய் வெந்து பொடியாயினதுபோல அவரும் அத்ததியுரை சாபமறைமொழிக் கிலக்காய் ஆற்றல் சிதைநது உபதிபெறாது செடுவரென்றுந் துணிக. இவையெல்லாம் ஆபரது துணிநதனறே சிவஞானயோகிகள் “அது வேதவழக்கோடும் ஆனரோவழக்கோடும் மாறுகொள்வார் கூற்றையாமென்று மறுக்க” என்று பாயிரவிருத்தியில் அங்நனங் ஆணைகூறுவராயினதுஉமென்று கடைப்பிடிக்க. மறைமுதற்பொருளான கறைமீடற நிறைவன நிறுத்திய வைதிகசைவ மெயநெறிவநத செய்வப்பெற்றியாளர் தாரதம மிய வரலாறு நல்லாசிரியரை வழிபட்டு நனநுணரப்பெற்றமையால் அவர் இவ்வாறெல் லாம் படைத்துக்கொண்டு கூறிப் பழிமலைநதாரெனறொழிக.

இனித் தொல்சாப்பியனார் இபறமயிழ் வழக்குதூல்போல அவரோடு ஒருசாலை மாணக்கர்களாகிய மறைப பதினொருவா தூல்கள் இடைச்சகத்ததார தமிழாராய்ச்சி க்கு தூல்களாகாதவா மெனனைபெனின, —அவை இடைச்சகத்ததார தமிழாராய்ச்சி க்கு தூலாகாவாயினவல்ல, தூலாயினவே. அஃதே, அவவரலாறு நகரீரனார் களவி யலுறையுட் சொல்லாததெனையெனின, — தொல்காப்பியனா சொல்லவே அவையுங் கொள்ளப்படுமென்பதுபற்றி அவா ஆண்டு அவை கிளந்தோதாராயியிரெனக். மறைவ தம்முளொன்றான இசைதனுறுக்கம் ஆண்டிக் கிளந்தோதயதுஉங் காண்க. தொல்கா ப்பியம் இடைச்சகத்ததாருக்கு தூலாயினமை சொல்லப்படுதலால், அதுவும் அது போல வழிதூலாயின பிறவும், அக்காலத்தாக அதற்குச் சிதிது முனைகத தோன்றி நடைபெறுவவாயினவென்றே துணிக. மறுபுப் பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பியமுத லியன தலைச்சங்கத்தார் காலத்தக்கு முற்பட்டுத் தோன்றித் தலைச்சங்கவரங்கேறிப் பின்னர் இடைச்சங்கத்தாருக்கு தூலாயினவென்றும், தலைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் விளங்காமலுக்குக் காரணம் அகத்தியனார் மாறுகோளென்றும், மொழிநதார். தொல்காப பிய முதலியுன தலைச்சங்கமேறி கிலவினவேல், நகரீர அவவரலாறு கிளந்து கூறுவ தாலர்; அவர் அவ்வாறு கூறாதொழிந்தமையானும், முக்குணங்கடநது மிகக் செய்ய ற்புப் பெற்றியுடையராகிய வகத்தியனார் மாறுகொண்டாரென்று அவருக்கு விருப்பு வெறு ப்புச் சேவகுணங் கூறுதல் குற்றமாய் முடிதலானும், அது பொருந்தாமை யுணர்க.

இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாயின், அகத்தியனார் மாறுகொண்டு தொல்காப்பியத்தினைத் தலைச்சங்கத்தில் விளங்கவொட்டாது விலக்குதற் குடம்பட்டிருந்தாரென்று அவர் சடைக்கடவுண் முருகவேள என்பார்க்குப் பெரியதோ ரிழுக்குமாமென்க. இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாங்கால், தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்திலும் விளங்குமா? இனி ஒதுகுகிறென்று மாம. என்னை? இடைச்சங்கத்திலும் அகத்தியனார் கீற்றிருநதாராகலின், ஆனடும் அது அவர் மாறுகொளுநது விளக்கம் பெருதாதல் வேண்டிதலினைன்க, இவ்வாறனால் அவர் கூற்று வேதவழக்கோடும் ஆனரோவழக்கோடு மாறுபடும் பழிபுரையேயாமனறி நியாயவுரையாகாமை தெற்றெனவுணர்க்.

அறமேல்தாக, செநதமிழ்மொழி தோன்றுங்காலத் துடன்றேன்றிற்றாய் அதற்குப் பேராசாரமாய் முச்சங்கத்து நிலவிய முதனூலாகிய அகத்தியங் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைளுனது வழங்கற்பாடினறி மறைகற்குக் காரணந்தான யாதெனின,— கூறுதும். அகத்தியம் பல்வாழ்நாளுஞ் சிலப்பணியும் பேரறிவு முடைய அககாலத்தார் கற்றுப் பிறருடன பயின்று அறிவு நிரப்புகற்பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட நொரு பெருநூலாதலின், சினனாளுந், அவற்றுளானும் பல்பணியும், சிறுநிறுவும் உடைய ராகிய இக்காலத்தா, தாம் அனைக் கற்றலும் பலருடன பயிற்றுஞ்செய்து கல்வி கிர்ப்புசன முடியாதென்று கைவிட்டு அன்னவழிச் சுருங்கி கோனறிய தொல்காப்பியமுதலிய விலக்கண நூல்களையே கைக்கொண்டு போற்றிப் பயிலவாராயினமையின், அது எடுத்தெழுதிப் படித்துப் பயில்வாரினறி வைகரிவடிவிறநீர்நது மத்திமைவடிவுநீர்நது பைசந்திவடிவிறகுதிப் பரமயோகிடத்தே புலனா றகுரிய சுதத்குக்குமநாதமா யொடுங்கிறென்க. அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயிலவா கைவிட்டமையால், வடமொழியின் மாமறையாகமச் சுருதிகளுள்ளும் அவற்றின் வழிநூல்களுளானும் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இன்னும், அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயிலவா கைவிடுதலாற் றென்மொழியிற நேவாரச்சுருதிகளுள்ளுந் நெய்வச சந்நமீடுய நூல்களுளானும் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இவையெல்லாளு சாபநூலழிநது மறைநதனவல்ல. இச்செந்நெறி நோந்துகொள்ளமாட்டாது அகத்தியந் தொல்காப்பியனா சாபத்தினால் அழிவுபட்டதென்று படைநது மொழிநகாரை அவையெல்லா மழிவுபடுதற கேதுவாய்நின்ற சாபநதாம் யாவையென்று கடாயினாக்கு, விடை யாதோவென்க. இன்னும், அவர் தம்பதிப்புரையில் அகத்தியந் தொல்காப்பியத்தினமுன விளங்கமாட்டாது தாழ்வுறத்தென்று சமூககொன்றுரைநதார. அம்முதனாலும் வழிநூலு முறையே அரனும் அரனமகனுமேரல வரமுறுவனவேயாமனறி முரணுறுவனவல்ல. இனி முதனூலான வகத்தியம் வழிநூலாகிய தொல்காப்பியத்தினமுனனர் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்றல் அரனமகனமுன அரன விளங்கமாட்டாது தாழ்வுறநன நெனபத்தெனொத்துச் சிறுமகார்க்கு நகையின் நிகழ்த்துவதோர் சமூககுரையே யாமனறி வழக்குரையாகாதென்க.

கடைச்சங்கம்.

இனிக் கடைச்சங்கயிருநது தமிழாராயநதார் சிறுமேதாவியரும், செந்தம்பூதனாரும், அறிவுடையானாரும், பெருங்குணனுரக்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரை யாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரருமென வித்தொடக்கத்தார் நார்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டி ரானாற்று நார்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்களாற பாடப்பட்டன நெடுநொகை நானூதும், குறந்

இதற்கு நானும், நற்றிணை நானும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத்தம், நற்றைம்
யதகலையும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தம், வரியும், பேரிசையும், சிறுநீசையுமென்று
இத்தொடக்கத்தன. அவர்களுள் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும். அவர் சங்கமிரு
ந் தமியுமாய்ந்தது ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்பதிறியாண்டு. அவர்களைச் சங்கம்
இரீதியினால் கடைக்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாதன் முதலாக உகிரப்
பெருவழுதி யீராக நற்புத்தொன்பதினமா. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்
தாமதுரை. அவருட் கலியரங்கேறினா மூவா பாண்டியர்.

அற்றே லஃதென்னமாக; இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு நூல்களாகி
நிலவிய தொல்காப்பிய மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைதுணுக்க மெனப்பனவறுதல்
தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கமுத லின்றுகாறு முளதாய நிலைபெற, மாபுராணம் பூத
புராணம் இசைதுணுக்க மெனப்பன மறைதற்குக் காரணமெனையெனின, — அவையும
பரந்துபட்ட பொருண்மையவராய்ச் சிலவாழ்நாட் பலிணிச் சிறுநீரின் மக்கட் குபகா
ரப்பாணமையின் அவர் தம்மாத கைவிடப்பட்டு மறைந்தன வென்க.

இனி “என்னென்ப வேளை யெழுத்தென்ப” எனவும், “சொசமுஞ் சோதிட
மும்” எனவும், இயற்றமிழ்மொழி சிறுதெடுத்தெண்ணப்படுகு சோதிடமுதலிய பிறகலை
களு முளவாக முமமைச் சங்கத் தமிழ்சிரியாசுளும் பிறரும் இயலிசைநாடகமெனது
மீமமூன்றையுமே விதந்த ஆராய்ந்துகொண்ட தென்னையோவெனின, — சோதிட முத
லிய பிறகலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினால் தமிழ் இம் ஏனைமொழிகளினும் வேறுபாடினறி
ஒப்பிக்கத்தலின் அவற்றை வேறு விதிககவேண்டாமையானும், இயலிசைநாடக மெனது
மூன்றுத் தமிழ்நிலத்துச் சில வேறுபாடுடைமையின் அவற்றை வேறு விதிககவேண்டித்
லானும், அது பற்றி அகத்தியனாமுதலிய முச்சுமிழ்சங்கவாசிரியாசுளும் பிறரும்
இம்மூன்றுமே விதந்தெதி தாராயவாராயினா. அந்நால் அஃது ஒக்கு முறைமைத்
தென்றுணாக.

அற்றேலஃதாக; தலைச்சங்க மிடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென்னு முச்சங்கத்
தாரு முறையே நாலாயிரத்து நானூறு நூற்பத்திறியாண்டுமே, மூவாயிரத் தெழுநூற்றி
யாண்டும், ஆயிரத் தெண்ணூற்றியாண்டுக் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார எனறும்,
அகத்தியம் அம்முச்சங்கத்தாககு நாலாயிரமென்றும், தமிழாசிரியர் கூறுமுறையோ
மலைவுடைத்தாம். என்னை? பாணினிய மாபாரத்ததுட்பாரத் உத்திரவன் பீமன்
அருச்சுனன் வாசுதேவன் முதலிய பெயர்கட்கு இயனமுடிபு கூறி அம்மாபாரத்ததின்
பின்னதாத லறியப்படுதலின், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யற்றினை
யாத் - தொடர்புடைய தெனமொழியை யுலகமெலாந் தொழுதெத்துவ - குடமுனிக்கு
வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாக” ரென்க காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறுமுறையானே
அகத்தியம் அப்பாணினியத்தின்பிற ரேன்றிய தென்பது இனிது பெறப்படுதலின்,
எனின், — சிவபிரான் ஆதிககட் டம்பாற் ரோற்றமுறறு நடைபெறுந் தெய்வத் தொன்
மொழியான தமிழிலக்கணம் ஆசிரியர் அகத்தியனாககுச் செவியறிவுறுத்தருளிய வர
லான கார்த்தபுராணத் துபதேசகாண்டத்தினும், கார்த்தபுராணத்துக் காளிகாண்டத்
துத் தாஞ்சிமான்மியத்தினும், கார்த்தபுராணத் தகத்தியகாண்டமென்னும் ஆலவாய்மான்
மியத்தினும், வேறு வேறு ஒதப்படுதலானும், சிவபிரானையுனறி அறுமுகக்கடவுளும்
அகத்தியனார்க்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தருளினாரென்று ஆண்டாண்டிக கேட்

கப்படும். அவைகள் ஓர் காலத்தன வாதலன்றிப் பலகாலத்தனவாத் தெள்ளிதற் றுணி யப்படும். படவே, அகத்தியத்தோற்றம் பாணினியத்தின் முற்பட்டதுமாம்; மற்றதன் பிற்பட்டதுமாம். இஃ தென்கொல்லியவாரோ வெனின்,— பலவாராகப் போதரு மக ததியத் தோற்றவரலாற்றுள், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கினை யோத - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்தும் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார கொல்லேறுப பாகா” என்று காஞ்சிமானியத் தோதப்பட்ட அகத்திய வரலாறு இறுதிகண்ணதாகலின், அதுபற்றி அகத்தியமுதலால் அக்காலத்திற்குள்ளே யுதித்ததென்று கொண்டு அவைகத்திய முதத்தமிழ் முதலுலின் ரெனமை வரலாறு பிர மாணமாதல யாங்குனமெனறெய்த தாசனுகித்தல பொருநதாதெனவாறு மென்க.

அந்நே லுத்தங்நனமாக, சிவபிரான் அறுமுகக்கடவுள் முறறியுடைய வெரு தனி முல்வா. அகத்தியனாரோ தவத்தான மனந் தயராய் முக்குணங்கனையுங் கட நதல் விற்றவாருள் பெறுதலைய மாமுனிவா. அப்பெற்றியுடைய விற்றவா இப்பெ றறியுடைய அகத்தியனாருக்குத் தமிழிலக்கணம் ஓகாலத் தொருமுறையானன்றிப் பல காலத்துப் பன்முறையாற் செவியறிவுறுத்த அமாந்தவா நெனையெனின்,— தமிழ் வழக்குக் காலந்தோறும் வேறுபடுதலின், முறகாலத்த வழங்கி வீழ்ந்த தமிழ் வழக்கைக் கின்று, பிறகாலத்து வேறுபடப் பிறந்த தமிழ்வழக்கைத் தழுவி வழக்கு நெறிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்விற்றவா அகத்தியனாருக்குத் தமிழியல் அங்குனம் கால வேறுபாட்டாற் பலமுறை செவியறிவுறுத்தியருள் மமாந்தா ராகலின், அது குற்றமாகா தென்க. ஆசிரியரெல்லாம் “இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்ற” லெனும் உத்தியும், “பழையன கழித்தும் புதியன புகுத்தும் வழுவுல கால வகையி னுனே” என்னு னாற்புறனடையும, தூண்மரபாகக் கொண்டு ஒதுமாறும் இதற் குறு சானருத் லறிக. இனி நந்திபெரு மான முதலிய கணாக்கரும், அயன் முதலிய தேவாக்கரும், சனற்குமாரன் முதலிய முனிவாக்கரும், சிவபிரானபாற் றத்துவபோதம் ஒருமுறையா னன்றிப் பன்முறை யானுரு செவியறிவுறுத்தப்பட்டு ஐயநீங்கி மெய்யுணர்நதாரென்று புராணங்களில் ஆண்டாண்டிக் கேட்கப்படுதலின், கால வேறுபாடுபற்றி வீழ்ந்தும் பிறந்தும் வருந் தமிழ் வழக்குக்களை, ஆயநது கிளந்து தழுவி வழக்குவழிப்படுத்தல வேண்டி, அவ்விற்றவர் பால அகத்தியனா தமிழிலக்கண மவவாறு பன்முறைகொண்டிட ரக்கவாரேயாமென் பது.

இதனை மறோராற்றனு நெறிப்படுத்த துரைத்தும். பல்வாழ்நாளும் பினிதபு நோன்பும் அறிவுவலியுமுடைய முறகாலத்தார நீகருந்த ஆராய்ந்த தமிழ் வழக்குத் தேறி யறுதிசூழித்தற்பொருட்டு, அகத்தியனா அருந்தவயிருந்த, இறைமனாருளியி னுடைப்பிடித்துத் தம்பெயரான முதத்தமிழிலக்கண முதலான முதற்கண் விரித்தியந்தி யுபகரித்தருளினா. இது முதற்சங்கத்தின் முற்பட்டிப் போந்த வகத்தியவரலாறு. இடைக்காலத்தார அம் முறகாலத்திற குறைந்த வாழ்நாளும், குறைந்தநோன்பும், சிற்றறிவு முடையராயினமையின், அவாபொருட்டு, அகத்தியனார் மறித்தும் அருந்தவயிருத்த, இறையனாருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம்பெயரான் இயற்றி வழங்குவித்த அம் முதத்தமிழிலக்கண முதலுடைப் பின்னர்ச் சுருங்க யாதது இயற்றி யுபகரித்தருளினார். இஃகிடைச்சங்க ஞான்று போந்த வகத்திய வரலாறு. பிறகாலத்தினர் அவ்விடைக்காலத் திறம் குறைந்த வாழ்நாளு நோன்பும் அறிவு முடையராயினமையின், அவாபொருட்டு

அகத்தியனா மறித்து மருந்தவ யிருந்த இறையனா ருளிய ஆறு கடைப்பிடித்தது, தம் பெயரான வழங்குவதத் அமழுத்தமிழிலக்கண முசுனாலை பினனு சுருங்க யாதத்ய மறி யுபகரித்தருளினார். இஃது கடைச்சுனான்று போந்த வகத்தியவரலாறு. இவற்றுள், இயற்கைக்கண்ணது பாணினியத்தின் பிறபட அங்ஙன நிகழ்ந்த வரலாறும். “ஏழியன் முறைய தெசுமுத வேறுறுமை - வேறென விளம்பான பெயரது விகாரமென - ஞேதி புலவனு முளனெரு வகையா-னிரதிர னெட்டாம் வேறுறுமை யெனறன்ன” என மொழி தரும் அகத்திய முசுனா லிவவிறுதியதாம் வடநூலாரும், “முறகாலத்திற றைவ வியாகரணங்களு மாரிடவி பாகரணங்களும் பல லெய்க்கின். சலிகாலத்தின் மசகடரு ஆயுளு மறிவுக் குன்றுதலின், அவற்றினையெல்லாம் சற்று அறிவு நிரப்பமாட்டாது வட மொழியை வழமகைர வழங்குவாராயினா. அது கண்ட பாணினிமுனிவ ரருந்தவயிரு ந்த சிவபிரான திருவருள் பெற்று அதனை வாரிடவியாகரணங்களைச் சுருக்கி “அட்டா த்தியாயி” ஒரிலக்கணநூல் செய்தருளினா” என்றுரைப்பாராதலின், யாங் கால பேத்தத்தொடு படுத்தோது மிவவரலாறு மறவரலாறு மொப்பறபாலதேயா மெனபது. வடமொழி வியாகரணம் பலரற சாலத்திற கேறப் விரிந்துகு சுருங்கியு நடந்தது. தெனமொழி யிலக்கணம் உலகமெலாந தொழுதேக்துங் குடமுனிவரான அகத்திய னாரொருவ ராணவழியிறுளுே காலவகட்கேறப் விரிந்துகு சுருங்கியு நடந்தது. இது தம்முள் வேறுபாடு அகத்திய மிகங்ஙன காலத்திறகேறப் விரி துளு சுருங்கியு மாறி நடந்தமையாற போலு மறது “பேரகத்தியம்” “சிறகத்தியம்” என அங்ஙனம் வழங்கப்படுவதாய் செனபது. அகத்தியங் காலபேசம்பற்றி யிவவாறு விரிந் துளு சுருங்கியு மாறி நடந்த முறையானே அவ்வாறு வழங்கப்பட்டமை தேறமாட்டா தார, பேரகத்தியனு சிறகத்தியம் வெவவே றெருகாலத் தொருவகு நலவினவென்று தமக்கு வேண்டியவா ஞேதி, வரலாற்றுமுறை தீரம்பிங்வா. இன்னும் விரிப்பிற பெருகு மென்க.

கள வியல்

நடைச்சங்கத்தார காலத்துப் பாண்டியனுடு பன்னிருயாண்டு வறகடஞ்சென்றது. டெல்லவே, பசிகடுகுதலும் பாண்டியன் சங்கப்புலவரெல்லாரையுங்கூலி, “வாமமின்! யான உங்களைப் புறந்தறபாலனலவேன, என்றேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது, நீயிா னும்கக்திறதவாறு புகுது நாடு நாடாயினனான்று என்னையுள்ளி வாமமின்” என்றான். என, அரசனை விடுத்தி அவரெல்லாரும் போயினா போயபின்னாக கண்கனெறிப் பன் னீரியாண்டிகழ்ந்தது. கழிந்தபின்னா நாடு மலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின், பாண் டியன் இனி நாடு நாடாயிறுக்கலின் நூலவல்லாரைக் கொணாகவென்று சிங்கரரை எல்லாபகசுமும் போக்கினான். போயகிங்கரா எழுத்ததிகாரமுளு சொல்லதிகாரமும் உட்பபதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்படடுக் கொணாந்தனா. பொருளதிகாரம் வல லாணத் என்குந் தலைப்படடிலேமென்று வந்தார, வர, அரசனும் புடபடடக் கவன்று என்ன! எழுத்தது சொல்லும் யாபபு மாராயவது பொருளதிகாரத்தின் பொருட் டுண்டே! பொருளதிகாரம் பெற்றேமேயெனின், இவைபெற்றும் பெற்றிலேமெனச் சொல் லாநீதிப், மதுரை யாலவாயிஸ் அழனிநகடவுள் சிந்திப்பான என்னை பாவம்! அரச னுக்குக் கவந்தி பெரிதாயிற்று, அதுதானு ஞானத்திடையதாகலான யாமத்தை தீர விடுத்தபீரம்” என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ்செய்து முன்று செப்பித்தகத்தெ “சூத்திப் பீரத்தின் கீழிட்டான். இட்ட பிறறைஞானது, தேவாகுலம் வழிபடுவான்

தேவர்கோட்டத்தை எங்குநடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப், பீடத்தின்கீழ் என்று மலகிடான் அன்று தெய்வக்குறிப்பினை அலகிவிவனென்று உள்ளங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாறகு அலகினோடும் இதழ்போந்தன. போதரக்கொண்டுபோந்து நோக்கினாறு, வாய்ப்புடைதாயிறோர் பொருளதிகரமாயக் காட்டிற்று. கீட்டிப், பிராமணை சிறித்பான்: “அரசன பொருளதிகார மினமையிற் கவல்கின்ற நென்பது கேட்டுச் செல்லாநின்ற துணாந்து நமபெருமா நருளிச்செய்தா னாகும்” என்று. அவன் தன்னகம்புகுதாதே கோயிற்றலைக்கடைச்சென்று நின்று கடைகாப் பாரக்கு உணர்த்தினான், கடைகாப்பார பாண்டியற்குணாததினா, பாண்டியன் புகு துகவென்று பிராமணனைக் கூவினான். கூவப், பிராமணை சென்று புகுக்குக் காட்டினன். பாண்டியன் ஏறுகுகொண்டு நோக்கிப் “பொருளதிகாரம் இது, நமபெருமான நம திடுக்கணை கண்டு அருளிச்செய்தா னுதரபாலது” என்று, அதிசை நோக்கித் தொழுது கொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, “நமபெருமானத்திடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகார மிதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள காணமின்” ஏன், அவர்கள் அதனைக்கொண்டுபோந்து கணமாபலகை யேறியிருந்து ஆராயவுழி, எல்லா ருந் தாந்தா முரைத்த உரையே நல்லதென்று சிலநாளெல்லாநு சென்றன. செல்ல, நாம் இவ்வகை எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப் படாது. நாம் அரசனுழைச் சென்று நமக்கோ காரணிகளைத் தரலவேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து அவனாறு பொருளெ னப்படத்து பொருளாய அனமென்பபட்டது அன்றாய ஒழியக் காணமிமென், எல்லாரு மொருபட்டிப் பாண்டியனுழைச் சென்றா. பாண்டியன் தெரிசென்று “என்னை! துலுக்குப் பொருள கண்டரோ?” என்றான். அவர் “அது காணுமாறு மெக்கோர் கார ணிகளைத் தரலவேண்டும்” என்ப, “போமின்! துமக்கோர் காரணிகளை எங்ஙன நாமவேண் டீயீர் நார்பததொன்பதின்மராயிற்று. உமக்கு நிகராவா ஒருவர் இம்மையி னின்றே” என்று பாண்டியன் சொல்லினான். சங்கப்பலவா போந்து கணமாபலகை யில் ஏறியிருந்து, “அரசன் இது சொல்லினான், காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொல?” என்று சிறித்புழிச், “குத்திரஞ்செய்தான் ஆலவாயில் அவிரகடைக்கடவுள னன்றே, அவனையே காரணிகளைத் தரலவேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்” என்று வரங்கிடந்தார். இடையாமத்து “இவ்வூர் உப்புரிசுபுகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன் மனைபான், பைநசண்ணன், புனமயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான், ஒரு முங்கைப் பிள்ளை யான், அவனை அன்னனென் நிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிடுங்கீழி ருந்து குத்திரப்பொரு ளுரைத்தார, கண்ணீர் வார்து மெய்மமயிர் சிலிரக்கும், மெய் யாயினவுரை சேட்டவிடத்து. மெய்யல்லாதவுரை கேட்டவிடத்து வாளாவிற்குக்கும். அவன் குமாரதெய்வம், அங்கோ சாபத்தினா றேன்றினான்” என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லாக்கு முனப்பாடாயிற்று, எழுந்திருந்து தேவர்குலத்தை வலக்கொண்டு போந்து, உப்புரிசுபுகிழாருழைச் சங்கமெல்லாநு சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாநு சொல்லி, “ஐயனவான், உருத்திரசன்மனைத் தரலவேண்டும” என்று வேண்டிக், கொடு போந்து, வெளியது உடஇ, வெண்பூசுசூட்டி, வெணசாரத்தணிந்து, கணமாபலகை யேற் றிக் கீழிருந்து குத்திரப்பொரு ளுரைத்தார். உருத்திரசன்மனவான் எல்லாரு முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளாவிருந்து, மதுரை மருத்தினிளநாகனார் உரைத்தவிடத்துக் கண் ணீர் வார்து மெய்மமயிர் நியுத்தினான், பின்னர்க் கணக்காயனா மகனார் நக்கிரர் உரைத் தவிடத்துப் பதந்தொறுங் கண்ணீர் வார்து மெய்மமயிர் சிலிர்ப்ப விருந்தான். இரூப்

பச், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெடுத்து = மெய்யுரை பெறறு மிந்நூற்கு" என்றார். அதனால், உப்புரிசுடிசிறார் மகனுவான் உருத்திரசன்மனுவான் செயதது இரநூற்கு உரையென் பாரு முளர். அவர் செய்திலர். மெய்யுரை கேட்டாரெனக் மதரை ஆலவாயிற பெரு ணாங்குகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு, நக்கிராரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியாற கேட்கப்பட்டதென்க. களவியல் வந்தவாறும அதற்கு மெய்யுரை கண்டவாறு மிகை யாம். இனி உரை நடந்தவாறு சொல்லுதும், மதரைக் கணக்காயனா மகனார் ■■■ கீரனார் தம்மகனார் கீரவிசொற்றனாசுரு அதனை யுரைத்தார், அவர் தேனாகிழார்க் குரைத்தார்; அவர் படியன்கொற்றனாக் குரைத்தார், அவர் செல்வத்தாசிரியா பெருளு சுவனாக் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காயப் பெருளுசேநனாக் குரை த்தார்; அவர் சொல்லூராசிரியா ஆண்டைப் பெருங்குமாரனாக் குரைத்தார், அவர் திரு க்குரைத்தாசிரியர்க் குரைத்தார், அவர் மாதளவனா இளநாகனாக் குரைத்தார், அவர் முசிரியாசிரியர்க் குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை. இஃது கூறிய முச் சங்க வரலாறு களவியன்முதனான முகத்த நக்கிரார உரைத்த நிறுத்தியதென நறிக.

அற்றே லைதங்ஙனமாக; ஆசிரியா அக்கதியனா முதறகண் முததமிழ்நூல் முத ன்மைபெற்ச் செயதனர். அதனால் அக்கதியமே தமிழ் முதனாலாயச் சிறந்தது. மறு அக்கதியத்தின் பின்னர் ஆலவாயில் அவாசடைசுடவுள் செயதருளிய களவிய நமிழ் முதனாலாகுமா நெனையோவெனின, — முறகாலத்தாகப் பிறகாலத்தாக வினையினீ ங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவன செயதனவே முதனாலாம். அவ்ஙனமாயினும், அம் முதல்வன் தன்னருளால் வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவரை அகிடித்ததுச் செயப்படுவனவு முதனால்களாம். அதனால், சிவபிரா ணுபதேசவழி வினையினீங்கி விள ங்கிய வறிவின முனைவராகிய அக்கதியனாரை செயப்பட்டதா உ முதனாலாயது. இத னால், பிற்காலத்துப் பாண்டியன் பொருட்டுப் பெருமானுகள் செய்த களவியல் வேதா கமம் போல்வதோர் முதனாலையாமென துணாக, மறநிலனு மித்தனே, முதல்வன் உபதேசவருளால் வினையினீங்கி மெய்யுணராதார் முதனமையாக் தூலகள் செய்யினும் அவை முதனாலாகாவென்பது தெளிக. மறநிலவெல்லாம் பெறுவித்தற்பொருட் ன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா "வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின-முனைவன் ■■■ டது முதனாலாகும்" என நோக்குப பெரிது புணர்த்து அவ்ஙனஞ் சூத்திரம் யாகக்ஷு துவா ராயினதென்க.

இக்களவியலென்னு முதனால் "அன்பினைந்தினைக் களவென்ப படுவ - தந்தன ரறுமறை மன்ற லெட்டிமுடி - கந்தருவ வழக்க மெனமனார் புலவ" ரென்பது முதலாகக் "களவு கற்பெனக் கண்ணிய விண்ணையோ - நுளநிகழ் பையி னுயர்ச்சி மேன" வென்பது ஈனாக் அறுபது சூத்திரமுடையது. இதன சூத்திரங்கள் அறுபதுந் திட்டமு துட்பமு மொட்டமுஞ் சிறந்து, அகப்பொருட் டிறனெல்லா மிகத் தெளிதனரைத்தலிற் றுமே தம் க்கு நிகராய், ஏனோர் கூறிய அகப்பொருள்கட்கெல்லாங் கடவுட் பிரமாண வரம்பாய ளிப்பெறுவன. இஃது உள்ளுதொ துள்ளுதொ துள்ள முருகருவதாம்! நவிரெறு நவி ரெறு நரச்சுவை பெருகருவதாம்! பயிரெறும பயிரெறும பேரினபம் பயப்பதாம்! எக்ஸாமியப்பி னுணரவல்ல வினைவ னருளிச்செய்த இதனபெருமைகளைச் சொல்லா துரைத்த அவதி நேர்தல் யார்க்கு மொல்வ தன்று. மறநிலன் பெருமை நிறக; ■■■ க்கரயனார் மகனா நக்கிரார கண்டு கசடற வகுத்த இதனாரையுந் திட்டமு துட்பமு

மொட்பமுஞ் சிறந்த ஏனோ நுரைக்கெல்லாம் ஓர் வரம்பாய நிலைபெறுவது. இந்நூல் "இறைமனுர்க்களவிய" லென்றும் "இறையனுரகப்பொரு" னென்றும் வழங்கப்படும். இது நன்மக்க ளெய்ததற்குரிய அறம் பொரு ளின்பம் வீர்பெறெனனு நான்கனுக்கைவந்த ஐம்பொறிக்களானு மொருங்கு நுகாத்தற்பாலதாம் அன்புடைக் காமவியை மூதலி இயற்றப்பட்டது. இவ்வியன்பம் அகத்ததுபொருளாய நிகழ்தலின் அகப்பொரு ளெனப்பபடும். இவ்வன்புடைக் காமக்கைகோள் களவெனநூல் கற்பென்று மிரண்டாய நடக்கும். இவற்று ளிரண்டு னுதலுங் கைகோள் களவாம். களவாவது தலைமகன் தலைமகனும் உழுவலன்பினுனே கொடுப்பாரு மடுப்பாரு மின்றிப் பால்வகையிற் றமியராய ஓர் பொழிலவயிற் றலைபட்டிக் கரந்த வுள்ளத்தினராய நுகர்ந்த செல்லுங் காமவொழுக்கமாம். இது கற்பொழுக்கமு மோதினு மிகுதிபற்றிக் களவியலெனப் பட்ட தெனறுணாக.

இக்களவெனநூல் கைகோள் காமப்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்தபின்ன ரிடந் தலைப்பாடு, அதன்பின்னர்ப் பாங்குக்குச் சொல்லி அவனது கூடுதலும், அதன் பின்னர்த் தோழிவழியின்று குறைமுடித்தகக் கோடலுமென நான்கா யடங்கும். அது 'காமப் புணர்ச்சியு மிடந் தலை படலம் - பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென் - றுங் கரநல் வணையினு மடைந்த சாப்பாடு - மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே' னூ ஓர் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தா னறிக.

இது தலைமகன் தலைமகளெனனு மிருவோரும் அஃகாவனபிற றலென்று பால் வகையாற் றமக்குரித்தாய நிற்கு மின்பங் கரந்த நுகர்ந்த வருவதோ ரொழுக்கமாய் நிறறலானும், தலையாயவறனும் நிலையாய ஞானமும் பயந்த அவை வாயிலாகச் சர்க்கம் வீர்பெறுதலுந் தலானும், பிறாக்குரியபொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவனறு யிறறு. இத்தனைக் களவெனநல் வேதத்தினை மறையெனநல் போலுமென் றறிக. இது மனறலெடனுட் கந்தருவத்தினை பாறபடும், கந்தருவ மனறலாவது— இருவரோத் தார் தாமே கூடுங் கூட்டம். இனி இருநூல் கூறுங் களவொழுக்கம் இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரா னுட்ப்படுவ தொனறுதலின், உலகவழக்கத்தினுே இயைய யாதென் றறிக.

அறநே லஃதாக, உடவது தமிழ்மொழியினுனே ஓர் நூல் செய்தற்கமர்ந்த தனிமுத்தகவுளாகிய இறையனுரக்கு நனமகசுட் குறுதிபெரிது பயத்தற் சிறப்புடைய அறம் வீர்பெறெனனும் உறுதிப்பொருள்கள பற்றி முதலுநல் செய்தலே மாண்பாம். பொருள் அவவிரண்டுந் சாதித்தற்குத் துணையாய நிற்பதொனறுதலால் அதுபற்றியு நூல் செய்த லப்பரனுக்கு மாண்பாம். இச்சிறப்புடைய அமமுன்றையு மொழி த்து இம்மையே உறுதி சிறிது பயக்கு நீரதாருங் காமப்பொருள பற்றித் தமிழ் நூல் செய்தருள வமைந்தது அப்பரனுக்கு மாண்பாமா நென்னையெனின்,— கூறு தும். நிலவுலகத்துத் தலைமகன் தலைமகளென்று சிறப்பித் தோதப்படுவா உடமைக் காலத்துப் பிறப்புக் களவல்லவறிலும் அன்பான உயிரொன்றுபட்டு ஒருவரையொ ருவ ரின்றியமையாராய் அநநல்வினையா னிமமைக்கணனும் அநநீராகி யொழுப்பவ ராவர். இவா சூலங் கல்வீ முதலிய பத்துவகை யிலக்கணங்களுந் தமமுள் ஒத்தபாலி னராவர். இத்தலைமகற்கு இழிந்தாரல்லது, ஒத்தாரும், மிககாரும், உலகத்திலை. தலை மகளு மாநீராமையினாராம். இடபெற்றியா ஓழுகங் கேட்டன மாததிரையானே

விழைவு விடுத்த கிழமியோருள்ளும் விழைவின் கட டாழ்வுதும். இத்தகைய லிவர் துயர் கு மிவ்வின் பம் அத்தகைத்தாரும் விழைவதொன்றும். இத்தனை விழுப்பமுடைய அன்புடைபக் காமவின் பம் இம்பரிற் றுய்த்துச் செல்லு மிவா அறப்பாலெல்லாந் திறப் ளுடையுடையாரென்பது ஒருதலையாம்; இப்பேறுடையார் பொருட்பாலெல்லாந் திறப் ளுடையுடையாரென்பது சொல்லாமே மெய்தம். இவ்வனம் அறம் பொரு ளென்று மிவ்வ சிறப்புறப் பெற்று முனிவருந் தேவரும் விழைதரு மின்ப துக்காத செல்லு மிவன், எதிர்காலத்து நிலையாமை யுணர்ந்து பற்றாத துறந்து மெய்யுணர்ந்து விடுபே றொருத்தையாற்றலைக்கூடுபவராவர். இவ்வனமாதலின், இப்பெற்றியார் அன்புடைக் காம லொழுக்கமாகுந் களவியல காமவியலாதலனி அறவியல பொருளியல வீடுபெற்றிய லுணர் மாதலால், அதுபற்றித் தமியுந் லருளிச்செய்தது இறையனாககு மாண்பே யாமென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றே லஃதங்கனமாக, பொருளதிகாரம் வல்லாரைப் பெற்றிலேமென்று புடைபுடக் கவனம் பாண்டியற்கு ஆலவாயி லமுனிநக்கடவுளாகிய இறையனா பொரு ளதிகாரம் வல்லார் தமமைக் கூட்டிக் கவந்தி நீக்குதலே முறையாமன்றிப் பொருளதி காரத் துள்ளுறையாகக் களவியல இயற்றி அருளுதன முறையாகவொல்லோ வெனின்,— ஆலவாயி லமுனிநக்கடவுளாகிய இறையனா பொருளதிகாரத் துள்ளுறுதெனியாகக் கள விய லியற்றியருளி அதன மெய்யுரை நிறுத்தவல்ல உருத்திரசனமனரைச் சங்கத் தார்க்குக் கூட்டி முகத்தானே பாண்டியன் கவந்தி நீக்கியருளினாராதலால், அது கடா வன்மென்று விடுக்க. இனி நக்கிரனா முதலிய கடைச்சங்கப் புலவரெல்லாம் பொரு ளதிகார மிக வலரேயாயினும், அவா தாந்தாம் வல்லவாறு பலபட வெடுத்தாரைக் கும் அப்பொருளதிகாரப் பொருளுடையாங்குள் இவை வாய்ப்புடையன, இவை வாய்ப புடையன வல்லவென்று, ஒருதலைப்படுத்த துரைக்கவல்ல தெய்வப்பெற்றியுடைய கார ணிகாப் பெருமை காரணமாகவே பாண்டியன் கவனமுன், இறையனா அக்காரணி காரத்தற்குரிய தெய்வப்பெற்றியுடைய உருத்திரசனமனரை அவற்கு உதவியருள், அவன் அக்கவந்தி யகன்று மகிழ்ச்சி யெய்தினெனப்பட. அற்றேல், உருத்திரசன மனரை உதவியருளுதலே அது தீர்த்தலா யமையும். களவிய லியற்றி அதன் மெய யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தால் உருத்திரசனமனரைப் பாண்டியற்கு இறையனார் கூட்டியருள் வேண்டிய தெறுகுகெனின்,— அத்தகையத்தினுந் தொலகாப்பியத் தினு மோதிய வகப்பொரு ளிலக்கணங்கண் மிகப் பரந்து கிடந்தன வாக்கால், அவை யெல்லாஞ் சூருகி ஒவ்வொ டுறைப்படுத்திச் செளிவுற்று நிலைபெறச்செய்தல் வேண்டி இறையனார் களவிய லியற்றி அதன் மெய்யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தானே அவரை உதவிட அமர்ந்தருளினு ரென்க. “உலகிய னிறுத்தும் பொருண்மர பொடுங்க, மாற லும் புலவரு மயங்குது காலே, முந்தறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கா, லன்பினைத் திணையென் றறிபது ருத்திரன், கடலமு தெடுத்திக் கரையிலவைத் ததுப்பாற், பரப் பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற றவர்க்குத், தெளிதரக் கொடுத்த தெனறமிழ்க் கடவுள்” என்னுந் கல்லாடத்தானு மிதுவே கருத்தாத் தெனிக. ஆண்டு உலகியனிறுத்தும் பொருண் மர் பொடுங்க வென்று பொதுப்பட வெடுத்தோதியது, உறுதிப்பொருண்களையுந் தழுவ வேண்டியென் னுன்க. அறம் வீடு பயவா அகப்புறப்பொருள்கள் உலகிய னிறு த்தார் வாத்தால், உலகிய னிறுத்தும் பொருளெனவே அவையு முடன போதரு மென்க. இவ்வல்லியற் பொருளொழுக்கம் இறைய னருளிய வேதாகம் முதலோத்துப் பற்றி

ஆதிகாலநொடங்கி இம்மேதினிக்கண ஆனரோர் வழிவழிக் கொண்டுபோதரும் வழக்கா நெனபது குறிப்பிப்பா, பொருளென ரெழியாது, பொருண்மரபென்றார். பரப்பின் மிழச்சுவை திரட்டி மறவவாகுத தெளிதரக கொடுத்தவென்றார், அகத்தியத்தின்கண் ணுற தொல்காப்பியத்தின்கண்ணு மகப்பொரு ளிலக்கணங்களாய்ப் பரந்துகிடப்பனவும் பிறவுங் களவியலினகட் டிராணி துறைப்பட வமைந்தவாறு அறிவித்தறகு. இன்ன மிதனோக்குக்கள விரிப்பிற் பெருகுமெனபது.

தொல்காப்பியவுரைகள்.

கடைச்சங்கத்தின பிறற்றொன்ற தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லா டர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினாக்கினியரென்பார், சனித்தனி உரையியற்றி னார். இவருள இளம்பூரணர் இத்தற்கு முத்தகணுரை பியற்றினமையின உரையாசிரிய ரெனவவாறு வழங்கப்படுகின்றார். இனி இத்தற்கிளம்பூரணர் செய்தவுரை எழுத்ததிகா ரஞ் சொல்லதிகாரமாததிரையி னிக்காலத்த நிலைபெறுகின்றது. பேராசிரியருரையும், கல்லாடருரையும், ஒவ்வோர் கூற்றினனி, முழுது நிலைபெறக்காணாமையி னிறந்தன்போ லும், சேனாவரையர் சொல்லதிகாரமாததிரைக்கே யுரையியற்றினார். நச்சினாக்கினியர் முனந்திகாரங்கட்கும் உரையியற்றினார். இவை நிலைபெறுகின்றன. இளம்பூரணரிய றறிய எழுத்ததிகாரவுரையும், நச்சினாக்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், ஓர் பெற்றியவாயேவிளங்கும். ஆயினும், நச்சினாக்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரை, இளம்பூரண ரெழுத்ததிகாரவுரை துடங்களை ஆண்டாண்டு விளக்கி அதற்கு விருத்தி போன்று நிறகும். இனி இம்மூவருளு சொல்லதிகாரத்திற்குத் தனித்தனி யுரை யியற்றி னும், சேனாவரைய ரியற்றியவுரையே சொல்லதிகாரத்திற்கு மிக வாய்ப்படைத்தாய விளங்குகின்றது. சேனாவரையர் இளம்பூரணரியற்றிய சொல்லதிகாரவுரைத்திறங்களை ஆண்டாண்டுத் தழுவிய மறுத்தந் தந்தணிபு நிலையிட்டுரைப்பார். நச்சினாக்கினியர் சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்கட்கு யாண்டுஞ் சேனாவரையர் உரைத்தவாறே யுரைத் தார். ஆயினும், சேனாவரைய ருரைத்துடங்களை ஒரோரிடங்களில விளக்கி யுதாரண மேலுஞ் சில சில ஈட்டினார். இனிச் சேனாவரைய ருரைக்கருத்தகளைச் சிறிசில சூத் திரவுரைகளில் நச்சினாக்கினியர் மறுத்தந் தங்கருத்த வேறாக நிறுத்தவார். அவற் றுள் ஒரு சில பொருநதுவனவு முள். நச்சினாக்கினிய ரியற்றிய பொருள்திகாரவுரை அவ்வதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததோ ருரையாம். நச்சினாக்கினிய ரிதனகட் பூரவாசிரியர் சிலாக்கருத்தகளை உடம்பட்டும், மறுத்தந், ஆண்டாண்டுத் தந்தணிபு நிலையிட்டுரை ப்பார்.

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி, முதற்குத்திரவிருத்தி.

வடநூற்கடலுந் தென்றமிழக்கடலு நிலைகண்ணொருந் வாகிரியர் சிவஞான யோகிகள், தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கும், அதன எழுத்ததிகார முதற்குத்தி ரத்திற்கு மாபாடியருபமான விருத்திக் டனித்தனி இயற்றினார். இவ்விருத்திகள், திட்ட துட்பம்வாய்ப்பப்பொருத்தி மறவவிரண்டன சொற்பொருளமுடிபெல்லாம் இனித நனி விளக்கி யியற்றமிழக்கோ ராணைவரம்பாய் நிலைபெறுகின்றன. சூத்திரவிருத்தி இள ம்பூரணர் நச்சினாக்கினியர் எழுத்ததிகார உரைக்கருத்தகளைப் பெரும்பான்மை யாக ஆண்டாண்டுப் பூரவங்களுசெய்து தொல்காசிரியர் இயற்றமிழ் வரம்புநிறுத்தி விளக்காநின்றது. இன்னும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சூத்திரவிருத்தியில் இளம்

பூர்ணர் சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியரியற்றிய சொல்லதிகார வுரைகளைச் சிற்சில சூத்திரங்களின் முழுத மறுத்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துத் தடைவிடைகளா னினிதவிலங்கித் தணிவுதோன்ற வேறுரை யுரைததாரா. பொருளதிகாரத்து நச் சினார்க்கினியருரையையுஞ் சூத்திரவிரந்தியில் ஒரோரிடங்களின் மறுசது அவ்வாறு வேறுரை யுரைத்தார். இங்ஙன மூவருரைகளை யு மவ்வாறு மறுசது வேறுரையு ரைத்த உண்மை நிறுத்தினாரேனும், “வடநூற்கடலை நிலைகண்டறித சேனாவரை யர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின், இனனோரன்ன பொருளனைதநுந தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந் துரைப்பா. அவா சொல்லதிகாரமபோலப் பெரு ம்பயன் படைமை கருதி எழுத்திற் குரைசெய்யா தொழிநதமையின், தமிழ்நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியருள்ளிட்டோ ருரையை ஆசிரியா கருத்தாகக்கொண்டு பின்னு ள்ளோரு மயங்குவாராயின” ரென்றும், “இனிச் சேனாவரையா ஆகுபெயரு மனமொ ழித்தொகையு மொன்றே யெனவும், இயற்பெயா ஆகுபெயரெனப் பெயரிரண்டா யடங்கும்வழிப் பொற்றொழி யெனப் தொரு பெயாப்பட்டது. அதுவே யன்மொ ழித் தொகையாதலு முண்டமையான எச்சவியலுள்ளுங் கூறப்பட்டதெனவும், கூறி னார். அது வடநூல் விதியோடு முரணுதலானும், வடநூலோடு மாறுகொள்ளா மற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளென “அதனினியறல்” எனனுஞ் சூத்திரத்துத் தாமுங் கூறினாராகலானும், அவர்க்கது கருத்தனைநெனக். இன்னும் அவா, சாததனைத்தனை சாத தனைத்தனோடு எனபுழிச் சாததனைப்பது துவல்குதியும் அகரசச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற பெயராகலின் ஈண்டு அதுவென வேறுக் வைத்து ஆற்றுருபென மல் பொருந்தாதெனப்பது நோக்காது, உருபேற்றல் பெயாகக்கேயுரிய விலக்கண்மென பது நோக்காது, எச்சவியலுட் கூறுந் தொகைச்சொற்க ணுருபுதொகுதல் ஈண்டுக் கூறுதற்கோரியையின்னெனப்பது நோக்காது, இனமல்லவற்றை யுடனெனணுதன மர பன்மென்பது நோக்காது, “பிறிது பிறிதேற்றலும்” எனப்பதற்கு ஆற்றுருபு பிறிதோரு ருபையேற்றலும் ஆறுருபுந் தொககுநிறறலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியருரை த்தவாறே யுரைத்தார். இச் சூத்திரப்பொருண் முன்னாக் கூறுதும் ஆண்டிக்காண்க. இன்னுமொரோவிடங்களி லவ்வாறே மயங்கிக்கூறுவர். அவங்ஙனமொரோவழி மய ன்குதல்பற்றி அவரை யிகழறந், நச்சினார்க்கினியா முதலியோர்போல யாம பிடித்த தே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின், முக்குணங்களு மாறி மாறி வருதலின், அது பற்றி யெனைத்துணை துணைநிவாளரு மொரோவழி மயங்கு தலியல்பென்க. இச்சுருத்துப் பற்றியனதே, “அரியகற் றசுதறாரா கண்ணுந் தெரியுங்கா - லிணமை யரிதே வெளிது” “குணநாடிக்க் குற்றமு நாடி யவற்றனை - மிக்கநாடி பிக்க கொளல்” என்றார் தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவநாயனரு மெனப்பது. இங்ஙன மாக லின், வடமொழியினும் ஆசிரியா பாணினியா தொல்லாசிரியா சூத்திரங்களுட் சில வற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களா லெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வருசியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவ்விருவரையு மொரோரிடங்களி னாசிரியா பதஞ்சலியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அது பற்றி யவ ரிகழப்பட்டா ரென்க. அஃதேல், ஆசி ரியாசகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முதலாயினரு மொரோவழி யவ் வாறு மயங்கிக் கூறுபவாலோ வெனின்,— அவா தவத்தான மனநனயராய் முக்கு ணங்களை யுங் கூடந்த இறைவ னருள்பெற்றுடையராதலின், அன்ன ரல்லரென

20

விரிந்த பொருளினிது விளக்குதலு பற்றி அங்ஙனம் கூறினாரெனின்,— இலக்கியம் வரையறுக்கின்றது அவ்வாறுரைத்தலானும், பிராமணியச்சொற்கு அது பொருளுண்மையானும், அஃதே லெய்யுரையென மறுக்க.

அஃதேல், ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் “ஆசிரியர் பாணினியார் சூத்திரங்களு ஓரேழுத்த மாததிரையும் பயனில் ஒத்தாகாது” என்றும், “பாணினியார் சூத்திரங் ளுள் இலக்கியஞ் சித்திப த்நியமாட்டாதா வேறு சூத்திரம் வேண்டி யிடாப் பரிவர், பாணினியார் சூத்திரங்கட்கு விரோதமாக எழுதவது பிரமாணமாகாது” என்றும், மாபாடியபத்து எழுதித்தோதிய தென்னோடேவெனின்,— பாணினியார் மகேசுவரனா இறைவன் ஆணவழி வடமொழி யிலக்கண நூலியற்றினமை யின், அவர் சூத்திரவோத்தக கடைப்பிடித்து வடமொழி யிலக்கியமாயத்தே முறையா மென்று அறிந்ததனாகாது, சிறுமுணர்வுடையார், தாந்தா மறிந்தவாறெல்லாம் அவர் சூத் திரங்களுள் ஒருசில மிகைபடக் கூறலாம், ஒருசில குறைக்கூறலாம், ஒருசில நின்ற வற்றலாம் என்று, திருத்தவ காணலுநின், அது பெரியதோ ரிடாப்பாடா மென்று அவ்வா ற் ஆணந்தருவாராயின ரென்பது தாம் அருந்தவசத்தான மனநூடராய முக்குணங்களை யுங் கூறது இறைவனருள முறற்ப பெற்றுக் கட்டவுடனமை யடையராயினமையின், அவ்வாசிரியர் முக்குண வசத்தான அடாத்தயாயியில் ஒரோரிடங்களின் முறை மற் றது உரைத்தனவற்றை முறைமப்படுத்த வழக்கு வழிப்படுத்துவாராயினா வரருசி யார் வார்த்திச் சின் முறை பிறழ்ந்தனவற்றை முறைப்படுத்தியதற்கும் இஃதொக்கும் “ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் பாணினியார் சூத்திர மல்லாம் பயனுடையனவேயாம்” என்று மாபாடியத்தக கூறி, அவ்வாசிரியர் சூத்திரங்களுள் ஒரோவொன்றை ஆண்டாண்டு மறு தது வேறு விதி கூறுதன மலைவாரு “மென்று பின்னுள்ளோர் ஆசுவந்தது, “ஆண்டுப் பயனுடையன வென்றது பொருளின்மொழி யனநென்றவாரூப” என்றும், “அவை இம்மைக்கண் இலக்கியம் பயக்காவிடிலும், அத்தியயனவொகூராய மறுமையததல் ஒருதலையாகலின், குறமமாகா” வென்றும், சமாதானவ கூறுதலானும், இஃதுண்மை கடைப்பிடித் துணரப்படு மென்க.

அறநே லஃதகநனமாக, “ஆக்கியோன பெயரே வழிபே யெலலை நூற்பெயா யாப்பே றுதலிய பொருளே கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும் - வாயப்பக் கட்டைல் பாயிரத் தியல்பே” எனலா தொல்லாசிரியர் சூத்திரத்துள் யாப்புக கேட்போர் ஏனபனவற்றிற்கு உரையாசிரியர் நச்சினாக்கினிடா உரைத்தவரை போலியென மறுத லுர் சிவஞானமுனிவர் வேறுரை யுரைத்தனா. ஆண்டு அவ்வாசிரியர்களு முக்குணமயக் கத்தான முறைமற் றுரைத்தாரெனல பொருந்தாது, அவ்வரை இறையனா களவியன முத்தக கணக்காயனா மகனா நக்கீரருரைத்த பொருளாகலி னெனின்,— அவ்வரை இறையனா களவியனமுத்த நக்கீரனா கண்ட பொருளென்பது சிவஞானையோக்கி அறியாதா ரல்லா. பொருதமாத்நிற கேலாமையானும், வடநா ன மாறக்கலானும், முக்குண மயக்கான முறைமற் றுரைத்த பொருளென்று மறுத்தது, ஆசிரியர் சூத்திரத் தணமைப்பொருள கூறினாராகலின், அது பொருத்த முடைத்தாகாமை யானுடைய தென்க. அவ்வரை மாட்சி தொல்காப்பியப் பாயிரவிற்குத்திட்ட காண்க; ஈண்டுக் கூறுவது நின்ற விரியுமென்பது.

அறநேல், தெய்வச் சுவகப்பலகை மேலீர்திக கடைச்சுவகத் தலைமையுண்ட நக் கீரனா முக்குண மயக்கான அவ்வன முறைமற் றுரைத்தாரெனல வேதவறு

கொடு மானரோர் வழக்கொடு மாறுமாலெனின்,— அது வேதவழக்கொடு மானரோர் வழக்கொடு மாறுவாறு காட்டுதும். தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலிருந்து தமிழாராய்ந்தார் கண்டச்சங்கப்புலவர் நக்கிரனார்முத னுடையதொன்பதினம் ருளா. அவரெல்லா முக்குணமயக்க முற்றக் கடந்து மெய்யுணர்வா லுயராதாரென்ற னிரம்பாது. எனனை? அவா “பாண்டியன் வேண்டுகோளாற் களவியற்பொரு டனிதன்னி ண்ணி, தாந்தான் கண்டதே மெய்யுரைபென்று சிலநாளெல்லா மாறாது” ரென்றும், பின்னர் “ஆலவாயி லுழன்ற கடவுளபால் வரங்கிடந்து உபபூரிக்குமிதா மகனுவா னுருத்திரசனமனைப் பெற்று, அவனநனனுன் மெய்யுரை கண்டி தேறின” ரென்றும், ஆலவாயமானியகதங் களவியலுரை முகத்தங் கூறுதலி னென்க. அறையினும், ‘உருத்திரசனமனா நக்கிரனா களவியற்பொருள் கேட்புழிப் பத நதொறுங் கண்ணீர் வாராது மெய்யமயிர் சிலாபப் விருந்தார், சங்கப்புலவ ராரப்பெரி தது “மெய்யுரை பெற்றும் இஃதாறகு எனரா”’ என ருண்டாண்டிக் கூறுதலின், நக்கிரனார் முக்குண மயக்க முற்றக் கடந்து களவியற்பொருள் கண்டாரெனக் கொன்னாமோ வெனின்,—கொளாரா. எனனை? உருத்திரசனமனா நக்கிரனாரை அவ்வாறு கேட்பா ரென்றதனான, ஏனைப்புலவரெல்லாங் கண்ட களவியற்பொருளானே நோக்க நக்கிரனார் கண்ட களவியற்பொருள் சிறந்ததெனும் பொருள் போதருதலன்றி, அவா முழுதனா நது அது செயதாரொளபது அத்தனா பெறப்படாமையி னென்பது.

இன்னும், நக்கிரனா மெய்யுணர்வின முற்றுப்பெறுடையராய்க் களவியற்பொருள் கண்டாரென்பாரை, அவ்வாறு மெய்யுணர்வுடையராயினா செய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனா உத்தரவேதம் விதிகமுறச் செய்துசொன்கி சங்கமேவிய ஞானம், அவரோடு சங்கப்பலகை யொக்க விற்றிருக்கப்பெறுது, ஏனைப்புலவரோ டிழிந்ததெனனை யோவென்று கூர்வி மறுக்க. “திருத்தது தெய்வத் திருவள ளுவரோ - இருத்தது நற்பலகை யொக்க - விருக்க, வுருத்திற் சனம் ரெனவுரைத்தது வானி - லொருக்கவோ வென்ற தோ சொல்” “மெய்தத்திரு வளஞவனா வென்றுயாநதா கலவிரல - துய்த்தசுங்க தாதாழநதா சோமேசா - வித்தறனா, மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப் பிறந்து - கறா ரனைத்திலா பாடு” எனனும் பாககளாது நக்கிரனாளிட சங்கப்புலவர் திருவளஞவாயனாரோடு சங்கப்பலகை விற்றிருப்புப் பெறுது தாழ்ந்தமை தெனிக.

அறநே லீசாக, முக்குணங்களையுங் கடந்து மெய்யுணர்வின முற்றுப்பெறுடையரல்லரான நக்கிரனா முதலியோ ரிப்பறிய திருமுருகாறதுப்படை முதலிய பிரபந்தங் களை முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவாருள் பெற்றுடைய நாயனமார் திருவாக்குக்க ளோடொப்பப் பதினொரந் திருமுறையில் ஆனரோ கோத்துப் போற்றமா நெனனை கொலெனின்,— அஃயொக்கும் திருமுருகாறதுப்படை முதலிட பிரபந்தங்கள் நக்கிரனார் முதலியோர் தவத்தான மனந்துயராய் முக்குணங்களையுங் கடந் திறைவனருள் பெற்றுடையராயின, அவாதமமா னருளிச்செய்ப்பபட்டன்; ஆகலின், ஆன்மீனார் அனுவதம்மையு நாயனமா திருவாக்குக்களோ டொப்பப் பதினொரந் திருமுறையிற் கோத்து அவ்வாறு போற்றுவா ராயினுரென்க. அறமுகலி னனநே, நம்பியாரூரர் பெருமானா “பொய்யடிமை யிலலாத புலவாக்கு மடியென” எனத் திருத்தொண்டத்தொகைச் சுருதியுள் அவாதம்மையுந் தொகுத்து அகநானஞ் சேவைசெய்வா ராயினது உமென வறிக’ இவற்றானே, யாப்புக் கேட்போர எப்பவற்றிற்கு நக்கிரனாரைத் பொருள் பொருந்தாவென மறுத்துச் சிலஞானையோகிகள் வேறுரை வருத்திப் பொருத்த

முனைத்தென்பதனாலும், அது வேதவழக்கொடு மான்றோ முக்கொடுமிக வியைவதன் தி
மரபுதுமரபு தில்லையென்பதனாலும், தெற்றென வுணர்க

வெண்பாமாலை.

ஐயனாரிதனாரென்பவ ரியற்றிய ஓர் புறப்பொருளுதல். இந்நூல், நச்சினா
க்கினியா காலத்திற்கு முற்பட்டித் தோன்றியதென்பது, “மன்னிய சிறப்பின் வாடோர்
வேண்டத் - தெனமலை யிருந்த சோசான முனிவரன - மனபாற மண்டமிழ தாவின துண
ந்த - துணைஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியனமுதற - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகா
ந்த” வெண்ணு மிர்தூந் பாயிரச்செய்யுளை மரபியலுரைக்கத்து எடுத்தது அவர் காட்டுத்
தன்னாக. இந்நூல், தொல்காப்பியனார் முதலிய பன்னிருவராலுஞ் செய்யப்பட்ட பன
னிருபடலத்தினைத் தனக்கு முதலுரலாகக் கொண்டதென்பது, “துணைஞ் சீர்த்தித்
தொல்காப் பியனமுதற - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகாந்த - பன்னிரு படலம் பழிப்
பின் துணர்ந்தோன” என்னு மிர்தூந் சிறப்புப்பாயிரத்தாலும் “பன்னிருபடலமுதலாக
வழிநூல்செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனரு மிது கூறின” ரென நச்சினுக்கினியா
மரபியலு ருரை வகுத்தலானு மறிக்க இஃது புறப்பொருளின வெட்சித்தினை, கரந
தைத்தினை, வஞ்சித்தினை, காஞ்சித்தினை, நொச்சித்தினை, உழிஞைத்தினை, துமபைத்
தினை, வாகைத்தினை, பாடாணத்தினை, பொதுவியல், கைக்கிளைத்தினை, பெருந்தினை
யென்ப பன்னிரண்டாக வகுத்தகக் கூறும் இவற்றின, கரந்தைத்தினை—வெட்சித்
தினைக்கு மறுதலைத்தினை. நொச்சித்தினை—உழிஞைத்தினைக்கு மறுதலைத்தினை.
பொதுவியல்—மேற்கூறிய புறத்தினைக்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளனவும், பிறவுங்
கூறுதலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. கைக்கிளைத்தினை—ஒருதலைக்காம முள்ளிட்ட பல
துறைகளையுடையது. அது ஆண்பாற கூற்றும் பெண்பாற கூற்றுமென விரண்டாம்.
பெருந்தினை—பொருந்தாக் சாமமுள்ளிட்ட பலதறைகளையுடையது. ஏனைத் திணையில்க்
கணமெல்லா முறகூறியவாறுபற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இன்னுள் நொச்சித்தினையை
உழிஞைத்தினையின பின் வையாத்து ஓர் முறை பிறழவாமென்பாரு முளராலோவெ
னின்,—அது முறைபிறழ்வாகாது. எனனை? மதிரகாப்பு அச்சினை முறறுத்தற்கு முனை
ரும் ஒருதலையாகச் செயற்பாலதாகலினென்க. “வருமுனைநாக் காவர்தான் வாழ்க்கை
யெரிமுனைந - வைத்துநு போலக் கெடும்” என்பதனுதும் அது கடைப்பிடித் துணர்க.

அகப்பொருள் விளக்கம்.

இந்நூலாசிரியன் நாமகவிராயநம்பி. இஃது அகப்பொருளில்கணங்களைச் சுரு
கூறு நூல். அகத்தினையியல், புறத்தினையியல், களவியல், வரைவியல், ஒழியிய
லென ஐந்தியல்களுடைத்து.

யாப்பருங்கலம்.

இஃது யாப்பில்கணத்தைச் சூத்திரயாப்பினுற மெளவாக வுணர்த்து நூல்.
இதற்குச் சிறந்ததோ விருத்தியுரைபுள்ளது.

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

இந்நூல் செய்யுளில்கண முரைப்பது, இஃது உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழி
யியலென முளறியல்களுடைத்து.

வெண்பாப்பாட்டியல்.

இந்நூலாசிரியன் வச்சணந்தி. இது முதனமொழியியல், செய்யுளியல், பொது
வியலென முளறியல்க் ஐந்தைத்து. இதன்கண் மங்கலப்பொருத்தம், சொற்பொருத்தம்,

எழுத்துப்பொருத்தம், தான்பொருத்தம், பாற்பொருத்தம், உணுப்பொருத்தம், வருணப் பொருத்தம், நாட்பொருத்தம், கதிப்பொருத்தம், கணப்பொருத்தமென்னுந் தசப்பொருத்தங்களி னிலக்கணமும், பிரபந்தங்களி னிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும்.

தண்டியலங்காரம்.

இஃது அணியிலக்கணங் கூறு நூல், பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியலென மூன்றில்லக் ளுடைசது.

நேமிநாதம்.

இஃது எழுத்தஞ் சொல்லு முணாததுவது.

வீரசோழியம்.

இந்நூலாசிரியன், அருகநதருட்பட்ட புத்தமித்திரன். இஃது எழுத்தச் சொற் பொருள் யாப்பணி யெனனு மைந்திலக்கணமு முணாதது மொரு சிறுநூல். “ஏதமறு சகாபத மெழுதாற்றிற் கச்சியப்பசிவாசாரியா தாம பாடிய கந்தபுராண மரங்கேறு முதி “சுடசககர”மெனனும் புணாச்சி முடிபிறகு விதி இந்நூல் கொண்டு காட்டின” ரென்று பதிப்புரைகார ருரைத்தார். வீரசோழியம் அகத்தியத்தினவழித் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தினையும் வேறு சில நூல்களையு முதலாகக்கொண்டு செய்ததோ ரியற்ற மிழ்தால். ஆசிரியா தொல்காப்பியனா “யரள வெனனும் புள்ளி முன்னர் - முதலா கெழுத்த நகரமொடு தோன்றும்” என நூனமரபுள்ளும், “யரள வென்னு முன்று முன் னெற்றக - கசதப நஞ்ரம வீரேற மருகம்” என மொழிமரபுள்ளும், யரளக்கள் கசதபக்களொடு தனியொற்றாயு மீரேற்றாயு மயங்குமென ரேறுதலானும், “யகார விறுதி வேற்றுமைப் பொருளவயின் - வல்லெழுத் தியையி னவவெழுத்த மிகுமே”, “அலவழி யெல்லா மியல்பென மொழிப்” என்று புள்ளிமயங்கியலுட் கூறிலைத்து அவ்விதியை “ரகார விறுதி யகார வியற்றே” “முகார விறுதி ரகார வியற்றே” ரகர முகரங்களும் பெறுமென மாட்டெறிந் தோதுதலானும், முகரத்தினமுன வந்து புணரும் கசதபக்கள் இருவழியினு மியல்பாயு மல்லெழுத்த இரட்டியும் புணர்ச்சி யுறுதலன்றித் திரியாவென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலின், “பதினைதொ டெண்ணி ரண்டாயத் - தோனதுடற் பின்னாத தகாரம் வரினிரண் டெதொடர்பா - னுன்றவைந தாமுட் லாமுனபி லொற்றக் கழிவுமுண்டே” எனப் புத்தமித்திரன் வீரசோழி யத்து முகரத்தின முனவருந் தகரம் டகரமாய்த் திரியு மென றுரைத்தது, அங்ங னம் போந்த தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளென்று மறுக்கப்படு மெனக், அது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளாயினும் பிறகாலத் திலக்கியங்களி லங்ஙனம் போந்த பிரயோகங் கண்டு அவ்வாறு கூறப்பெற்றோ வெனின், — சங்கத்துச் சான்றோ ரிலக்கியங்களுள்ளும், பிற வானரோ ரிலக்கியங்க ளுள்ளும் அவ்வாறு போந்த பிர யோகம் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், இனி அவ்வாறு போந்த விலக்கியங் காணப்படாது, தொல்காப்பிய மாறுகோளாகவின வறுவென்று கணியப்படுவ தல் லது இலக்கணமென்று தழுவப்படா தாகலானும், அது பொருந்தாதென் றெழிக. இனிக் கந்தபுராணத்துத் “சூகட சககரம்” எனவும், “கீட்டிசை வாயில்” எனவும் போந்த விலக்கியப் பிரயோகங் கண்டு புத்தமித்திர னவ்வாறு இலக்கணங் கூறப் பெற்றா னெனின், — அது கந்தபுராண விலக்கியப் பிரயோகம்பற்றி வீரசோழியத் தில் அங்ஙனம் இலக்கணங் கூறப்பட்டது, வீரசோழிய விலக்கணவிதிபற்றிக் கந்த புராணத்தில் இங்ஙன மிலக்கியஞ் செய்யப்பட்டதென, ஒன்றனை யொன்று யற்

முதலென்னும் குற்றத்திற் கிடனுமென்க. வடநூலார் ஒன்றையொன்று பற்றுதலென்னும் குற்றத்தினை இதரேதராச்சரியதோடமென்றும், சனனைப்பற்றுதலென்னும் குற்றத்தினை ஆன்மாச்சரியதோடமென்றும் கூறுப. இனி வீரசோழிய மு லிய ஆசனிக் விலக்கணநூல்கள், சிறுநீர்வுப புலவர் நூல்களாகலின், அவைமமுட கூறப்பயிலக்கணங்க டவதான மனநதையராய முகருணகஜையு வ சடந த்ரைவருள பெற்றுடைய தொல்லாசிரிய நிலக்கணங்களோடு மாறுகோ னுரூதவழியே பிரமாணம் மென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க. அற்றேல, கரசபுராணகத்து “சிகட சரம்” “கீட்டிசை வாயில்” என்றவனும் போந்த பிரயோகந தொல்காப்பிட மு லி இலக்கண உழுவரம்போலு மெனினு, அது இலக்கண வழுவாகாமை இலக்கியபாரிய துட் கரசபுராண வரலாறுரைப்பழிக் கூறுதும்.

ந ன் னூ ல்.

இந்நூலாசிரியா பவனநதிமுனிவா, இஃகெழுத்துஞ சொல்லு முணர்த்து அ பின் னுள்ளுள்ள வைத்து மிகச்சிறந்ததோ ரியற்றமிழ்நூல், ஆசிரியா தொல்காப்பிய னார் கூறிய எழுத்துச்சொல் விலக்கணப்பரப்பினை சுருக்கி இனிது நனிக் காங்க உரைத்தலிற் பிறக்காலத்தார எழுத்தாராயச்செக்க சஞ சொல்லாராயச்சிக்கு பற்றியினை விரும்பிச் சுறபாராயினா. இஃது பெருமபான்மையுந் தொல்காப்பிய மரபுநிலை த்ரி யாமல் எழுத்தஞ சொல்லு முணர்த்தி, அதற்க்கா வழிநூல் டோன்ற வொளகும். ஆயினும், ஒரோரிடங்களிற் ரெல்காப்பிய விலக்கணமரபு நிலை த்ரிதர்தொல்காப்பி கூறிய இலக்கணங்களுஞ் சில இதன்கத்துளன. அவை “சாரத்துவரன் மரபினை முனறவை கட்டியே” எனவும், “சாரத்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவென” — “தாரத்து வெளிப் படுத்த வேனை முனறும்,” எனவும், வரையறுத் தோதியுயாதே, சாரபெழுத்து முன றெனனது, சில வயிரெழுத்துக்களையு மெய்பெழுத்துக்களையு முடன சொப்பெண் ணுத்துத் தன்மைச்சொல்லை வுபாதினையெனனது விரவுகதினையெனச் சாத்தித்தும போல்வன. சூத்திரவிற்குக்காரா அவையெல்லத் தொல்காப்பிய மரபுநிலை த்ரிபாமெ ன்றெடுத்த மறுத்திட்டா. இஃதற்றகு வாய்ப்புடைத்தாய்மொர் விற்குத்துரை சக காரநகிவாய்ப்புலவரற் செயப்பபட்டது. ஆசிரியா சிவஞானயோக்கிள் இவ்விரு த்தியை ஆண்டாண்டுத் திருத்திச் சிறப்பித்தனா. சககாரநகிவாய்ப்புலவர் கயிலா யப்பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதினத்துச் சுவாமியோகத்தெச்சிர் மாணுக்கா. அது “மல ர்த்தல் புலகிற பலநூ லாயநது - செயவதுத் தவிர்வதும பெறுவது முறுவதும - உய ர்த்தியே நெருப்பொரு ளாக - நன்னெறி பிறழா நற்றவத் தோபெறுந - சன்னிபுத் தாமரை தந்தெனை யாண்ட - திருவா வடுதுறைத் தேசிக் னாகிய - கருணையக கட்டியென கண்ணவிட டகலாச - சுவாமி நாத் குரவனை யனுந்நை-மனமொழி மெடகளிற் ரெழுத்து வ னுளாந - பொன்மலை யெனவிப்புவிப்புழபெருமை-மன்னிய ஆறுறு மலைமரு தப்பன் — முத்தமிழ்ப் புண்மபு முறையர் கரிமையு - மித்தலத் தெயுதிய விறைமக் னுதலின் - னுற குரைநீ நனவையற் செயது-பன்னாற புலவாமுன பகாதெயன் நியம்பலி-என்னு வுலர்முக னுமே-யெனனா வியனறவை யியற்றமிழ் தூலுள்” என நன்னூல் உரைமுடித் தவா கூறுமாறனுணாச.

பிரயோகவிவேகம்.

இஃதூதும் உரையுஞ் செயத் வாகிரியா சுப்பிரமணியதிக்கிதா. இஃதூல வட மொழிச் சத்தசாத்திரத்தைக் காரகபடலம், சமாசபடலம், தத்திதபடலம், திங்நபு

படலம் என நான்கு படலங்களாக வகுத்து அவை தம்மைத் தென்மொழியிலகக ணத்தோ டொப்பித்துக் கூறுமுதத்தானே வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கு மிலக்கண மொன்றென்று நிலையிட்டுரைக்கும். இவ்வாறானால், வடமொழிவல்லார தென்மொழி யிலக்கண மறிதற்கும், தென்மொழிவல்லார வடமொழியிலகணமறிதற்கும் கருவியு ய்ச் சிறப்ப திருநூலெனறுணாக.

இலக்கணவிளக்கம்.

இந்நூலும் உரையம் இயற்றிய வாசிரியர் வைத்தியநாததேசிகர். இஃது எழுபத்திராமம், சொல்லச்சாரம், பொருளக்காரமென, மூன்றக்காரங்களுடைத்து. இதில் எழுபது சொற்பொருள் பரிபாணியெனனு மைநிலக்கணங்களுந் கூறப்படுமீ. வைத்தியநாத தேசிகர் இந்நூலைப்பொருள்பான்மையாற் றெலகாப்பிடரெனறுகுத்திரங்களை சொனநம், சிறுபான்மையாற் றபாடியலங்காரம் யாப்பருங்கலம் பாட்டியன் முதலிய வற்றின குத்திரங்களைக் கொணமும், பாயியற்றிய குத்திரஞ்சில தலைபெய்தும், செய்தனா, இந்நூலை இஃதோ புதுநூலாயினும் பழைய விலக்கண நூற்றிரட்டெனறே கோடும்பா றறு. இந்நூற் குத்திரவுரைகள் ஆண்டாணித் தொல்லாசிரியர் மேற்கோண் மலைவு முதலிய குற்றங்கள் பலவுடையனவாயிருத்தல கண்டு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இதற்கு இலக்கணவிளக்கசுருளுவளியென ஓர் மறுப்பியற்றினா.

இலக்கணக்கோத்து.

இந்நூல் கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதறைச் சுவாமியநாததேசிகராலியற தப்பட்டது. இது தொலகாப்பிய விலக்கண நூலினூற் தொலகாப்பியங்களிலும் அரு ள்ககிடநூலித்களைப் பெருகத்திரட்டி வடமொழியிலக்கணவழக்குஞ் சிலவிராய்க் கூறு நூலாம். இது வேறுறமையியல், வினையியல், ஒழிபிய லெனறு மூன்றிடல்களாற், சொல் லிலக்கணநுட்பந் தெள்ளிதிற றுறைப்படுத துணாததுமோ சிறப்புடைநூலாம்.

இலக்கணவிளக்கத்திறவளி.

இஃதியற்றினா ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென்பது மேலுரைத்தாம். இஃது இலக்கணவிளக்கநூலுரை வழக்களை இனிது விளங்ஈவாசங்கித்து எடுத்தககாட்டு முகத் தானே தொல்லாசிரியர் எழுத்திலக்கண நுட்பமுஞ் சொல்லிலக்கண நுட்பமுந் துணிவு தோனற வுணாததம். “சிவஞானமுனிவா சூருவளியுள் இலக்கணவிளக்கநூலார்” மலை மக ளொருபான் மணந்தல சளித்ததுலைவனை வணங்கிச் சாற்றுவ வெழுத்தே” என்புழி “மலைமக” ளென்பது மலைவு மகளெனவு மமங்கலப்பொருடறு தொகையார பொருள் பல வாய்ப்த் தோன்றலின், வழுவாமென்று மறுத்துரைத்ததத், தருக்கசுருகிரக தீபிக முகத்து “மலைமகண மணந்த வுலகினுக் கிறைவன்” எனத் தாமுமவ்வாறு மங் ஈவகூறியது அவாக்குப் பெரியதோரிழுக்கா” மென்பா சிலா. அது துணுகியாராமை யாபு கூறுங் கையறியா வுரையாம். யாதிலுலெனின், ஒதுகதம். நூலாசிரியர் ஈர்ம தமது நூற்குரையியறறுவராயின், நூலினிது முடிதற்பொருட்டிக் கூறு மங்கலவாழ்த்தே உரை யினிது முடிதற்பொருட்டு மமையுமருகலின், உரைக்குஞ்ஈறு மங்கலவாழ்த்தக் கூறல் வேண்டாவென்பது, ஒருசா ராசிரியர் ஈசுப்பாடு. நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டிக் கூறு மங்கலவாழ்த்து அஃதுஇனிது முடிதற் பொருட்டாய்மமை, உரைக்கு வேறுக மங்கலவாழ்த்தக் கூறற்பாதமுன்பது, ஒரு ருசாராசிரியர் கோடபாடு, பிரயோகவிவேக நூலுடையார், இலக்கணக்கொத்து

நூலுடையார், இலக்கணவிளக்க நூலுடையார் முதலாயினா நூனமங்கல மொன
முமே கூறி அஃதரைக்குமாமென் றெழிந்தாராகலின், அவை முன்னதற்கும், அனைம்
பட்டார் முதலாயினார் நூன் மங்கலமும், அதனுரை மங்கலமும், வேறு வேறு கூறின
ராகலின், அது பின்னதற்கும், எடுத்துக்காட்டுக்களாத லறிக.

நூலுரைகளை யொற்றுமை நயத்தானெனநெனவும் வேறுறுமைநயத்தான
வேறெனவுங்கொண் டவ்வாறு செயதலின், அவ்விருகொளகைகளும் வழக்கென வான
ரோர் போற்றிக் கோடற் கேற்பனவாத லுணாக.

இனித் தருக்கசங்கிரகமும் அதனுரையும் தென்மொழியாற கூறப்புகுந்த வாசி
ரியர் சிவஞானயோகிகள், இங்ஙன மாசிரியனமா ரொன்றற்சொன்று மாறுபாடாகக்
கொண்ட இரண்டு கொள்கைகளுள், ஒருதலைதணிதலானே முனையதனையே சம
மதமாகத் தழீஇ, “மன்றவாணனை மனத்திடை நிதுவிவண் நிறைசை - வென்றோநமச்
சிவாயுமெய்க் குரவனை வணங்கி - எனறனைப்பொருட மிளையவர்க் கினிதுணா வுதிப்பத -
தென்றறிழ்ச்சொலாற் செயப்படுந் தருக்கசங் கிரகம்” எனனுஞ் செய்யுளான மகசல
காந்தித் தச் செய்தருளினா ரென்பது.

அற்றேல், அக்கொளகை தழீஇ யங்ஙனஞ் செயவாராயினார்க்கு, “மலைமகன்
மணந்த” என்னும் பிறசெய்யுள் ஆண்டுச் செயாதொழிதல் வேண்டுமாலெனின்,-- அறி
யாத் கடாயினாய். அவ்வாசிரியர், “மொழிபெயர்த்ததாபட யாதத்” லெனனும் யாப
பினானே அன்னம்பட்டர் வடமொழிக்க ணியறறிய தருக்கசங்கிரக நூலினையும், அதனு
ரையினையும் தென்மொழியான் மொழிபெயர்த்ததாபட யாத் தங்ஙனந் தருக்கநூல்
செய்தருளுவாராயினமையின், அவ்வடநூலாசிரியா கொள்கை யதுவென்று காட்டிய
அப்பிறசெய்யுட் செய்தருளினர். ஆகலின், அது குற்றமாகா தென்க.

அற்றேல், அவ்வாறு காட்டலவேண்டி அப பிறசெய்யுண் மொழிபெயர்தச்
செய்தார் கதனை மங்கலமொழி முதலாகச்செய்தலே முறையாமனி “மலைமகன்”
அமங்கலம்பட முதறதீர்த்தலைப்பெய்த அவ்வாறு செயதன முறைமையாகாதாம்
பிறவேனின்,--அற்றன்று; முன்னக் கொள்கையேதமுவி “மன்றவாணனை” என நூல்
உரை இரண்டும் இனிது முடிபுபோக மங்கலச்செய்யுண் முதறகட்செய்தருளினாரா
கலின், பின்னைச் செய்யுளுமங்கலமாகச் செய்திடின, தாந்தழீஇய வகொளகைக்கு
மாறுமென்று கண்டு, அங்ஙன மங்கலம்படச் செய்யாராய “மலைமகன்” எனத் தொகை
யார் பொருள் பலவாய் அமங்கலம்பட, அவ்வாறு செய்தருளுவா ராயினமையி னென்க.

அஃதேல், அவ்வாசிரியாக்கதுவே கருத்தாமாறு ஏற்றற் பெற்றிறெனபாரைப்,
பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார்க் கது கருத்தாமா நெற்றற் பெற்றிறென்று கடாவி
ஈறுக்க. பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார் நூனமுக மங்கலச்செய்யுளே யிய
தழீஇ யுரைமுக மங்கலச்செய்யுள் வேறு செய்யபாமையின், அவ்வருத்தாபத்தியான் அவ
தீக்கது கருத்தால் பெற்றருமெனின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் நூனமங்கல “மன
நவாணனை” மீயனமங்கலம்படச்செய்த உரைமங்கல “மலைமக” என்னத்தொகையா
பொருள்வாய், அமங்கலம்படச்செய்தலின், அவ்வருத்தாபத்தியானே யாரும் அவ்
வாசிரியர்க் கது கருத்தால் பெற்றருமென்க.

இனி: “குடாகாயம் வ-நூன் முடி” என்றும், அதனை “குடவாகாயம்-குடாகாயமென மீதியிறுது, குடா ஆமல - குளாமபென மீதியிறுப்பால்” எனச் சிவஞானப்பாதச் சிபுறையிற சிவஞானமுனிவா உரைத்த தேலாது” என்றும், கூறினாரு முளராலோவெனின, — “குடம்” என்பது தமிழியற்சொல்லாகலின், அதனைப் புன்னு மாகாயம் தீக்கசுந் பெறுதல் சாலாதென்பார், சிவஞானயோகிகள் “குடவாகாயம் - குடாகாயமென மீதியிறுது” என்றரைத்தா ராகலால், அதை சாலாமையான் டையதென மறுக்க. குடந் தமிழியற்சொல்லாதல், “குடநதமபட்டி,” “குடகத்தி” “குடமுழா” என்றறொடக்கத்தாற் பயின்று வருந் தமிழ் வழக்குரைகளா னநிக. இன்னும், குடம், தமிழியற்சொல்லென்பது, “குடநதமபட்டி” எனவருந் திருமுரு

காற்றுப்படைத்தொடர்க்கு— “வழிபடு” என வார, “வணக்கப்பட டெனதும் உரைப்பா” என்றும், “சூடவென்பது சடவென்பதுபோல வளைவணாததலதோ ருரிச் சொல்லாகலின் அருளடியிற பிறந்த பெயருமாம்” எனவார, நச்சினாகுகினிய ருரை கூறிதலானு மறிச.

வடமொழி அமரநிகண்டின் ஆராரலார ‘சூடா’ வடசொல்லாகுகொண டோ ததலின், அது வடவியறசொல்லுமாய். ஆயிதும், கூலிசாணந்த தம்மிற்போஸப பெரு வரலிறாராது அருகி வழங்குதலானும், வடநூலார ‘கடாகாசம்’ ‘மடாகாசம்’ என ருமங்குவதனறிக, ‘சூடாகாசம்’ என பாண்டிபு வழக காமையானும், அதனை வடசொல் லென வைத்து முடிபு கூறாது, தமிழ்சசொல்லென வைத்து அவ்வாறு மருத முடிபு கூறினார் ஆசிரியர் சிவஞானியோகிள்ளெ றணாச ருடம பொதுவெழுத்தானாய் சொல்லாதலின், இருமொழிககண்ணும் அந்நுனம் வெவ்வேறு பொருள் குறிக்கு மொழி யாதத சேறகுமாறு அறிச.

அறநே லந்தகருணமாக, ஆசிரியர் சிவஞானியோகிள்ள “சூடாகாசம்” வட னுன முடிபுமாம் எனக் கூறாததெனையோவெனின்— “சூடாகாசம் வடநூல் முடி பெனக் கோடறு மொன்று” எனச சிவஞானியோகியுடைய துலாநதா ராகலின், அது கடாவனதென ரொழிச

இலக்கணமாபியன் முறழிறறு

இலக்கிய மரபியல்.

சமீதிலக்கியம்- திருமுறையிலக்கியம், சந்தலிலக்கியம், காவியவிலக்கியம், புரா ணவிலக்கியம், இதிகாசவிலக்கியம், பல்வகைப்பிரபந்தவிலக்கியமெனப் பலதிறப்படும

வேதத்தையோரப்பாடல், முதுநாளைமுத குருகு, களரியாவிறையெறி, பொ டசுத்தததலைசெங்க விலக்கியமானும், சலி, குருச, வெண்டாளி, வியாழமாலையகவ லெனறித் சொடசுக் கிடைசசுங்கவிலக்கியநாளு, இரத்தனவாரலான, அவற்றின்வரலா றறிந்து கூறும் நிலை. கூடசசங்கவிலக்கியநாளை மெகாரொனக் காணுறு, குதுந ஷோனக் காணுறு, ரதறினை காணுறு, ஐங்குறு தூறு, பற் றுப்பத, நூறமடபபகலி, எழுதுபபரிபாடல், கூதது, வரி, பேரிநச, சிறுநிலசயெனறி, பொடசுத்தன. இவறு மூட்சில இறந்தன, பல நிலவுகின்றன. இவையம் இன்னொருன்னையுமான கண்டசசங்க விலக்கிய வரலாறு திருமுறைவிலக்கியங்களின் பின்னாச பிறகு கூறுதும்.

திருமுறைவிலக்கியம்.

திருமுறையோத்தின் முறைவைப்பு.

திருமுறைவிலக்கியங்களை சங்கநூன்று அவதரித்தலபற்றியும், அவையெல்லாம் திரு வுருளோத்துக்களாத திறப்புப்பற்றியும், அவற்றின் வரலாறு முதற்கட்டந்த சொல்லு தும். திருமுறைவிலக்கியங்களை பன்னிரண்டு திருமுறைகளாகவகுக்கப்பட்டன. ஆளுடைய பின்னையார அருளிச்செய்த தேவாரவோதது முதன்முன்றுதிருமுறைகளாம். திருநாவு க்கரசர் அருளிச்செய்த தேவாரவோதது பின்முன்று திருமுறைகளாம். மும்பியாருரார் அருளிச்செய்த தேவாரவோதது அதன்பின் னோ திருமுறையாம். இவ்வாறருனே தேவாரவோத்துக்கள் ஏழு திருமுறைகளாயின வென்பது. வாதலூழிகள் அருளிச்செ

பத திருவாசகவோத்தர திருக்கோவையும், எட்டாத்திருமுனையாய். திருமாளிசைத் தேவா முதுவிப வொன்பதினமரும் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவுப், தவருட சேந்த னா அருளிச்செய்த திருப்பல்லாணம், ஒன்பதாத்திருமுனையாய். திருமூலாயனா அருளிச்செய்த திருமந்திரம் பததாரத்திருமுனையாய். திருவாஸ்தவையுடைய சிவபிரானு முலாயினா அருளிச்செய்த திருமுப்பாக்காமுதற் திருநாவுக்கரசு தேவா திருவேகா தசமாவே, ஸ்ரீராம நாற்பது பிரபந்தங்களும் பதனொராத்திருமுனையாய் அருண்மொழி கவேவா அருளிச்செய்த திருநொண்டிப் பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாம் திரு முனையாய்.

தேவாரந் திருவாசாரத் திருநாற் றாவது திருவிடைபாடத் திருப்பல்லாணந் திருநாற்
 திரந் திருமுட்பாபாசாமுதலிய நற்பாளை யிப்பாற்றுகின்ற மிலைத் தமநம் அடியதவ
 சேசநாதர், மயாசாருமான் வேண்டிக் கருநா வரபூர நப்பிபாண்டாநம்பி பதி
 நெரு திருமுறைநாக்க அந்நாந் வயிற் றுநாந் இனி தேவாரத் திருமுறைக்கேழ்
 ருமபண்ணைவைவு, திருநெல்லைநாந் துடாந் மாநிம பெணைக்கொரு, தியாஷ் அபா
 குலசேசநாதேமுதலர்சன் சாலத்தாந் வயிற் றுக்கப்பட்டு இவ்வாந்நெல்லைத் திரு
 முறைந் புரிந்நாந் துடாந் அமுதமொடு தேவாரநாந் செய்து தருத்தொன்
 டா புரிந்நாந் தின்பபண்ணிந்நாந் திருமுறைநாந் அந்நாந் துடாந் அபெருமா நுனை
 யால் அன்துநா அயன்காலத்த வயிற் றுநாந் துடாந் துடாந் துடாந் துடாந் புரிந்நா
 வரலாறுந் துடாந்.

அவ்வாய்வு மையத்தின் மூலமாக வந்த பின்பு, திருவாரூர் நெய்தல் அணை முகம் பின்புறமுதான் காலத்தாலும், கட்டப்பட்டுவந்திருக்கிறது. அது அவ்வாறு வந்திருக்கிறது என்பதற்கான முறை மாற்றம் காலத்தாலும், அவ்வாறு வந்திருக்கிறது. வார்ப்புறுத்தி இருக்கிறது என்பதை மென்மையாகப் பார்த்துக்கொள்ளுமாறு அறிவித்துள்ளேன். காலத்தால் வந்திருக்கிறது என்பதை அறிவித்துள்ளேன். முகம் பின்புறமுதான் முறை மாற்றம் நடைபெறுகின்றதா என்பதை அது இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளுமாறு அறிவித்துள்ளேன். “நிலைமைக்குத் தகுந்தவாறு” என்று வார்ப்புறுத்தி இருக்கிறது என்பதை அறிவித்துள்ளேன்.

தெவ்வார வேபாத்தலாற் று திருமாய்சு வேபாத்தலாளுஞ் சீராமச்சந்திரன் சரித்திரப் பிரயோகமும் அவரது முன்னுள் கில புராண சரித்திரப்பிப் பாகமும அவ்முருடபின் னுள்ள பரதகாலத்து மண்ணா முழலியேவர் சரித்திரப்பிற் றோசுமும், காணப்படுதலாழும், அவற்றுள் இச்சில்கால சரித்திரப் பிரயோகம் மாதும் வரக்காணுமைபாழும், அவ்வ தாங் கலியுகத்தின் முற்பொழுத்க் அஃ, சரித்திரன் ஸொன்பது தெளிவித்தறாணிபடப்டும். இஹி அநாரிய பாண்ட நூல் உழிபபபட சிலா, தெனையிழக்கால் வரலாற்றினைத் தமிழா சரியா நூலுரை பற்றி முறையாறொள்ளாழ, பிரதிக்ஷாழ, ஆளுமைய பின்னையா முதலிய வுண்மை நாயன்மார், Christ பிறந்தபின் னவ்விசிதய்ரென்று தம்கரு வேண்டியவாறு கூறுவா. Christ இக்கலியுகத்தின் முடியிற் றொருநாற்ற ணமுன்பிற ழெனறிஞ்ஞென்ப தநாரிய பாண்ட நூல்களா ளினி தறிபபபடுதலாழும், “கடைச்சங்கு மிரீஇய பாண்டியா முடத்துருமாறன் முதலர் உகைப்பெருவுழி யீராக நாரபதொன்பதன்மா” எனறும், “கடைச்சங்கு மூயிரத்தெண்ணுறநாற்பபற்றி யியாண்டு நிலிற்று” எனறும், சீசோலா நாவின் மேலோரான் கடைச்சங்குத் தலைமைய புலவரான சசிரேஸர் கலாநிதனுரை முந்தத்க் கூறுவாராழ, “கடைச்சங் மேய்க்கி

அதறிதலெஃசாடி; திருவாரி லுரடிகள் அரிமாதனை வழுத்க் சலமசதராய அவ
னைத்தெயவ்வாறதலால ஆட்கொண்டருளிமி சமயாசாரிய ரென்பது உய ஆளுடைய பிள்ளை
யார முடசதிருமாறனைஃ கூனிமி; துச சமணமட திராததயயக கொண்டருளிமி சமயா
சாரிய ரென்பது உம, புராண தூக்களா னி திப்பபி:லினை, திருவாசகத்தனையு* தருசுகா
வையினை யுந டெவார டேவாததகளுக்க முன வைத டிசா ததலே முனமடயவெனின, —
அதவே காலமபதறிய முறதயயியினா, திருநாரச்சாபயார உணவாரநாடனபாசனா
டலமுத வவராய முகவன பிழையாசலாகுத டெபால நாறதிருள முகண்ணுநக கதறி
பது முதலிய வுறப்பிறறுய முத்த, ராழினடாதக டினை தனையிறதக உம டெபா நாம
வரவகாட்டி முனனினற டிலையி: அது தனைரு உச தியாகிய உமட டெபா டிராட
டியவக டிராணி திருமுலைபாலரு முதுடொன வளவ டெபா டிங்கட வுனந் டுனசம
பந்தராய ஆளுடைய பிள்ளை டெபா டினை வதிக்ககசமட திருந திப டெபா டினை
யெயதய சமயாசாரிய ராசலான, ராபி டிராண்டா டிபிடிவாரருளச்செயா டி, வார தரு
வேததனை மறநை திருமுற டெபா டி டிராண்டா டெபா டி டிராண்டா டெபா டி டிராண்டா
திருமுற வகுப்புச் செயதருளவாரயித மெனது

இனி வாதீசா வனநெண்டா திருவெரத ச்சன், ஆகாஸைப் பிழைமாரா திருவிவா த்தப்போலு மியலு மிசையு முண்டையவாயு, தேவா ப மெண்டை மனமா லின், அவை தமமை மறமவா திருமுறைகளுக்கூடப் பிறிது முறைகளாக்கக் கொண்டவ்வாறு வகுத் தருளிச், சமயாசாரியா திருவாகாசகித் த்மிழ் தேவத மாக, ஹே பனமயாற திருவாகாசக் திருகோலையகளை ஆவறின் பிணமுறையாசநெண் அ்வவாறு வகுத்த ருளினார். திருநிசைப்பாச திருப்பல்லாண்டெனது பேரூதச்சுள வேதப்பொருண் பளி ந்து ஒதறதூயி லிசைப்பமைசுயமுண்டையவாய் அருளின, தொப்புண்டயுதுவழி மறி, அவை தமமை ஆவறின் பிண நெண்டபாந திருமுறையாகக் கொண்டவ்வாறு வகுத்தருளினார். திருமஹிரம வேதப்பொருண் விராய வேத வேதாநநக் ஸெயியான் சிவாசம நாநமாநப் பொருண் மலிந்நு நிறபதொன்றதலின், அங்னை அவறதின் பி. லுக்கொண்டபதநாந திரு முறையென தவ்வாறு வகுத்தருளினார். திருமுகப்பாசர முத்தவ்யநாநதப் பிரபந்தங்களும், தெய்வத் திருவருள் ஸ்கந்தந் கிஸ்ததத உண்மைநாயனமார் திருவாகுச்சுக்களாய் அருட்பா வேத த்லக்கண் முறுதலின், அவை தமமை அதன் பிணனுகக்கொண்டு பதினெரந் திரு முறை பென தவ்வாறு வகுத்தருளினார் மறுத்துத் திருமுகப்பாசரம ஆலவாயிலவ்விசைக்க கட்டவாரானவிறையனா திருவாகாசக்லின், அங்னைத் திருமுறைக்கெல்லா முதலாகக் கொண்டு வகுத்தலே முறையாபமிறவெனின்—ஆர்த்தபெறநித் தத்யியும, பாணப் த்ம சென்னு மண்பாக செனிலவந் அவா வேண்டமுறு அருளுத்தப்பொருட்கு கட்டளை செயத் தேவர் திருமுகப்பாசரமாய் முழு நூற்றாண்மையெய்யாடையின், அங்னை அவவ்யல்புண்டை. பிரபந்தக்கள்ளா டொன்றெனக் கொண்டவறதின் முத்தகட்டை தவ்வாறு வகுத்தருளியு

“ஆளுடையபிள்ளையாரும் வாசேசுரம் தம்மு னருட்புலமை நட்புடையராய் வவதிகைச்வத் திருநெறி வளாத தருளினு ரெனது அருண்மொழித்தேவா முதலியோராத்ருத்தொண்டர் புராண முதலியவற்றில் அவர் சரித்திரம் பரவியருளுதலின், அசமயாசாரிய நிருவாரும் ஓர் காலத்து விளங்கியருளிடுந் ரெனபது ஓதாமே விளங்கும் இனி நம்பியாரூரார் “பெய்யடிமை யிலலாத புலவாகு மடியேன்” எனது தருத்தொண்டத் தொகையுட் சேவித்தலின், அவர்தான் “தரணியிற பொய்மமை யிலாததமிழ்ச் சங்க மதிக்கிலா - பரணாக கீரா முதலாத பொன்பது பலபுலவோ - ரருணைமத் கீபுர திருவால வாயரன் சேவடிக்க - பொருளமைத் தின்பக கவிபல பாடும் புலவாகன” என்னு நம்பியாண்டார் நம்பி திருவரதாதியினுனை மதறைக கடைச்சங்கப்புலவ ரெனபது வெளிப்படுத்தலின், அந்நம்பியாரூராராக கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைளுனது அவதரித்து வைதிகசைவம் வளாத தருளிய சமயாசாரிய ரெனபதும, “கம்பிரானருளினுலெவத்தினிமிகாரப்பெற்று - நம்பியாரூரரெனநேராமருஞ்சாற்றிதிக் - வைமபடைச்சதங்கைசாததிடணிபணிச்சுட்டிச்சாததிச் - செம்பொண்ணரையி நமினை செருவிறதெருருந்நாள்” “நரசிங்கமுனைபரெனனுநாமாழரசாகனதி - பரவருகக்கூடப்பயந்தவாதமபாறசெனது - விரவியநண்பினுலேவெண்புகாபெறுதத்கு - னரசினாகுமாரதேற்பவனபிணைமகனமைகொண்டார்” எனது திருச்சொண்டாபுராணத்துள் அருண்மொழித்தேவா கதிபருளுதலின், அவர் கால நகிராடரசு புரந்தருளிய நரசிங்கமுனைவர் காலமெனபதும, தெள்ளிதிற பெறப்படு மெனபது

மதறாக கடைச்சங்கப் புலவர் தமிழாட்டு மூவேந்தர் முதலியோரையும் பாடினாராக, அவர் தம்மை நம்பியாரூரார் “பெய்யடிமை யிலலாத புலவர்” எனதும, நம்பியாண்டார்நம்பி “அருணைம கீபுர திருவால வாயரன் சேவடிக்க - பொருளமைத் தின்பக கவிபல பாடும் புலவாகன” எனதும, அருண்மொழித்தேவா “செய்யுண்கீழ் சொற்றெளிவுஞ் செய்வியதூல பலநோக்கு - மெய்யுணாவின் பயனிதுவே யெனது துணிகது விளங்கியோளிர் - மையணியுங் கண்டததார மலரடிக்கை யாளாரார் - பொய்யடிமை யிலலாத புலவரெனப் புலமிக்கார்” “பொற்புமைத வரவாரும் புரிசடையார் தமையல்லாத - சொற்பதங்கள் வாயத்தவாத தொண்டநெறி தலைநிறை - பெற்றியினினை மெய்யடிமை யுடையராம் பெரும்புலவர்” எனதும, போற்றுதல, பொருந்தாதா லெனின், —அபமூவேந்தர் முதலாயினார் மையணியுங் கண்டத் துறையுரை மலரடிப்பததி வழிபாடு தலைநிறை செய்கொணையும வரையா வீசையும விண்ணுமண்ணும போற்ற நண்ணிய பெரியாரால் பற்றிக் கடைச்சங்கப்புலவர் அவரையும் பாடினார். அப்பாட்டெல்லாம் அறம் பொருளியைம விடென்னு முறுதப் பொருணுகின் திறனும் விளக்கித் தமிழுலகிற மதத்யே பவவா நிற்கும் ஆகலின், அவர் தம்மை நம்பியாரூரார் முதலியோர் அவ்வாறு போற்றியது பொருத்த முடைத்தையர் மெனக.

சமயாசாரியர் சொற்பநிருபணம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலவ னங்கன திராதாரத்தார் சிவஞானமருள்பெற்றாரென்பது, “அந்நிலையிற திருத்தோணி கீழ்நிருந்தா ரருளோககான - முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவாக் கருளபுரிவான் - பொன்மலையல விபுதாமும

பொருந்விடம லெழுந்தருளிச் சென்னியிளம் பிறைதிகழச் செழும்பொய்கை
மருங்குணைநாா” “திருமறைநூல் வேதியாக்குந் தேவியாக்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகு
வார நினைதோதான் நம்பெருமைக் சமல்பேணு - மொருநெறியில் வருளுவனு கொடுப்
பதனுக் குடனிருந்த - வருமறையா னுடையவளை யளித்தருள வருள செயவாரா” “அழுதி
கூற பிரளையார தமைநோக்கி யருட்கருணை - யெழுதினந் திருவுள்ளந் திறையவாரா
மெவவுலகா - தொழுகின்ற மலைக்கொழிபைப் பார்த்தருளித் துணைமுலைகள் - பொழி
த்த பாலுச்சில் பொன்வளையா ஈரட்டுசென்” ஆணமு முல்கேழு மீனறருளி யனைத்
தினுகூறு - காரணமாய வளம்பெருகு புனைந்து வடிவான - மீரிணங்கு சிவபெரு
மானருளுகூளு செனநனைந்து - வாரிணங்கு திருமுலைபாள் வளவாதுக கறந்தருளி
“எண்ணிய சிவஞானந் தின்னமுதலு குழைத்தருளி - புண்ணுமி லெனலுட லுமை
யமமை யெகிரோங்குகு - சண்டலாரீர் துடைத்தருளி” கையிற்பொற் கண்ணமளித்
தண்ணலைபங் கழுகைத்தீர்த்துணை ரருளபுரிந்தாரா” “யாவாக்குந் தருகத்தா யெனு
மவரிப் படியளித்தா - ராவதரு லாளுடைய பிளையா ராய்கில் - தேவர்க்கு முனிவாக்குந்
தெரிவரிய பொருளாருந் - தாவிற்றித் திருஞான சம்பந்த ராயினா” “சிவனடிய யடை
விக் துந் திருப்பெருகு சிவஞானம் - பவமபுனை யறாறதும் பாங்குனி லோங் கியஞான
முவமையிலாக் கலைஞான முணாவரிய பொய்ஞானம் - தாமுதல்வா சம்பந்தா தாழுணா
ரதா நற்கிலையில்” என வருந் திருத்தொண்டி புராணத் திருப்பாட்டுக்களா னறிக.

“முண்ணிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவாக் கருள புரிவான்” எனறருளிச்
செய்தவன், பிரளையாருமமையிற் சிவஞானப் பெற்றிறக்கேதுவாகும் அருந்தவ முயன்று
வைத்தலை குறிக்கப்படும் பட்டிய, “தவமுதல்வா சம்பந்த” ரெனதுடம்பொடு புண
ரத்தருளிச் செயத்து மறத்தறகு ஞாபகமாயிற்று.

“திருமறைநூல் வேதியாக்குந் தேவியாக்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகுவர நினை
தோ” எனறநூலை, “மனைதறத் தின்னமுது மகப்பெறுவான்” விருமயிப் “பரசமய
நிராகரித்த நீருங்கி” வைத்தக சைவம் வளாக் கருகரிப் “புனைமணிப்பூண் காசலனைப்”
பெறுத்தபொருட், அவரு முமையிற தவமுதந்தா ரெனபதூஉம், வேணடியார்
வேணமுற்றே யருளும் பரந் கருணைத்தகடங்கடலான சிவபிரான ஆனடு அவாக்கவவர
நோங்கருளினு ரெனபதூஉம் பெறப்பட்டன. இனி அவா அருகிலேவே தலைகிடாக
இமமையி லின்னிலை நின்று “பெருத்தெழுமன பாற பெரிய நாசரியா ருடன்புதவிச் -
திருத்தோணி வீர்திருந்தா தேவமுத்தே வழிபட்டிக் - கருத்தமுடிந்தப பராயினு”
ரெனதும், அவ்வனம் பராய்ச செல்கென்றுழிக் “காதலியா மணிவயிறிற் - னுருத்
பெரிய வரும்பெரும்பே துலகூயய வுளதாயிற நெனதும், “ஆளுடையா னுடன்
நேணி யமநாப்பிரா னருளப்பொற்றி - மூளுமகிழ்ச் சியிறறங்குண முகனமறைநூன்
முறைசசடங்கு - லாளுடைய வீரைந் தங்குகளினு நலஞ்சிறப்பக் - கேனிருடன் செயல்
புரிந்து பேரினபங் கிளாவுறறு” ரெனதும், அங்ஙனங் கிளாவுறு நாளில், “அருத்
கனமுத்த கோணைத்து மழகியவுச் சங்குளிலே - பெருக்கவலி யுடனிறப்ப பெருகிய
நல லோரைபெழத் - திருக்களரு மாற்றைநாட டிசை விளங்கப் பரசமயத் - தருக்கொழி
யச் சைவமுதல் வைத்தமுந் தழைத்தோங்கு” . . . . “அவம்பெருக்
கும் புலறிவி ன்மண முதலாம் பரசமயப் - பவம்பெருக்கும் புரைநெற்கள் பாழபட
கல் லாழிதொறுந் - தவம்பெருக்குஞ் சண்டையிலே தாவிலசரா சரங்கொலாஞ் - சிவம்

பெருஞ்சூழ் பிள்ளையார் சிவவதாரஞ்செய்கா” ரென்றும், உணர்ச்சு, ஒ—செரிநிலை, “திரு, கொண்முண்ணியே” “பெருகு வரநிலைதோ” யாதலோக்கி பெனது பெரிதற கண் வருதலின்.

“உணமாபிரம எண்ணரிப சிவஞ னரச தின்னமுசநா னாழா முளி எஞ்” ரோக குஞ் ண்மலா ரீது டுடாடா முளிந ள்மீத டொற ணிணை ளளி து. மதி. உண ணை டுடாடா அங் ணை அங்கு அண்ணலை உருமா தோக தருளபுரிநரா ரெனப பொருநரிபை பிற சேறபக் கொண்கு கூட்டி ள்னை முடிவு செய்க.

“யாவர்களுந் தநகைசுர யெணமவ ரிப்படி யளித்தா” ரெனறது—சுலா ராசிய சிவபுரா லிருந்தா பகவதாரா மாதவதாரின் அரா உணை பூண ளாது லராயத சிருவவதாரஞ் செய்த பிள்ளையாருக்குச் சகலாருரிய பட்டா யாரான ிப் பிரதாரா லாக்சரிப முண்ணிலையால் அகவனரு சிவஞான மலா துருளுட சாலபாமோ ளென றாருகி தப, பிள்ளையா ரவமு ளனமை நோக்கி அலா வறு அளிப்பருவலி, அது சாலப்பாமெனறு விடுத்தவாருயிறறு. அண்ணை யயாசுரு மடங்க யாவைக்கு மென்றாசுர ராயினா, தசதுவ ஞானமெய் தசாப பரிபக் குலம் உயர்க்கைக் கண்ணதாந் டோக்கு பெனச. இப்படியளிசுகா ரெனப றசு - அப்ப டியில அளித்ததருசரிப ப்ேறதினை இடபடியில அளிச்சருளினா ரெனறு பெருகு கூறுதலு மொன்று ஆவ னு லாருடைய யி ளையாராய திருஞாந சம ரதராயிடு ரெனறு - அகவனாந் திருமுலைப்பா லுண்டையின் ஆளுடைய பிள்ளையாராயத் திருஞாந சம ராயினா ரெனப ததில தவாருட “செயறகைப பொருளை யாச்சமொ டுடால்” ஆக ள் தானே காரண முசற்றி” எனபவா லின, ஆதலின லாளுடைய பி ளையாராய சிருஞாநசமபந்த ராயினா ரென றவனனா காரணமுதற் கிளந்த ஆரகநயை டே தோதினரெனக பரஞாந சதக் பி ளையாா அதிலினக ணிபறசையா லு ள் ராயினா, அநநிலையில அபிவிருஞ்சுக் முறு ளின, ஆக்கப்பொருளாக உபசரிச்சே, பட்டா ன ஆளுடைய பி ளையா ரெனபத — ஆரபபரிசு லுண்டைய பி ளையாரெனறு வி ரிகசப பரிம. ஆரபபரிசுல—பண்ணபப்டநிலை விண்ணொழியமாறு பரஞான டாந ஓற துணை செயயப்பரிசுல. இவவா தவிச ஞான ஓறதுணைமபரிசு பி ளையாா பரமசிவனுக் குரிய முதறதிவுத் தொழி லோடு சிவானந்தந் தமதெனச கொண்கு அனுபவிக் குஞ் சுதந்தர மகனாை ஆண்கிறா ரெனபது “ஆண்டவரசு” முகலிட வாகப போருங் கதிலுழங்கிறபம் இவ்வு பொருளாகக் கொனக பரமசிவின் சகச்சுவாயி யாய் விளங் ததலின், அகருமா ராவாமியோகு இப்பி ளையாராக்கு வேறுபடுகு தெரிப பா” “ஆளுடைய பி ளையா” எனறு அகவனம பிறித்தினையு ரீசும விசேடண மங் ததோத்யருளினா ரெனபது. கந்தசுவாயி பரமசிவின் யெனபது, “நச்சையவ னுடலான ம லையா யினனகா - ணுசிலாவவ னறுமுகத் தனணமயா லறிசீ - பேசிலாகு பரஞெந் பேதக லைலன-தேசலாவகன மணியிடக கதிராரு த்றாமிடோல்” எனவா, “அருவமா யுருவ மாக யானுத்யாயப பலவா யொனருயப்-பிரமமாய ரிசுற தோ த்ரப் பிழமபட்டா ர்மேனி யாகிக - கருணைகா முகங்க ளாதுங் கரங்களைபன னிரணங்கு கொண்டே - யொருதரு முருகனவந்தரு குதித்தன லுலக முய்ய” எனவா, “காலையாக் கால மனதிக் சருமமாயக் கரும மனதிக் - கோலமாயக் கோல ள் திக் குணங்களாயக் குணங்க் எனறி - ஞாலமாய ஞால மன்தி - யானுத்யாய நககட் கெல்லா - மூலசா ரண மாய் கிண்டோன் ஸூகிரு முகக்கொண் டிறாண்” எனவா, “மானிடத்தலில் விவாகுகின்ற

புட்களின் மறப்பு—மூலெடுக்குதல யாக்கையிற பிறந்தனோ சொபட ிதீ தீனைசலை பரகு
சுடா நெறியந தலத்திற - மூலுக்குதனை பனையுருங் சுடா தீவார ிலைவன” || ‘தனனு
ருபகு - மொருமகன்” என்றறெடுக்கதான யருங் கத்தபுராண் வசனங்களா னதிக்.
சோமஸகந்தமூர்த்தியிற சூரமரசுவாமி பொன்னுயரிலுவுசலின், தன்னுருவாகு மொரு
ம்க னென்ற. . சோமஸகந்தமூர்த்தி அபன ம ி லுருக்கிச்சுடவு னென்று மூவனர
யுந் தீதாமறுய்க்கு முத்தொழிவினு தி மச்சுதி” திரிப முடா கட்டவுபாண பரமசிவனை
பத, தீவாதாமயக ிரான ிறகு மொபப முடி மத் தணியாஸிவ, அம முதலவட்டுமொன
பன கத்தசுவாமி அப பரமசிவனின் தீவரகாத பர மொரு னெனபனமும், அயயிரு
முதலுறகு மொபப முடி மத் தணியாஸிவனை தீவாசுருமெனக்

பெரிபுராணம் இவ்வாறும் பிறனோர் கவனம் ஈர்ப்பவர்க்கு தரிசன தல முதலவராக
அவதரிசு மச்சுவருந் மெய்சி வைஞ்சு சைவபரமபதிக் சிருமண உத மசுடபரஞ்சோதி
யிற தீபாதநிலை முடிசைவழிபுட்பொன்றிப பரமசிவ சைவசைவ லைகூடினாரெனும்,
அரணியாசப துணைவராக அகிலாதிமொனபவாதிதாசுவாச திலா யுறையாற கூடியலின்,
இவ்விருவகாச வுரதீபாதி மாறு கொ பரம கருமொனடை புராணமும், பிஞ்ஞ
யிய பிள்ளையாறைய சிவ குமார பெரு கூறிய வசனங் கூடப் பொருள தீவா
லுர முறைபாமெனச இயங் கமாதலின், “கருபிற பு பெய்தானம் யுன டுடா சமணம்”
“ ஏறிலாத் திருஞானசாயபர” “ சமருநிலையிலுமடாபி ருச பாலசைவ கதரநாபி
னதனை மயாந் தீருகமிக்கருவருவானக ” என்பனவற்றிற் ச - தீவிடபிறப்பொன த
மொதாற மயுனடயா தமணம் பொரும, திருப்பெருமணச சிவபுரஞ்சோதியிற தீபாத
நிலை முடிசைவழிபுட்பொன்றிப பரமசிவ திருவுடை மரணின் ஏறோடுபொல
இறுசலிலலாக ஞானசாயபர லெனமும், பரமப பிறிதலாதலும், பரமப கரு
மபு கருமதி சங்கநநிருவருணநி கபா பத்சி வுரதீபாதி பரமபயாபாய சா
ணதரான இப்புணணிப பூநியிற தீவாசக தருவருவா னயுறியிற பி லைபா
ரெனமும், இவ்வாறு அயிரோ ப பொருள கொளக் கருசைவசுதரகாசினதனைமயா
னெனப பினவருவின், பாசாமருநிலை ரென நருவாச செடபா ஆலகி மறம, “மற
துபபநறனைசுகனி” “ மறமருநை பதநிலை கன டாய” என்புதிபிப்பொல பிறிதென
னு மொருடாப பினத சங்கரதாசையெனபுதி, பாசகாவது ஏழாவது பொருள
பவ வர் இவ் சைவசுதரபிபா லுபாருணாக, “இனிப பிறவாணம் செயதான”
“தற்குமுளசெல்லபடாயதுருத்தியாயதருந் தி மருதமுமரிலைவெனனைமயலசெட
திமமணணினமே - பிறகுமறுகா டிஞுபபிண்பபிமுடமபுவி - டிறகுமுமறுகா
டிஞுபபிமுடமபுவிருகெனனைபே” என யரும ஆருநடையின் னையா திருவாகுக்குக்கார
றுமியபுநிறக்கவயா செம்பொருளாத றெளி. “பத்யானுண முனிவன்” என்றது-
தலைவனான ஞானசமயந முனிவ னெனவாற்ற யாக்கின், ஸ்ரீமத்திருநி முரணுமை
யதிக, தலைம - திவஞானபாலடிசல் உடம்பொன வளவததுட லுணைருவிய தவ
மேம்பாதி. மறறு யாக்கி வனறெனடை வாததரகாசுந் மிநீராரண சமயாசாரிப
ரெனபத, அவா சரித்தரங் கூடம புராணங்களும், “தொடைவெனபிற சுவயாரா
தொலவினைக்குதியிலிழைது - பிண்டம்மசமநனைசுதுபொவதீதாராயதிபுகமாணென”
“பெறமலுமபிறத்தீதீனினிபிறயாததனைமயவதீதாதினென” “பரணடபிறப்பொனதின்வ
யிரணடினமயகத்துத - கருணைகூடம்” என்றறெடுக்கதான - மரு மயா திருவாகுக்
கொட மதிற.

‘புரமெரிதரா திருமகனா’ ‘செய்யமேறியா திருமகனா’ ‘இறைவா திருமையா’ ‘சேவிறிகிற்றந்தவா மைந்தரான திருஞானசம்பந்தா’ ‘நாமமுலை யினதாயவாபா விமையப்பாணை திருமுலைப்பா - ‘நீறசமுபய வுண்டவாநாந் திருமாமகனா ராதிவி - னுற - காசுவாசியுடனபெற்றா னைத்தொண்டாகு மடிமையினால் - வாசிபிலலாக் காசுபடி பெறுவந்தார வாசிசா’ என்றறெட்டக்கதான ஆண்டாண்டிப் பெரிட புராண் ; தருணமொழித்தேவா பிள்ளையாரைச் சிவகுமாரரெனக் கூறிய வெல்லாக் திருத்தோண் னீறநிருத்த சிவபிரான நிருவருளாத பெரிய நாயகியா திருமுலைப்பான னுறவுவடிச்சு ண்டடியருள வுண்டு ஆளுடையபிள்ளையா நான்மை பற்றியேயா’ என்பன, அவை மேல தனேறி மாறுபடா வெண்பது தெற்றென வுண்டதென்கொள்ள திருச்சேயருளா ரெச்ச தத்த குமாரா தந்தை சிவாபராதகண்ணி அவனைப் தாண்டவீசியகாரணத்தானே சிவ பிரான அவரை அந்நிலையில் ஆண்டு பிள்ளையாராகக்கூறு போலக் கவுண்டியா தலைவராய உத்தத்தருளிய பிள்ளையா முன்னிலைமை திருத்தொண்டு முதன்மை பற்றி அவருக்குச் சிவஞானப்பாலடிசில் ண்டயிவித்துத் திருஞான சம்பந்தாபிபற்றி, ஆளுடைய பிள்ளையா மாகீசியருள்ளுரெனக், அருணமொழித்தேவாக்கு இதுவேசுருத்தாராது’ பாரதையாளா வண்புகலிப்பிள்ளையா - தாமெழுந்தருளித்தற்குப் பிள்ளையா சாமருமபத்யினினில் வக்கண்டன - ராமகிழைப்பன பண்டாடிப்பாத்தனா’ என்றிக் பனஞ் செயருவாரப் பிள்ளையாரோடு புசலிட பிள்ளையாரை ஒப்பித்துரைச்சையாறுபற்றி யுணர்ந்தசொல்ல ஆசிரியா சிவஞானயோகியுட்கும இதுவேசுருத்தாராது “ஆளுடைய பிள்ளையா முதலிய வுண்மைநாயனமார்க்குத்தவியின்றியுள்ளுநிசீ முத்தவாறெனையெனதுகூடாவலிவித்தறகு “மேறசெயது” என நன்கிட வலியுறுத்தார” என்று சிவஞானப்பாடியுத்தன அவா ஓத்யவாறுநுணர். இவற்றுனே ஆளுடைய பிள்ளையா, உகிர்பாண்டியனா உருத்திரசனமனா போலவாரோ அபர சுப்பிரமணிய ரென்பது போதவா னுணாக, ஆளுடையபிள்ளையா இவ்வாறு அபர சுப்பிரமணியா பெற்றதுமை பற்றியே ஆளுருளும் புராண் தாலுடைப்பாரு மாண்டாண்கு அட பிள்ளையாரைச் சுப பிரமணியப் உடவுட குரிய குறி குணங்களால் விசேடித்து அவ்வாருதுவா ராயினா. ஆகவே, அவை குணவாதந் துதிவாதகரீன யாமெனச் அருணகிரியா முதலியோர் திருப்புகழ் முதலியவற்றில் ஆளுடைய பிள்ளையா திருத்த செபலகை அறுமுகக்கடவுள் செயலாக் குதியது உம பிள்ளையா உரை முலைப்பாலுணர்அறுமுகக்கடவு டிருவருளமிச முறுதல் பற்றி பதின்ன, அடன வைநவகடவுள் வீரபத்திரக்கட வுண் முதலியோர் இப்பிரயருளிப் அயனமலைகோட நக்கனவேவந்தகாததன் முதலிய செயலகை அவா சிவபிரான அருளமிசமுறுதல் பற்றி அமமுதல்கை செயலாக் குதுவது போலவதோர உபசார வழக்கென்று துணிக விசாலாக்கென ருணா சககாரவுருத்திரரெ னனுமமிசவுருத்திரா குணிருத்திரக்கடவுடகுரிய குறி குணங்களான அகநுனம் விசேடிக்கப்படஹம் அககடவுளாகாதவாறு போலவும், குணிருத்திரக்கடவு றியமுறுதல்கவுட ளான பரமசிவனுக்குரிய குறி குணங்களான அவநுனம் விசேடிக்கப்படஹம் அமமுதல வனுகாத வாறு போலவும், ஆளுடையபிள்ளையா உருத்திரசனமனா உகிர்பாண்டிய னுரென்று மமிச சுப்பிரமணியர் பரகசுப்பிரமணியக்கடவுட குரிய குறி குணங்களால் அவநுனம் விசேடிக்கப்படஹம் அச சிவசுப்பிரமணியக்கடவு றாரான ரென்பது தெற் றெனக் கணர்ந்தொள்ளுக

[illegible]

இனிச் சிவஞானச் செய் யுடை: நாயனமார் தமுறா சகி குல நிலைகளான
வெறுபாடுநிலை, பகைய் சிவஞானத்தானே பெறுதலை யுடைப்பே யாவா. அது
“மவாசுநெகவணைநாநா ஸ்ரீரவ்யாசுரேய கவணைநா-சுரீரவசுரேயுதெஜாநம் இம்
யிதவநாமவாபவாஸா” எனவரு சரநய ஞானேந்திராகம வசனத்தா னறிக.

மதறு ஆளுதையபிவசேபாரி, முதலிய சமொபாரிபா நாலவரு நிவவகததிற
நிவவகததிற முநிதா, பரமசிவ அகர முநிதா முநிதாபிவசேபாபி ஆசனமுநிதாபிவசேபாபி

தலைமுதலியா உரையாறா காடி, சிவனமுடே சித்திரகுடி திருப்பெருநடு சிலஞான முலகம்மயிலா த கலைஞானம், பவமங்கை டுடாட்டா பாங்கனி சோங்கியுள்ள முணர் வரிப மெய்ஞளுந்தாம், அந்கினியில் உணராது நென் நிதலிசையாது சென்னம் கூட்டுச தலைமுதலியா சமடத்தர் உயாமமயிலாகக்கலைஞானமாகிய உரையாறாறமுட உணர் வரிப மெய்ஞளுந்தாமாய் பரநாளை முளொருமை இரண்டையாம், அந்கினியில் உணர் ராதா நென் வினைமுறுவு செய்சு கேட்டல் சிறத்த லெண்ணு மிரண்டு தூஸ் பற்றியார், தெளிவினிடையென்று மிதண் தூஸ் புழுது நீக்குமொப்பு மையால், ஆனவ தபாலம் ஒருவனு மிதண் மிதண் கோரிய மாங்கி தும்புமிதின

இனிக்குக் கேட்டல் வடிவான உலோபம், உபாபாபம் வடிவான உலோபம், அபாருணம்
மெனவொன்றாயினும், சிந்தனைசகலம் தன் செவிசேக புலப்படுத்து சுகத்தமனவா-நியாயுண
ணிவையும் விருத்திக்குணாவக கேட்டலுதலே தன் செவிசேகம் நிறு செவிசேகம் புலப்படுத்த
தூலனவாநியாயப் புறகது நிலவும் விருத்தி மேம்பாநி நுடையுண உபாபம். அ
குணவாகு வடிவான சிந்தனைசகலையாவியே டுணமாகியும், உபாபம் வடிவ வடிவான
கேட்டலுதலே தன் விசேஷம் மாசகியும், அவ்வாறே நுதயருநினும். தெளிதலிது நிடை
யதிலும் பரஞானமென வொன்றாயினும், தெளிதலிது நிருவருணானசகி குறையாயு
நிடையினிதையாயும் விளங்குதலின், உபாபுதலே நிரூபயதறி : தெளிதலிதவை
விசேடணமாகியும், நிடையதலிதவை விசேடம் மாசகியும், அவ்வாறே நுதயருநினும் ஆகி
நியா சகலாகமபணமதா கேட்டலுண சிந்தித தெளிதலிதவை கிந்தலென விர
ணடாங் கிளகினை ஞானம் எனக் கேட்டல் சிந்திதலின் யொன்றாகவும் ஒன்றிதெளி
தலிதவை மதாறென்றாகவும் சொண்டோதயருநுதலின், அந்நான்கும் இவ்வனமீ
ண்டிரண்டோரினமெனபத அவா தமக்கு முடம்பாடாதலென்றும், "கேட்டலுண
சிந்தித தெளிதலிதவை கிந்தலென விரணடாம்" எனபுதி உடன என்குஞ்சக
ாததத் திருநிலைய தெளிதலுடனிடையெனப்பின்னும் பிரித்துக் கூட்டி யுணரகதபால்தெ
ன்பது, "நிரணடா" மெனதருவனம் வகுத்தோதயவாதுபதறி யுணரப்படும இத்தருபா
ட்டிற்கு இங்ஙன கோககுதபுபு பெரிது புணராதது நிரணிகுபு பொருள கோளுக்கி
ணை வாகிநிரோகிய சருகதணரமாட்டாதா இடாபட்டித் தமக்கு வேண்டியவாறு
உரையாளன்வ மாறுபுபு பொலியுரை பலவாறுரைப்பார சண்டி யாருரைத்ததே ஆகி
யா சருகதர மாறுபு, அவருரைதகனவெல்லாம் பொலியுரைகளாமாயுப, ஞானகு
யணி மென்குருகித்தகல் விரித்துக் கூட்டினும், ஆண்கிசு காணக.

திருமுறை கந்தரது வேதமொத்தந்தமிழ்வேதமாதெரித்தல்

இறைவன் திருவாய்மொழியான விருசகு முத்தலிய நான்ரு முத்தறொட்டு வேத மென வழங்கப்படும் ஆளுடையபிள்ளையார் முத்தலிய வுண்ணை மாயமமா மருளிச் செய்து தாராவீட வேதத்துக்கு முருமுறைகளென்று வழங்கப்படும் மறைவைத் தமக்கே வேதமென்று வழங்குதனை மரபாமோ வெனின் — ‘எழுதா மரமறை மரமபதி கத்தினை - முழுதம மரமு முசலவரைப் போற்றி’ மிகச்சொற தமிழினால் வேதமும் பாடினா’ ‘செருவாட்டன் பாட வினசுதரோ வேதம் தமிழான விரித்தன’ “திருந் தோணிமிசை மேலிலாக - டாகு முருமுடி பாடிச் செழுந்த தமிழ்வேதம் பாடினா தாமமபற்றா” எனச் சொல்குதராத பண்ணிணையர் திருமுறையுள் அருண்மொழிவேத வேதி யெனவேன. அளவதாமமச தமிழ்வேத மெனவவாறு வழங்குதனை மரபேயாமென்று விவரம்.

இவ்விட பரமானமாவாகிய பரமசிவரத்தினையார் பாடித்தி குடியிலைய நோக்கிய வழிக் குடியிலினின்று தரவடிவாயும், அசனின் விடத்து வடிவாயும், அத்தனின் என்க சரவடிவாயும், வேதகமவக் கோன்றியவாறுபோலப், பாசமனைத்தினு நீங்கி விளவ கிய ஆளுடையபிள்ளையார் முத்தலிய சமயாசாரியார் ஆயவதிலின் மேம்பட்டி விளவ கிய சிவசத்தி அத்தவதித் விளையான மறைத்தனைப் பிழைச்சுலுமறுழி, ஆனதி னன்று மாதவடிவாயும், விருதுவடிவாயும் அசனின் என்கசர வடிவாயும் கோன்றின் கட வுண்மொழி யாகவின், சேகவரந் திருவாசகந் திருந் தோளவ் பெண்ணை அருளோடு கூச்சனை ‘சமிழ்வேத’ மெனலுந் ‘திருமுறை’ எனலுந் ‘திருவருடபாச’ மெனலும் அவவாறு, ஆனதோர வேதகொண்கி கோற்றி வழங்குவாராயிமறென லுன்குது கொங்க. அவவாறு, “எனதுரை தனதுரைபாக நீழணிக் தேறுசாதேறிய கிம லுன” எனலு மாளுடையபிள்ளையார் திருவாசகாஹம், “டனணியுறாற தமிழ்மாலே பாடுவி த்தென - “சிரந்தமயசு கறுத்ததிருவருளிணு” எனலுமவாசோ திருவாக்காளும், “எல்லே யிலா மறைமுதன்மை யுடனெடுப்பத் பெருமறை - டல்லென்கிற தமிழாலும் மானிவத்தோ டாக குறைந்மப” என்ற “திருந் தக்கெடுல வீரடா ளுத்திருந் செங்கன - வரைச்சிலே யார் பெருங்கையி ரெழுதுவலவ் கொண்குறாஹுதி” - தரை தலத்தின் பிசைமீழ்ந்து தம பிரான திருவருளா - லுதரத்தமிழமா லைக்கொத்து முணாவுபெற வுண்டதுரைப்பார்” எனலுந் “மபெருமான கொடுப்பொழி முத்தலாக தமிழ்மாலே - செய்பொருளாற திருத்தொண்டத் தொகையான த்ருபுத்திக் - மமபிரான றுளணரு முணாவுபெற லுல கேத்துமெய்பெருமான வனெழுண்ட பாடியவ் ரெஜிபணித்தார்” எனலுமவரும் அருண் மொழித் தேவா திருவாக்குகளானும், “சிவனவனெனசிறையுணின்னறுத்தன - லவன ருளாலேயவனா லவனவகிச - சிநனைமகிழ்ச்சிவப்புரணந்தனை - முந்தையனைமுழுது மோயவரைப்பனியான” எனலும வாசுலுரடிக்குருவாக்காளும், “கண்கிபோதமுண்ட ரிசமலரினவினைசிவானந்தமதுவைவாரி - யுன்கிவாசகமபாடி” எனலு மாலவாய்ப்புரா ணவசனத்தானும், “ஐயாறதன்மியசெயட்டுத்தலையிட - டையிலவானலேமெய்யுண்ட பொருந்தித் - த்லேபுதார்ப்பொதுவின்றேருளறி - யெல்லையிலானுதாட்டப்புகிற - பர மகரணன திருவருளாஹு - திருவாசுத்யாமகிழ்செழுமறைமுனிவா - ஐம்பொதினைய்கந தநியாயியாச - செம்புலசசெல்லவராயினராசலி - னதிகுறாறப்பொருளு முலகதுவ்வழக்கு மென - விருபொருளுறுதலியெடுதாசொண்டனா” எனலும், “மாணிக்கவாசகரநிவாற சுகனே யெனபது தன்னம். அனறியும், அடக்கிய திருசசிறந்தபலமுடையார் அகா

வாகுகுமலந்த (திருவாகுமலந்த திருக்கோவைகளை) இரத்த அருமைத் திருநாயகா லெழு திரா' எனவும் வருமானத்தொருநாள் காணா, வெளிச். அனை 'மறைமுனைமை' யென்றது - பிரணவத்தினை, முன்னமை யுடையதனை முன்னமை உபசரிக்கா புண்டூரிகமல ரெனத்த - தத்துவசமஸ்தினை. தத்துவபங்கா சினை (மேற்பகுதி, கருத்த மாயை யாகலின், அதனை கண்ணதான வரு-சத்தி சீவானந்த மதவென உபா தருவகரு செயப்பபட்ட தென்பது. இவ்வைக்கணத்தினை, ஏனென தீவிரமுத களும் இவ்வாறே முன்னமை ரொண்ட. இவ்வெனதெனமுதகுத வெனது முத்த

இனிச், சமயாசாரியா மாவலா திருநீலாத்தாசன வெழு விவிலிசைப்பொரு ளும் புராண விதிகாசமுதலிய வைதீக நூல் பொருளும் பெருங்குரு வாகப்பொரு ளுருந்தும் விவிலிசைப்பொரு - திருமுறைகளாயினும், அம்முதமுதிக தயிமுதிக மென நவவாறு வருத்தப் பவன பாயினவெனமுதிக உத்தரவேமான திருக்குறளும் திருமுறைகள் போலயெழு தருளேரத்தாம். அனை வரவாறு முன்னமை கூறுதலும்.

வேதா கம பி ரா ம ணியம்

வைதிகரி லொருசாரா 'வேதா பிரமாணநூல்' எனது, 'சிவாசமம் பிரமாணநூல்' எனது, 'வைதிகரி லொருசாரா 'சிவாகமம் பிரமாணநூல்' லெனது, 'வேதமகப்பொலயெழு திரமாணநூல்' எனது, கூறுவா நில்கண்ட வாசிரியா அப்பபடுக்கிற முதலிய சிவாததுவித சைவாசிரியாகள், நில்கண்டாடியும், சிவாதத்தபணிதிசை, சிவாதத்துவவிவோ முதலியவற்றில், அவ வைதீகசாரமதுததுச சிவாகமப்பிரமாணயம் வலியுதகதுரைத்தார அத்தத்க்கிராசாரியா உபாதிசியா சாரியா முதலிய வைதிகசிகத்தாநக சைவாசாரியா சதுவையேதாநபரியசங்கிரகம், படி டகரவிருத்தி முதலியவற்றில், வேதாசமப்பிரமாணயம் வலியுதது துரைத்தார. அவ்வாறெல்லாம் ஆசிரியா சிவாநானயோகிச் சிவாநானமாபடியாத துபொறாத்தது னெடுத்தககாட்டிக தத்துணிபு நிலையிட முரைத்தார அம்மாராடியவற்றையெய் யவ வாறே னானெடுத்தக கட்டி முகத்தால், வேதாசமங்க லொறதுமைபுடைய முத னுல்களாதல் விளக்கித், திருமுறைகள் அவவிருண்டினை சாரமான வருளேரத்துக்களாத னிதுததுதம்.

வேதங்களுவராத செயப்பபட்டது நிலையேறுவடைமையானும், ஆனெருறாத தருவப்படுதலானும், குறமநினைப பிரமாணமாமெனபது துணியப்படும ஆகமங்களுவ வாறு நித்தமனிற் மொருவராத செயப்பபட்டமையானும், பிரமப்பொருள் வேதமொன ருனே யுணரப்படுமெனப தெல்லார்க்கு மொப்பமுதநதமையானும், அவவனமாயினு மிருதி துணமுதலியனபோல் வேதமுதனுலாகக்கொண்ட டாகமங்கள் செயப்பபட்டன வெனின், அது துமமெருக்குக கொள்கையனமையானும், அவவனவ கொள்ளின், வேதப் பொருளுணராத தால் செயத மனுமுதலியோரபோல் வாகமஞ்செயத வினைவனுக்கு முறமுணாவின்மை பெறப்படுதலானும், அவவாறனி முறமுணாவியலபகவுடைய வினைவனு செயப்பபட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக்கூடின், முறமுணாவு டைய வினைவனுண்மை துணிந்தபின்னா அவளுற செயப்பபட்டமையி னாகமம் பிரமா ணமெனத்துணியப்படும, ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணிந்தபின்னா அதனுலினைவனு ண்மை துணியப்படுமென, ஒன்றையொனமபதமுத லெனது குறமமாமாகலானும்

ஆகாரம் பிரமாணமென்பது தெரியாப் பரிசு அல்லது உடல் வாழிட லாய்ங்கத்தற்கு
 “பாருசராத்திரம் புசுழந்தெடுத செருசுலா பகாவா” என்பது முழுவாகத் தந்திரவழி
 பொழுதுவோரை எடுத்துக்கூறி “அவ்வாறும்” “ரெனவுபு, பாறம்புராணத்திலு வசிட்
 —னுக்குத் தீவ்பனுக்குங் கூற்று நிகழுவழிக், “திராவிடேசசுக்கனனிற் சித்திரசேனெ
 னபா” “என்னெறிததுக்கொண்டு, “சித்திர ச்சென்னெனு மரச்சு பாசண்டா கூற்றே
 பற்றி வைத்தி கொழுந்ததைக் கைவிட்டபு பரிசு வழியொழுது சரக்குகல் வீழ்ந்தா”
 “என்னவும, வாரிடடலயிறத்ததிற “சாண்டிலிப என்னபாளுருவன றுக்கண்ணையப
 பிராமண நயனது வாசுதேசுவனைத் திருகுநெரியானே பதிப “நி கிராயசுல வீழ்ந்தா”
 “என்னவும, சூசகவகிதையின “மொழிபாளுசு ராத்திரங் காபாலங் காளாமுக்கு சாந்
 தம் பவத்த மாருத்தந் தன்னிற் —கழிபாசு பத்தூல சாமபவத்திற நீக்கை காத்தலிபீர்
 வேதியறிற் கையா காணீர்” எனறறொடக்கத்தா” “பரிசு வழியொழுதுதல பொய்க
 தொழிலுணர்ந்து வெகுண்ட கவதமன சாப்பபு” “என்னவங், கூறம்புராணத்தில் “அனை
 வரும்பாணியினையு யணயி” “யெனறெறிததுக்கொணயி” அதுமுனிவரிட சாப்பவயத்
 தானே யொப்பித்தன முதலியவற்றி னத்தகாரமினமையான விருத்தியினிற் வருவத்தவோ
 சகு விருத்தியின்பொருட்டுத் தந்திரஞ் செய்யப்பட்ட” தெனவும, அதுனு “மோக
 நுலிருவொழுஞ் செய்வோம் விடைக்கொடிபா” “யென்புக்கு லாகுமகனை மேகப்பிக்கு
 நுலெனவுங் கூறுதலால், ஆகமம் பிரமாணமல்லவென்பதே தெற்றென விளங்குமாக
 யின, அசுவலி நீபேறுமுதலிய மறுமைப்பயன் பயப்பிக்குமாறெனையெனின, —கூறுதும்.
 வேசு நித்தமென்பதற்குப் பிரமாண மின்னாரயானும தோற்றக்கேடுகளாகாணப்படுதலா
 னனித்தமென தேதுனியப்படுகலானும், “அந்நக்காமெயின” வெனமறித்ததுணாவு
 அந்நச்சுடரோதிவென்பதபோலச் சாதியொருமைபற்றி நிகழுவதேயாமாக்கலானும்,
 அவ்வாறன்றி யொழுதுக்கணிக் தமெனக் கொள்ளினும் அவையொன்றோடொன்று தொ
 டாப்பாடுறுவருஞ்சொற்க ளனித்தமேயாக்கலானும், உலகத்திறகுத்தோற்ற வொடுக்கங்க
 ளுண்மையிற் பிரவாக் தித்தமென்பதும் பொருத்தாமைப்பானும், எல்லாவுயிர்ச்சுணமாட்டிம
 பேரருளுடைய பரமசிவனாசெய்யப்பட்டமை பற்றியே வேதங்கட்குப் பிரமாண வுண்
 மை கொள்ளப்படும அமுமுறையானே சிவாகமங்களும பிரமாணமாத துனியப்படும.
 அது “வேசமுதலுக்காயதனுலிதுதியாகிய வெல்லா நெறியும் பரமசிவனாசெய்யப்பட
 டமையானும், இறுதிக் காலத்துப் பரமசிவனிடத்தொடுங்கியவேதம் படைப்புக்காலத்து
 முன்போலவே தோன உதலானும், “சித்த” மெனறுபச்சரித்துக் கூறப்படும். ஆகலின், சிவா
 கமங்களை நித்தமென்பது மிக்கருத்தே பற்றி யெனக் அங்ஙன மல்லாக்கால், “வேதம்
 பரமசிவனாசெய்யப்பட்ட” தெனனுஞ் சுருதிகளோடும், “அட்டாந்ச வித்தைக்கு முத
 தருத்தாலாகிய ஆலடணி” “யெனறறொடக்கத்துப் புராணவசனங்களுடும், எண்
 டிக்கூறும் அதுமானவளவையோடும், முரணுமாற்றிக்.

ஒருவனின்னை வந்தெனெழுதி அவனு மவன் வாயமொழியும்போல, முதல
 வனு முதலவனாசெய்யப்படும் வேதாகமங்களுந் சமமுட சாரங்கேதுவு ஞாபகவேது
 வுமாகிய வேறுபாட்டினையின, இன்னோரன்னவை யொன்றின் யொன்று பற்றுத்
 லெனறுகருதறமாகா வெனக். இனி யானோராற்றமுலப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவா
 கமநிரணமும் பிரமாணமெனத்துணிகதபினனா அவற்றானே பவை பரமசிவனாசெய
 யப்பட்டனவென்பது துனியப்படுமகலானு மொன்றையொன்றுபற்றுத் லாகாமையு
 முணாக். ஆனோராற்றமுலப்பித் லாகமப்படுத்தினினின்றுலெனின், —அதறன்று, “அத

கம் வேண்டியோன சோதிட்டோமந்தான வேடக” உன்றற றெட்டகத்திற் சுரு திகட்கு அவை வேட்குமாறு வகுத்திக் கூறுந் சுருதிகளு மததன்மையவாகிய சுபரு த்திரங்களு மின்றிபமையாறு வேண்டப்பயோறுபோல் வேதத்துள விதிக்கப்படுஞ் சிவபூசை முதலிய விதிக்கும் அவற்றைவகுத்துக் கூறுங் சாமிக் முதலிய சிவாக்மருக் ளின்னியமையாறு வேண்டப்பட்டு நிறுவின, அவை யானறோற்றநூலப்படுத லொரு தலையாகலானெனக். இது சதாவேச்சதாற்பரியசங்கிரகத்தின் அரத்தநாசாரியா கூறிய வாறானுதிக. அங்ஙனமாயினுந் தீக்கைப்பேடு றுனறோற்ற தழுவப்படாமையின், அப்பகுதியிற் பிரமாண மானொன்றை யொளித், —அதனது, சுவையுள் உபமனனின். ன அத்ததியுள்முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு காணடலாலெனக். உபமனனியை ஆகிய யின் முதலியோர்பாற கண்ணன இராமன் முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு அரி வஞ்சம் பாரதம் பாறம்புராண முதலிபவற்றின் விரித்துக்கூறியவாறுங் காண்க. அஃ தெல்லாரும் பெருமை, எல்லாருக்கு மலப்பிராக மின்மையாறு, பரமசுருத் சக்தி யாசம்போல, அதற்குரியவதிகாரிகள் சிலரேயாகலானென்பது. அதனே, வாமநூல் முதலியினவும் பரமசிவனாறு செய்யப்பட்டமையின், சாமிசமுதலியவற்றோடுபட்ட பிரமாணமாதல் வேண்டப்படுமிறவெனின், —படாது, அவற்றுட் கூறுந் கூறாக குடந்தாபித்தன முதலியவாசாரங்குள வேதத்து னெறித்தோறி விலக்கப்பட்டமையிற், சவுத்திராமணியாகத்திற சுறையேற்றல் வேதத்துள விதிக்கப்பட்டதாயினு மெனையோர்க்கேயாவாறுபோல, அவையும் ஒனையோர்க்கே யுரியவென்பது பெறுதுமாசலின், அவையு மவற்றிற்குரிய வதிகாரிகள் வேறுபாட்டாற் பிரமாணமாமெனக் கொள்ளப்படு மெனக். அங்ஙனமாயின், அது வேத விதியோடு முரணாமலோவெனின், —அவற்றுட் கூறுங் கிரியைபட்ட வேதநெறியிறப்பிய மாந்தரத்தாரிகளென்ப பிரித்து வைத்தலான முரண்தெனக். இது காந்தத்துட் கூறப்பட்டது. இனிப்பொருள்கண் முரணியவழி வலியவற்றான மெலிப்பவை கண்டிசுகப்படு மெனக்கொள்க. எல்லாநெறியு மிறைவனாறு செய்யப்பட்டமையான விசேடமினமைபின் அவற்று ளொன்றறவொன்று வன்மை மெனமை கூறின, இதுவே மாறுசொல்க கூறலாமாலெனின், —அதனது, அவற்றைப் பின் வழிப்படுத்தி நூலசெய்தோர் தாரதமமியத்தானே யவற்றிற்கு வன்மை மென்மை கூறுதலமையமாகலின், பின்னாலு செய்தார அவ்வநெறியிற் கூறும் பொருள்களை யம்மொழியின் றுறப்பரிய மறியாது மயங்கி அவற்றோடு மாறுகொள்தொட்கு, ததும் விரித்துஞ் செய்தாராகலின், அவை மெனமை யென்பப்பட்டன. மாறுபொலில் கூற்றினெல்லாம் பிரமாணமேயாமெனக் இனி வேதத்தினுஞ் சிவாகமத்தினு மிந்த்ரன முதலியோரா அவ்வாறு வழிப்படுத்தி வேறு நூல் செய்யாத, வேதத்திற்கு வியாசா முதலியோரும் ஆகமத்துக்குப் பிரணவா முதலியோரும்போலச் சம்பிரதாயமாத்திரமே விளக்கிறாக்கலின், அவ்விரண்டினுள் வன்மை மெனமைகள் கூறுதல் பொருந் தாமையின், அவற்றுளொரோவழி மாறுகொள்போலத் தோன்றியவழி, வேதவாக்கியங்கடம்மூண் மாறுபட்டவழிக் கருத்து வேறுபாடு பற்றிக் கூறியதெனத் தெரிந் துரைத்தக்கொள்வதுபோல், அவை முரண்தவாறு தெரிந் துரைத்தக்கொள்வதனறி, அவை பொருந் னென்ற மறுக்கப்பட்டாவெனச். இவ்வாறன்றி, இன்னுமொருவாறான விதிக்குமாறு சாருவாக முதலிய வெல்லாசசமயமும் பரமசிவனாறு செய்யப்பட்டமையிற் பிரமாணமேயா மாயினும், அவற்றுண் முதற்கண் மிகவுமருகவுணா வினராயுலகவின்பமபெருமபய னெனவுந் தமக்குப்புறமபாகிய மக்கண் முதலியோரே யான்மாவெனவு மபிமானஞ் செய்ததழைத்தாராகலுட்ப, பரமசிவனிரங்குந், அனை

[illegible]

பற்றிய சிவாகமங்கட்குப் பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடு முரணுமாற்றிக். 'பாசுபத' மெனபது யோசப் பெயராத சைவாகமங்கட்கும் உருடப்பெயராத பாசுபதாசமங்கட்கு மாமாறுபொல, 'வோசாத' மெனபது யோகப்பெயரான வேதத்தின் முடிபாசிய வுபநிடதங்களாக கூறும், உருடப்பெயரால் அவற்றை யெடுத்தசெய்த வேகானமவாசுதுலைக் கூறும் ஆகலின், அவ்விருவேறுவகையுந் தெரிதுணர்ந்து கொள்க.

தென்மொத்ததாணணுந் வைத்தாசாரதின்கணஹம் உபயபப பேறுடை யாராணநி யத்தாரமினமம்பாலச சைவாகம மோகத்ததாணணுந் சைவாசாரத தின்கணணுந் சிவத்தகைபப பேறுடையாராககநி யத்தார மிலையெனக்கொள்க.

இவ்வாறு சிவஞானமாபாடியத் துறைக்கப்பட்டது.

கமிழ்வேதநதல்யத்ருபுறாகள்ளவைதகசைவவோத்தாமாறு
விளக்கல்.

இனி கமிழ்வுகககா வேகாசம் முதலுலீரணமீனையு மூலமாகக்கொள்) டவ
றதின சாரம் ட ஆயத்தித்தனவென்பது, "நுகமத்தொடு மந்திரங்களுமைந்த சங்கத் பங்
சாராய" எ-ம, "மந்திரமானதீநு வான்வாழ்மலதநீநு - சுந்தரமாவதநீநு ததிக்கப்படு
வதநீநு சந்திரமாவதநீநு" எ-ம "மந்திரானமஹாராஜிவானவா - சிந்தையுணினவ
ரதமமையானவன" எ-ம தோகையாடிலீகொளவாரதுவாககூறக்கொட்பாரத்தழல்வா-
தாமகச்செல்லவருறையலா ஆறுதழல்சாரணமா" எ-ம வரு மாளுடையபிள்ளையார திரு
வாகுருக்களானும், "சூலபலையுடையார்தாமேபோ லுருகடாத்திருநட்சணணியுடையார
போலு - மாலே மகிழ்ச்சொருபாலவைதநாட்போலுமச்சாரமுந்தக்கிரமுமாறாபோலும்"
எனவரும் வாசீசா சுருவாககாணு, "தொண்டாதமர்கெனியசொதையவேதியனைத்
தூபமறைப்பொருளாததையவார்பட்டனரு - கண்டதன்கொவாடுவாறுமிருநதவனையுழிப
டைகதவலேடுடொளளியுமமுணரா-வண்டனையண்டா சமக்காதருணமொழியுமாஜியை"
எனவரு நம்பியாரூர சுருவாககாணும், "ஆகமமாகிவினணைப்பானருளவாமு" எ-ம்
"கேவேடாசிக்செளிதறுபிறுது - மாயேட்டாகியவாகமமவாககிய - மறைவதமமை
மகேத்திரகத்திருந - தறுவதையமுதகககா மபணிச்சுருனியும்" எ-ம "மறையுமாயமறையின
பொருளுமாயவாடு னனமனைத்தலமனணியமனின்" எ-ம வரும் வாத்தலுரடிகருவாக
குக்களானும், "வீவாநெறியுடைத்தொவாபி சூகையத்தலவிளங்க" எ-ம "தவமபெருந
குருசனையிலேதாவிலசாராசுவாடுலொரு --- சுயமபெருக்குறியினையாரதிருவவதார
ருசெயதார" எ-ம "வேசமொடுசைவநெறியிளங்கவருத்தெனணியுரு" எ-ம "மன்னுபு
சமுதத்திருசெய்கொண்டாபுதாசுத்தினுநிமலவவாழுவந்தவாதார" எ-ம "மறைவாழுவந்த
ணாதமவாயமயொழுக்கமபெருகுந - துறைவாமுதசுதறச்சந்தாமகருளி" எ-ம "தென
னறமுயிர்வாழ்நிவாழ்ச்செய்கமலத --- தன்னையாரக்குமமைச்சாசுமபைபருதித் -
துன்னுநெறியைதிருத்தினுநெறியேயாக்குதலான" எ-ம புந்நியிலுலகருரைத்தபொரு
ளபொருளன்றமபடியனபாபொருநதகூற - மந்தவுணர்வுடையவரைநோக்கிசைவமல
லாதமறஞென்றுமில்லையென்ற --- யந்தமிலசீரமறைகளாகமவள்ளையில்கலைப்பொரு
ருணாதாரருளிச்செயய" எ-ம "ஆககினறமிழ்விரகாசொல்லிந்தருநானமறைதேந்
குருகிருவாயாறசெப்பியருளச்செயதார" எ-ம "வந்தனைநதமாதவத்தோர்வணங்கித்தாமந்
தமறைவாமுதவசைவசிகாமணியே" எ-ம "இன்னதனமையிலிவாசிவநெறியினையெ
யத்" எ-ம "மறைகளாயாரனகுமெனமலாதசெருசொற்றிருப்பதிக - சிந்தையுக்காதது.

னெடுத்த" எ-ம் "தாண்டவம்புரியுந் தமிராளுரைத் தலைபடக்கிடை" தழினைசைவ - வான டகையாருக்கித்தவநிலைமை" எ-ம் வரும் அருண்மொழித்தேவா திருவாக்குகளாறு மறிக. ஏனைத் திருமுறைக்கு நிகமாகம் சாரமாத லாயந துணைச.

மந்திரம் - வேகம். தந்திரம் - ஆசம்ம. "தாலிலசரரசரங்கனெ லாளு-சிவமபெருக் கும்பிள்ளையா" ரெனறா, சமமை வழிபட்ட திருக்கூட்டத்தடியா முதலியோருக்குந் திருவோதனாரண்பனைக்குக்கு சிவப்பேறருளுந் திருமறியிசத்தரு. ஆளுடையபிள னையா வளாததருளிய வைத்தொளி, பூவமீமாளுசை, சாநாயம், சீவாயம், வைசே டிகம், பாட்டுச்சுலா, உத்தரமீமாளுசையென நித்தந்தது வைத்தசமயங்கட்குமேலாய அவைதம் உன்னுகொளுத துண்பொருளுடைததாய. துயவையுறு "வைதிககைவ" மென நிறகுமாட்சி யுணர்த்துவாரா, "துணைநெறிகைத்தெனறநெறியாயாகுதலான" என தவ்வாறெந்தோதினாரென்பது. அறிவினுனமிக வறுவகைச்சமயத்தோசகுமவைத்தி தினுநெறி கடைபிடித்துச் சிவபரதவவந் தேறினோசகும வேறு திருவருளினால் வீடுபெறுமுயனெறோக்குந் திருவைச்செழும ஆபீசப பிரமஞானர பிரசாத்திருளி வைதிககைவவாசிபுத்தலைவராய் நின்றாரென்பது விசேச குவார, ஆளுடைய பிளையாரை "மறைவாழவே சைவசிகரணிசய" பெனதருமபை போற்றிசைத்தார பிரமஞானமெனி னுஞ் சிவஞானமெனினு மொசகும "ஞானமெபெரி" தானடயாக்குமாசகிவாய்ச்சொலா மென-முனசோமசசிவாயத் திருபத்திகசைவ வசனை - வானமுறிலுநாக்கைவருந் செயதி மமணதகிளவருதோ - நீனமாயிற்றிவிரயவரு புதுசுவென" "ஆறுவசைசபயா" து லருநதவருமடியவருந்-கூறுமறைமுனிவாச ளுங்குப்பிடவ பிணைநாரும் - (வறுதிருவரு ளினால்வீடுபெறவந்தாரூ-நீலப்பெருஞ்சாத்திலுனெல்லாருமபுகத்தபின்" "சா" லியைக கைபபறதிககொண்டுவலகொண்டருகித் - தித்தறவயாசுருளுநருளின, மடவா - நாத னெழிலவளாசோதநனைணியதனுப்பு குவார - போலிலைமுடிநவந்திப்புகொளநியுடன னு" எனனும் அருண்மொழித்தேவா திருவாக்குகட்கால் ஆளுடையபிளையாசுரு த்ருவஞ்செழுத்தின வாய்சியமான பிரமஞானயுபேசை வரிநியாத்தலைமை மத்திறத்தார கணனெல்லா முணமை கடைபிடித் துணைத்துகொளச ஆளுடையபிளையா பரஞானபாலமுதனுடி பரமஞானசாரியாயினேறா, "ஆறுவசைச்சமயத்தருளு-வரு மடியவரு - கூறுமறைமுனிவா" முதலாயினேரு மலப்பிராக் வேறுபாடமுறித்தபுச சிவ சரியை கிரியாயோக ஞானநெறிநின்ற விடுபெறு சாத்தல்க தவா றொண்புடுவனினு ராதலின, அவருளாய திருவஞ்செழுத்தருமறைத் திருபத்திருளவாசைசாரணநிறு மதறவரொப்பப பரமுத்தியான சிவசாயுச்சியம் ரதில் பெருஞ்சாதுபு புக்கெயதன ரென்ப தியாநவனமியையுமெனின, -என்று வினாறுபு ஆத்திருக்கூட்டத்தொல்லா மீதில் பெருஞ்சோதியுப்புக்கு வீடுபெறுகடினாற்றைய ஆளுடையபிளையாரொப்பப போதநிலைமுடிநவழிப்புகொளநியுடனாலம் பரசிவசாயுச்சமந தலைக்கடினா ளல்ல ரென்பதே சேக்கிழார்முனிவாக்குக் கருத்தாம். அது திருக்கூட்டத்தடியவெய்திய வீடு பிறிதே "சோபெருஞ்ஞலநக்காதிருமுருசாமுதறெண்டா-ஏனெழுவுசிவபாதிவிரதயா நம்பாண்டிசே-ஆதிருமெயப்பெருமபாணாமறமெனையோரணைநது ளோட-பாாந்லவுகினை சூழப்பன்னிகளோடுடனபுகார" "அணிமுத்தினசிவிகைமுதலணிதாங்கச்செனெருா கண் - மணிமுத்தமாலையுனைமடவாரம்ங்கலமபெருகும் - பணிமுறுமெதித்தாராகடபரிச னங்கன்வினைப்பாசந - துணிவித்தவுணாவனராயத்தொழுதுடனபுககொடுங்கினா" ஆறு வகைச்சமயத்திலுந் தவருமடியவரு - கூறுமறைமுனிவாக்கும்கூட்டவந்தனைநா

நம - செவ்வகிருவருளினுள்ளிவெடவநதாரு - நினைபெருஞ்சோதியிடு செல்லாருட்புக
தற்பின்" என்றவனைய பொதுவாகவும், ஆளுடையபிள்ளையார் தலைக்கடிய வீடுபெற்றதி
னைத "திருக்கயிலை திருநெடுஞ்ஞானசம்பந்தர் - நாடினெழுவனளாசோதிண்ணியதனுட்பு
ருவார-போதநிலைமுடிந்தவழிப்புகுசொன்றியுடனா" என்றிகனனஞ் சிறப்பாகவு மெடுத்தி
ந்த திருப்பாட்டருள் செவ்வாதற்கு ஊணாக, சேராபெருமான முசுலியோர நயியாரரு
ரேரோ திருக்கயிலை நிலைக்கடினு மாதவா பதப்பெறுறது தததம பரிபாகவறிவுச்செய
யிக்கேற்ற பதப்பெறுத ஈரண நிறுத்துபுறியு மூறிது தெளிந்தகொள்க. வாடிசா
நமபியாரார வா ஷ்டா தகநம ஆளுடையபிள்ளையார் ரோபபப் போதநிலை முடிந்தவ
ழிப்புகுசொன்றியுடனா ஸார்தம பாமுதயெனப்படுஞ் சிவசாயுச்சிய வீடுபெறு தலைக்
கடினெனப்பதி, அவர் பரஞானவொழுக்கங் கூறும் புராணவரலாறுகள் பற்றி யுணர்
கது கொள்க. இப்பரமசிவசாயுச்சிய வீடுபெறு தலைக்கடியநாயனமார் பிறருமுளர்.

அறிவேலவநாயனாரார், நமபியாரார சிவபிரானுல் விடுதகருளப்பட்ட வெள்ளை
யானை யூர்தி அரியயன் இரத்தந முசுலிய செவருநு சணங்களு மெனிகொண்டு புடை
சூழ்க் தததெடுப்புகு சுருமெனியோடே திருக்கயிலைசென்றெய்தி அருங்ககத்தொண்டரா
யப் பண்ணிபோல அமங்கசுருளிற் ரென்று பெரியபுராணமுசுலியன் வேறுதலின், அவர்
ஏனைச்சாயாசாரியா முவாரோடொட்பப் பரசிவசாயுச்சிய வீடுபெறு தலைக்கடினென
றல் பொருந்தாதாம பிரவேனின், - உரியாறு கூறினாய், நமபியாரார இவ்வா டனரி
தலைமேறொன்றி திருக்கயிலை வீங்கித் தென்னாழிற் திருவவதாரரு செயது திருந
தொண்டசொன்க் தரு வைத்தகையம் வளர்க் தின்புறு வைக்க அமலிற்றவா அருளு
ப்பாட்டானை கேட்டதனையானே திருக்கயிலைபத சலைக்கடிப் பங்குபோல அணு
ககத்தென்னாராய் ஆனநி மேவினா ஆய்னுய், ஆண்குறவா திருவருளாத போதநிலை
முடிந்தவழி அவர் சிவபரிபுராணம் புகுசொன்றியுடனாக லொருவேலவகலின், அவரும
பரசிவசாயுச்சிய வீடுபெறு தலைக்கடினெனப்பது தனித்திறந்தகாம. ஆதலின், அது
பொருத்தமையானெனச், இனி நமபியாரார திருமெனியேறுசெய்தே திருக்கயிலைதலைக்க
டினா. அது "நானேமுதப்படைந்தான ரறிந்து தனபொன்னடிக்க - நானென்பாட்டவந
தோநாயின்னைப்பொருப்பிடுதுவானெனைவந்தென்கொள்கமதகயானையருளபுரிந்து -
உளனுயிர்வறுசெய்தாரொழுத்தானமலைத்த மின்" எனவரு மவா தீவாரவோததா
னநிக். கொடித்தல அழித்தல அது "மொவா துறொக்கொடித்தது" எனபுருளநிக்.

முதகனவசத்தானதமிழ்ப்புலவர் பாக்க நிருவருட்பாவுத்திருமுறைபுமாரகாமநீடுபீத்தல்.

இனிச் சமயாசாரியா முசுலியோ ரருளிச்செய்த திருவருட்பாக்களு மன்றைக் கலை
பபுலவா பாட்டுக்களுஞ் சொல்லடியு பாவடியுக்களாத தமமு சொருட்டை யொப்பன்
போன்று காணப்படினும், அந் திருவாக்குகத் திரோடானகையிய வருணு வொலியும்
இவை மரையாதவொலியுமாமலின், சிநிதம் தமமுளொப்பப்பெறு வென ஹணாக,
இது மெய்யுணர்நத் ஞானிகளுந் கையறியாமாக்களுந் தமமுள வடிவா நெரோவழி
யொப்பிது முறையே யுண்ணின்றவருளறிவும பிராகிருதயுணர்வும பற்றித் தமமுட்
சிநிது மொவவாமை போலவும், இயற்கைமாணிக்கமுஞ் செயற்கைச் செங்கல்லும
வடிவுகிற மொருபுடை யொப்பினும் எரிசுடாருண முடைமையும் அக் குணமின்மை
யும் பற்றித் தமமுட் சிநிது மொவவாமை போலவுந் காண்க.

இனிப் புல்லறிவாளர் சிலர் மூக்குண் வசத்தான இக்காலத் தமிழ்ப்புலவரை
 “அருட்பிரகாச வள்ளலார்” என்றும், “அஞ்சாஞ்சமயகுரவா” என்றும், அவர் பா
 ட்டிருக்கிற “திருவருட்பாக்கள்” என்றும், அப்பாட்டுக்க டொருகத புத்தகத்தினித்
 “திருமறை” யெனவும், சமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பிரதித திருமுறை வரம்பழி
 த்துக் கொள்வாய் திரயக்கிற் றாளாவா. “செயற்கிரிப செய்வாா பெரியா சிறியர் - செய
 ந்கரிய செய்கலா தாா” “பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குத் தக்கா - சுருமே
 கட்டளைக் கல்” எனத் செயவப்புலமைக் திருவள்ளுவராயினா கட்டளை தருதலின்,
 “காழிநகர்ச்சிவபாதவிதயாத நகருவனியார்கொள முகமையா னாருதிபூட்டி - மேழிசையின்
 முதுண்டோளம்வாங்கியிலங்கியரி த்தில - சிலிகையிசையரிவறி - வாழுமுயலகன்கதறிப
 ள்தரேய் - தவளாங்கிழிபெற்றா ரவின விடமுந் தரிந் - து - வீழிநகாச்சாசெயதிலுறந்தகாயமபி
 ணித்துமீனவன்மேனியின் வெப்புவிநிவிதகாரீ” “ஆரெரியிடெடுகத வேடவைமுன்னே
 ற்றியாற்றிலிடுமேடெனா - பாயனை படுவறறி - யோரமணரொழியார்கமழுவினேறியோ
 றுதிருப் பிசுத்ததாலோடமேறறிச - காருலயுழிபுத்த நைமலையிலேறறிகையா பையினமு
 துணைகேளேறி - பீரமிலாவகமுயிரெயசெயாறியிலகருபெருமணத்தா னையெய்தினா”
 “போற்றுதிருவாழ்மில்வேளாண்டொ ணைம்பொருவில்கொறுகையரதிபுசுமுனாபான
 - மாற்றருமணபிணிநிலகவதியாமாதுவநதுதிசுபிண்புருணீக்கியாரநு - டோற்றியமண
 சமயமுறுதுயரநிகுததுணைவாருடா ளாநிலைநாயாந - பாற்றருநிலிநெய்ப்புப்பாடலி
 புத்திரத திறபாழியொழித்தா னனைடைபயிலவநதா” “வந்ததுமககையாருளானீறு
 சாத்திவண்டமிழாநோபநீர தவாசகினமனனாய - வெநதபொழி விடமவெழும்வகைநீநதி
 வியன் குலவகொடி யிடம்பவிலகசசாத்தியநத மிலப்புகிமகனா லுமாற்றியருட்காசபெற
 துமறையடைபுநீர்க்கிப - புநதிமகிழருநையாற்றிநாயிலைகண்டுபுமபுதலுரணபாதமபொரு
 நதினா” “தனகயிலைபுந்நகிராவலூவாழைசவனாசடைபுனா ளையாறாயமண
 புதழவருட்டினையாநோலைகாட்டிமணமவிலக்கவனொ ணையாந்தகையாந - நலபிணுட
 னருள்புரியவாருமேவிலைகொருமபரவைதேனையநதுவகிச - தன குலயுமவிநன்மின
 டாத்தில்கண்டே சந்நதிருகதொண்டதொகையருளாநெப்பிணா” “செயலருநாரு
 ண்டைபுந்நெல்லழைத்தததிருபுபுலாசசெவாலசெமுபொனஞ்ச செயது - பபிணு
 துருளாதரும்பொருளாற்றிட்டுத்தட்டிதெடுத்ததசகவகிவித்தாளசாந்நதாரு - லெப்பி
 ணித்தது தவநதாறுநீதியுறுமுதலைசிறுமுதலைபுயிமுதலை - வெடபபெரியகனித்திறியருளா
 சேரவேநருண்டவடகயிலேமேவினா” “வைகாசாந்நகமாநீவநிச்சோதவநத - தை
 யிலொருமுறைகதானபேசக - கையாதாம - ஏதவுரை துறக்கச்சா - நறுலெழுந் - வாதுபீசா
 செயதாமாணபு” எனநினைய செயற்கருந தெய்வச செயலன்ற தெய்வததவநிலை
 யிட்ட உணமைநாயனமாா திருவாக்குக்களே திருவருட்பாக்களாமெனக். இவ்வருளா
 வாற்றல சிறிது மெய்தப்பெருது அவை யெய்தப பெற்றுடைவார்போல வபிரயித்துக்
 கைதவப்பழிபாவச் செயதிக ளஞ்சாது புரிந்து சிறுமைக்கல்கான சயமைப புலவா
 பாட்டுக்கள் அருட்பாப போலிய யாமெனக். இவா கைதவப்பழிபாவ வரலாறு
 போலியருட்பாமறுபபானும், “வெள்ளைமாநதியிலுமாடேவினககவொருகண்டுழா-ஊ
 ளுயிற்றநதோயாககையுருதபுதைபித்திட்டு - கொளையாமாநதாக்கட்டி யுயிரப
 பிப்பலெனப்பொயகறி - வெள்ளிடியொடுமோயுணடு வீ” தொழிந் பரிபலக்காட்சியா
 ளும், நன் துணரப்படுமெனக். இவர் அருட்பெற்றியேயனறிக கலைப்புலமை தான
 நிரம்பின சல்ல. ரொனபதற்கு, இவரியற்றிய பாட்டுறைகளி ளுள்ள சொல்லவழுவும்
 பொருளவழுவும் புதுகரியா மெனக். அவ வழக்கள பலவாம். அவற்றன் முன

முறை வழுததெனில் சில தாலுக்காக நியாயத்தாற போலியருட்பா மறப்பிற காட்டப்பட்டன பிரமுறை வரமுள்ள ஒரு சிலவற்றை அந் நிடாயமே பற்றிப் “போலியருட்பா வழுத்திரட” டெனப் பெடாத்தது, தேவெடுத்திக் காட்டுதம். இன்னும், தமிழுவேதகூர வேளாகம் புரான விதிகாச முறலோ வடலோசை பற்றியும், ஆதத்தியர் கொல்காட்டிபு களவியன் முலிய தென்கலைப் பற்றியும், திருவருட்கண்ணை லாயந்தழிபுதபாலன். தமிழ்ச்சங்கச்ச செடியுட்க் கொலலாம் அகத்தியர் தொலகா பரிய முலியன் பற்றிப் பெருபாணமையா ஞாயந் தறியறபாலன். ஆகலின், சங்கச்செய்யுட்கள் சொனமாட்டிவிற தமிழுவேதகூரகூடா கொரோவழி யொப்பறியும், பொருண்மாட்டிவி னொப்புப்பெறு வெண்ப நணர்த்துகொள்க. இனிச் செயலச்சங்கப்புலவா செய்யுட்கூர தமிழுவேத வெட்புலம் பெருவெணின், முருணவசப்பட்டுமுறை விககலில், சிறுதழிவுச் தமிழ்ப்புலவா பாட்டங்கண் மதற்க தமிழுவேத முதலியவற்றிற் கொச்சுத தருவாருட்பாக்கள் கொண்டு மதமான முற்கொணநி நலாய சூசல, புலவறியுப்பெறட்டையாபென ரெருடலையா னறி அகொள்க ராணிக் சவ ஈசசெய்யுட்க்கொன்றவற்றுட மருமுதையுட்கூர பிரபம் ஈசகொழிந் கொழிந்தனவே கொள்க. அபற்றிக் காரண மிலக ண மரபியலுட கூறினார், கலெட்டிபிகக.

ஆரியனெதற்குந் தமிழுவேதமுந் தமிழனோத்தநுந் துடையாவெவ்பதுணர்ந்துதல்.

ஆரியனானதை யுட்கிட் பட்டிக் தமிழுவேதமுலியத் திருமுறைத்கு மொழியான வேறுபாறியினும், பொருளா நெறநறையுடைய சுருதிக்களாம் அது “தேவா முறநததிருநானமதமுடிவு - மூவாசுமியுமுனிமொழியுட - காவை - திருவாசகமுததிருமூலர்சொல்து - மொருவாசகமெனதுணர் ” என்தும் ஓர்வை திருவாசகர் னுணர்க. தேவாசுதன் - திருவாசுருவநாயனு ரருளிச்செய்த உத்தர வேதம். திருநானமதமுடிவு - உபகிட்கம் திருநானமதமுடிவுபெண் வுமமைப்பொண்கயராகக் கொண நெறததது மொனது. மூவாசுமியு - ஆறுதையபிள்ளையா முதலிய சமயாசாரியா மூவருமருளிச்செய்த தேவாசுமியு - காவ முனிமொழியுட - காவை திருவாசகம் - வாத்தலா முனிவராகிய சமயாசாரிய ரருளிச்செய்த திருமூலர்வை - திருவாசகவோததுககண். திருமூலர்சொல - திருமூலநாயனு ரருளிச்செய்த திருமூலர்வோதது. வாத்தலாசிகண் முறதத்தற நய முறததணர்ந்த வகடணர் திராவிணியாதலின், முனியென தெறித் தோசப்பட்டார். பேராசுரிபரு “திருவாசுபுலமங்குத செழுமறைமுனிவா ” என நவகணம் வழங்கியது காண்க ஆறுதையபிள்ளையா வாசுர முதலியோரும “பிரமாபுரத்துமறைஞானஞான முனிவன் ” “தருவாசுசுருதகவொத்திதொண்கிசெறிவாழ - வருஞானத்தவமுனிவா!” என நவகணம் வழங்கப்படுமா னுணர்க. மொழியுமெனபது முனனும் பின்னுவகூட்டியுரைகக் கிணவகலின் நமிகிலே விளக்கு. இச செம்பொருள்காண மாட்டாதார், முனி மொழி - வி ராசுருபர மெனது, ஓர்முறையுமின்றி யுரைத்தார். முனிமொழி வியாச சூசுதர்மென நவகண் முறைததுரை, அப்பொருள் செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருளெனது மூவறதுண யாதெனக் கடாயினாககு, அது செம்பொரு ளெனதல் பொருந்தாது. எனனை? வழக்கினகண்ணுல செய்யுட்கண்ணுத னிக ண்டுதுலகலினுதன் முனி - வியாசமுனிவரை யுணர்த்துதற்கும், மொழி - அவர் சூததீரத்தை யுணர்த்துதற்கும், பிரயோக மிணமையா னெனச. இனி இலக்கணப் பொருளென்தலும் பொருந்தாது. எனனை? கவகையின்கணவேட்ச்சேரி யெனபுழித்

கங்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய வெள்ளை வேட்ச்சேரிக் கிடனாகல் செல் லாமையின், ஆண்டிக் கறையென நிலக்களைப்பொருள் சோடல் வெண்குறுது. முனி மொழியென்பன, பகையின்றி பொன்றனைப்பொன் றவரவியுந் தகுதியுறு மன் னைக்கொண்டு நிறுவின், அவற்று னொன்றனை யியற் பெயராக வைத்து மற் றொன் றனை யிலக்கணைப்பொருள் செயசல் வேண்டற்பாற்றை ருசலா னெனச். இவ்விச் சொன் னார்த்தையா னன்றிச் சொல்லுவான குறிப்பொடு படுத்துணர்ப்படுவ தாகிய குறி ப்புப்பொரு ளொன்றலும் பொருட்காது. எவ்வை? ஆண்டு ஓளவைகருத்து யோற்தல் காட்டிமுமாகலானும், வியாசமுனிவரையு மவா ருத்திராதினையுந் குறிப்பான விள க்த்துத்தகுரிய சொற்றொட ரான டினைமையாறு மெனக் “வியாசநால் ஓகாணமவா க டுத்தலு” தென்று சித்தாரதப்பிரகாசிகையினுஞ் சிவஞானமாபடியத்த முத்தியை சாவரணமச்சுபிவாசாரிபநம் ஆசிரியா சிவஞானயோகிகளுங் டுத்தலின், அப்பினை அகற்றே ட்டெனென ஓரு வாசக மெழைல் பொருந்காணமய முணர்க.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளுதலியபரம்பொருள்

பரமசிவன்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகளுதலிய பரம்பொருள், அயனியரன்னென ளு மவரையந் தோற்றுவித்து நடத்தாந் துரிய முழுமுதற் சடவுளாகிய பரமசிவனும். அத, “தேவராயஞ்சுரராயஞ்சித்தாசெழுமறைதேர் - நமவராயுண்ணுபாருமவினெனெரி கானிரு - மேவராயவிரைமலரோனசெங்கணமலிச்செனென மூவராயமுழுமுதல்பொரு வன்மேயதுமுதகுனதே” “வரிவாயமலரானுமவையந்குனை - யுரியதாயவளம்பாது முள்ளுந்கங்க - கரிபானுமறியாதகள்ளினமேபான - பெரியானென்றறிவாரகன்பேச வாரே” “மாணவயுரித்ததன் கொண்டங்கமணிதவனைவருசாமன் தன்னுரொருசுறுந்குடி வனை - மூவருநத்தனதாமுலமுதற்குருவை” “படைத்திசைசுழிப்பமுதமுத்திக்கா யினை” “தேவாகோவறியாததேவதேவனசெழுமபொழில்களப்பயநதுகாததழிக்குமுற றை - மூவாகோனயநின்றதூதலவன்” “முத்தநிஷ்டுமுடிவமாகிட மூவரறியாச - சிந்தா ரச்சேவடியானை” “முந்தியமுதனயிலிதுத்யுபாருய மூவருப் பிடுவையாவாழ்நிறவா” என்ற றொடக்கத்தான வருந் தேவார திருவாசகச் சருத்தொ னறிக். இவ் வேறுபா டினாரது மகாருத்திரனாகிய பரமசிவனை - குணிருத்திரனாக் வைத்துண னுவோரை நோக்கி, “நமவரவரே - மூவரெனநேயொபிரானொடுமெண்ணிவினெ ண்டுமெனமே - நேவரெனநேயிதுமாநதெனபாவந்திச்சயரே” என வாழ்வுரடிகள் இரங்கிக் கூறியது முணர்க. “தேவரினொருவனென்பாதிருநருச்சுவனைத்தேவா - மூவராயநின்றதோரா” எனனுஞ் சிவஞானசித்தியு மது. இவ்வே சருதி மிகுதி புராண விதிகாசங்கட் செல்லாந் கருத் தென்பது, சிவதத்துவவியேகநூலுடையா “குணத்தின்” எனனுஞ் சுலோகத்திற் மடைவிடைகளான விளங்க விரித்துக் காட்டிய வாற்ற னறிக.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளோதுதந்தியவதிக்கள்.

உபாயனப்பேறுடைய தவிசர் மூவரும், சிவதிக்கைப்பேறுடைய சதுர்த்தரான வேளாளரும், மற்றைச் சங்கரகுலத்தருட் சிவதிக்கைப்பேறுடைய அதுலோமா முதலிய சங்கமத்தரும், தமிழ்வேத முதலிய திருமுறைக ளோதுதற் கங்காரிகளாவா, மறநிலா

இங்.வி. மத்திரதச் சரீரஞ் சீவானம் வாசகாக மாயினும், அசனமாவிறித்தன
கண் ணறி விச்சை சொழில் வியாபாபம் அந்நியாயியான பரமாமாவை யின்றி
யமையானமயின், அபூரண டறதிப் பிரமபரமென்று அவ்வாறுபுச்சரிக்கப்பட்டதென
முணர்க. இச்சுபுராத்நுட்கர புடரீக் முயா. சசரபுண்டரீமெனினும், இருசய
கமலமெனினு மொகதும். இத்தகரபுண்டரீ மெனமுடிபு அமரமெனினும், ஆசாய
மெனினுப், வெளிமெனினு மொகதும் இவ்வமடரபு 91 விட, சிதம்பரமெனப்படும்.
இவ்வாதே விராடபுருட்சரீரமானபிரம ண்டமு பிரமபுரமம் இன் னணுத தகர
புண்டரீகமுளது. இது விராடபுருட்சிராமகமலமா இச்சாமலநாளமு வாசமேருக
கித தோனது முலசகதகமலப பாலாது பீ முகலகசுமேருகித பீ கதிமேருக
நிப்பியகமலமெனக் கொள்க இதுமுனையிருசய மலபுதுகது மம் இவ்வாறு சார
தோககியததிற கூறப்பட்டது.

இனித சுகரவி கை பரவானமாவான சிவபரமடொருளாவதும், அசனியபுடும்,
அதனைபுபாசிகுரு சீவானமா னிபபுடும், உபசுபுரணியுடும், அவ்வுபாசனையானெய
தும் கீழ்பேதும், வைவலி முபலிப புபசுபுரணியுடும் பொதுவாதது னெரிதோதபப
பும். மறதிப்பிண்டவலை மருசயபுண்டரீக முப பரமெனபடும் பரமததவகமலமா
மாறு. இத்தததகமலபீ கனை விடபித வித சீமலானி விவசம பரமதவ
ததனை சீவானமாக கண்டு வழிபடுமாறு, அவ்விடபாட்டானெயத முகலமருளதத
திற துவத பாலனைகையகவிலிச சிவாகமெனவசு சிதவிலிச செபுமாமும், அவ
வததவிதருளபாலனையாத சிவபரம பொருளைததனனுட கண்டு முபு மவ்யாகமாய
தனைறியு முறதமுணாவுடைமதுப பொருளானையுண்டத மலகசனை நிவகித கேவல
மாய நின்று முபுவுகானகிலவாப்பேரினபம பொறமாமும் எசவாகமராத சிதபரதத
னெரிததோதபபும். இத்தத தகரபுண்டரீ புரமான பிம ருஞ்சுருஞ்சுசுபபிர
வருகததோனறி நினருளிவசமிடனு முதானம் நிர் சமலான 91 ண்பபெ துவபரம.
இதுவே திலலைத் திருச்சிறமபலமெனப்படும். இதுவே சசருசு மலபிமனம்
பரமாதாரப பொதுவாகலிச, சமயாசாரியா மறதிசனைமெலமா சிருததளகருகமு
"திருக்கோயி"லென தவ்வாறு முகலகசுருவா ராயினு இவ்வாறு முறதிருச்சித
மபலம பிரணவவுறைபுளாமாறு தெற்றெனவுணர்தது கொள்க

தேவாரம்.

தே ஆரம், தேவாரமென ருயிறத தெவவததனமை பொருக பரமாமெ
னவ்வாறு. தேவாரமெனபத செயவததனமைபொருதய பதசுப பரமாமென யுடப
தென வனமொழிதசொகையய மூவா திருமுனையுருசுருவ சாநடை 91 நிடியிதது.
ஆளுடையபிசனையா திருபபதிசு பதருயிறமும். வகிசா திருபபதக நபதபொ
பதருயிறமும், நமயிடருவா திருபபதசுருபபதசுருயிறமும் இவ்வாறுமுனோ
கினபொக வெஞ்சிமிதகாலதது நினைபெறு மூவாபதபதகனை முனறபே முதாத்தென
புத்தநாளும், முகதாறுபததினும், தாறுமாம் இவ்வெழுதாறுதது கொண
ற்குறதது மடங்கிய திருமுறையடங்கனமுறமென தவ்வாறு வழங்கப்படும். இவ்வ
பண முறைபாடுவது தலமுறையாகவு மோதப்படும்.

சீவாலயமுனிவா தேவாரவோதது முருகுதபு நிவசததமராதனருசெ
பீடா திடர்ப்பட்டி அத்ததிரு குருச சரணடைதது அசனனா நிவசநட,

[illegible]

தேவாரவோடும் ச. அபடருலச்சேர சோழவேங்கண மல்லதிறம்மிகாட்டின்
கணமன்றகன்வைய சரளி முந்நெருங்கைவகங்காத்திசுபுட்டநதராநின்றபெரிசேரர்
அவைநாழமுள்ளாரபகட்டித்திட்டேயே நச்சுளநனை சிலை வேற கண்ணலான
நதவெள்ளை வெய்யலைய பெருநிபுறத்திலுயர்முருகுநனை சாடாமார்களைப் பாரி
தி. தேவரங்க நுமலம் யாண்கை அகலைய சூழ வளர்த்துநவரவலியினுள்
அகநனவங்கவகின்று பருகாக்கர்த்து ஆதலக வசகாமப்பிலை சவநிழருளிய
நாபிபாடாடா பிபு அருப்படி மலமலிபிபு முந்நெருங்கைவகங்காத்திசுபுட்டநதரா
ளாநனை சிலைநுளைய சிலைவகலையபிபு லைய சூழிபவல்லாறு பகட்டு அகாபாற
பொருது வதிவகாத்தி, சாபிநாண்கை, யாரங்காத்திலைய அகவழமமை யருளிச்
செய்த மூரமுலிய யாசரி நதரவேக உலகில் விளங்கு செய்தருளுக வென்று
பிராநிபுசாண நபியபாடாடா பிபு வளர் பிணை மசோருக குடமபட்டாரகத்த
திருந்திலையுயர்ந்து, கொல்லாட மயாருத்த, கைவினைநடை நுஞ்சுபா பொல
லப்பிபாடாடா பிபு பிபு வளர் சருநுநதம சிமபா னை மூவாண்கவையாள
முதையவளர்த்தபிபு உளான" செய்ந்து சிறுநாய மலாந்த, அவையதமமை யருளிச்
செய்த மூரமுலியபிபுபா முலியபிபு வளர் சரிசுத்தியைய அகாக்குச் செவி
யறிவுதாசருளியுள்ள நமபியாண்டாநமபி அவ்வரகாத்தினைச் சோழாபெருமானுக்குச்
செவி யறிவுதாசருளியுள்ள அவ்வரகாபெருமான நமபியாண்டாமபியோடு திருத்
திலை சென்று பரமாரணஞான நதராசமூர்த்தியைத் தரிசித்து வணங்கித் தில்லைபுத்
தண்டகைய மிபுஞ்சு அரமுணியாக்கா கட்டளைப்படி மூவரையுந் திருவுலாவிற்கெழு
போந்து, அவ்வகையாளமுதைய அவையதையினமாதே நிறுத்திக் கதவினைத்தறநது திரு
முறைகளை வகட்டுமுடியுபபக கணந், கைரயில் பெருங்ககலைக்கதறபடிநான், அவ்
வரகாபிராணைக் கவலைக்கடனினது கைரயேந்தி பகிழ்விக்குமாறு நடாடமுதாத்திரு

தீருவாசகம்.

[illegible]

நொய்முந்தறுத்தும், ஆணவோலைவிசாரமுந்தறுத்தும், தமக்கு முன்னீடாகலின், அவை முன்னாகக் கொண்டு அச்சமபாசரிபுரிநுவருந் தமிழ் வதமக்குநர் தருவாய்மளர்ந்தருளுவாராயிறென னுணர்ந்துகொள்க. அவை அபநிருவாக்குந் குருவருன்முறை யாயவாறு “கோடுகூறாபயி குடமுதறுபீங்கடை, சேசித்தனபேரருளாகு” மென்குன் “நேரெரிததோத்யவாரமுதைத் இத்தமிழுவோந் தலைநடைபோடோதவவாரப்பிற விக்கடவினெறித்து அவாச்சு சிவானந்தபாக்கவலை பென்பது “தொலை யிரும்பிற விச்சுழந் தலை கீட்டவல்லது தானநாந் மாசுநியதித் - யென்கை - மருவா நெறியளிக்கும் வாதது பெருங்கோன - திருவா சுகமெனநூற் றேன” எனது மானெருரதுபவத் திருவாக்கா னைக.

திருக்கோவை.

வாததுரமிகள் இத்தமிழ்க் திருக்கோவை நூலை அறிவனாற் பொருளு முகதனங் கழக்குமென விருப்பொருளுந் விழித்தறிபுநளிநா. அறிவனாற்பொருளாகமப்பொருள். ‘உருகியவியே தூவெழுந்த’ மென வாய்வின, அகாதயாதினாற் தொல்காழியததி னாக களவியலிதும் சிவாரமுதறி யெறித்தோசப்பட்ட சளவு கற்பெனனும் பாரு பாமி டைய அசனைந் தணியின்ப வரலாற்றே றணநிலா நூல் வழக்கம, வாததுரமிகள் இக்க னை தூவாநுததி கியாபபதறி யறிவனாற் பொருளு முகதனங் கழக்கும விவாய்த் தமிழ் வதமருளிச்செய்த துச்சாரணம் இக்க ணையிட்டலிற் கூறினும், இதன விவயிரு திறனு துத்துவோந் இயாந் தமிழாராய்ச்சிக்கு நியாவாராய்ச்சிக்கும் வாய்ப்புடைய சொல்வழக்கு மொருவழக்கு ம இனித் துத்து நனனுநுமாம், அத “தூரணங்கா ணென்பந் ணைப்பாக்காரணம் தன - நானாகு, ணென்பா முகாசாமநனனுல்தென்ப - நேரணங்கா ணென்பந் நனனொழிபெ னபரிசுபுலிவா - சேரணங்காபதிதம்மலக்கோ ளவனா சசெட்டிபினை” என்குணைநா அனபாடசி யெறித்தப போற்றிசைத்தலான் இனிநியநாந், ஏரணம் - சிவாயம், எழுத்த - இடந் தமிழ் இந்நூல் இவனாஞ்சொன் மாடசி பொருளமாடசி கனதுமொருதத கற்பபுறுத் திருக்கமநே “வருவாசகத்திவி னமுதறணம் பிழைவையெழி கைமலை - திருவா வுச்சிவபாதத்யயசெய்திருச்சிற்றம் பலப - பொருளாராருந்ரு கோவைவையி யுதறப்பொருளை - பொருளததுள்ளததவர் கவிபாடிச்சிறப்பிட்டு” என்குபிப ணைநாநிபிடி, “உருவாருந் தமிழ்ச்சங்கத்தடம் பொயகதந் தாநிபுடா - தோருமெய்நூலுமொளையையுடததாருமருவாருக்கினவி யி, முகாணுருகிமதுபொருள் வாய்மகிபுலவாய் வடைபுணை - தருவாருபுலியுரினாரு ய்பக சிவிப்போனத உருகினைமெய் மிரலிதததத - எல்லுந் - திருவாததுரானிதிருச்சிற்றம் பலவன்திருமடி - தாமரைச்சா - துதருவனா - தாமரைய” என்குபிபுததனும், “பல்காத் பழகிதும் - சிவாயுளிவா - குருக்காபியந் தருவா னுவாக்கோவையா - மூண்திருமுழக்கு மாணடினும் கை - உட - பொய்நிவெள்ளை - உட - மருகுமென்க” என்கு சுவாயிநாததென்கும், இதனைபருவம் அவவாறு போற்றி கசத்தா நென்கு இது “திருவளர்தாமரை” பென்பது முதலாகக் “தூரணித்தப” மென்ப தீருகக் களவு, தபென்திருக்ககோளா வியந்நைப் புணாச்சி, பாங்குக்கட்டம், இடக்கலைபாடு, மதயுடனப்பிதல, இருவருமும்வழி யவன்வரவுணர்தல், முணுதுவதுணர்தல், குறைபுறவுணர்தல், நானகாட்டம், பாங்காட்டம், மடல், குறைபயப்பிதல, சேட்படை, பகற்குறி, இரவுக்குறி, இருவழித்தல, ததல், உடனபோக்கு, வரைவுமுக்கம், வரைபொருட்பிரிதல், மண்குச்சிதப்புணர்தல், ஒதற்பிரிதல், காவற்பிரிதல், பகைதணிவினைப்பிரிதல், வேரதற்குத்தறிப்பிரிதல், பொருள்

நீக்கிக் குண்டிக்குள்ளே டி.டி.யை அருட்டியவன் மனமபுணர்ந்தானே” “என்கின்றான் எனவல்லைய நன்மனமபுணர்ந்தி - யானுந்நயத்தருமபொருள்வழங்கியிறவாக்கடினிலிருந்துக் - குறை யாச்செல்லவொருகூடிகெழுகிறே” எனறற றோடக்கத்தத் திருவாக்குக்களு மிவ்வுண்மை தெளிவித்தல் காணர பெருநகற்ற சிறுநின்பாரணமாய் மறைந்து டக்குவது செய்வதுவந்த சிவசத ? முடிசியில் அபவியலபி லீனாகி வெளிநின்று பேரிதபகர்ண் மாய்ப் போசநுபமாய்ற நென்பா “பேரின்பமானியிரகிழை” இ” யென்றா. உயிர்க் குப பரிபுகருவஞ்செபதற்பொருட்டி மலந்தி நவழிச் சிறுணையுறறு நின்றனோககீத் திரோ தானசத்தியை “இருட்டைநூலையிருந்தபுரி” யென்றா ஆனமாவை நாயகியாகவஞ் சிலையே நாயகனாய்வு மருளிசெய்த திருவாக்கெல்லாம், ஆனடா னடிமைமுறை பற்றி யெழுந்தன. இவ்வு துராவாண னுதரபரிம பொருண்முறைபற்றி யெழுந்தன. இவ் விருமழக்கிணு மானமா அடிமை. திராத்திராத்திசு குகலானும், சிவ முபகரிஞ் மிதை மைகருணத்திறநீரந்திசு குகலானும், மட்டாசனருகுணமான சிற்றம்பலம் பெண்பகரி பதித்தோதப்பட டுலலத் தடராசதமடொருளி டெண்பாற்படுதி தோதப பட்டாமையா னும், தம்முண முரணுமைபறிச். இனிம திருக்கோவைப பேரின்பத துறைக்கட கிழவி கூறறுக்கள் திரோடுக நிற பண்பொழியானும் வருந்தமொழியானு நிசுந் வன ஆனமாவின் பிறகம் அருடசையறவிறகு மெனிலருங் கருணையுமிகச்சுமமாகவும், கிழிவான் கூறறுக்கா பெருமிதத்தானும் தலையெரிபடானு நிசுந்வன இனப்பேற்றி விது மாபபும அவலிபவபவ தவிதவனுபவ வெரபபுரவாகவும், கொளக. இன்ன மிதன்றிறம் விரிப்பிறபெருகுமென்பத.

தீநுவிசைப்பா.

அழகிய விலைபொருந்திய பாக்களையுடையதென அனமொழித்தொண்டையாய்த் திருமுறைக்குக் காரணஞ் சூழியாய்மறு. இது திருமாளிகைத்தேவா, சேந்தனா, கரு ளூர்தீதேவா, பூர்தரு சத்தநயிகாடருமயி, ஸண்டராகுத்தர, வேணுட்டமகன், திருவாலியமு தனார், புருடோதமருமயி, சேகிராய ரெனனும் ஒன்பதாய்மயன்மாறானு மருளிச்செய் யப்பட்டது. இவ்வ யருளிச்செய்யப்பட்ட தலங்களின்பெயர் அவைய பதிக்குகந்தைக் காண்க.

தற்ப்பல்லாண்டி.

இஃதிறை முஃதகவுள்ள பரமசிவனைப் பல்லாண்டு வாழ்க்கை வளப்பினைப் பாட்டுருளிக்கொடுத்த, பல்லாண்டு உறுதியுடைய, பல்வாண்பிபாத்தலைச் செய்வதயாத் துது பல்லாண்டென அனமொழிபொருளையுடைய திருமுறைக்குக் காரணக்குறியாயிற்று. இஃது திருக்கோயின்மேல் வைத்துச் செந்நாரை நிறுவாபமலாநு தருளப்பட்டது. “செல்லாண்டகருதிபொருளோற்றதனுபவமுடையாண்டருளினீர்-சில்லாண்டிழைக்கை யுருசிலேவாகி, நெடுநீச்சரமே-யில்லாண்டகன்குத் தீரவாமேருவிடங்கனவிடைபரிசன்- பல்லாண்டெனும்பதங்கடத்தாறுத்கேபல்லாண்டுடறுதமே” எனச் செந்நா இத்தூட்டி நிறுவாபமலாநுதருதலின், சில்லாண்டிழைக்கையுரு சிலேவாகுப் பல்லாண்டுடறுத துபகாரமெனும், துலங்கடகடும் பல்லாண்டு மக்கம்முனொருவரை பொருவாநீதி வாழ்க்கையெனும் ஆய்வு அறித்குப்பெய்தும்மனது மறிக.

தீருமந்திரம்.

தீர்த்தபாண்மும்மை நாமன்மாரு னொருவரான திருமலநாயனார லருளிச்செய்யப்பட்டது. இவர் நந்தி திருவருள்பெற்ற நானமறையோகுகளிலொருவர. அணிமா முத்திரைக்கு மென்பெருஞ் சித்தியும் பெறுமடையார். சித்தியெனினு முத்தியெனினு செல்வமெனினு மொக்கும். அணிமா முத்தியை வெண்பெருஞ் சித்திகளாவன: அணுவினு மதிருக்குமவடிவுற்று நிரற லணிமாவெண்ணுஞ் செல்வம். பேருவினு மிசுடபெரிபவடிவுற்று நின்றன் மகிமாவெண்ணுஞ் செல்வம், விடவகச்சுனை நுகர்த்து மவா திறமுடக் குண்ணுமை கெரிமையென்னுஞ் செல்வம். சேது முழலிவயற்றி னிப்பங்குறு மழுததலி திக காற்றினுங் கடுகையுடைதகா மெல்லியவடிவுற்று நிரற கெரிமாவெண்ணுஞ் செல்வம். மனததான் விசுழப்பபட்ட வளை அம லினை, நதவாழ்நெ டெறு லை பிரக தியென செல்வம். சந்தரமபாசுகைய னூர்முகனி ரப்பகடாத துல்லாயிரமாரிவொரி மாயிரம் வடிவாய்வினது கீரிடிச்சுல பிளா மியபிளம னுஞ் செல்வம். பிரமமு லி யோர்மரட்டித் தன்னுண்செலுத்தி யவராத புச்செப்பரி ல் லாசுதக லெ ளுஞ் செல்வம். உலகமுழுவதும் தனவசமாகுஞ் ஸு முலக னை யுண டக துர வரி யவென னுஞ் செல்வம். இவ்வெணவகச்சுகதயுள், முண்கைய முணறு முடபப னும, பிசுனை வைந்த மனமுதலியவற்றானும் பெறப்படுமெனவென துணாக சிவானுணர், காரண மற திவர் முனிப் பெருங்கடவுளான குறுமுனிவாடா லுதற கொருந் ணையினு னறாழிழப பொதியமணியை நண்ணி யகா தியனாரு னை சிலரானுநறவந்த செண்ணக் பொற்றவ னார் திருக்கயிலைமலையினு நீங்கித் தருச்சேராராய், பசுபதபேராளம், அலிபுரம், திருக்காளத்தி, திருவாலவகாழ், திருவிசாப்பரூர், சருவாகாச தருபடல்பூர், இரவ ளை வழியில் வணங்கி யாண்டாணந்தரபுரம் பீடாசமுனிவரான நயந்த காவிரியின னையணந்த, திருவாவரீதுறையைய தலைக்கடி, ஆண்களா பசுபத்தார சிவாலயம் வல்லவரது பெருங்காதலினற பணந்த விரும்பி டவகுநறபுராளிம், சோரமுலகானை பரன்டன்பான் மேயததவருஞ் சாத்தனார்புடை னென்பா ிருகிடகடலாகா, வழுநாளை திறதொழிந்தானாக, ஆணிவரக ளவனுடாபினை வந்தனைத்து சுழறிந்க்கா திசு னுன்று மோந்த தயருமுதலை ஆந் நறவாய்நாயகார கணந், நபாரு ளாய்ந யிப வானிறகளுற தயரினை பொழிப்பலெனது பமமுடமபுக் ளாண்செயத் டமுயன்ற பவனவழியினற நமமுயிரை யவனுடலிற் டாயுத்த பெருநா ளை அகாடை டசு க னெல்லா மனைநத நாத்தமுடமுற் நகந் மோந்த கணபது நயந்த களிப்பிமுல வாலெந்த தத் துள்ளித் தயாரீதது நிகரந்தபொய மேபகாண, அயா, அவை தமகயம்மய ந்த, அவறோய்நெபோந்த, அவை மனைகடோதம புதத்தற்பினை, திருவாவரீதுற சேந்த, காப்பினில்வைத்த முகையுடற பொறை காணுராய முழுதுணர்ந்த மெய்நுளா ன்ச்சிர்கைதலினில் வரத் செயலாராயநது பெளிகனாரா, தண்ணிலவாசடையாடாக தந்தவாகமப்பொருளை மண்ணின மிசுதததருவாகுகினற பீழவகுப்பக கண்ணியவத் திருவருளினற கரப்பித்தாரென றறிந்து சருவாவரீதுறத்த தருக்காய்க்கை நனைந்து பரம்பொருளை வணங்கி யததருகோயிற புறக்குடாலின் மிகுபுரந்த வரசுகைத்திரு ந்த சிவையாகத்தலையினது ஆலருநிதியத்தப பொருளாகிய பரமசிவபுஜோ கிணர்ந்து சமாதியில் கீற்றிருநதருளினா. அகநனகு சமாதியில் வீழ்நிருத்தருளா நின்ற நபாரு ளை ன்னுடலிற் பிறவிவிடநதாத தம்முலக முயய னான முல்லைய நான்கு மலா கினை நந திருமந்திரயாலை யோரண்சித் கொணருகப பரம்பொருளாகிய பரமசிவனை ஒன்றவன்

முன்ன யிரண்டுவண்ணை—விநாயகன் மூலநிறை நான்குணர் தானை—வென்றன
 னுறு விரிந்தன (எனமு மபாசு—எனதனை குணிகுந் காணுணர் தெட்டே” எனனுந் திருப்
 பாட்டுமுதலாக வெளித்த அவ்வக மூலநிறை திருப்பாட்டுச் சாததி மூலநிறைதியான்
 புவிமேன (மலர் கந்தர் ம, செனகேம்பணர் ச வபரண திருவருளிணை நிருக்கணை
 ஸயத தலைகலம், மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—
 னைந்தார். மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—
 செனகுணிகலம், மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—

முன்ன யிரண்டுவண்ணை—விநாயகன் மூலநிறை நான்குணர் தானை—வென்றன
 னுறு விரிந்தன (எனமு மபாசு—எனதனை குணிகுந் காணுணர் தெட்டே” எனனுந் திருப்
 பாட்டுமுதலாக வெளித்த அவ்வக மூலநிறை திருப்பாட்டுச் சாததி மூலநிறைதியான்
 புவிமேன (மலர் கந்தர் ம, செனகேம்பணர் ச வபரண திருவருளிணை நிருக்கணை
 ஸயத தலைகலம், மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—
 னைந்தார். மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—
 செனகுணிகலம், மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—மபாசு—

சுதந்திரத்தி, அச்சுத்தி, பதாத்தபாலனை, துரியதை பெண்டினவரம் இம்முதற்செய்யுள், துறப்பொருளை யிவ்வனந தன்னகா தடவங்கொண்டு நிறழலில், உருொருடெரிக்கு' மவசலமாம். அதிதமம் விரி பிற்பெருகும் துண்ணுணாவாற சண்டெளக. இஃதுள்ளின்கண் வேதப்பொருள் அருகிலுருமாறுது கிலாகம் ராறபொருள் பெருகி வருமாறு முதலுணாநதகளாக இஃது பாரி ருபபபட ண்பபு சரசிரககருட ந்து. இஃதுறப்பொருள் பெருமபானமையான ஆதமநா னனகுணாந ராககே இஃது புலனாதபாலதாம்.

பகுறோநிதமுறைப் பிபநீதங்கம்

இஃது திருமுதப்பாடி முதற் திருநாள் பாரி ருபபபட ண்பபு சரசிரககருட ந்து. இஃதுறப்பொருள் பெருமபானமையான ஆதமநா னனகுணாந ராககே இஃது புலனாதபாலதாம். அதிதமம் விரி பிற்பெருகும் துண்ணுணாவாற சண்டெளக. இஃதுள்ளின்கண் வேதப்பொருள் அருகிலுருமாறுது கிலாகம் ராறபொருள் பெருகி வருமாறு முதலுணாநதகளாக இஃது பாரி ருபபபட ண்பபு சரசிரககருட ந்து. இஃதுறப்பொருள் பெருமபானமையான ஆதமநா னனகுணாந ராககே இஃது புலனாதபாலதாம்.

பெய்யுள், பாடி.

புது சேசகிழார் பாடி ருரா ருளபொருள் பெய்யுள், பாடி. இஃது திருமுதப்பாடி முதற் திருநாள் பாரி ருபபபட ண்பபு சரசிரககருட ந்து. இஃதுறப்பொருள் பெருமபானமையான ஆதமநா னனகுணாந ராககே இஃது புலனாதபாலதாம்.

நீதர்ஷ்டபிரகாசிகை.

—அதற்கு; வடதுலுள், “கொகலு” ஸ்வதிகஜெ¹ திரு பொருட்டு முரித்தாக வேதப்பட்டமையின், மகக்டொருஞ்சைய யுணாத் திரு முரியபெயரே யாகலின், ஆருபெயரனெனக், இது “காலமுலக்” மென தீர்த்தச் சேனுவலாயர் கபவிடைகளான விளங்க வெரித் தோத்ய வாற்றினு அல்லுயிர்தாம், மலமொன்றே யுடைய விஞ்ஞானகலரும், மலக கனம் மென்னு ன்முடைய பிரளயாகலரும், மலங் கனம் மாயை யெனனு மூன்று முடைய சகல முமென மூவகையராதலின், எல்லா மெனார். மலரடி வினைதொனக். சிதசிதபிரபஞ்ச மென்து மலருகின்ற சிலம்படி பெனக். சிலம்படி-ஆரணதாபுரம். அது சிலம்புதலிற் சிஷ் ம்பெனப்பட்டது.

தீதன் பொருள் —அமபலத தாரிந துரிய வத்சார வெருள முழுமுலவன தலிகலா முணாக தோததகரிய சொருப சிவமாயும், அல்கில சோதிமயமான விலய சிவ னுதும், நிலவுலாவிட நீர்மலி வேணியுடைய போகசிவரூப நிகுறு னுசலின், யாம இவ னுதும், நிலவுலாவிட விலக்கிட மினது முடிந்த பொருட்டி ன்ன மலா சிலம்பமயினை வாழத்தி னுணர்ந்துவா மெனவாறு. யாம என்னு ளொருவாப பெரிப்பபாது நின்றா. நிலவு ளுணர்ச்சுதிகலை, நிலவு உலாவிய-நிலவு விளங்காநின்ற உலாவியவென்பதனைச் செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டி வினைமெச்சமாகக் கொண்டு நிலவுலாபமடி நீர்மயானினை வேணி யுமெனப்பொருளுதாத்தது மொனது. வேணி-ஆசைசாரபு மோரியலபா நெருங்கதியுரு சருவஞ்சுதவமெனப்படு மொரு பெருஞ் சுடாமுடி. அளவெனிலும் அல்கெனின் மொரு கும், அமபலத் சிதாசாம ஆடல்-ஐரதொழிந்தகூடம். அது “தோதத துமயதனின் ருேயு” திதவமைப்பிற்-சாறுநியிற் மலகயில சவார-ஐரதமார-புரந்து மலாபபததே யுற்ற துரோதமுததி - நானா மலாபபததே நாம்” எனபதருவாநிர் மூந நிவவிதா நிகுந் திருவஞ்செழுத் தருட சுடாதுயாம் அது “தோதத துமயதனின்” சிவகனவா கிசுகர் - மாரக்கும் யகர மயகரம் - பாங்குவி ளுப-சுருவிர் மமக - முயலகனா- துஞ் மகரம துதான்” எனபதரு னுணாச. இ தரு சுடா துதான் னுமயமடி முடிமல தீச்செனென்பபரிம பாச விதித்யுடி, சிவபுதுவ விக் க மெனப்பரிம பரிமலகந் வுந் பூகி யுந் கைகடும். அது “மாயை தனையுதறி வலவினை மசா” டிமொ, பா வுமக்கி யுந் பானெயித்து - நேயததா-லானைத் தாரிதயி வலாமாலகக் தானமுதரு” எனெனத் தார்புத்த தான்” எனபதரு னநிக. இவ்வருதயமல பரிமலாபபத தசரவிததை வுரணாமம், இதனையுபாசிசுரு முறையுரு சாந் தோததயவ கைவலவையுமுதலிப் வபநி-த ன்கனிற ணைகொளக். இன்னு மியவிருதய புண்டரிக்கவயபு ஐரப்பாறாறுன வரித்தெ ித்தோதாமாறு ஆகமககருட காணக்.

இறைவன தன்னிப்பெனப்படுஞ் சொருப ஸ்வரணமும் பொதவியல்பெனப் பிற தடத்த விலக்கணமு முடையனென வேதாசமவக் னோதுதலின், அவறகுந் தாரிப்பெனப்படுஞ் சொருபவிலக்கண மிதுவெனப்பா உலகெலாமுணாக தோததகரி னு னுதும், பொதுவியல்பெனப்படுந் தடத்த விலக்கண மிதுவெனப்பா நிலவு லா விய நீர்மலி வேணிய னல்கில சோதிய னமபலத தாரிவான என்று மோதியுருளினார். நிலவுலாவிட நீர்மலி வேணியுடைய சதாசிவத் திருமெனி மேலுள்ள அருவ தத்துவங் அருவ தத்துவங்கையும் வியாபித்த நிறகுஞ் திறப்பு நோக்கி, அதனை னுணர்ந்து, அங்குளங் கூறிலும், அல்கில சோதியுறய் நின்ற நிலவுலாவிட

நீர்மலிவேணியனும் ஸம்பலத்தாடு மொசபது கருத்தாம். இனி யியவிரண்டு திருமேனி
களோடும் அம்பலத்தாடுவாரென வுடம்பொடு புணர்த்து விண்முதலாக யோதிய மீத
சுத்திருமேனியங் கூட்டித் தட்டித் திருமேனி மூன்றாமது காண்க. சேக்கிழார் முனி
வர், தாம் “உலகென முணரா நோதற கரியவ”ன்னென்று நுடாசபெருமான சிதாசாத
திருவாம்பல வெளியில் அசுரீரி பாக்கா டுடே தித் தருளக் கேட்டு மெய்யுணர்ந்து இவ்வரு
ட்காவிய விஸக்கியரு சொரி னமை உலகிற் குணாததம்பொருட்டு, அதனை ஆதலடி
யாக நிர்இ இவ்வாறு மதம் ஸம்பலத்தாடு வியருளினார். அது “ஆருளி னீர்மைத் திரு
தொண டறிவரு” - தெருளா டிற செப்புது காமெனின - வெருளின மெய்மொழி
வானிழல் கூறிய - பொருளி ஒரு மென புல வாமெனே” என ஆசிரியா தாமே பாடி
ரத்தம் கூறியவாறற்று முணர். அதிவருட-அறியவரும், வெருளின மெய்மொழி
யாகிய வானிழலென வானிழல்-அசுரீரி திருவாடி, அமெனபது-குறிப்புமொழியாய்
ஆகாமைவிளக்கியினை, “உடம்பொடு புணர்த்து” என்பதுபொருள்.

இவ்வாறு நானமுதலிய நான முனிவரின் மொழி வழிபடற சூரிய சொருப
மும், பிடகாழும், கிடகாசாழும், சாருகாசாழும் என குயி னனகட பொருந்தி விள
ந்தக் கொண்டாசுரீரி மாலைப் பாய்ந்து விடப், தாரு பா - வெரித்து. கொண்ட செந்
தமிழ்சாசிய விளங்கிய தலைவரான மண்ணா நரபன்மா இரண்டது திருமேனியும் பறநி
நாற்பாத நெறிவின பொருள்படாழ் பழம் தக் டகைகடிய நெறிமை விளக்க
கேடுக்கிவளே. இவ்வாறு விளக்கியுள்ள நரபன்மா இரண்டது வானக்க மடிப
பாடாக வருபொருடெழுந்தவியவாறு காண்க.

இத்திருப்பாடல் மெய்வாறறி வினாநாசாசா முகலிய மூவருக்கும் ஆருள
வழங்குதமிழிய ஸம்பல வாயுருளா திரு மென பொருளாகக்கொண்ட மொப்பாரு
முனா. அவர் மெய் திராவிட மொசபனை ஆம்பல நரவாறுக்கு விசேடணமாக
குப ஆசனம், நானா நரபரும குவமென மொசபனை ஆத்த திருமேனிகள்
பெறப்பட்டனதென மொசபனை நரபரு சம்பலக் கையாண்டு மொசபத் திருமேனி பெற
படாமையாறு, மொசபனை நரபருகொண்ட நரபபெருமானே சக்கல வழிபட
தருகிய மூத்த மொசபனை நரபன்மா மொசபனை பொருளா மொசபனை. இனி உலகென
முணர் நோதற கரியவ பொருள்படா “சுருகு-அறித மெய்நாசாசா இவ்வியல்பின்
னெ வறிஞ்நோத புணர்த்து மொசபனை நரபனை “ஆருளியவன்” என்று ஆமுக
முனிய ருவாத்தாம். மொசபனை மொசபனை மொசபனை வரக்கான மறதரு-குறை
விலா வனவிலுறவ கூடுதலுறவ பிவற விமைமொசபனை பாது” மொசபனைதொ
திய வாசிரியா சக்கல மொசபனை, பின்னா “ஆருளி ஒரு லாகமாதே யறியலா மனவி
னாறு - தெருளாரு சிவனை நானா செயதுயாற சிவனை யுளே முருகென நீங்கக்
கண்டு வாழலாம் பிறவி பாயா - விருகென பிறி க லாகு மடியரோ இருக்க லாமே”
என்று கூறியருளினார். இவ்வாறு, இறைவனிடல்பு சிவருளாததா னுணரப்பட்ட த
னான யோதலும் பழந்தா மொசபது போருளின், அவ்வாறு யோவியாமென்
றெழிக. இனி யுணர்த்து மொசபது மரிதாம் பொருள் சூனிமாமாலென வாசக்க
நிகழ்ந்தழி, ஆவெனாரு நோதறகரிய நெனை கருத்தப பசுபாச ஞானங்களை
முறையே சிந்தித்ததற்கு மெய்வாறு நுண்ணிய நென்ப தாகலில், தான்
ஞானானே உள்ளத்தின்கண் வைத்தாராய லுதவார்க்கு முதற்பொருள் அங்கு

திராவிடப்பிரகாசனம் பரிவதாதி யுள்தொரு சிவசத்தாமென விடுபார், அவ
சிறு கொடிய ண்பலத தாவிவான் - மலாசி லம்படி வாழ்க்கி வணக்குவா மென்று
கொண்டது. இது 'பாசனா' பதாபயம் பாசனா எந்தாலும் பாபபரிய பரமபரிபை பதி
திராவிடப்பிரகாசனம் - சேசமொடு நாடி" பென்னுஞ் சிவஞானசீர்தியினுது முணாக.

ஆதமுதமுனிவா இவ்வாதே ஆசிரியா சொற்பொருட்டெற்றி தேற மாட்டாள்,
தூண்டாண்பிப் போலியாக வுரைத்தனவும், வழுமலைர வுரைத்தனவு மிகப்பலவாம்.
ஆதமுதமுனிவ ருரை கூற்தொழிந் புராணங்கள் ஸெவறநிறிற் கிராமலிங்ககொனபா
செருவார் கிருவிருத்தகண்டோறும் ஆசிரியாகொண்ட சொற்பொருட் விருத்தமுற வுரை
கூறி முடித்தாரா, இவ்வொலலாத கொலலாபிய முடைய கலியறபுலமை நிராபி யுரை
கூறின ரல்லொனபதற் சிவா வாகவிய விவரம் முகங்கே யுறசானதுமெனா, இனி
கூடலார் இராமலிங்கர் "உலகெலாம்" எனபதற்குப் பல்வாறு விதப்பித் துணைதன
சொல வழுவிவாய வேதாகம் வுரையானவை மாறாவினா, "உலகக் கொள்ளா தெனக்,
"என்றாத வெண்ணிச செபலாயனை நிக் தமொழி - கொள்ளாத கொள்ளா தலது."
திருவாசகச் சொதமிழ் அருமறைக்கு இவாபோல ஒருநா போலியும் பொய்யுமலிய வுரை
பொன நெழுந் வெளிபட்டார், இவை உட்பறி பா மாகநா புலமை யினனநிச செநதமிழ்
ழிலக்கிய விவகண வைக்ச சைவது லுணைசனை முறநக் சாறுவாய்முதுவோர் நலவை
யிற் செலப்பெற வெனபத. இவரிடவாறமுற "அறமபி மொனெரு புசெபுணு
கையறியாப் - பேதை வினைமொ கொள்ள" எனலும் பொய்மொழிக்கு இலக்கியம்
புதிக்கொனா. இது செநதமிழ் சந்தச செபயுரான வேதாகம் வருணெறி யறிவுறு
க்கு முத்தமகாவிய மாண்டின, சொலலாபிய முடைய பழைய விவாகணங்களும, தேவா
தந்திருவாசகமுதலிய கருமுறை யிலக்கியங்களும, கிருசுருதநிலக்கியமும, புத்தகப்பாட்டு
எட்டித்தொகை முடைய சுவகவிலக்கியங்களும, வடமொழி வைக்ச சைவ துலகரு
மரபார் கற்றுலல வாகியிடர் இவை மெய்ப்பொருளுணாக வலுந்கொனச

பெரிபுராணம் பரமரிய னருபுத்தி ரு னெறிச்செனா வித = தான வுணமை
நாயன்மாள் சுருளுன வருளொழுதரு சரிசு கரத்தல் வைசு னுணத்தகற் திருவரு -
காவியமாம். இகளைண கூட்டமுமென நிருத்தரதுப பத ிறினை வழக்கும, மது
முதலிய வானுரோ வருயு, வருணவாச்சுரம் வழக்கும, புத்தெறிச்சமயப் பூரவாசு
வழக்கும், அகநெறிச்சமய வாசாரவழக்கும, வைக்ச சைவ மொய்க்நி வழக்கும, உண
மைச் சரியை வழக்கும், உணமைக்கிரியை வழக்கும, உணமைப்பாடி வழக்கும, உண
மைஞான வழக்கும, குருலிங்க சங்கம் வழிபாட்டு வாடித, ஒட்டமுற் துடமு துடப
ரும் பொருந்தி யுவமணினுமா ருேதபபட்டன. இவ்விதப்பெருமையெல்லா மொருகு
டைத்தாய்ச் சிறப்புறுதலினனறே இக்கைத் திருசுமிறமபல மகா சனனித் யாறகிருநது
கேட்ட வளவாரிரானுகிய அநபாயவேதன இவ்விருணமொழி யெனது கொண்டு இவ்
பிபுத்தியருணிய சேககிழாருக்கு அருணமொழித்தேவ னெனது சிறப்புப்பெயா வழங்கி
யுணப் பதினெரு கிருமுறைகளோடொனறென வைத்தப பன்னிரண்டார் திருமுறை
பெனது போற்றினெனபத.

இனி இக்கைத்தொரு சிலர் "சேககிழா தெய்வப்புலமை நிரமயி யிதபாடிற்
தன்" எனலும், "புலனுலாய்க்ந புலமை வலியானே யித பாடினார்" எனலும், "அவர்
புலமை புலனுலாய்ச் சரித்தரங்கள் ஓரோரிடய்ளறிற் குறைவுறமன" எனலும், "அக்குறை

களை நாம் சண்டிதிதாம்" என்றும், "அவற்றையு மாண்டாங்கிக் கூட்டிப் பெருநூர் கூறல வேண்டும்" என்றும், தமது துவேனையுயரவாறு பிறற்றிக் திருமுறை வரம்புநிப்பர். மிகவுக் கனிததானைக் காரணை காட்டுதல கீழ்க்காண் குளித்தானைத் தீ.தூரீஇ யற்றி" எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவிடைநூலநாயனார் புலவி வரணமையு னோதியருளுதலின், இவ்வீரகை காரணை காட்டித் தெளிவித்தல் கூடா யதலாறும், எவனிக் கச்சை வரண் முறை போற்றுக தமிழ் நல்லாசிரியர் பிடிபட்ட நம்மசக னியர் பிறறுநாயுயர் பேது ருராகலாலும், இவா புலவிவுண் கனானை மெய்ப்பொரு டேறற லேன்முறில் மென்க;

இது முதல் ஐரோவாசி பமிதநாயகம், புராண மீறாக வொருகாண்டமாவும் ஆளுதலையினையொ புராண ஸாலாக கொள்ளுகைதருதல் மீறாக மருளுதலானை மாகவும், வறுசுகப்பட்டது. இவ் வொண்டமருது அம் மரள பதின்முனைசுப் பிரித்து முனை தெரிக்கப்பட்டன இவ்வ திருவிருதம் முழுதொன்ற நாலு யிர்த்தருதலுமனைப் பத்தி முனை.

[illegible]

திரு. எ. கலைஞர் எழுதிய செய்தி : தாய் மொழிக்குட்பட்ட குருகுளான வீரப்பேறு
தலைச்சுடி குருகுளத்தைப் பற்றி திரு. அ. ச. சுவாமிநாதன் முதலிய பத்தொரு திருப்பெயர்,
உள்ளிவரும் வழியிடாடாலை வீரப்பேறு தலைச்சுடி குருகுளம் என்னும் பெயர் முதலில் முடிபத
திருப்பெயர் திருவேலுத்திபாடாலை வீரப்பேறு தலைச்சுடி குருகுளம் என்னும் பெயர்
யார் முதலில் பயன்படுத்தின திருப்பெயர்

அப்பேரவரது சாதுவனாக, சோகிதராக இருந்துபுலகதனை, விவாக்ருதராயன்மாள்
சிலரமபுஷாபெயர்தலைலாபிதெனையெயின, —தருந்ருங்காபு. தெநியானே
செக்கிதராக இருநொண்டா புரணமபாடியுருநா ராஷன், அது சமயவனெனக.
“அருளி னீரணமக் திருத்தொண்டியருந்-தெருளி னீரித செபபுத்த காமெனின்-வெரு
ள்ள மெயமமொழி வானிலை கூறிய-பொருளி னுரு மெனபுபுல் வாமனதே” “வெரு
யாந் பொருதிரகணபெயர் (வெரு) மெயபாசுரகண-ததியேயிடு மெல்லியநிந்து அம்

இராஜபதிர் காசினம்.

[illegible]

இனித் திருத்தொண்டத்தொகையுட் பொருக அழகுபு சனிச்சுருபுடீர் புராண
குகோடு அத்திருத்தொண்டத்தொகை கருநியூயி நடப்போடு, "சுவர சாதையா சை
யனர் அவர் தாயா இசைஞானிமா தமருயுக கூட்டிடு தனிச்சுருபுடீர் புராணம்
அழகுத்தழுண்டமாறும், அவையுபகது மூன்று பராணபரீளோல் திருக்கடப்பராண
யொன்பதற்குட்ப புராண முழுத்தொகை எழுபத்திரண்டாமாறும், கண்டுபொருசு.

இனித் திருவருள திருத்தொண்டைத் தொகையுட பொருந் நாயன்மார்களுடைய வரலாறியாதுஞ் செக்கிழார் நாயனாகவுக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாராவற்று. மறுத்து அக்கிருத்தொண்டத்தொகைப் பதிக மருளிச்செய்து திருநாவுகுடிப் பெருமாளார் வரலாறு மாதத்திரம் அவர்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளிறு. இவ்வயணமருள்புத் தருத நயிப்ப யாதெனின், அன்றுவின்னியிய திருத்தொண்டத்தொகையுட பொருந் நாயன்மார்களுடைய வரலாறுக் கணிதெனின் கூறுவது இன்ன அடியுடையது. அவை கூறுமயற்ற பெரியபுராணத்தவ்வவா சரித்திர தொழுகத் வாரா சரித்திர நுதல் குறையொன் னியானும், அது அந்நாயன்மார்களுடைய வரலாறுகளைச் சிறுநாடாருளத்துக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாதாயிறு மறு நயிப்பாரூரார் புராணம் அத்துத் தொண்டார் புராணத்தி ற்கு உபோதகாதப் பிரகரணமாய் அளவுபட்டும் நிறுந்நுத் திறப்புடனும், அவர் மு ன்க்கை வரலாற்றினை மாதத்திரம் அது செக்கிழார் நாயனாகவுக் காட்டிக் கூறுவித்தருள்வ தாயிற்று. இஃதென்கொல்லியவாருளெனின், அதுத்தொண்டத்தொகை யுட்பட்ட நாயன்மார்க் பலர் சாதி குலம் பிறப்பற்ற சிறந்தா ரல்லா, சாதி குலம் பிறப்பற்ற சிறந்த நாம அவர்க்குச் சரித்திரங்கேட்டு வியப்புறக்கடவமாவ லென்று கூறப்படும் ஒழிபடகடவ தாவ வல்லெமென்று உலகத்தார் தம் புலலறிவா லமமத்தது நியயுத்த நகராளாயா; அந்ரு ளைவாய்க்கோயிலிற் சேகண்ட இவ்பெருமாளாக் கருதுகந் தொண்டாராயமாநத் இல்லாசைத் தார் கிவத்தவிச வேதியா தருமரபில் வந்தவதாற் றுச் சிவபிரானுறு நந்ததாடொளையப் பட்டி அவர் அடியியுதித்துக் கொடுத்தருளத் “தில்லைவாழ்ந்தணைத் தடியார்க்குமடியேன திருநெல்வேண்டத்துக் குயவனாக் கடி யேன” எனிறிவவாறு தலி னினி திருத்தொண்டார் தொழித்தோளி அவருடியார்க்கெல்லாந் தாமடியாவென்று சேவைச்செய்தருளியமுறை யெனின், அவ்வுலகர் பொயமமாய்ச் சாதி குலம் பிறப்புத் தருகற்றது அவ்வடியார் பெயருருதுகமபெணியுய்தி கூகித் தொருநிலையாமென்று கண்டப்படித்தத், திருவருள் வாய்ந்தவாறு முன்க்கை வரலாறு மாதத்திரமே எடுத்துச் செக்கிழார்க்குக் காட்டிய தொண்டத்தொழித்தருளியுதித்தவாறுமென்க.

உமாபதிசிவாசாரியா பெரியபுராண மகிமை வரலர் நெல்லாம் இனிது நனி
நிளங்குமாறு திருத்தோண்டிப்புராணவரலாறு எனப் பெயர்த்து ஒருதூல் இயற்றியரு
ளிரா. உமாபதிசிவாசாரியா அவையேயுமன்றித் திருத்தொண்டர் சரித்திரம் எளிதெனத்
யும் பொருட்டித் திருத்தொண்டர் புராணசாரமெனவு மோதூலியற்றி யருளினார்.

சிவஞானயோகிகள் இச்சிருத்தொண்டர் திருநாமம் போட பத்தியோடு என்றும்
பாராயணஞ் செய்வதாக துபதாரமாசக் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை எனக்
கலிவெண்பாவால் ஒரு தூல் இயற்றியருளினார். திருத்தொண்டத்தொகையினையும் இத்
திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவையினையும்திரமாரகக்கொண்டு பத்தியோடு நித்தலும்
பாராயணஞ்செய்யுமா என்பதையும் நல்லறிவுறு சுறப்பனையு மையலுந் தீர - தத்துவதாஷ்
நத் வநண்டபரிபூரண பதி - ஸ்ரீ தீபமாக வாழச் சொருதலையாம். திருத்தொண்டர் திரு
நாமபாராயண வழியாட்பதற்குத் திருத்தொண்டத்தொகையே யமைவதாகவும், சிவஞான
யோகிகள் அவர் திருநாமக்கோவை வேறொருபுருஷியது எறுறுக்கெனின், — திருத்தொ
ண்டத்தொகையுள் அடங்கிய திருத்தொண்டரொகை திருவாய் மலர்நதருளிய சமயாசாரிய
ரான திருநாவலுந் திரபெருமாமரும் அவர் நதருந் தாயராகிய சடையனார் இசைஞானியா
ரென்பாரும் அடங்கியமே திருத்தொண்டர் திருநாம பாராயணமுமுட னெய்தலவேனெனச்
சிவஞானயோகிகள் அருடவொண்டர் திருநாமக்கோவையென்று அமங்கம் வேறுதூல்
அருளிச்செய்தாரென.

இனித் திருநாமக்கோவை புராணம், அம்பாண மூலமை நாயனமார் பரிபூரணமே
யகிய திருநாடித்தங்கோவை, திருப்பதிப் பெற்ற திருப்பத்தங்கோவை, திருப்பதிக்கி
கோவையெனப்பன் ஒருமுறையாராட்டிக்கித் தனித்தமையாக தூல்களாம் இவையரு
ளிகளெனப் பெரியார் திருநாமம் புரளுவிலலை இவை அருளிச்செய்தார் உமாபதிசிவா
சாரியா ரென்பாரமுமா.

திருப்பதி.

திருத்தொண்டர் அருடவொண்டர் செவ்வரண வருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்தது. இது
அறுமுகக்கடவுள் அருடபுகழ்ப்பொருளாகக்கொண்டமைநின், திருப்புகழ் என்ற அங்க
னம் வழங்கப்படா இன்னது திருப்புகழ் என்பது - தருபுகழ் மூலமே செவ்வ பிரபந்
ததனமே ஸ்ரீராமன், அனமொழி சொன்ன யாவா தருபுகழ்மேல் மயங்கியுலக்கண்
அறுமுகக்கடவுள் அருடபுகழ்மேலாக, களை போதற்குமென்க. இவ் வசந்ததொண்டர்
செவ்வழித் திருப்பாட்க்குப் பரிபூரண தீவனிய பிரபந்தம். இது சொற்களைப் பொரு
ட்குலையிற் கிரமப்பித்து இது அறுமுகக்கடவுள் அருடபுகழ்மேல் மயங்கியுல பொது
வாயும் விவரமும். இது திருப்புகழ் பதஞ்சிரமென்பது, “அருணகிரி நாதர் பகிடை யா
மென - ஸ்வாசெய் தருபுகழ்மேல் போதா - பரிபூரண - யருட்கடவுள் கேற்ற மன
ததளாசனிகாணி பிறவித் தரம்” எனனு மாவேற்ற வாக்கா னறியப்படும். இவ் திருப்பா
வாகுவின, முருகக்கடவுள் ணித்திய நைமித்திக வாறாதோப் போத்தெனலையாம் அபி
ரான மாதிரமொழிப்போல்கொண்டு பாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றது. முருகக்கடவு
ள் அருடபுகழ் திருநாமக்கோவை வளாதற்றித் திருத்தொண்டர் சந்தப் பிரபந்தமாம். இத்
திருப்புகழ் ஸ்ரீராமாதம் விருப்பபுட்குமேல் கேட்டல்களா ஸ்ரீராம செய்த அறுமுக

நிரலிடப்பிரகாரிகை.

திருவருநட்செல்வராய் வாழ மிம்பர் மாநிலபுலவர் அறிவி லக்கட லமித முண்டு சுவர்க்கத்தில் வாழும் புலவர்களைப் பொருளாகப் போற்றல் செய்ய மாட்டார். இவ்வருணவிரிசுநான் இதுவேயன்றித் திருவருடபுக் கந்தரலங்காரம் கந்தரனுபூதி மூதலிய பிரபந்தங்கள் வேறு பலவும் தமிழுலகைய அருளிச்செய்த பெரியார். திருவருட்பாவாத லொப்புமையானே திருப்புத வரலாறு திருமுறை வரலாற்றி னிறுதிக்கடந்தது கூறினும்.

நாலாயிரப்பிரபந்தம்.

திருமா திருவருட் செல்வர்களான பெரியோர் தம் பெருமாடிருவடிச் சரம காகட் கன்பாற் றாததய பா மாலைகள், நாலாயிரப்பிரபந்தமென வழங்கப்படும். சுருதி மிருதி புராண விதகாசங்களி னுரையணக்க—வுண்பபற்றி யோதிய வசனத்தொருதிகளின் செம்பொருள்களோ மிழுவ மந்தையக திருநா நிருவடிகு தொண்டராகி மெய்யுணர்ந்த ஆழவாகன ஸ்வனஞ் செய்மிமப பிரபயமாக அடிகச் செய்தார். வைணவப் பெரியோர் இங்ங் தமனமே எய்தி உருபுநாம வழங்குவர். அவருளொருசாரா இந்நாலாயிரப் பிரபந்தமொன்று நிரலிட வே மெனக் கொளப். மறறொரு சாரா வடமொழி மாமறைந் தாயொப்புபவியே மெனக்கொளப். இம்முறையானே முன்னையோர் மொழிகளை வைணவ கொளவார், பின்னையோர் வடமொழி வைணவர்களை எனவும், இப்பாலாயிரம். அங்ங் நமையிற்று, நாலாயிரப்பிரபந்தம் திருவருடபுக்களான சமீழ்வேத மெனமுனை வைணவமொல்லா மொத்தே கருத்துடையோபென்பது. நாலாயிரப்பிரபந்தம் இங்ங் திருவருட் சருகயா ஸ்ரீ திருமால் ஆரத்தையினும் ஏனைக் காமானுட்டான்களினும் அவை தமனம் வைணவா திருமாதீர மர்க்க்கொண்டி பாராயணஞ் செய்ப. இப்பிரபந்த வாசாரியாள் ஆழவார் திருவருக் களைத் திருமால் சம்பட தானறோ திருமா தீவலியத் தளிகளிலும் வேறு புனித தலங் களிலும் பிரதிட்டை் செய்து அவர்குப பூசத் திருவிடப் புதிது உழிபகப் இப்பிரபந்த பாராயணமும் இப்பிரபந்த வாசாரியா திருவருடரபணமும் எய்துப பெறாத திருமா திருக்கேயில்க் கொண்டிதவபவ முடியவேறும், திருமா திருவருட்பொல் வதிக் முகடயவாகாவென்பது திருமால் சமயத்தா கொள்கை.

தேவார திருவாசகங்கள் சிவபத்திரான வான பயிர் வளாக் கருத வசவாக் கருத இன்னியமையாத ஞானமிாதமென்பது நனமக்கட செல்லா மொப்ப முடிபுப் பொருளா னுற் போல, நாலாயிரப்பிரபந்தம் திருமா திருவடிப் பத்திரான வானபயிர் வாத்தம் இன்னியமையா ஞானமிாத மென்பது நனமக்கடக்கெல்லா மொப்ப முடிபுப் பொருளா மென்க.

நாலாயிரப்பிரபந்தத்தன முதலாயிரம் பெரிபாழவார், குடிச்செய்து நாசகி யார், குலசேகரப்பெருமான், திருமபுசைப்பிரான், பொண்டரப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்தன. பெரியதிருமொழி திருமறைக்கையாழ்வார் ருநா மொடியாழ்வார்பொ லையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமதிசையாழ்வார், நமமாழ்வார், திரும க்கையாழ்வார், திருவரங்கத்தமுதன அருளிச்செய்தன. திருவாய்மொழி நமமாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

இனி நாலாயிரப்பிரபந்தத்திருகு வடமொழிகளென்கலை வல்ல வாசாரியா னியாக்கியானங்க லடமொழி தெனமொழி விரலிய நனையாற் சிறிதாகவும் பெரி

தாக்கவர பற்பல செய்கிட்டா நாலாயிரபிரபந்தரு செந்தமிழ்த்தொடை சிவனிய பா
வானும் பாவின்னகலாணு சந்தவிசை பொருந்தி விளங்குந் தமிழாய வடமொழி வேத
வேடாரதாரகதருகளும புராண விதிகாசாரததங்களு முடபெருளாகக்கொண்டு நடத
தலாந் தமிழ்ப புலமையோடு வடகலை வேதமுதலிய வேத்யணாநதாரே அதனபெருந்
டிடப புடப ருண வல்லி. நெகலத்தன வைணவப் புலவர் சிலாமதாபிமானத்
தர னுண்டாண்பிச சிவநிகதை பொதிந்த னூல்களாக செயதார. நாலாயிரபிரபந்த
மூ லுருரான வைணவப் பெரிபரார லருளிச்செய்யப்பட்ட நற்றமிழ் தூலாகலின், அந்
குறிகதற் மிகச் சேபததாயிற்று இனி நாலாயிர பிரபந்தங்களி னொரோ ரீடன
களிற் சிலவுருந்தார இருமால்குதல் காழந்தவராக ஒதப்பட்டார. அவா குணிருந்திரக்
கடவுள் கூறான விசாரலாககன றுண சுவார வுருக்திரன்னென்பாரே இனி மகா நுதிரானு
கிய பரமசிவன துரிபமூர்தியாயின, அவ்வாறு பகவண்பாற்றி னண்டாராய்ச்சி யிலை
பென்பத கூறலவேண்டாம். எப்பொழுது பொய்யுட பொய்யானெய்து யொபகஷ்டவ்வு
கூறுகென பிறையுறையு னையுடையு விவருதெய்யு பொய்யு என்ற புராசர
புராணங் கூறுகலாறு, பொய்யுறையும், அவ்வுருத்திரா அமிசபேக விடய மாதல் வச்
சிரலேபமாய் காட்டப்படு மென்க

வைணவர தமிழ் வேத மாக லொப்புரை நாலாயிரபிரபந்த வரலாறு
திருமுறை வரலாற்றைச் சாரலவதேயிற்று.

திருக்குறள்.

தமிழ்வேத லொப்புரை நுறும், அவ் விலக்கங்களுகுச் சிரத்தான மாகி
நிறகு மேம்பாட்டிடுதல், திருமுறை யிலக்கியத்தருகு சுவக் விலக்கியத்தற்றும்
இடைபட வலகதிக் திருமுறை வரலாறு கூறலற்றும் திருத்தார திருவள்ளுவ
நாயனார் ருளிச்செய்த திருமுறை நெருளவெண்பாவா லருளிச்செய்யப்பட்டமை
யின், திருக்குறளை முட்டும். திருமுறைவெண்பாவை திருக்குறள்வெண்பாவை யுடைய
தென அன்மொழி விகாஸகயாய துலகருத் காழணக்குறியாயிற்று.

மருகிலுது அந் பொரு ளினபடுன்னு முப்பா டுடைமைபால் முப்பாணு லென
றும், இருக்கு எஞ்சு சாமம் அந்நெனா ன் அனசுவரம் முன்மறைகடதுப பின்மறையா
பெழுந்தமையின் உத்தரவேத மென்றும், பெய்வருநாரம் பிறந்தமையிற் நெய்வருளெ
ன்றும், பொய்யாமொழியு ன் டையுடைய பொய்யாமொழி பென்றும், வேம்புகு கிழிவு
போல் வெஞ்சொற் றுவருத் தினதி வுதிநனி பங்குமுனை - நேரம்படைக் கிழவியின்
அறம் பொரு ளினபம் வாயுறுதகருளிச் செய்தலின் வாயுறைவாமுத தென்றும், தமிழான்
மறைவாய் பொருள் கிளத்தலிற் தமிழ்முறை யென்றும், அத்தனா அரசா வைசிய
னெனந் தவிசா மூவரு மோதுதகுரிப சிறப்பியல்புடைய நானமறைகளும் போலான
அந்தனா அரசா வசியா வேளாளா என்னு நாதபால் வருணத்தாரு மறைச் சங்கந
சாதிக் னுட்பட்ட நனமக்களு மோதுததகாம பொதுவியல் புடைத்தாய் மறை பொருள்
கிளத்தலிற் பொதுமறை யென்றும், திருவள்ளுவராத செய்யப்படுங் காரியமாகலின், திரு
வள்ளுவனென்றும், வழங்கப்படும். திருவள்ளுவா என்பது காரியமாகிய தூலிற் கா
லிற் கருத்தா யாகு பெயர். இக்குறக்குறளாகியாய், வேதத்துப் பல விடங்கலின் மலை

திராவிடப்பிரகாசிகை.

மேலும் போலப் புலப்படா திருத்த நலம்படு பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் துலகத்தாக்குக் கொடுத்ததற் காரணத்தானே திருவள்ளுவர் எனும், தன்னுதிப் பொருளெல்லாம் பாரினுள்ளா ரறிந்தாய்ப் பாறப்பட வெடுத்தது உதித்தது. அதுட்டலைமையுடைமையானே நாயனா எனும், அறம் பொரு ளின்ப வுறுதிப் பொருளியல்களைத் தமிழுலக தெளிந்தயய அருள் வினோதத்திற் கூறினமையானே நெய்வென்றும், முழுதுணர்வாற சொற்பொரு டெரிந்த தூல செய்து எப்பாவலாககு சமலாய் மூதல்வராய் கிறமலினுறான நாலவகைப் பாக்களுள் வைத்து வெண்பாக்களுள் அவற்றின் வைத்துக் குறள்வெண்பாவு முதலாய் கிறமலின் அகத்தும் வெண்பாவானே தமிழ்துவியற்றிய அறிவுவலி யுடைமையாற்றான முகநபாவலானெனும், தெய்வ வரு ளானெய்திய புலமை யுடைமையிற தெய்வப்புலவொன்றும், மலையனே வளநுவலுப லுமறந்து நான் மறையின் மெயப்பொருளை முப்பொருளாகத் தருகவி னுனமுக்கனென லும், தலைமக்களுக்கெல்லாந் தாய்போல முப்பாலைத் துணைநிறுத்த சரந்திருநுதலின் மாதாதுபங்கி யென்றும், அறனும் பொருளு மின்புமாக தெளிந்தனை அறிபட சொரி தருஞ்செநநாப்போதுடைமையிற செநநாப்போது சென்றும், அறத்தப்பாலும் பொருட் பாலும் காமத்துப்பாலும் தனித்தனிக்கொணர் தூலச் சிறுநிறிபச் சூலாவலாக வியப்பற னும் முப்பாலும் ஒருவகுக்கொணி அறம் பொரு ளின்பம் லீடென்று நான்கு பொருளு மடங்கத் தமிழ்வேத தூல் செய்தலிற பெருநலவொன்றும், பொறாட்டபேசுனா. திவ + வினயாட்டி. மாதாதுபங்கி-மாதாவைப்போல மொழுக்கன.

இவ்வுத்தர வேதங் கடைச்சங்கத்தா ளாலும் தவாரித்து நுவ ராநகேரிய சென பத்தற்கு அச்சங்கப் புலவர்களெல்லாந் தனித்தனி இதுவ பெருமை நீட்டிய டியற்றிய சிறப்புப்பாவிரச் செய்யுட்களே யமையுஞ் சான்றும். அக்காலத்துக் கடைச்சங்கத் திருந்தி கேட்ட பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி, பாண்டியனுட்கடைச்சங்கப்புல வரும் வணங்கி கீழிருந்து கேட்புத் தெய்வப்புலமைச் திருவள்ளுவரையொரு உருத்திரச் ன்மனரோடு சங்கப்பலகை ஹேதிரந்து திருத்தூர நாவத்தறியு) 12 2 "சுருத்தத் தெய்வத் திருவள னுவரோ - இருத்த நற்பலகைப் பொக்கை-விருது - உருத்திர சனம் சொல்லுதது வானி - லொருக்கவா வெணைத்தொ பொல" என்னு மசரிநி யானையாக ளன் அறிப்பபிம். இவ்வரங்கேரிய பொழுது "மாடா முன்ன மலர் பாச முன்னிற பாடா விடைப்பா ரதமபகரத்தேன்-கடாவி - யெனப்ப வென்றி யிரப்பலகைவன மா றுதின-வள்ளுவன் வாய்தென் வாககு" என நாமக்குரு, "எனறுப் புலவர் தயாணாரா- செல்லுகி-கின்றலாநது தேனெய்திறு நீரையய பாப்பா-துணை-செந்நளிக கற்பகத் தின் தெய்வத் திருமலர்போன - மனப்புலவன் வளநுவனயாபச பொல" என விவற யனும் புகழ்ந் துணாததருளிநர், உக்கிரப்பெருவழுதி அவர்கென்ற றுதுகேட்டி லுத்த "நான்மறையின் மெயப்பொருளை முப்பொருளா நானமுத்தேன-ருன்மறைத் துளநுவலுய்த் தாதுதாத - தூனமுறைய - வந்தக்க செனையாய வாழ்த்துக் கடைசுஞ்சு - சிறுக்க கேடக செவி." என்று உலகக் கைக்கொண்டி வழிபட்டோடி யாய இன்னும் வழிபாடி கூறினன், மறறுக் கயிலா பரணா நககீரா முதலிய கடைச் சங்கப்புலவெல்லாந் மாண்முதனைப் பலவாறு புழந் தெய்ததுப் பொற்றி யிதனதெயவ னாபுரி விவரிட்டார், அத்திருப்பாட்டெல்லாம் நனடெடுத்தனாக்கிற் பெருகும். இதன் திருவள்ளுவமாதேயிற காங்க.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயினுர் போகும்படி மீதம் பெருந்து நெறியை யறிந்து மேவுதலுரிய நனமக்கட் குறுகியென இறைவனும் அவ்விறைவனருபெற்று டையாருமோதியருளிய அமுதநீயி யுறுகிப்பெரு ணைகளுள் அறம் பொரு ளியைப் பென்னு மூனறம் பற்றித் தமிழ் மறைநூல் செய்தருளினார். மறநாடாயினுர் திருக்கு தன் டமிழ் மறைநூலுட் சிறப்புடைய சாதகியமாகப் பீரி கூற்றில ராயினுர். அது

தான் மெய்யமுதலானதெனின், — “தானே முழுதுணர்நது தண்டமிழின் வெண் குறையா னுரு வறமுதலா வநானகுமேனோருக்-கூழி னுரைத்தார்க்கு மொண்ணீர் முந் துக்கும-வாழியல் கெனனும் மறறு” “அறம்பொரு ளின்பமலீ டெனனும பானகினை- திறந்தெறித் து செப்பிய தேவை - மறந்தேயும் - வளருவ னென்பானோ பேதை யவன வாழ்ச்சொற் - கொள்ளா ரறிவுடன யார்” “இன்பம் பொருளறம் வீடெனனு மிந்நானகு- முன்புநியச் சொன்ன முதமொழிதுன் - மனப்பதைக் - குள்ள வரிதென தவைவள னுவருலகக் கொள்ள மொழிந்தாா குறன்.” “இமமை மறுமை யிரண்டு மெழுமைக்குஞ் செம்மை நெறியிற் றெளிவுபெற-முமமையின்-வீடவற்றி னுனகின் விதிவினாக வளருவ னார் - பாடின ளின்குறளவெண பா” “ஒருவ ரிருகுறண முப்பால் னோதல் - தருமமுந் துனக்குஞ் சாது - மருமறைநீரததுஞ் சமயநு லாறும வளருவனா - புறத் தொழிந்த பொருள்.” “அறநிறந்தே மானற பொருளறிந் தே மிடைநி - திறநிறந்தேம் வீதி தெளிந்தே-மறநெறிந்த - வாளார நெயிமாத வளருவனா தமவாயாற - கேளா தனவெவலநா கேட்டி” என முறையே நக்கீரருளும், மாமூலருளும், நரிவெருதலையுளரும், முழிகு பெருங்கண்ணனும், சனதனாகக்கிழாரும், கொடிஞாழனமாணிபூசனரு முசலாயினும், நாயனார் வீதிமுளப்பட வெடுத்ததுத்ப்பொருளுணர்வுந் திருக்குறளுள் அருளிச்செய்தா னொன்றெடுத்தோதுதலின், திருக்குறள் வீதிபெற துதித்தபொருளுங் கூறிற்றோ, நாலையா ம். நாயனார்தாமருளிச்செய்த தமிழ்மறையுள் வீட்டியல் யாவநகங் கூறினானெனின், துற வறமாகிய காரண வகையாற கூறினானெனக் , அறமேல், வீட்டியல் ஏன் முப்பொருட் கள்பொல இலக்கண வகையாற கூறுது காரண வகையாற கூறியது எனவேயெனின், — வீதிசிறந்தயு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைந் தாகவின், இலக்கணவகையாற கூறும் பான க்மத்தனதென்றனாகது அநவனங் காரண வகையாற கூறினானெனக். ஆசிரியா செல காய்பியனா “அநநிலை மருநி னைமுத லாக்ப - முமமுத லொருட்டி, முடிய வெண்ப” எனச்சூத்திரஞ்செய்ததுமே இக்கருத்துப்பற்றிநியபாம். இனி வீதிபெறியவருள் யொரு ந்த வேதாந்த சித்தாந்த துலகனும் வீட்டியுற பொருட்டியுற சிரவண மனை மெனவ மிருநிறத்தாற நடத்தமாக்கவுஞ் சிரவண மனை நிதித்தபாசன திடைய பெளது நாதர், த்தாற் சொருபமரகவுஞ் சாதனவகையாற கூறினவேயாமெனக். திருக்குறள் வீட்டியு ன் சாதனஞ் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. வேதாந்த சித்தாந்த துலகனில் விரிவாகக் கூறப் பட்டது. இதவே தமமுள வேறுபாடு. இவ்வனமாகவின், திருக்குறள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடெனனும் உறுதிப்பொரு னுணர்ந் தருமபடக் து முழுதுவே மெண் டும், நக்கீரனார் முதலியோர் கூறப்பெற்றி தோரஞ்சே அத்தா முத்தல் வறுதல் பொருளுண் குந் தெளித்தனாக்குந் தமிழ்மறை துலாமென நவகன மானேன் சிறப்பித்துப் பாயிரஞ் செய்தானென்றும், உணாக. திருக்குறள் வீதிமுளப்பட அறம் பொரு ளின்பம் கூறுமாறு மூன்றர் விளக்கத் தெரித்தும். “வீடென்பது சிறந்தயு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைந் தாகவின், துறவறமாகிய காரண வகையாற கூறப்படுவதல்லது இலக்கண வகையாற கூறப்பட்டமையின், துலகனாற கூறப்படுவன ஏன் மூன்றாமேயாம்” என்ற பரிமேலழக னுளபாணம் மேலது தனிக், நச்சினாகக்கினியா இப்பெற்றி தோரது அகத்தியனா தொ ளையியனார் திருவள்ளுவநாயனா தமிழான வீதி கூறானெனும் பொருள்படத் தொல காய்பியனாறியிற் தமக்குவேண்டியவாமெல்லாமுறாததா.

நாயனார் நான்கவாய உறுதிப்பொருட் பெற்றி அறத்துபாற் பொருட்பால் துறத்துப்பாலென் மூன்று பாலாற கூறுவான ரெடங்கி, உயிக்குப் பாகமும் வீதி

மேவுறொறியறிந் தயயுமாறு அனுகிககண முதனுலான் அவற்றை யோதிய ஆதிபகவ
 னுனமுதற்கடவுளை வழுத்தவதாகிய மங்கலக் கடவுள் வாழ்த்தும், அம்முதற்கடவுள்
 தானையான் உலகமும், அதற்குமுதியாகிய வறம பொரு ளினபங்களு நடத்திற் கேதவா
 கிய வானசிறப்பும், அம்முதற்கடவு ளுருளிச்செய்த முதனுனெறி யொழுதி அருநதயங்
 குரம்பை யெனப்படு மகட்பொருளாகிய யாக்கையுங் கரணமும் அவற்றை யுயக்கப்படும்
 புறப்பொருளகளாகிய புலனமும் போகமு நிலையாறும் நாமு முறத்த தறந்த மெய்யு
 ணாநய அவாவறுத்து முத்தகடவு ளருட் பெற்றி தலைக் கூடி னனையானே அவ்வறமுதற்
 பொருள்களை முத்தகடவுளருளால் உலகநுஞ்ஞாவா றுணர்த்தவல்ல முனிவராகிய நீத்
 தார்பெருமையும், அராவன மவரா லுணர்த்தப்பட்ட வறுதிப்பொருள்களுட் பொருளு
 மினபமும் பொலாது, அறம் இமைய மறுமை விடென்னு முனதும் பயத்தற் சிறப்
 புக்கடமையிள ஆட்சேனையறநின் மகிமை பெரிதுடைத்தென அதன வலியுறுத்த
 லும், முறைமாளே பாயிரமாக முத்தரட் கூறியருளினு ளென்பது, நாயனா அறம்
 பொரு ளினபங்கண் முறையி லுமமை மறுமை விடென்னுமுனதும் பயத்தலும் இமமை
 மறுமை யிரண்டும் பயத்தலும் இமையியே பயத்தலமாகிய சிறப்புச் சிறப்பினமைக்
 ளுறாக் அறத்துப்பாலை முறைம, பொருட்பாலை அதன பின்னும், காமத்தப்பாலை
 இறுக்கியு முறையே வைத்து, அவற்றிப் பெரித்த மொத்தருளினான்க. இனிப் பொ
 ருடான அறஞ்செய்கதற்குக் காமம் கற்பு முதற் முபசாரமாத லுடைத்தாகலின், அதன
 முறை வைப்புச் சங்க நோக்கா ளென

இல்லறத் துறவற மென்று பிரண்டறங்களுள் இல்லறம் இல்லாளோடுகூடி
 வாழு மொழுக்கமாகலானும், பொருளு மின்பமும் தனக்காகப்பாசுக்கொண்டே யியலும்
 பெற்றிற் பாசலானும், பொருளு மின்பமும் வேறுபடுவதென அறத்திவழி நிகழு நீரனவா
 யத்து ஈடங்கு மியுறையவாறும். "சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பம - மறத்தின்
 வழிப்பட்டுத் தோற்றம் போல" என்காரும் இங் குட்பபற்றியேயாம். இவ்வுனம் அற
 தற்கண்கண் அடங்கும் பொருளினபாலை நாயனா ளேது பிரித்தப் பொருட்பாலெனதுங்
 காமம் தப்பா லெனதுங் தனித்தனி பற்றிப்பது பொரு ளிடைத்தலும் அதன பாதுகாப்பும
 பற்றி னறஞ்செய்தலும், அரசன் காப்பலாடாது முறைமையென்றுத் துணைக்காரணம் பற
 மயல்லது செல்லாமைநின், துணை வாயுறையா லைய பற்பொருளுடேமலிட்டு அரசனீதி
 விரித்து முறைபெறக் கூறல்வேண்டியும், உருபத் திருவும் பருவமுங் குலனுங் குணனு
 மனப் முதலியவற்றை மறமுனாது பாரன மருடைய சிலைமடலான அறக்கிழவனுங்
 கிழத்தியும் ஓர் காலத்தொரு பொருளா னிரப்பரி னைம்பல முகத்த சிறப்புடைய காமவிரு
 வகைக்கோள் வரலாறு விரிபு துச்சுவைபெறக் கூறல்வேண்டியு மெனதுணர்க. இனி
 பபொருடும் இன்பமும் அவ்வாறு கென்னமாய் அறத்தி னடங்குதலின், திருக்குறண்
 முக்கிய விருத்தியால் அறங்கூறிய நாலையாதல் காண்க.

இல்லறம் இறவகைப்பற்றின் முறகிப் மந்த வதிகாரிகளாகிய மக்களுக்கு
 அப்பற்றுக்க ணனுஞ்சாசியா னறுந்து சித்தக்கி யெய்துதற் பொருட்டு விதிக்கப்
 பட்டோ ரொழுக்கமாதலின், அவ்வொழுக்கமறநுள் முனிவருந் தேவரும் விழுத்தரும்
 போகம் ஈனநித துயத்துச் செல்லாநின்றா, அத்துப்பயிடுனே பொய்ப்பதற்றறு மென
 ப்பற்றாறாழத் துறவறம் பூண்டு அந்தக்கரணங்க யேவாதற் பொருட்டு விரதமனுட்டித்
 தலை யுறுதியாகக் கைக்கொளப். ஆதலின், நாயனா இல்லற வியன முன்னும் துறவறவிய

திராவிடப் பிரகாசினை.

தமிழ்நாட்டினர், அறமேகூறிய நியாயம்பற்றிய இல்லறத் திறவுகோலாகிய நியாயத்தென்பது “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை - யெழுந்தான்ற மக்க ளெல்லாங் கவணற்-யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்-சிறந்த பயிற்ற லிறந்தத ளெல்லாங்” என்ற வஞ்சு தொல்காப்பியசூத்திரத்திணை மறந்த கொங்க.

இனித் துறவறத்தான் வினைமாசு தீர்ந்தது அந்தக்கரணங்க ளையுடையவரென்றிருந்த இறந்தகாரர் காக்கப்படும விரதங்களும் அவற்றான் அவை தூயவாய வழி உதிப்பதாய நூனமுமென இருவகைப்படும். இனி விரத மவந்மு நூன மாகியு மாசுவின, விரத முன்னும், நூன மதன்பின்னும், நிறுத்தியிருளினா. இஃதன்ம விரதத்தான் அந்தக்கர ணக்கத்தி யெய்தி வீதி பயக்கு முணாவெய்தப் பெற்றா, நோற்றமுடைய யாவு நிலை யுடையவாந் தன்மை யுணர்ந்து, ஒரோவழிச் செலவா பெற்ற சடவடபூசை கடவுண் டான முடையார் கைத்தான் முகலிய நூனக்கிரியையே புரிந்த, புறமாகிய செலவத்தின் கண்ணும் அக்மாகிய யாக்கையின்கண்ணு முளையாய பற்றினை அவற்றது நிலையானமயுண் டந்த தும்பெற்ற தவரத உறந்த, யானென தென்னு ஒரு செருக்காகுதப, பரம்பொரு ளாரா இறைமுத்தகடவுள் ஓகிய வீட்டு நெறியின் இதுவே நன்னெறியென்று மனத்தாட வொன்றி, அன்னக ணுபாயமாய தியான சமாதானே மனத்தாற செய்து, பிறப்பு விதிகளை யும் அவற்றின் காரணங்களையும் அவிச்சையான வினையும் ஐய விபரீதங்களானன நி உண் மையானநிந்த, அனுபவமுடைய தேசிகாபாற தாத்தவ உபாட்ச மொழிக்களை கேட்ட ஸாகிய சிவவணமும் அவவுபட்சை மொழிப்பொருளை அனவையானும் பொருந்தமாற றுணர் தெளிய வாராயத லாகிய மன்னமுரு செய்து, பிறப்பிற் ச முத்தகாரணமாய வலி ச்ஞ்சுக்கெட வீட்டிறகு நிமித்தகாரணமாகிய செயலிய பரம்பொருளை அனுபூதியிற் காண டாகிய நித்ததியாசன சமாதிக்குறது, நேறசாரங்குவான துணவாநிலராய்க, சாமம் வெகுளி மயக்கமென்னுங் குற்றங்களை நோற்றனுடைய பெயருங் கூடக்கெடப் பெறுங் ளானே அவற்றின் காரியமாகிய வினப்பதனபதுகாசா முற்றக்கெந் து, எந்தியுடையும அதுகொண்ட வினைப்பயனு நின்றதமையின் நீண்டவு பயிறகையதாற பன்முப் புலங்களை மேற்சேறலுநின், இடையாருத மெய்யுணவா ளுணர்த்து நின்று அகவகாவின யாற்றவது த்து, மலவாதனை யு நீங்கிச் சேவன முததராயிருந்து கன்பபுச் சவறகள்களும் பிறப்புப்பிணி மும்பிறப்புக்களு மின்றிக் கேவலமாய் நின்று முடிவு காண்கிலாப பரவீடாகிய நிரதி சுயவின்பம் பெறுவனென்று, இவ்வாறு நீடி பரையையுந் துடிவு மெய்யுணவாவு மவையுந் துமாகிய நூனசாதனம் கூறுமுத்ததானே யிப் பெறறுதுதிப்பொருட பெற்றி னனகுள்ள க்கி யருளினார்.

இங்ணமாகவின், திருக்குறள பொருளின்ப மரபடக்க கொண்டற்குகறி பீட்டி
முடிவு நன்ன நாட்டிய தத்துவஞான சூலா முத்தரியேமெய்யது ஷெற்றென வுணர்
நீங்கொள்க.

அறநெறி சீர்திருத்தம்; நாடாளுமன்றத்திலே பத்திரிகைகள் முடக்கம்; உட்கட்சிப் பேரறிவுரைகள் ஆகியவைகளைக் கருத்துக்குட்படுத்தி வருவதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு அரசாங்கம் செயல்படுவதன் மூலமாக அமைதிப்படைவதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு அரசாங்கம் செயல்படுவதன் மூலமாக அமைதிப்படைவதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு அரசாங்கம் செயல்படுவதன் மூலமாக அமைதிப்படைவதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கப்படவில்லை.

காலத் தேகான்மவாதிகளு னொருசாராரும் பிறரு நாயனார் வாழ்த்திய கடவுளும் அவரோதிய வீடுபேறுத் தத்தஞ்சமயக் கொள்கைகளோ டிபைபுறறு நிற்றுமெனச் சிலப்போலியுரைகட்டி யெழுதித் தமமுள வைத்தப பாராட்டித் தமக்கென வொன்றில ராகிய பேதைகளை அபிபோலிக் கட்டுரைகொண்டு மயக்கித் தந்நெறியினாக்கக் கேடுபல குழுதலானும், பரிபாசிபாகிய நீ அவவிரண்டன சிறப்பிய லறியலுற்று வினா நிகழ்த்த லானும், “அகரமுதலவெழுத தெல்லாம்” என்னு முற்றிறுக் குறளின மெயப்பொருள் விரிக்குமுததானே அவவிரண்டன மெய்மமைத் தன்மை சிறி தின்றுத் தெரிககலுற்றும்.

கடவுள் வாழ்த்து

மு த ன் றி ரு க் கு ற ன் வீ ரு த் தி.

அகர முதல வெழுத் தெல்லா மாதி

பகவன முதறநே யுலகு.

எனபது திருக்குற னென்னுதலிற்று வெனிது, —உலகிறகு முதற்கடவு னொருவ னுள னென்பதானும், அமமசுற கடவுடான ஆதிபகவ னென்பதானும், உணர்த்தத் துதலி றது. உகரவேத வுறையாசிரபரான பரிமேலழகியார் மறறிமமுதற குறளினுக்கு இய றறிய பிண்டப்பொழிப புறையும் அகன விச்சடவுறையும் வருமாறு —எழுதிது எல் லாம் அகரமுதல உலகு ஆதிபகவன முதறறு —எழுததுக்கொல்லாம் அகரமாகிய முத லேயுடையன; அதுபோல உலகம் ஆதிபகவனுசிய முலையுடையது என்றவாறு. இது தலைமைபற்றியவந்த எடுத்துக் காட்டுவமை அகரத்திறகுத் தலைமை விகாரத்தா னனநி ராதமாத்திரையாகிய இப்பபாற பிறத்தலானும், ஆதிபகவறகுத் தலைமை செயறகை யுணாவானனநி இயறகையுணாவான முறறுமுணாதலானுறகொளக் தமிழெழுத்திற கேயனநி வடவெழுத்திறகு முதலாத னோகி, எழுததெல்லா மெனறூர், ஆதிபக் வன என்னு மிருபெயரொட்டிப் பண்புத் தொகை வடதுன்முடிபு உலகெனறது றான டெயாகனமேனினறது. காணப்படட் உலகத்தாற காணப்படாத் கடவுடகு உண்மை கூறவேண்டுதலின், ஆதிபகவன முதறநே யென உலகினமேல வைத்தக் கூறினார், கூறி னாரேனும், உலகிறகு முதல ஆதிபகவ னெனபது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரந் தேற றத்தின்கண் வந்தது இப்பாட்டான முதற்கடவுள னுண்மை கூறப்பட்டது.

அதுபோல வென்பதிகை பசசம, அது வருவித் துரைசெய்யப்பட்டது. அகர நாத மாத்திரையான வியறகைத் தோறற முடைத்தாய் நிறைந்து முதன்மைபுறறு நிற்ப ஏனையெழுததுக்க கொல்லாம் அதனிபக்கத்தான விகாரமுறமசியிற றேனநி அதனானே வியாபிக்கப்பட்டிப் பரதந்நிர முடையவாய நிலவுதலபோல, ஆதிபகவன இயறகை யுணாவிலானே முறறுமுணாதல யாண்டு நிறைந்து முழுமுதல்வனுய் விளங்கி நிற்ப, உலகினத்தும் அவனுணையான வியாபிக்கப்பட்டிப் பரதந்நிரமுறறுவினைக் கீடாக வுடல் கரணமெய்தித் தோனநி இடவிய வியாபாரமுடையவாய நிலவாநிறைனவென்ப திதன் கருத்தாம். இடம்-புவனம், விடயம்-போகம், இத் திருக்குறளினுக் கிடவே பொ ருளெனபது, உமரபதி சிவசாரியார் “அகர வுயிர்போ லறியாதுயென்கு நிகரிலிறை நி றகு நிறைந்து” என்றிதன்பொருள் எடுத்தோதிய வுப பிறுக்கணத் திருவாக்கரானுடிக. அகரவுயிர முதலாதலபோல வெனக், முதலாத லெனபது அவாய் நிலையான் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. இவவாறு வருவித்து முடிப்பதனை வடதுலாரா அத்தியாகார மெ னபர், முதலாதல் - முதலாய் நிறறல், முதலாயென்னுமுவமையடை பொருளினு நிறைத் தென்னும் பொருளடை உவமையினுங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டன. பொருளெ

திராவிடப்பிரகாசிகை.

முனைப்பை மென்று கொக்கும். இங்ஙனம் ஆதிபகவானைய முதற்கடவுடே எழுந்தருளியிருந்துள்ளதற்காவதற்கு முதலாய் நிற்கும் பொதுவியல்புபற்றி அகரத்தோடொட்டித்தருளினான். அப் பரம்பொருள் அறிவுநவா யாங்ணு நிறமாத எப்பொருட்கு மாதாராய்விதற்கு முழு முதலான வுடையா ளுலின், உண்மையிற் மனனுடைப்பொருளாகிய உய்யாச்சுக்குள்ளொன்றோடு முலமிக்கப்படா னெனப்பேத நாயனருக்குக் கருத்தெனவந்தவிடப்பாடி “அறிவாடு பெங்கு நிகரிலிற்றை நிறகு நிறமாத” என்றசொருபு பொருளின் இங்ஙனம் தெளித தோதியருளினா. இனி உடைப்பொருள் அடிமையு முடைமையுமென விருவகைப்படும. அவற்று ளுயிர வநுக்கமெல்லா மாதிபகவானைய விற்றவனுக் கடிமை யெனவு மாலை கனமகங்கு மவற்றின் காரியங்கு முடைமை யெனவு முணர்ந்தகொள்க.

நாயனார் 'அகர முதல் வெழுதெல்லா மாகி பகவன் முதற்றே யுலகு' என நங்குன் மெடுத்தல் காட்டுவமையார் கூறியருளிய பொருட்பெற்றி யினிது புலப்படும் பொருட்டு உமபதி சிவாசாரியா இங்ஙனம் உவமாலங்கார - த்லவைத் தப்பிருந்தனை மாக வெநிதோதியருளினார். உபயிடுங்குணமாவது - முதலால் வசனங்களின் மெய்ப பொருளினிது புலப்படமாறு வேண்டிடு சொற் றல்பெய்து அவை தம்மை ஆண்டிட்டுத் தவறே யெடுத்தரைக்கும் வாக்கியமாம். இது முற்றுவமைப்பமாறு முன்னார்க்காட்டுதும்.

எடுத்துக்காட்டு என்று முவமையினை வடநூலார் நிதரிசனாலங்கார மெனதுரைப்பர். நிதரிசனாலங்காரத்திற்கும் உவமாலங்காரத்திற்கும் வேறுபாடு இல்லை. உவமம் வடிவமையுள்ளிரண்டன சாதிருசிய தருமம் பேதநெறியானே உவமவுருபு பற்றி வெளிப்படையால் விளக்குவது வடமாலங்காரம். அவ்விரண்டன சாதிருசிய தருமம் அபேத நெறியான குறிப்பி னுணர்த்துவது நிதரிசனம் இதுவே தமமுன் வேறுபாடு. உவமத் தொகையில் அதிவியாத்தி நீக்குதற்கு அபேத நெறியானேனும், குறிப்பினேன்றும், ஊரத்தாம். இன்னும், உவமத் தொகை, சாதிருசியம் பல்படிநீதும் உவமவுருபு விதியானெய்தவேதாக்குவது கவி தொனசியல்க்கண மேவ மேடை அதுதொகுத்தோதவதாம். நிதரிசனம் கவி அவவுருபு வேண்டாது அபேதம் போற்றுக சருதிப்பிரயோகிப்பதாம். இவ்வனமாகலின், இரண்டறகும் வேறுபாடும் பெரிதாத்தலிற், அறநேரல்க்காக; திருட்டாநாலங்காரம் உவமான வடிவமே சாதிருசியம் அடங்கிய உவமவுருபினிற் குறிப்பா னுணர்த்துவ தாகலின், நிதரிசனாலங்காரத்திற்கு அனகண அதிவியாததவரும்பிறவெனின், திருட்டாநாலங்காரம் “வேந்த நீ காத்திராம வெண்மதியங்காரநிமான்” என்றவன முவமான வடிவமே சாதிருசியம் பேத நெறியானுணர்த்தும். நிதரிசனாலங்காரம் அவவாறன்றி அவ்விரண்டன சாதிருசியம் அபேத நெறியானுணர்த்தும். ஆகலின், நிதரிசனத்திற்கு அனகண அதிவியாத்தி வரும்பின்னென்க. கிரத்தியுங் காந்தியும் பேதமுடையனவாயினும், வெண்ணம்ப பண்ட இரண்டனகண்ணு மோத்தலின், அவ்வொப்பினுள்ள திருட்டாநாத மாகா நின்றது. மறது எழுந்தெல்லாவற்றிற்கும் அகரமுதலாதலும் உலகுக்கெல்லாம் ஆதீதகவன முதலாதலும் அவ்வாறு பேதமுறாத அபேதமாயொத்தலின், நிதரிசன மாகாநின்றது. அறநேரல் முகமிதி பெண்ணு முருகமும் அபேத சாதிருசிய முணர்த்தலின், நிதரிசனத்திற் குறிப்பினென்க. அதிவியாத்தி வருமெனின், அறநேரல்; உருவமாவது உவமான வடிவமே அத்தியைக்கனிதூள்ள ஓவ்வோர் பதமாத்திரையானே அபேத சாதிருசிய முணர்த்தும்.

துவதாகலானும், நிதரிசனமாவது அவ்வாறன்றி உவமான வுமேய வாக்கிய முழுதன் கொண்டு அபேத சாத்ருசிய முணாததுவதாகலானு மென்க. இனி நிதரிசனலக்காரம், திருட்டாந்தாலங்காரம், ரூபகாஷாசாரம், அதிசயோத்தியலங்காரம், உதபரேட்சீலங்கார மென் நிதிறத்தனவற்றிற்கு உவமான வுறுப்பு உவமேய வுறுப்புச் சாத்ருசியதரும் மெனபன பொதுவிய லாதலும், உவமாலங்காரம் இவற்றிற்செல்லா மடியாதலும், சாணக. இன்னும், இவ்வலங்காரங்களின் இலக்கண அடபம் நண்டு விரிக்கப்புகிற பெருகும். குவலயானந்த முதலிய வடநூல்களிற கண்டுகொள்க.

ரானடுக் கூதியவாற்றா சாத்ருசியதருமம் போதித்தற்கண் ஏனையவற்றை நோக்க எடுத்துக்காட்டுவகை சிறந்தல இனிதுவெளிப்படுத்தலின், நாயனார் அவவடிவம் யளவையற்றி முதற்கடவுள்தன்மை இவ்வாறு சாதித்தருளினு ரென்க.

நாதமாவது தூல வுடலின்சண் மனனும் அருவுடயி னுள்ளான் பரசுரீரத்தினி ன்றுஞ் சந்த மாபா விருட்சிபரியத தோனனும் விட ருசக வொலி யெனப் அகரம் அன்ன விருட்சியா யுந்தியினி னொழுதரும உதானென்னும் வாயு வேகத்தினு தூக்கப் படடுகி சண்டாருவி முயற்சி விசார மினி இயவயிஞ்சின் வைகரியாய்த சோனறுதீலின், அதனை விகாரத்தா னன்றி நாத மாசத்தையாகிய விபல்பாற பிறக்குந தலைமை யுடைத தெனரா ஆதிபாவன தனக்கொ ராபார மினி எப்பொருட்குந சாணதாரமாய இப் 'ஸபாகவெ' பாசங்களி னீங்கி யாவகளுந் தீங்கினி நினைந்த அனைதையுஞ் சுட்டிநர் தொருங்க யதியு முற்றி யுடைய ஸ்வீன, அகனைச் செயற்கை யுணர்வின னன்றி இயற்கை யுணர்வான முற்று முணருந் தலைமைப்பாடுடைய னென்றா இங்ஙனங் கூற வே, ஆகார முட்சிய வெழுததுச்சுடா அந்நாடு காரிய விருட்சி யுறு அபவாயுவாற தூர படினடி உரவாண்ட முச்சி முடிசென்று மிடவாள் பரிநிபும இத்தி ராப பல கண் மெனப்பாற்றின் நெழின் முடாதுகிபுறியும் பெறுபாறற்று ஆகர ஒலிவிராய்த தோனந்த தலைமையினி நிரரும், அற்போல லவகு அருமைய பாசத்தையுறு ஆத்பகவனை யாதாரமாக்கொண்ட டவருனையான லனைடோம் வெய்துந் தன்கரணங்கள் பற்றித் துடக்குறறுத் தோனி அறிவியைத் தொழிவ் பிறித் வினவக்ச சிறுணர்வச் சுடா திவுடையவாய்த தலைமைப்பாடின்றி நிற்குமெனபது நானே போதருமென்க. செயற்கை யுணர்வென்றுஞ் செயனிய ஞானமெனினு மொக்கும். இயற்கை யுணர்வெனினு னைசாக்கி ஞானமெனினு மொக்கும் முற்றுணர்வெனினு சாவருஞ் தவமெனினு மொக்கும். சிறுநிவென்று வுஞ்சி, ஞாநவமெனினு மொக்கும்.

ஆரியமுந் தமிழ்முந் கடவுண் மொழிசுளாய நடத்தலின் எல்லாமெனபது பற்றி பவவிரண்டையுந் தமிழிபுனரேறும், ஏனை மொழிகளின்கண்ண வாகிய வெழுத்துக்க டாமும், அகர முதலவாய நடக்கக் காண்டலின், அவையும் எல்லாமெனபதுறா தழுவப் படுதற் சேற்றவாமென்க. இனி எழுக்கெல்லாம் அகர முதல எனபதற்குத் தமிழின் சனுள்ள ஆகாரமுதல ஒளகார மீறக்க கிடந்த பதினோ ருயிரெழுத்துக்களுந், ககாமுத னகர மீறக்ககிடந்த பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களுந், அகரத்தை முதலாக்கக்கொண் டதனோடுகிவணி இயங்குவனவாமெனறு பொருள் கோடலுமாம்.

அற்றே லக்கவகையாக, அகர முதலிய மெய்யெழுத்தப் பதினெட்டிற் தனித்தி யங்கு மாற்றலுடையன வனமைவின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கொண்டத

இவ்வுத்தரத்தினைப் பொருத்தமாம், ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துகளை டனித
மத்திய உயிர்வாக்கின, அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கோடலன்றி
மெய்யி னியக்க மகரமொடு
“மெய்யி னியக்க மகரமொடு” என வாகிரிய தொல்காப்பியனாரும் அதன்மை யொன்றும் கூறியொழிந்
தது. ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக்க டனிததிறங்கு மாற்றமுடைய வென்ற
தற்குக் கூறாத மெய்யெழுத்துக்களபோலச் சடமாத லின்றித் தமமியலின் உயிர்ப்பு
வெனவென வெனவெனயாம். இனி அவ்வுயிர்ப்பு அவை தமக்கு அகரத்தொடு சிவனுத
தாற்றின செம்மையுடையதாம். யாநகனமென்றி—காட்டுகம். இக்ர ராகர உகர
ஊகாரங்கள் அகரத்துக்குரிய அங்காப்பு முயற்சியொடு சிவணிப பிறக்கும். ஏகர ஏகார
ஊகர ஊகாரங்கள் முன்ன ரகரக்கூறும் பின்ன ரிகர வுரகக்கூறும் மிசையநு பிறக்கும்.
ஐகார முன்னா அகரக்கூறும் பின்னா இகரக்கூறும் இடையில் யகரமுந் தலைக்கூடிப்
பிறக்கும். ஔகார முன்னா அகரக்கூறும் பின்னா உகரக்கூறும் இடையில் வகரமுந்
தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஆகலின், உயிர்ப்புநென்ற நம் மியக்காத் தகு அகரமாகிய
முதலை யின்றியமையாமை கண்டுகொள்க. ஏகாரமுதலியன வன்னவாதல் மாபாடிடங்
கையுட்குன்றி காண்க. இக்ர ராகர உகர ஊகாரங்க ளன்னவாதல் சிவநூனமாபாடி
யத்துக்காண்க. ஐகார ஊகாரங்க ளன்னவாதல் “அகர விகர மகார மாசு” “அகர
வுகர மெளகார மாசு” என்னுந் தொல்காப்பியச சூத்திரங்கா ளனிச. இது தொல்
காப்பியச சூத்திர விருத்தியிதுங் கண்டுகொள்க. இனி ஆசிரிசா தொல்காப்பியனார்
“மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவனும” என்ற கூறினாற்போலப் ‘பத்தெழுயிரி னியக்
கம் மகரமொடு சிவனும” என்று கூறாயது. அத்தன்மை பிறாசுரு டணாதததல் அரி
தாதென்கையாம் தகசுனாக்கினியரு “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவனும” என
னுரு சூத்திரத்து இவ்வாறே யுநரகதி, “இறைவன் இயங்குக” என்கணனுந் லைத்தனைக்
கணனும பிறவற்றின்கணனும அவற்றின் தன்மையாய் நற்குமாறு எவ்வாறுகுமொப்ப
முடிந்ததாற்போல அகரமும் உயிரகண்ணுந் சனிமேயசசனனுந் கலாது அவற்றின் தன்
மையாய் நிற்குமெனவது சான்றோர்க்கெல்லா மொப்ப முடிந்தது அகரமுதல் வென
னுந் குறளாக—அகர மாகிய முதலையுடைய வெழுத்துக் கொல்லாம், அதுபோல இன்
வனாகிய முதலை யுடையது உலகு என வளளுறா உலகம் கூறிய வாராநுமும், கண்
“எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே” பெனக் கூறியவாராநுமும், பிறனால்
களாது முன்னா” வென்றிவவாறு விளக்கினா, கண்ணை எழுத்துக்களில் யானே அக்
மாகின்றே னென்றது, சிவாகம் பாலனை தலைப்பட்ட வொற்றமை பற்றியே யென
பது, சிவநூனமாபாடியத்துக் காண்க “அகரங்க ளின்றி மகர வுயிரினதே - ல்ககிரமத்
தென்னு மிருக்கு” “ஒன்றென மறைக்கொல்லா முரைத்திட வுயிரக் கொன்றி, நின்றன
நென்றுபன்மை நிகழ்த்துவ தெனனை பெனனி, என்னவை பத்தொனென்றென தறையு
மக்கங்க டோறது, சென்றிடு மகரமடோல நின்றனை சிவனுரு கோந்தே” “எவ்விட
த்து மின்றியுடைய யின்றியமைந் தொன்றையறிந் தியற்றிநா வுயிரக் ளின்றவன் ருனுரு
செவ்வீதினி னுள்ளபுகுநது செய்கியெலா முணாநது சேடிப்பித் தென்குமாய்ச் செறி
நது நிற்ப, னியவுயிரக் டோறமும்போ தவணையின்றித் தோற்ற விவற்றினுக்கம் முதலெ
முத்தக் கொல்லாமாய் நிற்கு, மவ்வுயிர்போ னின்றிநில னுதலானு மரனடியை யகன்று
நிற்ப தென்கே யானே” என்றததுவித் சித்தார்த்த சைவ சருக்கள இவ்விவரப் தெருட்
பத்துக் காண்க.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

அன்றையது “ஆதி” விதபெயர் திரிபுட னுடைத்தே” என்னும் குத்திரவிதியால், நம்பிக்கொற்றன் நம்பிச்சாத்தன் நம்பிப்பின்னை பென்பன் போல பகவனென ஸல்லொற்றுமிகுப் புணர்த்தபாலது அகநாண் புணர்த்த ஆதிபகவனென இயல்பு புணர்ச்சி யுற்றது வடநூல் விதிபற்றி யென்பது. குழி என்னும் திகாராகப் புல்லிற்கு சுத்தம் பகவத்சத்ததோடு புணருங்கால் ஆகமும் ஆதேசம் லோபம் என்னுந் திரிபுகளுள் மாதம் பெருது ஆதிபகவனென அகநாண் மியல்பாய்ப் புணர்த்தல் வடமொழி விடாகரண வழக்காரும், இனி ஆதிபகவனென்னு மிருபெயரொட்டுப்பின்பித் தொகைக்கணிசெய்யுற்று ஸா (விசாக்கம்) ‘ஸாவொயாஹுபுராகிவலிகயொ’ என்னுஞ் குத்திர விதியால் லுக்காயிறு. ஈண்டு லுக்கு அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், அனுவிருத்தியாவது மேலே போந்த குத்திரத்தின்கணுள்ள ஒரேகதேச பதங் கிழே போதருஞ் குத்திரப் பொருட்டு உபகாரமாக வந்தியைவது. மறந்து அதிகாரமன் றேவெனின,—அன்று. என்னை? அதிகார மேலே போந்த குத்திர முழுதல் கிழே போதருஞ் குத்திர விதிக்குபகாரமாக வந்தியைவ தாகலினென. ஆதிபகவ னென்பது எம்மதாரடசமாச னனறே; சமாசன் பிராகிபதிகமாமோவெனின்,—‘சுதுதிதவஸா லாஸு’ என்னுஞ் குத்திரவிதியால் சமாசனும் பிராகிபதிகமாத னோந்தா னென்க. ஈண்டுப் பிராகிபதிகச் சொல் ‘கயாவடியாதாபுத்யயி ப்ராதி வலிசு’

என்னு முற குத்திரத்தினின்றும் அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், மற்று ஆரியமெழிக் கமியில் வடசொல்லாயப் புணாசசி யுறுங்கால், தமிழியன் முடிபு பெறுதலன்றி வடமொழியியன் முடிபும ஒரோவழிப் பெறுமென ஈசரியா தொல்காப்பியனா தொல் காப்பிய வெழுத்தொரகதப் புணரியலி லோதாமை அந்நாறக்குக் குறைக கூறலென் னுங் குறறமாகுநோ வேனின்.—“நறியன் மருங்கி னிகவியிற நியல்பெனக்-கறிய கிளவிப் பலலா மெல்லா-மெயததலைப் பட்ட வழக்கோடு சிவனின்-யொத்தவை யுரிய புணாமொழி நிலைய” என்னுந் தொகைமர போததப் புறநடைச் குத்திரத்தி லிவ்வாறு வரும் வடநூற் புணாசசி முடிபும அடங்குதலின், ஆகாசென்க. தொல்காப்பியனார் இன்னோரென வடநூன் முடிபுகளை அமைத்துக் கொள்க வென்றென்க கிளந்தோதாராயினா, “வடசொற் கிளவி வடவெழுத கொரிஇ-பெழுதொயி புணார்த சொல்லா கும் மெ” எனச் சொல்லத்தகரத் தெச்சவியலில் வடசொன் முடிபெல்லாமடங்க வங்கனமெ மித் தோறுங் கருத்தனரா பென்க. வடசொற் கிளவி வடவெழுத கொரிஇ யெனவே, சொற் புணாசசி ஆண்டுக கிடந்த முடிபானுமவற் தெழுத்தொடு புணார்த சொல்லா மெனபது தானே போதரு மென்க.

லோக மெனனும் ஆரியச் சொல் உலகெனத் தப்பவமாயிற்று. அது புலனத்திற் கும் உயிரகளுக்குந் தனித்தனி உரியபெயராம். உயிர்கள் சேதனப் பிரபஞ்சமும் புல அசேதனப் பிரபஞ்சமும் மாகலின, ஆதிபகவன் மமக்கருள் வழங்குஞ் சச்சிதானந்த முழுமுதலவெனெ றறிந் தவருணைவழி யொழுக்கிப் போகமும் கீழ்ப்பெயும் பொருந்தங் கிழமை சேதனப் பிரபஞ்சமான வுயிரகளுக்கே யுரித்தா மெனபார், முகவியிருத்தியால், “உலகு ஈண்டுயிரகண் மேனினற” தென்றவ்வாறுரைத்தார். அங்நாண் முரைத்தாரே னும், அசேதனப் பிரபஞ்சமும் கௌணம்பற்றி உலகென்னுஞ் சொல்லால் ஆண்டுக்கிள ன்ப்படுவதேயாம். என்னை? அதன் ரோற்றமும், நிலையும், ஒளிகளும், ஆதிபகவனா

முதல்வனுடையினற்றினே நிகழ்தலா என்க. உலகென்னுஞ் சொல் லிருவகைப் பிரபஞ்சத்தினைப் பிங்கன முணர்த்திற் றெனவே, அவ்விரண்டும் ஆதிபகவானுடைய முதலை யுடையன வென்று பொருளாய் அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மெனறது நுற்றவம மாயிற் றென்க. இஃதென்கொல்லியவாரோ வெனின. —எழுததக்கவ. உயிரெய்யென விரண்டாய் அகரமுதலவாதல்போலப் பிரபஞ்சமுஞ் சேடனம் அசேதனமென விரண்டாய் ஆதிபகவானுடைய முதலையுடைய தெனறவாறு மென்க. உயிரெழுத்துச் சீவானமா விற்றிற் றெய்யெழுத்துத் தத்துவப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அகரம் ஆதிபகவற்கும் உவமை யாமெனபது.

உலகந் தோன்றி நின்றெடுங்கி வருதல் காட்சி யளவையா னறியப்படுதலானும், இறைவனியல்பு அங்ஙனங் காட்சியளவை பற்றி யறியப்படாது கருதலளவையின லவதது ஊகித் துணரற்பாலாச்சலானும், சாண்டப்பட்ட வுடைமையாகிய வுலகத்தாற் காணப்படாத வுடையானுடைய கடவுளி னுணமை சாதக்கவேண்டி உலகு ஆதிபகவனமுத ற்றே யெனறவவாரோதியருளினார் அவ்வாரோசினும், பசுபாசனுடைய வுடைப்பொ ருள்கள் வியாடப்பிவாரோதேயவுடைமையாயும் இறைவன னுடைச்சிலேழிக வியாபக வாதார முதலுமாகலினை, ஆதிபகவன் உலகிற்கு முதல்வனைப்பதே நியாயமெனியாம்.

குணியமே யாச மாவெனபாரும், (சேடமே யானமாவெனபாரும், இந்திரியமே யானமாவெனபாரும், அசச்சரணமே யானமாவெனபாரும், ஸ்ரீநாமச்சேடமே யான மாவெனபாரும், பிராணவாயுடைய மானமாவே ஸ்ரீநாமம், பிராட்டொருள் புலாதிவச த்தாற் சீவானமாவென விவசரிப்பபடா நிறுதமெனபாரும், புசமுலிய தித்தவமனைத் தவ் கூடியசமூகமே யானமாவெனபாரும்மென வானமாவின்னியல்பு சுதாபகாதகா பல திறந்தா. அவ்வெல்லாக் கருது குணியானமாவாக முல்விய வனை, உயிர் வற்றினவை யான வினக்கி ஆனமாச குணிய முல்வியவற்றினை கெருபுறா மெனாச கைவெடந்த தங்களுஞ் சைவாகவாருள் நிறுதி உப டெதுவீசெடுபெயர். உயிர்வான வாகம வாராயசசி தோன்றி நிலைநுழுவா வாராந்நிது முல்வச செகெத்யாகிய காடல் பற்றியே யுறுதி யுறுதலினை, காணப்பட வுலகத்தாலென தவ்வாறுவற்றா. இறைவன் சேத் துசேதனைப் பிரபஞ்சங்கிளா டொன்றி யன்வையாய மனறது இப்பெற்றிய னென றுணரவு முரைக்கவும வாராத் திறிவுருவாய ந்நறலினை, அ முல்வியைக் காணப்படாத் கடவுளென தவ்வாறுதரத்தார. காட்சியளவையெனினும் பிரபஞ்சமடபிரமாண மெனி னு மொகரும, வழியளவை யெனினும் கூறுபாணப்பிரமாண மெனினு மொகரும உரையளவை யெனினும் ஆகமடபிரமாண மெனினு மொகரும ஒவ் பசுநிலேழிக வியா பகமாவது—எள்ளினையேபல யானுந் நிக்சுமற நிறுதந்நுதல் இறைவற்கு விச வார்த்தரியாயியா மியல்பும் விசகவாதிசுரு மியலுபும் சொருபவிலகனை மென வேதாசெ யங்க ளிரண்டு மொபப வெந்ந்நுதகருதலினை, இறைவன் உலகிற்கு முழு முதலாதல னன்று முள்ள வியலேயாம. எனறமெனறது—பெத்த முத்தி யிரண்டினு மெனற வாரும். விசவாநதரியாயிப்பெனினும், விசவானமாவெனினு மொகரும. எகெனார னியாநதுவதொரவியா நாதாஸு ஜனொகிறுத்தொ மஹாயாப் | தருகருதா டெய்யுதிவீதசொகொயா தாடுபு வாராநதுவிறாநதாதுத: || எனனுக கடவவல் மந்திரமும் இவ்வியல்பு இனிது செருட்டுதல் கண்டு கொள்க, இனி விசகவாதிசு வியலு

தேவாராயனாராஜா || ஸாராகெவ் கொடவா கொகிறதொ தீராயா சொவகி
 துறையா துறையா || ஸாராகெவ் கொடவா கொகிறதொ தீராயா சொவகி
 காரணாயியாயிடு || எனறற் றெடகத்தப் பிரபஞ்சுநி வசனங்கனம், பரமனமாச்
 சிவானமா இருவருநதம்முன் பேருசலு நிர்நியராதுலும பரமனமாச் சிவானமாவிறகநத
 நியாயிகாதுநியமிப்பவனு லு மாயையால் அசேதனப் பிரபஞ்ச காரியஞ்செய்வோனாக
 லும் பெத்தமுத்தி யிரண்டினு முபகாரி யாதலும் வீடுபிறருளுவோனா லு நனது நிறு
 ததமெனசு. அற்மல், உபநிடதங்கள் “ஏகமே” யென வெடுத்தோதிய தெற்றிகெ
 னின்,—பதிப்பொரு ளொன்றே யெனனுந் தருததால் உபநிடதங் ளுநவன மோதின.
 ஆகலின், அது மேற்கூறிய வசனங்க்களோடு முரணுமா நிலை பெனபது. “விண்ணுமன
 ணுத் தோற்றமவிகருந் தேவ னெருநனே” “ஒருநனே யுருத்திரன் இரண்டாமுதற் கட
 லுளில்லை” “பரமப்பொருளொன்றே” யெனறற் றெடகத்ததசு சுருத்தகம்போல ஏகமே
 என்பதா஁ம் பதிப்பொருளொன்றெனபது நாடநிதகேயெழுந்ததெனபது. அற்றேல, “பிர
 மப்பொரு ளில்லையாயி னெரு பொருளுமில்லை” என்று சுருதி கூறிய தெனனை யெ
 னின்,—பிரபஞ்சத் தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள் பிரமத்தி னுபகாரத்தை யினறி யமையா
 மையின், சுருதி யகநன மோதிற்று. இங்ஙனமாகலின், அதுவு மேல் வசனங்க்களோடு
 முரணு தெனக. அற்றேல, உபநிடதங்கள் ஏகமாகிய பிரமத்தை யேகமெனறல் பொரு
 நதம்; யாண்டு மவ்வாறு ஏகமெனனது, சில விடங்களில் “பிரமத்தவீதம்” என வபே
 தங்குறுவ தெனனை? அத்துவித் யிருப்பொருட் கண்ணதெனக கொள்ளின், ஒரு பொருளை
 யத்துவித்மெனறல் பொருத்தாதாஸெனின்,—ஆண்டுப் பிரமத்தவீதமெனறது. பிரமமுயி
 ராகலின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதெனலும் பொருட்டாகலான் ஆ஁து எகமெனப்தோடு
 முரணுமா நிலைபெனசு. நகரம் அப்பிராமனனென வருமொழிப் பொருளின் ளுனனம்
 யினையும், அப்பிரகாசமென வருமொழிப்பொருளின் ளினமையினையும், அதனமென வரு
 மொழிப் பொருளின் மறுத்தலையினையு முணர்த்தி நிற்கும். அவற்றுள், அத்துவித்மென
 னுஞ் சொற்கண்ணதான் நகரம் வேற்றுமைபுணர்த்தி உண்மப் பொருட்டாம் அற்றேல,
 ஆகியா பரஞ்சலியா மாபாடியதது ளெடுத்தோதிய நகரப்பொருள்களான ததசாதிரு
 சிய முதலியவாறனுள் அனமைப் பொருள் யாதாமெனின், முதல்கண்ணதான் ததசாதிரு
 சியமா மெனக, அத்துவித் சொருபஞ் சிவஞான மாபாடியததுத் தலைவிலைகளான் வறி
 ததோதப்பட்டது. ஆண்டு இனமை மறுத்தல் பொருள்கள் சுருதி வீரோதமாமாறும்,
 அனமைப் பொருள்சுருதி சமஸ்தமாமாறு நனதுநாட்டப்பட்டன. சில சில பேதப்பொரு
 ளிரண்டுந் தமமு ளபேதமாற்ற குறிய சரபந்த வீதேட முணர்த்ததல் அத்துவித்
 மெனனுஞ் சொற்குப் பொருளெனப் தானகட முடிபுந் யாமெனதுணர்த்துகொள்க.

இனி ஏகானம் வாங்குஞ் சொருசாரான மாயாவாதிசன மாயையா஁தமெயப்
 பொருளெனறஞ் சொல்லப்படாது, பெயப் பொருளெனறஞ் சொல்லப்படாது, அ஁ரு
 வசனமாய் நற்படுதோன் மெனவும், அ஁ருகலின்னதே மாயை யெனப் பெயாபெற்றதெ
 னவும், அத்தனமைத்தாகிய மாயையிற் சித்தாகிய பரப்பிரமங் கண்ணுடியி னிழை
 போல அத்தியாசமாயத் தோன்று மெனவுப், அங்ஙனந் தோன்றியவழிப் பேயத்தோ
 கீராசவுக கயிறு பாம்பாகவுந் திரிவுகாட்சியாற் சாணப்படுமாறுபோல அத்தோற்ற மண
 புண் காண முதலிய பிரவஞ்சமாயக் காணப்படு மெனவும், இங்ஙனமாகலிற் சித்
 தனுடைய விவர்த்தனமே சகமெனவுந் கூறுவா. மெயப்பொருளு மன்றிப் பெயப்பொ

ருளுமணி நிம்பு தொன் முன்னென நெடுதருக காட்டுநர் கொரு பொருளின்மையின், வழியளவைக் செலாமைப்பான், வழியளவைக் செலாதாகவே யுரையளவைக்கு மேலாதா கலாணம், பேயத்தேறி நேருறு நீ மாத்திரையே யசத்திய மாவதனி யளபொருளா யத் தோன்றுவகாகிய பேயத்தோ அநிருவசன மாகாண்டயின் அஃதாணடைக் கொதித் துக் காட்டாதல் செல்லாமைப்பானும், பாயை யநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத்தார்க் குங் கொள்கை யனமையானும், அஃதாணைக் கவதது மறுக்கற்பார் நனறென யோ முக. அல்லது உம், விவாததனவாகிகள் ஒன்று பிறிதொன்றுபோலத் தோன்றுதல் விவாததன மென்பா. அஃதசத்தியமேயாம். பிரவஞ்சஞ் சத்திய மென்பது காட்சி முரலிய வெல்லா வளவைகளானும் தன்யப்படுத்தலின், அத தனமைத் தாகிய பிரவஞ் சஞ் சித்தனுடைய விவாததனமாமா நியாண்டைய தெனக். இதனனு மாயை யநிருவ சன மென்பது தெற்றென வுணாக. மாயை யநிருவசன மாயின், அதன காரியபா கிய பிரவஞ்சஞ் சூனியமாதல் வேண்டி மாகலா னென்பது.

அந்நேல், பிரவஞ்சஞ் சத்திய மெனறகுப் பிரமாண மெனனை ? காட்சி யே பிரமாண மெனின், — அந்நன்று, காட்சியானே நிகழ்காலத்தப் பிரவஞ்சஞ் சத் திய மென துன் ரப்படு மாயினு முகசாலத்தினு மொருதனமைத்தாகிய சத்தியப்பொருள் பிரவஞ்ச மெனப் ததனதுணரப்படாமையின். அன்றியுங் காட்சி யளவையான இது சூடம் இஃதாடையெனவிதிமுத்தாற காணப்படுவ எனறி, இஃதாடையன்று இது சூட் மனறென மறுக்கலே முத்தாற காணப்படாமையின், அனமையாத னுணர் தனநிப பேதந் தோன்றாமையின், பேதப் பிரவஞ்ச முணமைக்குக் காட்சி பளவை பிரமாண மன்று அந்நேல், அந்ந சூட் சத்திய வேறு சூட்மாதையின் வேறு என்னுங் காட்சியெல லாகக்கு மொப்ப முடிந் தாகலிற் ருப்பப் பிரவஞ்ச வுணமைக்குக் காட்சி யளவை பிர மாணமொரு நல்ல பொருளுதாடுவனின் — அந்நன்று, அதனமைத்தாகிய காட்சி சவிக தப்பமாகலின், சவிக தப்பமெல்லா மய சமாகலானெனக் பேதப்பிரவஞ்சவுணமைக்குக்காட்சி யளவையிரமாணமயிருக்கவே, அஃதாடையாமையே வேதவுணத்தி டையின்மையின், வழிய ளவையிரமாணமன்று. அவ்விரணத்திற் சூடமாதையப்பொருட் டுமவளவையுமு பிரமா ணமாகா தெனக். இன்னும், வேதவுணின் வேதென்னுந் சவிகதக் காட்சி பிரமாணமெ னபாக்கம அபேதவுணாவு நிபேதத்தனநிப பேதவுணாச்சி நி தூது; எய்தியதற்கன்றி விலக்கின்மையின் அவ்வளவாகவே, முறபதத் தோன்றும் அபேதவுணாச்சி பிரமாண மெனப் பொருட்டாகக் கோடல் வேண்டிய வேண்டிய, பிறபதத் தோன்றும் பேத வுணாச்சி யத்தின் பவா நெறலிற் பிரமாணமாகாமை யுந். அபேதவுணாச்சி காட்சி யளவையானே பெறப்படுதலின் சூடமாதையின் வேதென்று, திரவ்யமாகல்லா, ஆடை போலுமெனத் தறுமானமும், வேதமுமையினதிக் கூறும் வேதவாக்கியங்களும, அதற் குப் பிரமாணமா மெனக். ஆகவே, வான் வளி நீ நீர் முதலியவனவாக நீர்வற்றுமை படைகூறும் வாகக்கியங்கெல்லா மியவளவைகொட்டி முறையுதல்க, உபசாரமே யன நிப பொருளாபா வென்பது கண்கொள்க. இவ்வளம் பேதவுணாச்சிக்குப் பிரமாண மின்மையிற் பேதப் பிரவஞ்சமாகிய பிரமேயமின்மையுற் தானே போதரும், அவ்விர னாடு முனவெனக் கொள்ளினும், பிரயித்திய பிரமேயத்திற்கு சம்பந்தமெனனை ? தா தானமியமோ ? காரணகாரியத் தனமைப்போ ? கையோகமோ ? சமவாயமோ ? வே ரெனறோ ? எனக் கூடியிருக்கும், தாதானமியமாவது ஒன்றுதானே பொருளுவாற்றுகிற வகைப்பட்டுப் பிரிப்பினிற் திறற ருநித்தாத் தாகலின், அததன்மைத்தாகிய, தாதான்

மிகு சம்பந்தம் குடஞானத்திற்கும் குடத்திற்கு முண்டெனின், — குடஞானம்போலக் குடமு மகத்தின்கணுளதாதல் வேண்டும். குடம் புறத்தின் கண்ணதாகலும் குடஞான மகத்தின் கண்ணதாகலும் மெல்லார்க்கு மொபமுடிந்தமையின், அவற்றிற்குத் தாத்தான மியங்கடல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத் தன்மையே சம்பந்தமெனின், — காரணகாரியங்களி னொன்றுள்வழி பொன்றினறாதல் பொருந்தாமையின், கண்வின்கட குட ஞான முதலிய வுணர்வுண்மையின், குடமுதலியனவு மாண்பிளவாதல் வேண்டும். அஃ தின்மையானும், விடயமும் விடயிபபதமார தன்மை சம்பந்த மெனின், — விடயமாவ திதுவென்றிய வராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேசப் பிரவரு சம்பிரயிதிக்குப் புலனுகாமைமையானும், பிரவஞ்சம் அசத்தியப் பொருளே யாசலான, அவ ற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை யநிருவசன மென்றல் பொருத்தமுடைத் தென்று, இங் கண் மாயாவாதிக்கள் கடாவிகடசுளாறசாதிப்பராசலின், ஆண்டிமுக கெனை யெனின், — கூறுதம், பிரவஞ்சு சத்தியப் பொருளென்பதற்குத் காட்சியளவையே பிரமாணமாக. கயிற்றை யரவெனக்காணு திரிவு காட்சியிற்போல் மாசறு காட்சியின் வேறுபடுதலின் மையின், நிகழ்காலத்திற் கண்டது முக்காலத்தினு மொக்குமாகலானும், நிருவிகற்பக் கா ட்சியின் விதிமுக்கதார பேதமறியமாட்டா தாயினு குறியியோ மக்கு வென்னுமைய த்தின் பின்னர் இது குறியியே மகன்னறென் வெதாமறை முக்கதார பேசவுணர்வு காட் சிக்குப் புலப்படுதலானும், திரிவுகாட்சியிற் கயிறு பாம்புபோலவு மாலைபோலவு மொவ வொருவர்க் கொவ்வொரு காலத்திற் றேனறும், அதுபோலன்றி மாசறுகாட்சியின் எல் லார்க்கு மெக்காலத்தம் குடம் குடமேயாயத் தோன்றுவதல்லது வேறுபடத் தோன்ற மையிற் சலிகற்பக் காட்சி பிரமாணமே யாகலானும், அன்றியுங் கயிறுக்கு மரவிற்குங் கோணி நீண்டு கிடத்தன முதலிய விலக்கண் வொப்புமையா னுண்டொன்றை யொன்றை கத் திரியக் காண்டல் பொருந்தும், அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தைக் குடமுதலிய பொருளாகத் திரியக்காண்டற்குத் தம்மு ளொப்புமை யின்மையின் அத்தையு மவ்வாறு திரிவுகாட்சி யென்றல் பொருந்தாமையானும், சலிகற்பக் காட்சிக்கு நிருவிகற்பக் காட்சி காரணமாகலிற் காரணத்துள்ளதே காரியத்தினு முண்மையாற் பெயர் சாதி குண முத லிய பேதவுணர்ச்சி நிருவிகற்பக் காட்சிய் னின்றாயிற் சலிகற்பக் காட்சியினு மின்றாய முடியுமாகலின், நிருவிகற்பக் காட்சியினு குக்குமமாயப் பேதந் தோன்று மாசலானும், அதுபற்றி எய்தியதற்கே விலக்காகலிற் பேத முணாரத்தறிப் பேதமின்மை யுணாதல் கூடாமையின் அபேத ஞானமும் பேதஞானத்தை யவாவி நிறற்றின், அபேத ஞான முற்படத் தோன்றுதல்பற்றிபு பிரமாணமென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆடை குடத் திற்கு வேறென்ற றொடக்கத்தப் பேதவுணர்ச்சி முக்காலத்தினும் வேறுபடாமையின், ஆடை குடத்தின் வேறென்ற றொடக்கத்த அபேதவுணர்ச்சி யெத்காலத்தின் வே றுபடுதலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுதலும் பற்றியே பிரமாணமென்றும் அபிரமா ணமென்றும் கோடல் பொருத்த முடைததாகலானும், காட்சியளவையே பேதவுணர்ச் சிக்குப் பிரமாணமாட் லதிக. ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முறகூறிய வனுமினமும் போலியாயவாறு காண்க. அங்ஙன மல்லாக்கால், அவ்வனுமானத்தானே ஆடையெடுக்கச் சென்றான குடத்தை யெடுத்த வற்தல் வேண்டுமென றெழிக. இதனானே யபேத ன்வுறு மாமகங்களு முபசாரமென்பது கண்டுகொள்க. இன்னும், பிரவஞ்ச மித்தை யெனத் தணிவதற்குக் கொண்ட பிரமாண மெய்யோ? பொய்யோ? எனக் கடாயினர் க்கு, மெய்யெனற் பிரவஞ்சத் துட்பட்ட பிரமாண மெய்யெனவே யமமுறையாற் பிர

வஞ்சமுமெய்யேயாம். பொய்யென்ற பொய் பிரமாண மாகாமையிற் பிரவஞ்ச மெய்ய பொருளுென்பது தானே போதரும். அறநேல, பிரமிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்த மென்கை யெனின்,—அறியப்படுவது மறிவதமாகிய விடய விடயித்தன்மையே சம்பந்தமென துணாக, விடய விடயித் தன்மை சம்பந்த மனநெனையாயின், நீ பிரவஞ்ச மிததை யெனதுணர முணாவிற கதுவிடய மாணமையிற் பிரவஞ்ச மிததை யன்றெனப்பட னினக்கே வழுவாமென ரெழிக்.

அறநேல, விடயமாவதியாதெனின்,—எவவுணர்வு நிகழ்ந்ததுபொருள் விளங்கும் அஃததற்கு விடயமெனக். விளங்குதல் விளங்குதற் குரிமையாதல். ஆகவே, இவ்வளவு கூறியவாற்றாற் பிரமாணமுஞ் சம்பந்தமு முணமையிற் பிரமேயமாகிய பிரவஞ்ச மெய்யப்பொருளே யாகலான அதற்கு முத்தகாரணமாகிய மாயையு மெய்யப்பொருளா வதன்றி யநிருவசனமாதல் பொருநநாமை யறிக்.

இனி வேதத்து னோரிடத்தம பிரமப்பொருளை “உபாதான”மென்னுஞ் சொல்லா லெதிதோதக காணாமையால், பிரமம் பிரவஞ்சத்திற்குப் பரமாதார வியாபக நிமித்த மென்பதே வேதத்துக்குங் கருத்தாமெனக். இன்னும், அவ்வமுதற் காரணங்களின் குணமெல்லா மவவக்காரியங்கட்கு முனாவென்பது நியமமாதலின், சித்தாகிய பிரமத் திறுணவிய பிரவஞ்சமுஞ் சித்தாதல் வேண்டுமென நிச்சமாதல் பொருநதாதெனக். அறநேல, பரலிஷ்டாண்டாகிய தயிந்குப பாலினகுணமு நெலலிஷ்டாண்டாகிய பதா பலா லவகட்கு நெலலின் குணமுங் கொமி ஷ்டாண்டாகிய புலலுக்குக் கொம்பின் குணமுஞ் சிலம்பிய ஷ்டாண்டாகிய தூலுக்குச் சிலம்பியின் குணமுங் கொம்பத்திலுண்டாகிய சேளுக்குக் கொம்பத்தின் குணமுங் காணாமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத் திற்குங் கொடுமென நியமம் பொருநதாராலெனின்,—அறநேல, ஒன்றனகுண மொ ன்றதகாசலிமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கு மென்பதற்குத் தாற்பரியம், காரணத்தின் குணங்கட்கோ பொத்த குணங்கட்கோ காரியத்திற்கு குணவாதலன்றி யவற்றிற் கு மறுதலையான குணங்க ளுளவாகாவென்பதேயாமாகலான, ராண்டெதித்துக்காட்டிய வற்று ணியமத்தக கிழக்கின்மையறிக். சிலம்பிய ஷ்டாண்ட வஞ்சதற்குக் குக்கும் காரணஞ் சிலம்பி வயிற்றினுண்மையானுங் கொம்பத்திற் ருணவியது தேளினுடம்பேயாகலானும், இன்னொ ரன்னையெல்லாம் பிறவிப்பேத மாகலானும், ஆண்டையப்பாடினமை கண்டு கொள்க.

ரண்டுக் கூறியவாற்றான மாயையே பிரவஞ்சத்திற்கு முத்தகாரண மென்ப தூஉம், அதற்குத் தாரகமாய் விரவ் நின் ததிடத்தலான முதலவ னிமித்த காரணமே யாவெனப்பதூஉம், தனிப்பொருளாயினமை காணக் “மாயையான விசேடிககப்பட்டு விட்டிருந் தின்று முதலவனு முத்தகாரணமாம்” என்ற லீலகண்ட வாசிரியரும் பரந்த சென்று முடிவின்னை இவ்வாறு கொடலே சித்தாரதமாக வலியுறுத்தலா. அது சென மாதகரணத் திறுதியிற் கொத்தியமணிதிபிகையினுங் காண்க.

அறநேல, “பிரமத்தையுணர்ந்தோன் எல்லா முணர்ந்தோன்” என்றற் ருடக்க த்து வேத வசனங்கள் பயப்பா டிலவாமெனின், உடையானிப்பபுணர்ந்தவழி, உடைய பொருளான உயிர் மாயை கனமங்கரும் அவவிலக்கணத்து ளகப்பட்டு வியரப்பியமாய் நிறறலின், அவையு மின்துவிலங்குமென்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதலின், பயப்பா

இவ்வயனவேயாமென்க. நான்மணிமாலையில், “துறையுந் தினையு நொய்யுந் கொட்டும்-
வ்வாவில் சேகர வாரியுந் குறாகடற் - பெருததஞ் சிறுததம் பிறங்குவ தோனறி- பெண்ணி
லா வாகி யிருங்கட லடங்குந - தனமை போலச் சராசர மனைத்த - நினைநடைத்
தோன்றி நிண்ணிடை யொடுங்கும்” எனறது, முதல்வன் மாயைக் காதாரமாய் நிறை
பற்றி யாகலின், ஆண்டையபாடினமை யறிக. இது கிழங்கினின்று தோன்றக் தாம்
நாயைப் பங்கசம் என்பது போலவதோ ருபசார வழக்கெனக் கொள்க. மாயைக்குத்
தாக்கமாய் நிற்ப்பற்றியே யவ்வாறுதாத்த செனப் தனாந்த கொடற்கே, நீரிற் றேன
றியொடுங்கு துறா முதல்யவற்றை நீர்க்கிடனாகக் கடலிற் றேனறி யொடுங்குதல் போ
லென்றுவமை கூறினா ளென்க. கடலென்றது—நீர்க்கிடங் கொடுத்த நிறகு மாகாயம்.
நின்ற திருத்தாண்டகத்தம் பிறுணமம் = இருநிலனுபக் தீயாகி - எமமடிக ணின்றவாறே”
என்பது முதலாக எழுந்த தமிழ்வேதத் திருவாக்குகளும, “அறிவாணுந் தானே யறிவிப்
பான் றுனே, யறிவா யறிஞ்ஞன றுனே—யறிவிறை, மெய்ப்பொருளுந் தானே விரி
பொழிலா ராகாய, மப்பொருளுந் தானே யவன்” எனனும் அம்மை திருவாக்கும் உல
கெலாமாகி வேறு யுடனுமாய் முதலவன் நிறைபற்றியாகலின், ஆண்டாசுவசை யினமை
யுக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம், அபேதங்கூறும் வசனங்களு முபசாரமேயன்றி யுண்மை
யன்றென்பது கண்டுகொள்க. இவ்வாறன்றி மூலவன் மாயைபோல முதற்காரணமாவ
னெனின்,—அது மேற்கூறியகுற்றங் கூடாருதலன்றிப் “நிருவிகாரி” பெண்ணுஞ் சுருதிக
ளோடு முரணுதலு முடைத்தென்க. இவ்வவன் கூறியவாறாறல், “காரிய காரணங்
முற்றனை நிமித்தங் கண்டாம் - பாரிசுபண டிரிசு பண்ணு மவன்முத றுணைநி மித்த
ந் - தேரினமனை மாயை யாகத் திரிசுசுதன் சத்த யாக - வாரியன் குலாப னு, நின் றுக்
ருவ னாகல் மெல்லாம்” எனனு மத்துவித வசவசித்தாரத் வழக்கே சுருதியு தி யலுபவ
முன்றற்கு மேற்றதாயத் திருக்குறட் பொருளை வலியுறுத்தற் குரிய மெய்ப்பிரசங்கமா
மென்றறிந்தகொள்க.

அற்றேலத்தந்நனமாக, நிமித்தகாரணனாகிய முதலவன் முதற் காரணமாகிப்
மாயைக் காதாரமாவனாயின், உவமப்பொருளாகியருவவனு மண்ணுக்காதாரமாதல் வே
ண்டிமெலெனின்,—அறியாது கடாயினாய், உவமமெல்லாமொருபுடை மொகத்தேயன்றி
முழுவது மொத்தலின்ற. முழுவது மொக்குமென்பாரை முகலவனுக் குரிய வியாபக
முதலிய குணங்களுந் குயவனுக்கு முளவாதல் வேண்டுமெனக் கடாயினாக்கு விடை
யெனினையெனக் கூறி மறுக்க. ஒருபுடை யொத்தலானன்றே யொருபொருளுந் கொடு
ரிப்பபுறறி வேறு வேறுவன்ம கூறியது உமென்க. அற்றேல, இவ்வியல்பிற் குவமை
யாதோ வெனின்,—நன்றே கடாயினாய், குழவியுடம்பின் முதற்காரணமாகிய வுக்காக
கிலங்குக்குக் காதார மதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய சிலப்பியாதலு மறித்தாயன்றே!
இவ்வாறு பலவுந் வெனக் கொள்க. பிரமவீவாததன் உபேதவாதநிராகரணம் ஆகிரியர்
சுவஞானயோகிசன், சுவஞான மாபாடியதது விரித்தரைத் தருளினா. சுவஞான போத
த்தப் பிரமாணவோத்தி னிரண்டாமபாதத் திரண்டாமங்கரணத்தது கடான்க.

ஆகிபகவனாகிய முதலவன் எவ்வின்னம்போலப் பசுபாசங்ளிற கலந்து நீசகமற
வெளபச்சி லெடிக வியாபகமாய் நிறகுமியல்பினனாலின், அவன் பிரபஞ்சகாரிய மியற்
குதியிற்றுத்தற்குக் குலாலின் யங்குந முவமையாகக் கூறுதல் கருத்தாவாதன் மாத்திரை

இதறவ னெள்ளினெய போலப் பசுபாசகங்ளிற் கலந்த நீக்கமற வெளப்பச்செயு
டிக வியாபகமாய நிறைந்து நிறுதமெனனு மததவித் தைவ சித்தார்த நிருவசனவுகரைய
இந்நாலத் தேசானம் வாதிசுரு னொருசாராரூட்டட்டா, எள்ளினெய கொதிடை
யுற்றுப் பிரிந்திருக்கக் காண்டலின், உவமெயமா முதலவனு மொன்றினிட யீற்றறப்
பிரிந்து வியாபகமாகுங் கொலென ருசகங்கை நிழ்த்துவா. ஒரு பொருட் கொரு பொரு
ளுவம் மாபலொருபுடை யொத்தல பற்றியே யெனபது மேற்கறினாமகலின், அங்ஙன
மாசகங்கித் துயவனம் யிலக்கணமழியார கூற்றையா மென்றெழிக் பசு பாசகங்ளின முத
லவன கலந்த நீக்கமற வியாபகமாய நிறைந்து எள்ளினெயயை யுவமானமாகக் கூறு
வது, நெய் எள்ளில் உளங்கும புறம்புமாய்க் கலந்திருக்கல் பற்றியேயனறிப் பிரிதல்லை
யெனக. இவ்ருன் மாசகங்ளிப்பா ஆவிரமபூபு பொன்னுடொருக்கு மென்றவழி யுத்தருக்
கியடித்து நீட்டவும் பங்கொலெனவும, இவ்ணு ன் பிறறமதி போலு மென்றவழிக்
குன்றா லுற வார்த்து வானுறிபகத்துது மென்றிவையும் இவ்ணுந் குள்கொலெனவு மா
சகங்கப்பாராக்கலின், அவ்வ யவா வெள்ளறிவு வியாபாரமாமென ரெழிக்கப் பிவ்வ
வல்லது மறுத்தற் கீற்றபன் வல்ல வென்றறிப். ஈண்டிக் குறைதன் மறைதலும் வளாதல்
வெளியாதலுமாம். இன்னும், அவா பசுபாசகங்ளன் மெயப் பொருளென்பார முதல்
வன் வியாபகத்துக்கு நூன்னை கூறுபவராவா. யாதினுவலனின், —பசுபாசகங்ளுள்ள
விடங்க்கின் முதல்வனிருப் பிடையறவுற்று அவன் வியாபகங் குறைவுறுதலா வென்றிங்
கன் மாசகங்கை நிழ்த்தாநிற்பா. இன்னோன்றன் வாசகங்க்களை அவா பிராங்குந் அவ
யவ சண்டப் பொருட் பயிற்சியினு னிழ்த்துக்கின்றா எனனை? அவயவமுடைய கண்ட
ப்பொருளன்றி நிரவயவகண்ணு சச்சிதார்தப் பொருண் மறநெனரு னீடையறவுற்
றுக் குறைவுறு நாத்தலானெனக். ஆதிபகலாங்கிய விற்றவ விர்வயவகண்ட சச்சிதான
ந்த முதற்பொருளாகலின், அவன் அனுகர்த தன்போல் நித்தியமாய்த் தனக்கு வியாப
பியமான சித்தித்துக்களில் யாண்கு கலந்த நீக்கமறத் தன்பூரணத்திற்கு நூன்னையா
துமின்றி யகவயே தானாய் நிற்கும் பெற்றியுடையனு மென்க இனி அப்பெற்றி யுயிர்
களா லிறென வறியவு மோதவும் வராத சொருப் மாம். அறருக்கலின்னறே சுருதிசுரு
மவன் சொருப்பியைப் பு “வாங் மனசாதித் மெனறும்” “அநித்தேசியம்” என்று மகன்
னமெடுத்த முறையிட டோயந்தன் வென்பது, “வாக்கு மனநுழியிற் ற மறையோ
னே” என்னுத் தமிழேவதமு மகங்குதே பற்றி யெழுந்தது. வளி தீ நீர் நில மெனவொ
ன்ற கொன்று தூலமாகி நிலைபெறும் பூங்க்குணங்கிற்குத் சூக்கும் பூதமான வாகாய் பி
ட்ட கொடுத்த வியாபகமாய் நிற்கும் பெற்றியே மக்கட குற்றறித்த கரிதாய் துன்பொரு
ளாம். ஆனபின், நிரவய வகண்ணு சத்தாயுத் சித்தாயு மானந்தமாய் நிற்கும் பரப்பித

முதல் பொருள்: ஊராயசங்களுக்கு அந்தரியாயியாயும் வியாயியாயும் பூரண மூற்றநிற்
 குத்து சொகுடவியல்பு, மாயா தனுக்ரணங்களாற் கட்டுந் தவற்றி னுபகாரத்தானுஞ் சத்த
 மான நாத விருத்தி காரிய சத்த சமூகமான வேசமுதலிய கலையறிவு மினியினி விளக்கத்
 தானுஞ் சிவிரிவிவு விளங்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய சிற்றறிவு மாத்நிரையானே, நாம் பிர
 மமென்று தருங்கி, இறைவன் நிருவருட்கயலாயக கேவலமூற்றமுதலும் பசுபோதப் புல்ல
 நியுயிர்கள், நாமநிந்தாமென் றொருப்பிதலும், பசுபாசங்கண்மெயட்பொருளாயின் அவ
 த்நிலைநிபுற்பான் முதல்வன் வியாபகத்திற கிடையறவு மூட்டுற்று ஹானதை புதுதருமெ
 ன்று பாண்டித்தியம்போல அபிநயித்தாக குதாக்க நிடித்தலும், புலலறிவு முதிர்ச்சியா
 வதல்லது மற்றியாதாமெனக், இதுகாறுந் கூறியவாற்றால் “அகர முதலெழுத்தே ஆகா
 ரமுதலிய வெழுத்துக்களாயத் தோன்ற நிற்கும். அத் போலப் பிரமப் பொருளொன்
 றே அவிச்சையினுற் சிற்சடங்களாய்க் காணப்படும்” என்னும் பிரமவிவாதனை ஏகான்ம
 வாதத் தொள்கை, ஆகாய சித்திரமபோல வெறும் போலியாயத, தெளிந்த கொள்க.

ஏகான்மவாதிகள் இன்னுந் தங்கொள்கை நிறுத்தவேண்டி, “அகரம் அங்காததன்
 மாத்நிரையானே பிறக்கும். ஏனைய வெழுத்துக்களும் அவ்வங்காப்பே காரணமாகக்கொ
 டிப் பிறந்த வேறுபட்டி நடக்கும். அங்காப்பு முயற்சியிலவழி யவற்றிற்குத் தோ
 ற்றாவு கூடாதாம் இங்ஙனமாகவின, அவையெல்லாம் அகரமுதற்காரணகாரிய
 மேயென் றிங்கனக் கூறுநிற்பர். அகர வககரம், நாதகாரியமானவோ நாவியம்.
 அங்காப்பு, அண்ணததன் றொழில். என்றது—சீழ்மேலுதடுகளி னீக்கவியா
 பாரம். திரவியுந் தொழிலும் வேறுகளின், அங்காப்பே அகரமெனக்கொண்டு அவ
 வங்காப்புமுயற்சியிற் பிறத்தலின், ஏனையெழுத்துக்களும் அகர காரியமேயாமென்றல்
 திரவியத்திற்குத் தொழிலுக்கும் வேறுமை யறியா கூற்றேயாமென்று மறக்க. இன
 னும், இதனை யோர்திருட்டாரத்ததில் வைத்துப் புலப்படக் காட்டுதாம். ஒரு வாயில் ஓ
 ரரண்மனையில் அரசன் புறம்போதரர்களை வமைக்கப்பட்டு அரசவாயிலென வழங்கப்
 படும். அவ்வாயிலால் அரசன் புறம்போதராநிற்பன். அவன் புறம்போதருந்நகால் அவ
 ற்குரிய ஊர்திப்படைவீரரும் காணடபடைவீரரும் அவ்வாயிலாற்றானே படைமமைந
 துடன்போதராநிற்பர். அங்ஙனம் போதருலபற்றி அரசன் படைவீரராகான். படை
 வீரர் அரசனாகா. அதபோல, அங்காப்பு முயற்சினால் அகரமும் ஏனையெழுத்துக்களும்
 பைசந்தியவததையினிங்கி வைக்கரியாய வெளிப்படுதலபற்றி அகர மேனையெழுத்துக்க
 ளாகாத. ஏனையெழுத்துக்கள் அகரமாகா. அரசன்மனைவாயிற் புதவனீக்கமென்னுந்
 தொழில் அரசன் புறம்போதற் குச் சிறப்புடைத்தாயப் படைவீரர் புறப்போக்கிற்கும் ஏற
 புடைத்தாம். அந்தே யுதடுகளி னீக்கமெனப்படுதொழில் அகரம் புலனூற்றகுச் சிறந்த
 முயற்சியாய் ஏனையெழுத்துக்களின் புலப்பாட்டிற்கும் ஏறகு முயற்சியாம். இதில் அரச
 சன் அகரத்திற்கும் இருவகைப்படைவீரா ஏனை யிருவகை யெழுத்திற்கும், வாயிற் புதவ
 ன் விரண்டுமேல் முதுகுகளிரண்டற்கும், அவற்றினீக்கம் உதடுகளினீக்கத்திற்கும், திரு
 ட்டாத்தமாயினமைகாண்க. இனி அரசன் வாயிலாற் புறம்போதற்குமுன் அரசன்மனையுள்
 னீற்றிருந்தான். அவன் மெய்காவற்படை வீரரும் ஆண்டே அவற்காதது னீன்றார்.
 அதபோல, அகரம் உதடுகளின் அங்காப்பினுற் புலனூறுதற்குமுன், நாத தத்துவத்தின்கட்
 சத்திமாத்நிரையாய் னீற்றிருந்தது. ஏனையெழுத்துக்களும் அகரச்சத்தியான் வியாபிகக்
 கப்பட்டு ஆண்டே சத்திமாத்நிரையாய் அதற்குரிமையுற்று நிலபெற்றன. இவ்வெழுத்
 த்சத்தினை னித்த மாதலால், அக்கரமென் றங்ஙனம் வழங்கப்படும். இங்ஙனே, அகர

நாதத்தின்கட் சத்திமாத்தினாயாய் நிறகுஞ் செவ்வியிறறானே, அங்ஙனஞ் சத்திமாத்தினாயாய் நிறகு மேனையெழுத்துகளுக்கு முதலாய், நிறையுயிர முயற்சியி னுத்திமாத்தினாயாய் விகாரமினி அங்காப்புமுயற்சிபற்றி யியல்பான வெளிப்படு மென்பனாஉம், ஏனையெழுத்துகளும் அதனசத்தியான அங்ஙனம் வியாபிக்கப்பட்டு நின்றவாறே, நிறையுயிர் முயற்சியால் அதனேற்றத்திற்குச் சிறந்த அங்காப்பு முயற்சிபற்றி, அசனுவிரப்பானே விகாரமுறையத் தோன்றமென்பனாஉம், அமமுனையானே அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் னேற்றவியக்கங்களுக்கு நிமித்தமாமென்பனாஉம், எழுத்துக்களுக்கு முசுறகாரண நாதத்தின்கட்கிடகரு மவவசத்திக் னென்பனாஉம், அண்ணத்தின் றெழிலாகும்ங்காப்புமுதலிய முயற்சிகள் எழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்குத் துணைக்காரண மென்பனாஉம், கண்டுகொள்க. நாதத்தின்கண் அகரமுதலிய வெழுத்துசத்திக் கெல்லாம் வெவ்வேறியிருத்தலின், அவை வெவ்வேறு பொருளாதலன்றி ஒன்று மறநேரனருகித்திரிந்த பொருள்களல்லவென்ப துணாக. நணங்கூறியவாறறால், அங்காப்பு முயற்சியேசொண்டு “அகர முசுறகாரணமாகி நிற்ப, ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் அதன் காரியமாயத்தோன்றி விளங்காநிற்கும். அதுபோலப் பிரமமுசுறகாரணமாகி நிற்பச் சிறுசடங்க்களெல்லாம் அதன் காரியமாயத் தோன்றி விளங்காநிற்கு”மெனலும் பிரமவிவாததன்வாதம் அளவைகட்கணிப்ப பொருள்துமாற்றிற்கு மேலாதவாறு கண்டுகொள்க. வடநூலார் பொருளுதா மாற்றினை யுத்தியெனப்பா. உயிர்க்கு அந்நரியாமியாயநிறகு முதலவன் சிறுசத்தி உயிர்க்கிழுவன் சிறுசத்தியினைப் பிரேரிக்க, உயிர்க்கிழுவன் சிறுசத்தி நாதத்தினை யியக்க, நாதத்தன்விருத்திருப்பான் அகரத்தினை யியக்க, அகரம் ஆகாரமுதலிய வெழுத்துக்களை யியக்கித் தோற்றுவித்தலன், அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்கு நீகல்லா நிமித்தகாரமாமென்றவன் முலாததாம். உண்மையில் எழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்கு அகரம் அவாநதர நிமித்தமென்றும், பரமநிமித்தகாரண முதலவன் சிறுசத்தியேயாமென்றும், கடைப்பிடித் துணாந்துகொள்க.

நாயனார் ஆதிபகவானுள் முதல்வனு மவனுடைப்பொருள்களான சேதஞ்சேதன் விருவகையுலகு மியவாறு மெய்ப்பொருள்களென நிர்ணயவுவமையனவையான முதற்கணித்துத்திக், “சுரததன லாய பயனென்கொல வாலநீவ - னறறு பொழாஅ னெனின்” “மலாமிகை யேகினுள் மாணடி சேநதார - நிலமிசை நீநீவாழ வார” “வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலாணடி சேநதார—கியாண்டு மிம்மபை யில்” இராளசே நிருவினையுஞ் சேர விறைவன் - பொருளசோ புழுபுரித்தார மாட்டு” “பொறிவாயி கைநதவித்தான பொய்தி ரொழுக - நெறிநின்றார நீநீவாழ வார” எனநிங்ஙன மெய்ப்பொருளான வான் மாகக் டந்தலைவனான வாதிபகவான் யவனருளிய மெயநதால் சுறதுணர்ந்த மனமுதலிய முக்கரணங்களை யு மமுதலவன் பணிக்காக்கின், அவன் நிருவருட்பெறெய்திப் பேரினப் வாழவுத் தலைக்கூடு மென்றும், “தனக்குவமை யிலாதான னுள்சேநதாரக் கல்லான— மனக்கவலை மாற்ற லரிது” “அறவாழி யந்நன்ன னுள்சேநதாரக் கல்லற - பிறவாழி நீந்த லரிது” “கோளில் பொறியிற குணமில்வே யெண்குணத்தான - னுளை வணங்காத தலை” “பிறவிப் பெருங்கட னீர்துவா நீந்தா - நிறைவ னடிசேரா தார்” எனறவ்வாறு வழிபாடாறறுதவழிப் பிறவிப்பெருங்கடலிற்பட டதனு ளுருந்தமென்றும், ஒருதலைப்படுத்தி, ஆண்மக்கள பொருளினபந் தலைக்கிடக்கொண டறஞ்செய்து வீம்பெறு கூடு நெறி உத்தராவேதத்துச் சத்தியமாக வெழித்தருளிச் செய்தாராகலின், சீவான்மக்களும், அவை வினைப்போகமபுசிகக்குமுத்ததாற பசுஞவமெய்தற்குக்குருவியாய்நிறகுஞ் சகமும்,

இருபத்குமிணைவழிபாடான சாதகமும், பேறமென்று மிவையெல்லாம், வெறுக்கற்பனை
இயன்றகொண்ட ஏகான்மவாதிகட்கும், இங்ஙனங்கூறும் உத்தரவேதத்திற்கும், யாதஞ்
சம்பந்தமின்றும். உத்தரவேதமான திருக்குறளும், தேவாரம், திருவாசகம், திருந்
கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், நார்ப்பாணபிரபந்தங்கள், பெரி
யபுராணமென்னும் திருமுறைகளும், தங்கொளக்கைக்கு முழுமாருகின்றது கண்டும்,
அவற்றை அயலாக்கக்குதி பொதுக்குநீரான எகானமவாதிகளுட்பட்டாசிலர் இக்கா
லத்து அவற்றின்கண்ணுள்ள திருவாக்குகளில் ஒராவொன்றையெடுத்த இங்ஙனம்
போயிவாகவுடைசெய்து, உரிமைகோடற்குக்காரணம், உயராதோலொலாந இத்தராவி
டச்சுருகியெய்வமொழியாதோரது பாராயணஞ் செய்து திருவரு டலைக்கூட
மூவலாநின்றார். நாம் அவற்றைத்தழுவாது ஒதுங்குதலால், நமமைப பரமசிவன் திரு
வருட் சயலானவரெனறும், நம எகானம் வாதக கொள்கை தம் உண்மைநாயன்மார்
வைக்கைசுவத் திருவருனெறிக்குப் புறம்பாயதென்றும், தமிழிலக நமமேனோ
ளனும் பொருதெல்லா மிகழந் தவமதித்தணுகாது செல்கின்றது. உத்தரவேதந்
திருமுறையெனப்பவற்றின்கண்ணுள்ளவோரோர் செய்யுட்களை யெடுத்த நமமதமாகியுரை
செய்துபோற்றின, நமமை இழாது மதித்த நமமோ நோயாடவரும், அன்னுழிய
தனை மதத்தலீர்த்தக கொள்ளலாமெனக் கொண்ட தரபிமானமே பிரிதிலலை
யென்றறி.

நாயனார் “கற்றீண்டு மெயப்பொருள் கண்டார்” “சிறப்பென்னுஞ் செம்பொ
ருள்” என நிவ்வா ருதிப்பகவஞ்சிய முதற்பொருளை நித்தியசுச்சென நெறித்தோ
தியுதபோல, ஆன்மக்களை யு “மன்னுயிரோயி” “மன்னுயிராக்கி னுசெயல்” “மன
னுயி ரெல்லாந் தொழு” “கண்ணல மன்னுயிரக் காக்கம்” என நிவ்வன் நித்திய சுத
தெனநெறித்தோதுசலின், உயிரக ணித்தியப் பொருள்களென்பது உத்தரவேதத்து
வெளிப்படைப் பொருளா மெனக், “மன்னுயி ரோயி” யென்னுந் திருஞ்சுறவுகளையிற
பரிமேலமுதியார் “உயிரக ளெல்லா நித்தமாகலின் மன்னுயிரெனறார்” என நயவா
றுகாத்தார். “பொருளல்ல வறறைப் பொருளென றுணரு - மருளாரு மாண்பு பிறப்பு”
“எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்-மெயப்பொருள் காண்ப தறிவு” எனடை
தமக்கிட்டமாவனவென்று கொண்டு, எகானமவாதிகள், அவற்றையெடுத்த படித்தப பிர
வஞ்சமித்தை யெனப்பதே நாயனாக்குறு சுருத்தாமென்பார். ஆண்டு “பொருளல்ல” வெ
ன்றதும் “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு” மென்றதும் சாரியப் பிரவஞ்சுத்தனை.
தத்துவப்பிரவஞ்சு மெயப்பொருளாயினு காரியவவத்தையினின்ற வுன்ன றுவலகடிவம்
இத்தனைப் பொழுது நிறகுமென நமமேனோ லறிபவாராது நீர்மெல்லமுதுக க
னவும் பேய்த்தேருமபோ னிகிபெறுவதுபோலத் தோன்றிக் காட்சிப் புல்லுயி விரா
வக்கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப்புடைத்து. அவ்வன் மறைந்துபோகு நீரையுடை
யதனை நிலையுதவுடையதென்று திரியக்கொள்ளுமுணாவு பிறப்பிற்கேதுவாதுலால், அ
ம்மயக்கவுணர்வை மெய்யணாவாற கின்றது பரம்பொருளோய் ஒற்றமையுறுத்தற்கு
வாகிய உணர்மொளாநிட்டுடை கூடுகவென்பார் “பொருல்ல வறறைப் பொருளென
றுணரு—மருளாரு மாண்பு பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொ
ருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்றவன் மோதியருளினார். ஆசலின், அத்
திருக்குறள்களும் அவைபோலவனவும் அவாக்கிட்டவிகாதுசெய்த நமக்கனுசலம்புரிவ
ன்வாமெனக், “பொருளல்லவறறை “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு” எனப்பவறாறு

காரிப்பிரவஞ்சமே கருதப்பட்டதென்பது” “நிலலா தவற்றை நிலையின் வெள்ளை நுட்புலலி வாணமை கூட” எனனுந் திருக்குறளா னறியுற்பாற்றது. “தோற்ற முடையனவற்றைக் கேடிலவெனது கருதலா புலலறிவால் அவற்றின்மேற் பற்றுச்செய்தல் பிறவித்தனபத்திர கேதவாகலின் அது விடையதவாக கிருக்கென்ப தீதனா சூட்பு பட்டது” எனும் பரிமேலழகருளையும் இங்ஙனக் கரிபோகக் கிறுத்தமெனக். இன்னும், “இரந்த முரிவாழ முவன்முற பரந்த - செந்ச வுலகியற்றி யான” எனனுந் திருக்குற ளிற்போக “அலகு மறிபான” எனும் பிரபோகம் ஆதிபகவ னுலகிற்கு னீயித்த காரணினையாழைந்து கிறுத்திற்று யாங்ஙனமெனின், — அது மாயையிடு விலவுல கியற்றியானெனத் துணைக்காரண முதற்காரணங்களின் வேறுபடுத்து விடே-முதலா-னு நிமித்தகாரணத் தன்மை விளக்க “ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு” எனனு முபகிர மக் திருவாசுங்கே வலியுறுத்தலி னென. இன்னும், “மாயையையப் பிரகிருதி யென றறிக” “மாயையுடைபவன் மயசுர னென றறிக” என நிமித்த காரண மைய முத்தகாரணசகையும் பகுத்து வேறு வேறீது முபரித்த வசனங்களும் ஆதிபகவன் உலகிற்கு நிமித்தகாரணனே யாமெனனு முதற்கவேத் மகாவாக்கியத் திற குறுசான்றாக லறிக. மாயையையப் பிரகிருதியென றறிக வென்பது - மாயையை முதற்காரண மென றறிக வென்றவாழ்மப் பிரகிருதி முதற்காரணம் உபாத்தானஞ் சமவாயிகாரண மென்பன கொருபொருட் கிளவி. “மா வென்ப தொடுங்குதல் யா வென்பது வருதலாகலின், எல்லாக் காரியங்களுந் தனதால் வந்து ஒங்கு தற்குந் தனக்கண்ணி தோன்றுவதற்கு வ காரணமாய் நின்றது மாயை யெனப்படு மாக லான, ஒன்றற்கொன்று நுண்ணித்த செல்லுஞ் சூகசூகமகக்கு முடிவிடமாய் நின்ற சூகசூகப் பொருள் யாது அங்ஙன மாயையென்பலே பொருத்தமுடைமை யறிக” என்றா கிலாநாணமாயடியகாரா, இனி முதல்வன் மாயைக் காரணமாய் விரவி நிமித்தகாரண னாயினா, மாயையான விசேடக்கப்பட்டு விசிட்டரூப முதற்காரணமு மாவனெனச் சிவாத்மவிதசைவா கூறுவா. அது பொருத்தது என்ன? தோன்றி நின்ற றழியு முடம்பொடு கூடியவழி விகாரப்படுத்தலபற்றி யுடம்பொடு விசிட்டரூபுகின்ற சீவான மாவச் தோன்றிநின்ற றழிவெனப்பது பொருத்தம், அதுபோல மாயையொடு விசிட் டரூப முதல்வது முதற்காரண மாவென்பாக்கு, விசிட்டமாவது விசேடனமும் விசே டியமு மவ்விரண்டினையு மெனனு மவற்றின் வேறன்மையான முதல்வனு மவவாறு விகாரியாதல் வேண்டப்படும். படவே, “நிருவிதாரி” எனனுஞ் சுருதியொடு முரணுமாசலா னெனக். விசிட்டமாவது அமமுனற்றமும் வேறெனக்கொளவாக்கு, முதல்வன் முதற் காரணமென்பதே பெருந்தாதாய முடியுமென றறிக அல்லதும, நிமித்தகாரணமே முதற்காரண மெனறெடுத்தக் காட்டுகிற கொரு பொருளின்மையின் அது வழியளவைக் கேலாமையானும், வழிபளவையினும் ஆகமவளவை வலியுடைத்தெனின், — அறறியினும், வழிபளவை யாகமவளவை யொடு முரணாகலானும், ஒரோவழி . முரணுமாயின், அதுபற்றி யாணங்க் துணிவுபெறாமையின், வழிபளவை பிரமாணமெனெனப்பட்டு, அதுபற்றியோத்ய நிகமாசமவசனங்கள் பயனிலவாய முடியுமாகலானும், நிகமாசமப் பொருளாக் டமுன முரணுவனபோலத் தோன்றியவழி யவற்றுள் வன்மைமெனமை யுணர்ந்த பொருள்கோடற்கு வைத்ததே வழியளவை யாகலான் அடுத்ததேயி முர ணுதல் பொருத்த மின்மையானும், அது விடையன்மையறிக. இனி இவ்விரண்டும் பொருதோமையானும், வேறுவிதக்குமா நின்மையானும், மாயையே முதற்காரணம், அது

நிற்குத் தாரகமாய் விரவிநின்றதிட்டித்தலான முதல்வனு முதற்சாரண மெனக் கோடல்வேண்டும். அவனனன்கொள்ளின விகாரியாதலினமையான, முதல்வனு முதற்கார மா மெனபது வாய்பாடுமாத்திரையே யன்றிப் பொருட்படாமையின், அஃது எழுது அத்துவித சித்தாந்தமென ரெழுக. இவ்வாறேலின், ஏகாண்டவாதிகள் பிரவஞ்ச மசத்தியமெனபது சாத்திரமரு அத்திருக்குறள்களைத் தமக் கண்கூலமாகக் கோடல் வியர்த்த வியாபாரமே பெனபது தெற்றென வுணர்ந்தகொள்ள.

இனிப் பகவத் சொற்பொருட்பெற்றி சிறிது பகாதும். பசுமெனபது ஐசுவரியம் வீரியம் புத்தம் திரு ஞானம் வைராக்ஷிய மெனனு மாற்றகுமாசலின், பசுவன அவ்வறு குணங்களைப் முண்டையா னென்றும். பசும எனபது அவ்வாற்றதும்மாறு 'வெஸ்யுய்ஷு வஜ்ஜு வ்யு வ்யுய்ஷு யஸஸ்யுய்யுஜ்ஜு ஜாநகெவராஜ்யொஸ்ஸுய்யு ஜ்ஜு வஜ்ஜு தீரணா' எனனும் விண்டு புராண வசனத்தா னறிக. இவ்வாறும் பரமசிவனுக் கியமறக்க குணங்களாகலின், அபரபிரம முதல்வனே டகவென பசுவாறு நாராதரால் உத்தரவேதமுதத் தோத்பபடா னெனத் இவ்வறு குணங்களும் பரமசிவனுக் குள்ளன வெனபதற்குப் பிரமாண மெனனையெனின், — அவற்கு ஐசுவரிய முண்ணமைக்கு ஈசரபதச சுருதியும், வீரிய முண்ணமைக்கு ஈசரபதச சுருதியும், புமுண்ணமைக்குச் சிவபதச சுருதியும், திருவுண்மைக்கு இருக்கு வேதமும், ஞானமுண்ணமைக்குச் சுருவருரு சுருதியும், வைராக்ஷிய முண்ணமைக்குக் காமரிபுபதச சுருதியும், பிரமாணமா மெனக். "திருவிநாற்சிரேடா, திருவை யெய்தம் பொருட்பயர்மசிவ்னது விசுத்திரமான லிங்கத் தேவராஜ் பூசிக்கப்பட்டது" என்று, இவ்வாறு இருக்குவேதத் தெரித்தோத்பபட்டது. அதாவணவீவதஞ் சிவநாமங்குருட பகவனும் தலைபெய் தெரித்தோதிற்து. சுவேதாசகவதரோபநிடதஞ் சிவபிராணைப் 'பசேச' னென தெரித்தோதிற்து. இவற்றனும் பகவனும் பொருளாயுள்ளான பரமசிவனையெனபது கண்டப்பிடிக்க. அரத்ததாசாரியரும் உமாபதிசிவாசாரியருஞ் சதுர்வததாற்பரிய சங்கிரகத்தினும் பவுட்கராகம் வீருத்தியினும் இவனனம் பகவப்பெயா சிவபரமாதிலை நன்கு விளக்கியிட்டார.

இனி மெய்யுணர் வெய்திய தேவா முனிவராதிதோரைப் பகவப்பெயரால் வழங்குதல் அவாமாட்டு விளங்கும் பரமசிவ விபூகியியைப்புறநி யாதலின், அஃதுபசாரமே யா மெனக். நாராயணக்கடவுட்குப் பகவனும் மியறக்க யாகாதோவெனின், — நாராயணக்கடவுள பரமசிவனைக்குறித்து அருந்தவ முழங்கு ஐசுவரியம் வீரிய ஞான முதலியன எய்தியவரலாறு, இவிராச புராணங்களிற் கேட்கப்படுதலின், பகவப்பெயர்வழக்கு அவற்குஞ் செயற்கையானுயதனநி யியற்கையா னுயதன நெனக் அற்றெல், நாராயணக்கடவுளடியார பாகவதரெனவும், அவனபெருமை யெடுத்தோதும் புராணம் பாகவதமெனவும், அவனனம் வழங்கப்பெறா நெனையெனின், — ஈசரனடியார சிவ பாகவதரெனவும், கௌரிமகிமையெடுத்தோதும் புராணத் தேவ்பாகவதமெனவும், வழங்குவங் கானம்மாகலின், அவ்வழக்குக் கொண்டுதானே நாராயணக்கடவுட்கு அஃதி யற்கைப்பெயரெனந் நிரமபா தெனக். இனி நீகண்குறவாரா "பகவனே யீசன மா யோன் பங்கயன் சினைனே புத்தன" என்றுகூறியது, அது முக்கியவிருத்தியாற்பரம சிவனுக்குங் சுவணவிருத்தியான மாயோன முதலிய கடவுளருக்கும் வழங்கப்படுதல் பற்றி யாகலின், ஆண டையப்பாடிக்கையெனக். அது முக்கிய விருத்தியாற்பரமசிவ

கேள்வி: யுனாஃத்மென்ப தறிவித்தற்கு “பகவதேயிசன்” என்று அங்குள்ள முதற்கண் ணியீதியினு, வெணர்.

[illegible]

பாவென்று சிவபிரான் கண்ணனே நோக்கிக் கூறியதனும், பகவப்பெயர் புருடப் பெயர்கள் பரமசிவ நாமமேயாத் தெள்ளிதற் குணியப்படுமென்க.

இனிப் பிரமன்முதலிய மூவரையு முறையே “படைப்புச்சடவு ழிக்கடவுள் சங்கரர்கடவுள்” எனவும், “சாககிரமூர்த்தி சொப்பனமூர்த்தி சுமூர்த்தமூர்த்தி” எனவும் கூறிப், பரமசிவனை ‘துரியமூர்த்தி’ யென வுபநிடதவகலெல்லா மூவரின் வேராக வைத்தோதுதலின், அப்பரப்பிரம முழுமுதலவனே நாயனாரால் “ஆத்பக ளன்” என்று அங்ஙனம் விசேடிக்கப்பட்டானென்பது நெற்றென வுணர்ந்தகொளச் சிள்ளும், மாலயனுருத்திரனைனு மூவரையு முறையே சாததுவிகுணமூர்த்தி இராசக் குணமூர்த்தி தாமதகுணமூர்த்தியெனநேற்ப, பரமசிவனை “குணதி” எனன்றவவா அபநிடத முதலியன வோதுதலானும் அமமுமுமுதலவனே ஆதிசத்தததால் விசேடிக்கப பட்ட பகவனென்பது துணிபா மென்க. இனிச் சங்கரவுருத்திரனுஞ் சங்கரித்தற் றெழிலின்பொருட்டுத் தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதலென வுயலபாகத் தாமதகுண முடைபுணலென, தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன அக்கடவுண்மாட்டின்மையின் துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன மாயோனாகுளவாசல் புராண இதிகாசங்களிற் கேட்பபடுதலின், அக்சடவுக்குச் சாதத் தவிகுணங் கூறியது காத்தறொழின் மாதுதிரைக்கேயெனக் கொள்க இன்னொரு ரணனைபெயலொம் பிரம தருக்கத்தவதுள விரித்தக் காட்டியவாரறு னறிக. மாயோனுக்குக் காத்தறொழி லும் பிருதவி முதற் பிரகிருதி மாயைகாறும் வியாபிதது நிற்கும் பிரதிடாயுடைய பரி யரதமே பென்க. எனனை நீலிரத்திப் பிரதிடாட வ்யாதை சாகத் தாந்தயதந்த தென்னு மைங்கலைகளான வியாபிக்கப்பட்ட தத்துவ புலனங்களுக்கு முறையே பிரமன் மா லுருத்திரன் மகேசுரன் சதாசிவன் எனனு மவரு மதகாரி எனே ஆகமங்க ளோதுதலி னென்க. பிரகிருத்கு மேலுந் தத்துவ புலனங்களுக்கென மைவோட நித்தவள்ளுங் கேட்கப்படுதலின், அது ஸைவாகம்பொருளுென்று புரங்குருத் திலொருனைச். புரா ணங்களினும் பாரதத்தினும் மாயோனாகு ம பிரமனுக்கு நாமவாக வுருத்தரப்பெயராத கூறப்படுவோ காத்தறொழிலும் படைத்தறொழிபு மினிது படைத்தறப்பொருட்டுச் சங்கரவுருத்திரன் கூறிய அவாபாற் றொன்றிப் நீலலோக்கன் முதலிய வவாரமுர்த்தி களே யா மென்க. அது பாரததார றிபசங்கரக் முதலியவருடக் காலைக் கூறிய சினை முடைய வுபநிடதவகலிற் “பரமசிவன் முரமூர்த்தி - சீனையுப் படைத்தான்” என்பது போலக் குணமூர்த்தினை அவருளவ் கூறது தாமதம் யொழிற் தொழிற் வியுளவாயுப் படைத்தார் எனலே கூறத்தான், அவா முழுமுதலவ் ராகாமை கடை பிடிச்சு “ஆயனை மூன் படைத்தித்” மொருநபத் தரிசை முன் படைத்திற் மொருநப - துயருருக்கான தனைமுன் படைப்ப றொருநபமற் றொருநபம் தன்னின் - மூல லுமாயு” யொருருத் டன் படைப்பன் முனபிறந்தவா மறநிருவனாயுஞ் - செயலினா படைக்கவு மருள்புரி ளன் சிவபிரானெனி லேற்றறிகு கெவ்ரு” எனச் சிவசுதவவிலேக்கத்தற் கூறியதனை யும் னன்னி விரித்தனாததுக்கொள்க. பாரதத்தில் “அளவில்பே ரொளிப் பகவாலுசுவ லுஞ்ச்சுத் துணமாவாம்” என்றது அபேதமபட வுபரித்தக் கூறியதாம். ஆனலி ஆன் மாவென்றது அந்தரியாமியெனும் பொருட்டெனக் கொள்ளின், அளவில் பேரொளிப் பகவனென் துயாத்தக்கூறியதொரு முரணுயாற்றி. பாரதத்தின் போசக் கருமத்தில் “ஆதலாலெனக் கானமாவே யாமுருத் திரனை முனனாக-காடலாற் பூரிக்கண் தேனயான்” எனக் கண்ணன் கூறியவாகியுத்திற சிவபிரானேத் தனக்காவமா வென்றது அந்தரியாமி

யெனனும் பொருட்டேயும், தனனும் பூசிக்கப்படுங் கடவுளாதற்குரிய ததனையாகலானனாக.

இனி வேதத்து நடுமகாண்டகத்தில் “விண்டு பரமன், அங்கியவமன், அவலிருவருக்கு பிந்தியெயெல்லாததேவரும்” என்றது, ஆண்டுசெய்யத்தொரு வேளவி விசேஷத்தில் அவிப்பாக மேற்குமுறையின விண்டு முந்தினவன், அங்கி பிந்தினவன்; அவலிருவருக்கு பிந்தியெயென சேசுவ லெலாமெனனும் பொருட்டாகலின், ஆண்டுப் பரமமவமெனப்பன் ஆகியருதமெனலெ பொருளபரிமாறு காண்க. அவவாறன்றி ஆண்டு விண்டு பரமனென்றதற்கு விண்டு எ. லாகக்கடவுளருக்கு மேற்பட்டவனெனமும் அங்கியவமெனன்றதற்கு அங்கி யெல்லாகக்கடவுளருக்கு கீழ்ப்பட்டவனெனமும் பொருள் கொள்ளின்து “அங்கி கடவுளாக்கு மேற்பட்டவன்” என்று ஆண்டாண்டிக்கடவுள் கருதி மிருதி புராணங்ளை பலவாறெழுதி முாணமென ரெழுதி. இவ்வாறு முனபின் முரணமைப் பொருள் கொள்ளவியாத “விண்டு ஆனமா” என்றதபற்றியும், “விண்டு பரமன்” என்றது பற்றியும், விண்டுவுக்கு முதனமை கோடல் பொருந்தாமை பற்றிக். இன்னும் வருவன வெல்லா மியவாறே யோராதணாக. ராணிக் கூறியவாறானுந் தரிய மூர்த்தியான பரமசிவனே ஆகிபகவனென வவவாறெழுதப்பட்டா னெனது தெளிந்தகொள்க.

பாருதராத்திரிசுன்னுங் சுறுமாறு அரசனுலாப் போதுங்காலேத் தொகுதி சொகுத்பாகச் செல்லாருள் அரசனுவர் னிவனென்பது ஆடை யணி யாணை குதிரை முதலிய வைபவம் பற்றித் துணியப்பட்டாதாம். எனனை? அவை அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோர்க்கும் பொது, அல்லது உயர், அரசனுடையுறழ்ந்தியமைச்சர் முதலாயினோர்க்குத் தண்ணீறு மிகக் வரிசையளித்தலு முண்டாகலின், அதனோல வேதத்தட் கூறப்படுங் கடவுளருட் பரப்பிரமப் பொருளாவர் னிவனென்ப தேனைப்பெருமைகளாறு அண்டப்பட்டாதாம். மறுந் கூடங்கவித்து வெண்கொற்றக் குடைநிழற்கீழ் வருகலென நேர்ப்பரி யாசனுவர் னிவனென்பது துணியப்பட்டாறுபோலக் காரணவாசகியங் சூட்ட பட்டப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுதி லொன்றெபற்றி பவனே பரப்பிரமெனப்பது ஆணிப்பபரிம. காரணப்பொருளாகான நாராயணனெயென்பது சுபால முதலிய வுபகித்தங்குன்ற காணப்பரிம. அந்நேல், சிலவுபகித்தங்குன்றி காரணப்பொருள் ‘சத்’ கெனும் ‘பிரம்’ மெனும் ‘ஆனமா’ வெனும் மங்குளம் பொது வகையானும் ‘இரணியகருப’ னெனறந் ‘சிவ’ னெனும் ‘முருத்திர’ னெனும் மிக் கருந் சிறப்புவுடையானும், வெவ்வேறு பெயரானெந்ததோசவும் பரிமாலோவெ னினை, —அதனன்று, சுபாலமுதலியவற்றுட் காரணப்பொரு ணுராயனெனன்ற தலகந் கோனறுமுதலாவம் பெரித்தது மகாண்டயத்திற் கூறப்படாதாக்கலின் அதனே யுண்மை பபொருளெனவுந் சக்துப் பிரம் ராணமா வென்றறறெ டக்கதப் பொதுடையாகன சாக்ஷ வியாயம்பற்றி நாராயணனெனைய யுணரத்திறிதும், அவருமனை இங்குறிய பெயர் காரணத்துதலிலுக்குமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெயரயத்தான், மாயோனுடைய யாயிரம் பெயர்களுட் சிவன முதலிய நாமம் னும் எந்தோதுதலின் இங்குறியாய்த் தான், நாராயணனெனையுணரத்ததிறித் மெனவங் கொள்ளப்படும் அதனேல், நாராயண முதலிய மாயோன பெயர்களுங் காரணக்குறிப்பாக சிவனெனைய யுணர்த்துகிற்கு மாகலின், காரணப்பொருள் சிவனெனனு முபகித்தங்குள வலியுடையவென மாறிக் கொள்ளிற் பரி பிழுக்கெனையெனின, —அதனன்று; மாயோனெயருள் ஏனையவெல் லாக காரணப்பெயராய வேறொரு கடவுளை யுணர்த்துமெனக் கொள்ளினும், **பாரபட்ட**

[illegible]

பொருள்பற்றிக் காரணசூத்திரியாயினதே பரமசிவனை யுணர்ந்ததுமென்பது காட்டித் தாம் எனறெடுத்திக்கொண்டு, “நாருடையதொருதி நாமெனத் தொகுதிப் பொருள்பற்றி ஆண்டிருக்க நும்” என்றும் பாணீனிக்குத்திரத்தால் அணவிஞ்சி பெறுகிறப, அதன் மேல் ஐசாரப்பொருளுணர்த்துக க்கரங்கர விதத்துக்கையுடைய யசரவிஞ்சுவதற்கு நின்று நாடியவென அடவீனமி நாடியவென நின்றவழி, அதையும் பகுத்திதனைமடபிதலின், அச்சுமேல் விளைமுதற் பொருளுணையுணர்த்தம் கசரக்கரவிதத்துக்கையுடைய யசரவிஞ்சி யாவெனத்தரிந்து நாடியவென நின்றவழி, “விளைபெயர் விஞ்சிய விறை நகரணக்ரமாயத்தரியும்” என்பதனால் அநுநன்றிநின்று, நாடியவெனவெளொருமொழியாய மியாதொகையைப்போத்து நிறுத்தெனனும் பொருட்டாயக் காரணக் சூத்திரியாயவாறு காண்க. இங்ஙன நாடியவெனப்பது லகரக்கர விதத்துக்கையுடைய அகரவீற்றுச் சொல்லாசலின்னதே பெண்பாலி ஞாபானியென நகரக்கரவிதத்துக் கையுடைய ஈகரவிஞ்சியுள்ள யாணநிம் வழங்குவன உமெனக். அகரவிஞ்சியீற்றுச் சொல்லெனக் கொள்ளக்கால், ஈராபானியென வீகரவிஞ்சி பெறுதற்கு விதியின் மையுணாக நாடியவெனனும் வடமொழிக்கு இங்ஙனம் விஞ்சிமேல் விஞ்சியுணர்ந்தது செய்கை செய்வனவெல்லாம் வடமொழிவியாகரணம் வல்லாவாடக் கேட்டுணராத இன்னும் விரிக்கும் பெருகுமென்றெழுக. இத்தாவது-செய்கை செய்தனமுதலியவற்றிற்குக் கருவியாக முன்னுலாசிரிப்பறை படைத்திடிக் கொள்ளப்பட்ட கருவிச்சாரியை, “இரணியசூருபண காரணப்பொருளென்பாராயும் இவ்வாறே கூறி மறக்க” என்று, இவ்வாறு நாடியவெனநாமக் காரணசூத்திரியாய பரமசிவனை யுணர்த்தமாறு சாதித்தார்.

[illegible]

இதனால் கூறியவாற்றான மூவரையுந் தோற்றுவித்த முத்தொழிலின்றுத் தம பரமசீரணக்கடவுளு மகாசங்கர காரணனுமாயிப் பரமசிவனே ஆதபகவளென்று அங்ஙனம் குறிக்கப்பட்டா னெனப் சொருதலையா னுணராதகொள்க.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இப்பெற்றியெல்லா மாயாபத தெளிந்தனரே, “சீர்கோளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வநீ யென்றொப்பாற் - சோர்விலடை யாற் றெளிந்தோத் தோமேசா-வோரில், அகா முதல வெழுத்தெல்லா மாதி-பகவன் முத ற்றே யுலகு” எனது முதமொழிவெண்பாவில் சேவ. நெறித்தோதியருளினு மெனக். அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி - பகவன் முத்தறே யுலகு எனனாக திருக்குறளினே யோரின, அதன்கட் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஒப்பாற் சோகோளிறை யொனமுனடென பதனும், அடையா னத்தெய்வநீ பெனபதனும், தெளிந்தோ மெனக், ஆண் டடையென்ற தாதி சத்தத்தினே. இதுகாறும் உலகிதரூப பரமசாரணனாகிய முதற டையு னொருவனுள்ளெனதும், அவன் உலகமும் பலவயிரு மொன்றி சிவநத்தோகி யில்கு மாதிபகவனெனதும் எழுந்த முத்தறிருக்குறட் சொற்பொரு ணுப மொரு வாயு விரித்தனாதலாம். இனி நாயனா உத்தரவேதத்து இவ்வுணம் போந்த முத்தரடையு ஒருவடி சோதலென நெறித்தருளிச்செய்த நீட்டின் சிறப்பியல்பு சிறிது தெரிந்தும்.

நாயனார் முத்தரகணநித்தோதிய கடவுள்வாழ்த்துக் கோப உத்தரவேதாந்த மாக நிலையிட்ட நிலையாமை துறவு மெடபுணாயு அவாவறுத்த லென்னு நானகங்கார ங்களால் வீதிபெற்றின சிறப்பியல்பு அறிவுறுத்தவாறு மேற்றொகுத்தோது விளக ளினும், நாயனா அங்ஙன நானகவாகத் தொகுத்த ஞீனவங்கரணத்தப “பிறப்பெ ன்ணும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பெனனுஞ் - செம்பொருள் காணப் பற்றியு” “சார்புணா ளு” சார்பு கெடவொழுக்கின் மறழிதனாக - சாரதார சாரதரு கோய” “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமக் கெடக்கெடு கோய” என்னு மகாவாகியங்க ளிற “பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க” வென்றதனாற் சகசபந்தமான மூலமலவீரம், “சார்புகெட்” வென்றதனாற் கரும்மலவீரம், “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமக்கெட்” வென்றதனாற் மாயாமலவீரம், குறித்தருளிற்று. பேதனமைய களைக்கு மூலமலத்தைப் பேதமை” பென நுபசரித்தாரா, இம்மூலவகை வீரக்கியாமு நுகள் அம மூலமலங்களின் மேலவாமாறு பரிமேலமுத்யார அவற்றிற்குரைத்த வுணர்வுகளாய் மறிக. காமவெகுளி மயக்கங்கண் மாயா தனுக்கரண புவனபோக்குகளா பற்றியே யானமாவின் கண் மிகு நிகழ்தலின், அவற்றினீக்க மாயாமல ட்டா மெனக், அது ஆசிரியர் சிவ ஞானயோகிகள் “காரிகையா ரைப்பொன்னைக் காட்டவுங்கா மாதிமுமமைச - சோர் விழந்துங் தாரரசர் சோமேசா - வோருங்காற், காம வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமக் கெடக்கெடு கோய” என்றவவாறு முதமொழிவெண்பாவில் எடுத்தோதியத னுணர்வு. இதனானே, ஆன்மாப் பற்றற்ற வாதிபகவன் பற்றினைப்பற்றி, ஆண் டுக் கண் மாயையென்னு மூலமலங்களின்க்க வேணுதல வேண்டாமையிலாத அவ வாதிபகவன் நிருவடிச்சார்பு தலைக்கடி யானந்த சொருபியாய வாழுதலே வீதிபெற்றின சிறப்பியல்பெனபது நாயனாருக்குக் கருத்தாயவாறு கண்டுகொள்க. நித்தியமாகலின் நீக்கவென்றுக் கெடவென்று மவவா றருள்செய்தார். நீங்குதலாவது-ஆன்மஞானத்தி னைத் தடைசெய்யமாட்டாது தன்சத்தி மடங்குதலாம். கெடுத்த மடப்பொருட்டு. ஏறும் மூலம் மாயாமலமும் ஆகத்துக்கமாகலின், சகசமலவுபாதி நீக்கத்தின் அலையும் விண்டொ

ழியு மென்பார், “சார்தரா சார்தரு நோய்” என்றும் “சாமம் வெருளி மயக்க மிவலமு னை - ளும் கெடகெடு நோய்” என்று மவ்வாறஞ்சிசெய்தார். இங்ஙனஞ் சிவத்து வாபிவியத்தியுறு ஆதிபகவஞேடேகமாயநின்ற முததானமாவை முமமலங்குளும் வாதி யாவெனபது “அவனே தானே வாகிய வநநெறி - யேக னுகி யிறைபணி நிற்க - மன மாயை தன்னொடு வலவினை யினறே” எனனுஞ் சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தானு மறிக. செம்பொருள் - பரமானமாவான ஆதிபகவன். “சார்புணர்நது” எனபுழிச் சார்புமது. பரம்பொரு ணிருவிகாரியா யென்று மொரு பெற்றித்தாஃலிற் “செம்பொருள்” என் றும், எப்பொருட்கும் பரமாதாரமாய நிறறலிற் “சார்பு” என்றும், அவ்வா ரேறத் பட்டது. “செம்பொருள் காண்பதறிவு” “சார்புணர்நது” எனவே, முதநிலையின் ஞாதிருவான முததானமா னோபபொருளான செம்பொருட் சிறத்தக்டெனப்படு ஞானத்தோ டொற்றித்தது அத்துவிதமாய நிலைபெறு மெனவா ருயிறறு. இத்தனே பாரமாதத்கமான முததயிற றுவமபதவாச்சியனான சீவானமாக கெட்டுத் தற்பதவாச் சிபுனான பரமானமாவா யொழியுமெனனு மேகானமவாதிகள் வீட்டியலபு நாயனாக் குக் கருத்தாகாமை கெளியாயிறறு. அறநேல, வேதாகமங்கள் “பிரமாகம்” “சிவோ கம்” என்றங்ஙனம் பாவிகக வோதிய தெனையெனின், — பசுக்கள பாசவிமோசன முறறுத் தமக்கநநரியாய்பும வியாபியுமான பரசிவத்துவந தங்கண் அபிவியத்தியுறும் பொருட் டிபாசிக்க, வேதாகமங்களில் அவ்ஙனம் அத்துவிதபாவனை விதிக்கப்பட்டது. ஆக லின், அதுகொண்பி தானே ஏகானமவாத்தஞ் சாத்திதல் சாலா தெனக். “பிரமாகம்” “சிவோகம்” எனனு மத்துவிதபாவனையால் ஆனமாக்கள சிவஞானக் டங்கண் விள ங்கப்பெற்றத் சிவமாயிருப்பவனறிக கெட்டொன்று யொழியா. அரததாரசாரியர் கரு மிதுவே சுருத்தாஃல “வேத்ததல் ஆண்டானடுப் பிரம்பொருளாகிய சிவபிரா ளுக்கும் ஆனமாவிற்கும் அத்துவிதபாவனை கூறப்படுமா நெனையென ருசாங்கித்தெ ணுத்துக்கொண்டு, கருடனு மாரநிற்குளுந் தமமுள வேறுதல் வெளிப்படையாயினுங் கருடோசமெனனு மத்துவிதபாவனை விடநிலித்ததிப்பொருட்டி கேண்டபபடும; போலப் பிரம்பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆனமாஷிந் தமமுள வேறுதல் வெளிபட டையாயினு மலநிவாத்திப்பொருட்டி வேத்ததல் அந்நுவித் பாவனை கூறப்பட்டது; அதுகொண்டுதானே நிருபசரித் வையகியங் கூறுதல் சாலாதென்பது” என்றங்ஙனஞ் சதாவேத்தாறாயியசவுதரகத் தோதியவாற்றா லுதிக.

இனிச் செம்பொருளான ஆதிபகவற்குச் சுருவஞஞத்துவமுதலிய வெண்குண முடைமை சொருபவியலபெனப்படுஞ் சிவத்துவமாம. இவ்வெண்குண சொருபசிவத் துவப்பேறே முதத்திசையில ஆனமாவிற்கு ஆனமலாபமெனப்படுஞ் சாயுச்சியப் பெரும் பேறும். ஆதிபகவன் என்குண முடையவனாதல் “கோளில் பொறியிற குணமில்வே டென்குணத்தான-ருளை வணங்காத தலை”எனனுங் கடவுள்வாழ்த்துத் திருக்குறளானறிக. அறநேல, “ஆதிபகவன்” என்குண சொருபனுயின், அவனறனை “நிர்க்குணன்” “குண தீதன்” என்று வேதாகமங்க ளோதுதல் பொருநதாதெனின், — வேதாகமங்கள் பர மானமாவை “நிர்க்குணன்” “குணதீத” “னெனரேறியது, சாத்துவிக இராத்த தாமத மென்னு மாயாகுணங் கில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யல்லது முற்றறியு முத லிய சிறகுணங்க ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யன்றாகலின், அது பொரு டுத்துவதாம், மறறுப் பொருநதாமை யாண்டைய தெனக். இச்சிறகுணங்களு’யில்லா வியல்பே அவனுக்குச் சொருபமெனின், — சத்தானை சித்தானை ஆனநருபமானை

யுள் சருவஞ்ஞத்துவ முதலிபவற்றை யகப்படுத்திறகுஞ் சேறணங்கள்ளாகலின் 'ஆதிபகவ' னுள் பரப்பிரமப்பொருள் அவற்றை யிலக்கணமாக வுடைத்தெனநலுஞ் சொருபவியலாகாதாம். அதவேயுமென நி அகநனம் வேண்டுவார் பிரமப்பொருள் ஓரிய ஸ்புமில்லா வெறும பாழென ரூராய் நிரீசசரவாத்கட்டுச் சகபாடிக்களாயு மொழிவரெனச். என்னுளங்கள்ளாவன்: சருவஞ்ஞத்துவம், திருத்தி, அனாதிபோதம், சுவதநாரம், அது த்தச்சத்தி, அனந்தச்சத்தி, நிராமயானமா, விசுத்தத்தேக மெனபன். திருத்தியெனினும் பூர த்தியெனினு மொக்கும. அனாதிபோதம் அநாத்ரூபத்தைய மெனவும் வந்துகப்பம்ம. இவையே இறைவற்றுக் சிவத்துவமெனப்படு மென்குணமாமாது வலவ்ஜோக்யவிர ளாதிவொயலுதனூதாதிதூரவாஸுதிஷ்டாணஸிஸ்தாநாயதாலிஸுதிஷ்டவ ளுஸிவஸுரெதி"எனனுஞ் சருவஞ்ஞாநோத்தராகம் வசனத்தா னறிச. இயலென்குணங் களுள், நிராமயானமாவை அனாதிபோதத்திலும், விசுத்தத்தினை அனாதிச்சத்தியினு மடக்கி அதுகுணங்களுக்கவம ஒதுப. இவவதுகுணங்கள் சேத்துச் சித்த ஆனாதமென மூன்றாயடங்குமா ரோரநனாச இனி நினமலமான பரப்பிரமப்பொருள் அவ்சைசயாற கட்டுண்கி சீவானமாவெனினது, பிரமாம பாவனை டேணி, மதிரதம் பிரமமா மெனின்,— நினமலமான பிரமப்பொருளை அவ்சைசயான மலவ கட்டுறுததாமாட டாது. கட்டுறுததமெனின், அது நினமல பரப்பிரமப் பொருளாமாதிஷ்ட. அனதியும், சீவறகு வீதிபோதுதாயவழியும் அஃதத்தினை கட்டுறுததமெனடட்டி விற்பெனென்பது போலியாய் முடியுமெனக். அஃதேறல், நிராமபஞ் சருவசாரமுதலிய வொருசொருபகிட தங்கள் அகநன மோதியவா நெனையெனின்,— சர்வதாசசுவதரமுதலிய சைவோ பகிடதங்கள் சீவானமாப் பிரமப்போல வனாது நித்தியப்பொரு ளெனதும், அப்பிர மம் தனக்கநதரியாமியாயும் வியாபியாயு நினதுபகரிக்க அனாநமலவினைக்கோடப் பிறப பிறப்புறது வினைடபோகம் புகிக்குமுறையின் மலபரிபாக மெய்தப் பரமசயான திரு வருளுறதுக் கட்டுநீக்கி முற்றறியெய்தி மெடியுணாரது மலவாசனையு நீக்டி சிய பரப்பிரமப்பொருளோ டுததவிதமாய் நினது முடிவு காண்கிலாப் பேரினபத்தினை துக்காரிறகுமெனதும், எடுத்த சொருதலைப்படுத்த தோதுதலின், நிராமபஞ் சருவ சாரமுதலிய வுபகிடதங்களிற் பிரமசத்தத்தா லெடுத்தோதப்பட்ட சித்தப் பரசித் தான பரப்பிரம மனது. அபரசித்தான ஆனமாவே அவ்சைசயாற பந்தமுறதுச சாதகமுறையிற் பிரமோபாசனை டேணிப் பிரமமா மென தவவுபகிடதங்களா வகவன மோதப்பட்டது. இவகன் மாகலின், அவவுபகிடதங்களும் உத்தரவேதமுற் 71மு ளாநுறது நடப்பன வனறி முறனுறதுக் கிடப்பன வல்ல வெனது அறிந்து கொள்க. அறநே லத்தாக; அபரசித்தான ஆனமாவைப் பரசித்தனுக்குரிய பிரமசத்த த்தால் அவை எடுத்தோதுதல சாலமோ வெனின்,— பரசித்தான பரப்பிரமம் அபர சித்தான வானமாவுக் கருதியாயியாட அதவே தானுப் பின் துபகரித்தலின், அவ்வொ றதுமை பற்றிப் பரப்பிரமமாததார சீவானமாவை அவ்வன மவை யுபசரித்து வழுவ கின். ஆகலின், அது சாலபேயா மெனக் கிதாசாரியனாகிய கண்ணன் பரப்பிரமமான சிவனுருட் பெற்றியைச், சிவோகம் பாவனை பொறதுமைப்பற்றி, "எனே சடசித்தெ ல்லா மானேன்" என்று தன் பெற்றியாகக் கொண்க கூறியதாலும், இதுற குறுகாற கு மென்க.

அற்றே லத்தவனமாக; "எப்பொரு ளெத்தனமைத் தாயினு மப்பொருண்- மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" எனனுந் திருக்குறளுறையில, "கோச்சேரமான யானே

ககட்சேய மாந்தரஞ்சேர லிருமபொறை யென்றவழி, அரசு னென்பதோர் சாதிபுஞ்
சேரமான்னென்ப சொரு குடியும், வேழ நோக்கினை யுடையா னென்ப தொரு வடிவும்,
சேயென்பதோ ரியற்றபெயரும், மாந்தரஞ்சேர லிருமபொறை யென்பதோர் சிறப்புப்
பெயரும், ஒரு பொருளின்கட சற்பனை யாகலின், அவ்வா றுணராத, நிலமுதல் உயி
ரீருகிய தத்துவங்களின் ரொகுதியென வுணர்ந்து அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தம்
காரணங்ளரி னெடுக்கிக்கொண்டு சென்றால், காரண காரியங்க ளிரண்டு மின்றி முடி
வாய் நிற்பதனை யுணர்தன மெய்யுணர்வாம்” என நிவவாறு பரிமேலழகியா ருரைத்
தது தமக கணுகூலமென்று இக்காலத்து ஏகானமவாதிகளு ளொருசாரார் கூறுபவா
லெனின்,— சாதி குடி வடிவு பெய ரென்பன மாயாகாரியமான வுடமைப்ப பற்றிய
சுற்பனை வழக்காதலின், அது பொதவியலென றுணர்ந்து கைவிட்டுச், சீவானமா
லவசு தத்துவங்ளரின் வேறுக்ககாண்டல் ஒருவறகு மெய்யுணர்ச்சியாமென்பதே அவ்
வுரைக சருத்தாகலின், அது அவா ஏகானமவாதக சொள்கைக்குப் பிரதிகூலமாவதனறி
யாது மணுகூலம் பயக்குமாறிலலை யெனக. ஆண்டு நிலமுத லுயிரீருகிய தத்துவத்
தொகுதியென்றதனால், புருடனு முபாதியாகிக் கழிக்கப்படும பிறவெனின்,— “சுவை
யொளி யூரோசு நற்றமென னைந்தின் - வகைஞ்சீரீவான் கட்டே யுலகு” என்னுந்
திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகியா மாபூசு மைந்த, அவற்றிற்கு முதற்காரணமான
தனமாத்திரை யென்பபடுகு சூக்குமபூதி மைந்த, அவற்றின் கூறான ஞானேந்திரிய
கனமேந்திரியங்கள் பத்து, மான் அசுவார மன மென்னு மாதக்கரண மூன்று, இவற்
ற்றிகெல்லா முதலாகிய பிரகிருதி யொன்று, இவற்றின்க ணின்று போக துக்கும் புரு
டன ஓனமெனக் கத்துவ மிருபத்தைந்து சாகுக்கிப் கூறுப” வென்றெடுத்தது, “புரு
டன ருள ஓன்றிற் றேனொரு வம்பாஹுத் தன்கட டோனறுவன விண்மையானுவ கார
ணமு மாகான் காரியமு மாகான்” என்றுரைக்கு முகத்தால், அவன் உபாதிமா னனறி
உபாதியாகா னென்பது நோநாராசலின், புருடனை உபாதியான தத்துவத்து ளொன்
றென வைத்துக் சழித்தல் அவாசுக்கு சருத்தன மெனக், மற்றுப் புருடனைத் தத்த
வங்குளொடு சோத்துத் தொகை கொண்டது, புருடன நத்துவ சரீரத்தோடு விரவி
நின்று அசுறா பயன்கொள் ளும் பெற்றிரோசுகி பெனக. “எப்பொரு ளெத்தனமைத்
தாயினும்” எனஹ் திருக்கற்றிற் “காரண காரிய மிரண்டியின்றி முடிவாய் நின்றானை
யுணர” லென்றதுஉம, புருடன நன்னுண்மை யுணர்தலையியாம். புருடன இங்ஙனந
தன்னுண்மை யுணரவுழிச் செம்பொரு டனக்காராரமா முண்மையினை யுந் தெளியுமாக
லின், தன்னுண்மை யுணர்வு அவறகு மெய்யுணர்வுமா மெனக. “சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள காண்பது” “சாபுணர்ந்து சாபுடெட வொருகின்” எனப் பின்னர்ச்
சீவனமுழுதயிற் காண்பானுவ காணப்படுபொருளுமாக வைத்து மெய்யுணர் வொருப்
படுத்தியதே, இது குறுசாராரு மெனக் சாகுக்கியா நீர்ச்சுரவாதிகளாகலின், நில
முதற் புருடன கூறற் தத்துவ மெடுத்தோதின ரென்றும், அவா கொண்ட புருடன
சீவானமாவென்று முணாக. அறநே லெதாஃ பரிமேலழகியா நீர்ச்சுரவாத நிழ்த்தத்
சாகுக்கியதால் பற்றித் திருக்குறளின் நத்துவ வாராய்ச்சி செயப்பபுகுந்த தென்னையெ
னின்,— சாகுக்கியம் வைக்கசாததிரமாய் நின்று பிரகிருதியையையச் சத்தான முத
ற்காரணமெனக் கொண்டு பிரவஞ்சு மறந்தன யதாத்த காரியமாமென் றெடுத்தோது
தலின், பரிமேலழகியா தத்துவ வாராய்ச்சிக்கு அதனை யோ கருவியாகக் கொண்டாஃ
“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்டினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்பு நறிகு”

கூன்று முறதிக்கட்டுரை மேற்கொண் டென்க. அற்றேல், சாங்கியர் கூறல் தத்துவ காரண காரியவாத மொப்பிக்கொண்டா, அவர் கூறும் அநத்யாசவாதம் மொப்பிக் கொடற்பாலதெனின, — சாங்கியர் பிரகிருதிமாயை முதற்காரணத்தில் விதகன் மரம் போலப் பிரவஞ்சஞ் சத்தமாத்திரையாய்ச் சூகசுமமுற்றிருந்து ஊலமாய வெளிப்படு மெனக்கொண்டது சற்காரியவாதமாகலின், அதனை ஒப்பிக்கொண்டா. அவர் கூறும் அநத்யாசவாதஞ் சுருதியொடு முரணுதலானும், யுத்திவிரோதமென்று எல்லாச்சமயத தாராவ மிகழப்படுதலானும், அதனை யொப்பிக்கொண்டிலா. அநத்யாசவாதஞ் சுருதி யுத்தி விரோதமாமாறு மேலுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

இனிப் "பிறப்பென்னும் பேதைமை" என்ற மூலமலத்தி வியாபி சிறித காட்டுதும். மூலமலமாவது பிராந்தி ஞானமே பிறதிலே யென்ப ரொருசாரா. ஒருசாரார் ஞானபாவ மென்பர். ஒருசாரார் தமோருண் மென்பர். ஒருசாரார் மூலப்பகுதிபிற றேன்று மவிச்சையென்பா. ஒருசாரார் மாயை கனமங்கென்பா. ஒருசாரார் சிவசத்தியென்பா. ஒருசாரார் ஆனமாவின் குணமென்பர். மலமாவது இவ்வ யனைத்தினும் வேறாய ஒன்றாய நித்தமாய வியாபகமாய ஞானத்திரோதமாகிய நிரவிய மென்பது தொகுத்துக் காட்டுதும். மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆனமாத் தோற்றக்கேடின்றி நிகழ்மாய வியாபகமாய நிற்பதென்பது துணிபாம். இனி ஆனமா வுக்குத் தோற்றக்கேடிக ஞானவாயின், செயத வினை நசிப்பச் செயயாதவினை யுண்டா மெனப்பட்டு வினை யிலக்கணத்தோடு முரணும். ஈனமணிய குழவி தாய முலைப் பால் பசிப்பினி தீர்க்கு மருநதென றிறிந்தனைகளை முயலுதல் காணும். அஃ தம் மைப்பயிற்சி வயத்தா னுளதாகிய வாசனை யிலவழிக் கூடாது. இனி நித்தப்பொருளை யவயவ முடைதெனப்பட் டழிவெய்தவதாகிய வேகதேச மெனநல் கூடாமையின், ஆனமா வியாபியென்பதம் பெற்றும். பெறவே, அவவக் குணங்கள் அவவக் குணிக ளின் வேறன்மையின், ஆனமாவின் குணமாகிய ஞானமும் அவவாறே நிகழ்வியாபக மாதல் பெறப்பட்டது. அறிவாவது ஒன்றனை விடயித்திலே பிறிதெனறுகலின், அது கண்ம் விடயிப்பதாகிய வறிவு ஒருதா னிசமுத்தம் ஒருசா னிசமுத்தம் காலதாழ்வும் இுத்தானும் ஏகதேசமாய நிகழ்தலுக் காணும். அவவறிவு செயற்கையா னிநவன நிகழ்தற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அது பிராந்தி ஞான முதலியவ ற்று ளொன்றெனநல் கூடாமையின், பாரிசேடிய வளவையான அவற்றின் வேறுகிய சகசமலம் அத்தன்மைத்தா யுண்டென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்தி ஞானமுதலியவற்றி னொன்றையாக; அவற்றின் வேறன்மையென்பதற்குப் பிரமாண மெனையெனின, — கூறும். கயிறை வரவெ னக் கயிர் பிராந்தி கண்ணினகண் யாதானு மோ குறமில்வழி நிழலாயின் அதபோலத் தேகமே யானமா வென றிறிதற்றொடக்கத்துப் பிராந்தி ஞானமும் ஆனமா லின் க னொரு குற்ற மில்வழி நிகழாமையின், அசுருதமாய சகசமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறு யுண்டென்பது பெறப்படும். இனி ஞானபாவமே யது வெனின, — ஞானத்தின் எனமபாவத்திற்கும் அழிவுபாட்டபாவத்திற்கும் ஒன்றினொன்றாவததி ற்கும் ஒருசுவ மழிவிண்மையான முததியென்ப தொை நிலையாய முடியும். வீதி பெறன்மை வெதாகமக்களிற் பெறப்படுதலின், அவற்றொ முரணமைப் பொருட்டு

தேதமாகிய ஞான முன்னில்லாதொழிதற்கு வேறு காரண முண்டென்பு பெறப்படுதலின், அதனே சகசமல மெனப்படு மென்க. இனித் தமோருள முரலிய வொன்றன் காரியமாய இடையே தோன்றி யழிவனவாகலின், அவை யனாதியே ஞான திரோதக் மாய ஆனமாவைப் பந்தக்கமாட்டாமையின், சுதந்தமாய நின்ற வான்மாவை இடையே பந்தித்து நின்றனவெனின், அவை யிடையே பந்தித்தறிஞ்சுக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிப் பந்திக்குமெனின், முததிபெற்றவழியும் பந்திக்குமெனப்பது முடியுமாகலின், அவற்றின் வேறாய அனாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமல முண்டென்பது பெறப்படும். இனி மூலப்பகுதியிற் றேனறு மலிச்சையே யதவெனின்,— மூலப்பகுதியிற் றேனறு மலிச்சை அனாதியி லானம் ஞானத்தினைப் பந்தித்ததெனற லீலாமையானும், அது மாயாகாரிய மாகலின், ஞான வியஞ்சகமாவதல்லது ஞான திரோதகமாகாமையானும், அனாதியே ஆனம் ஞானத்தினைத் தடைசெய்து நிறகுஞ் சகசமலம் வேறுண்டெனப்பது பெறப்படும். இனி மாயை கனம்மங்கள ஆனமாவின் வேறுமாய்ச் சடமாமாயப் பந்தமுஞ் செய்து நிறுத்தலின், அவையே யமையும்; வேறு மோர் சகசமல முண்டெனக்கோடன மிகையாமாலோவெனின்,— அவை யங்ஙனமாயினும், ஞான திரோதக மலல வாகலான, ஞான திரோதகமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்க. இனிச் சிவ சத்தி ஞான திரோதகமாய நிறகுமெனின்,— சித்தாகிய சிவனது சத்தியுஞ் சித்தாவதன் றிச சடமாதலினமையாற நல்குஞ் பகையாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத் துவ தனரிச் சித்தப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்ததமா நினமையானும், உறுத்த மெனின், முதலவனது பெருங்கருணைக் கிழக்காகலானும், சடப்பொருளாய் பந்த முறுவிக்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டெனப்பது பெறப்படும். இனி மலஞ் சடமாய நிறுத்தலின், ஆனமாவின் குணமெனக்கோடலே பொருத்த முடைத்தெனின்,— அறியாது கூறினும்; குணமாயி னிடையே நீங்குந் கூடாமையானும், ஆனமா வறிதற்குண முடைத்தாகலின், அறியாமையு மறிவுமாகிய விரண்டு மறுதலைக்குண மொருபொருட் குக் கூடாமையானும், அஞ்சனமாவின் வேறாயதோ ரகவிருளாகிய திரவிய மென்பது தெற்றென வுணராதகொள்க. சிவாதிசுதமீணிதிபிக்கையுடையாரு முதலதிகரணத் திறுதியிற் பயன கூறுமவழி, ஞானாவமே யனஞான மென்பாரை மறுத்த, மலந் திரவியமெனறும், அஞ்சிப்பொருளெனறும், மலசத்திகள் பலவெனறும், முத்தியின் மலசத்திக்குக் கோடன மலத்துக்குக் கேட்குமையின் அஞ்சிப்பொருளாதற் கிழக்கிலை யெனறும், கடை விடைகளான விரித்துக் கூறியவா றுண்டுக் காண்க.

அஞ்ஞானமெனனு மகவிருண் ஞானபாவ மாகாசென்று இவ்வாறு மறுக்கப் படவே, அநதகாரமெனனு மறிவிருண் ஆலோகத்தின் அபாவமெனப்பது உறுதகப்பட்டவாறாயிற்று. அதுவஞ் சிறிது காட்டுதும். ஆலோகத்தி னபாவமே யநதகாரமென்பார்க்கு, அமமுறை பற்றிச் சுகத்தி னபாவமே துககம்; தன்மத்தின் அபாவமே அந்நம்மம்; சையோகத்தி னபாவமே விபாகமென நிவ்வாறு கோடல் வேண்டும். அங்குணக் கொள்ளாமையால் அவர்க்கு மது கருத்தென்று போலுமென மறுக்க. அனறியும், ஆன் டொளி யிலை, இருளுள்ளதென, ஒளியின்மையின் வேறு யிருளென்னு முணர்வு நிகழ்தலானும், யாடடின கமுத்திற் றாவது முலையோ டொகமும் அபாவத்தாற் செய்யக் கூடவதெனறு யாண்டு மினமையானும், கண்ணெனியைத் தடைசெய்த நிற்பதாயிவ்விருண் அபாவமெனறல் கூடாமை யறிக. இவ்விருளின் துண்மை வெள்ளிடையி னலரவழித்து கோக்கியவழியு மறைத்தற்றொழி னிகழ்தல்பற்றிப் பாசிசேடியு னுண்

அவ்வாறு கூறியப்படி, அற்றேல், நீலவடிவிற்குபத தோன்றுதலின் இருள் காட்சிப் பொருளென்றது படு மிழுக்கெனையெனின்,— அற்றேல்; துணைய விருளினகண் விழித்தழிப்போலக் கண்ணிமை யிறக மூடியவழியு மொருதன்மைதாய்த் தோன்றுதலின், வேற்றுமை யின்மையான, அது மயங்கவுணாவேயாமென்பது போதருதலின், விழித்தழி யவ்வாறு தோன்றுவது மதபோல மயங்கவுணாவாவ தன்றி, இருளின் ரோற்றமனென்பது அனுபவத்தாற கண்டு கொள்க.

உகசாயத் த செவி முதலிய விடங்களை மீர்த்திய மென்பதாகலின், கண்ணெ னனு மிடத்தின் வேராக ஒளிப்பொருளாகு மிரத்தியம் உண்டென்பதற்குப் பிர மென்னையெனின்,— செவிடனுக்குச் செவியுளதாகவு மோசை கேளாமையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியெனனு முதயபின் வேறு யதனை அக்டிதது நிரகு மிரத்திய மில்லாமையே யன்றிப் பிரித்தினமையாற செவியெனனு முதயபு இர திரியமாகாமம் எல்லார்க்கும் விளங்கக் கிடந்தது இதுபற்றி யேனை யிரத்தியங்களும அங்ங விடங்கனின் வேராதல் கண்டுகொள்க. ஞானேந்தரியங்க ளைந்தம் அறிதற கருவிகளாகலின், சாத்தவிகாக்காரத்தற ரோனறியனவாம். கண்ணிந்தரியம் ஒளிக் கருவியாகலின், உருவத்தை யறிவதாம். இது ஆனமாவின் ஞானசத்தியா லக்டிதக்கபட் டிப் பொருள்களை விசேடண விசேடிய வ்யலபுபற்றி அறியுமா றின்றி நிருவிகம்பமா யறியுற கருவியென் றுணர்க. இது ஏனை ஞானேந்தரியங்களுக்கு மொக்கும். காட்டு மொளியின் வேராக் கண்ணுக் கொள்குண முண்டென்றற கேது வெனனை? கண் ணுக் கொள்குண முண்டெனின்,— மினமினித துணையாயினுந் தானே விளங்குதல வேண்டுமாவெனின்,— ஆகாயத்தின் கண்ணதாசிய சதத்குண முரசு குணில சைசாக முதலிய வியஞ்சகங்களான விளக்கப்பட்டுழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காநொழிதலே யன்றித் துணைததுணையாயினுந் தானே விளங்குமா றின்றென்பது பற்றி வியஞ்சக த்தி னெஞ்ரொலி வடிவாற ரோன்று மவவோசையை ஆகாயத்தின் குணமன நென பார் யாரு மில்லை. அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாசிய கொளியும் விட ருசகமாகு ஞாயிறி னெளிமுதலிய வுளவழிவிளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிரி திலலை யாகலான, அதனைக் கண்ணின் குண மனநென்றல் அறிவல்லா கூற்றையா மெனவும், அககண்ணெளி தனை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொருள் ஏகதேசமா யின் ஏகதேசத்த விளங்கியும் வியாபகப்பொருளாயின் வியாபகமாய விளங்கிய நிரகு மியல்பிறநெனவு முணர்க. இனிக் கண்ணுக் கொளியில்லை, ஞாயிறறினெளி முதலிய னவே கண்ணினகண்ணது காண்டல் வியாபார நிசுழத்தமெனின்,— அகமனமாயின், ஞாயிறறினெளி முதலியன கண்ணினகண்ணிறே காண்டல் வியாபார நிசுழத்தமெனனு நியமம் வேண்டா; உடம்பினுள் யாண்டாயினு மோரிடத்தைப் பற்றி நின்றது காண் டல் வியாபார நிசுழத்தமென ரொழிக். அற்றேல், அவ்வாறு ஒளியுடைததாசிய கண் ணிந்திரியத் தன் ரொழிற்பாடு நிசுழத்தற்குப் பிரித்தே ரொளிய னுபகாரத்தை யன்றி யண்மயாதவா நென்னையெனின்,— அகமன மாயினுற கண்ணிந்திரியந் துல கொளி யாகலின், தமோருணசாரமான இருளென்னும் பகைப்பொருளின் சத்தியான மடங் கிக், காண்டல் வியாபார நிசுழத்தத்தற்கு அங்கியெனனும் பூதத்தின் கூருண ஞாயிறறி னெளி விளக்கொளி முதலிய ருக்குமொளி யுபகாரத்தை வேண்டற்பால தாகின்ற தென் றுணர்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியததுக் கண்ணிந்திரிய வியல்பும் அதன் குற்ற மொன்ற விருளியல்பும் அதன் ரோற்றமுதையும் வாதி

கள் கூறும் பூர்வபக்கங் களைநது மிக விரித்துரைத்தார். அது சிவஞானபோதத்துப் பிரமாணவோத்தி விரண்டாமபாத்த திரண்டா மதிநரணத்தக சாணக. அத்தவிற சைவசித்தாரத் வாசாரியாகள இப்புறவிருளை அகவிருளிற்றுகுங் கண்ணை ஆனமாவிற்கு ஞாயிறறினைச் செம்பொருளாகிய சிவத்திறதும் உவமானமாக எறித்தோதி அம்முப பொருளு மெயப்பெறுதி தெருட்சிவா. அது சிவஞானபோத முதலியவற்றுட் சாணக.

இனி நாயனா காமததுபபாலி, “தாமவீழ்வார மென்றோட் டியிலி னினிது கொ - றுமரைக சண்ண னுலகு” என்று ஒத்யருளிஞா. பரிமேலழகியார “சாமரைக சண்ண னுலகு” என்பதற்குத் “தவயோகக் கெய்தரு செங்கணமா லுலக” மென்று பொருளுரைத்தார். இரண்டின செங்கணமா லுலகெய்தி வாழ்ச்சேல வீடுபே ரென்பது நாயனா கருதற்காக்தோ வெனின, — ஆகாது, என்னை? செங்கணமாலுலகு விரைசநகியடுகது மேற்பதங்களு னொன்றாய் விளங்கு மேகதேச விட்டாகலானும், மாயாகாரிய மாசுலானும், ஆத காமிய கணை தவ யோக முழப்பார உதும் பதமுததி யாவதலலது கிட்காமிய மெயஞ்ஞானமுடைய ரெய்தம் நிதவியபக டுர வீடுபே ருகாமையின். செங்கணமால் குணமூர்த்தகரு னொருவனுய் நிர்வாங்குகையி லட வுதிப த்தவதுபவனங்களைக் காக்குங் சடவுஞென்பது மேற்காட்டியவாற்றா னினிது விளங்குதலின், அக்கடவுள் ஓவவகை பரபோக மருளுங் குணமூர்த்தி யன்றி நிற்கு ண சொருப வீடுபேற்றரும பரப்பிரம முதற்பொருளாக எனைக் அல்லனாம, பாஞ்சராத்திரிகள் செங்கணமால் அடபிராகிருத மங்கல திவய்ய தேகியாய் மேலுலகி லுறையெனென்று கூறுதலின், மாயாகாரியமான பஞ்சகோசமு நீங்கிப் சினமய நிதவியபக சொருபானந்த வீடுபேற்றினை அவ னருளுவ எனைநல சிறிது மியையா தெனக் இனி “நிரத்சய வின்பத்தற்குரிய நீ இச்சிறினைப்பதிற கிணையாதல சாலா தென்ற பாங்குததுத் தலைவன சொல்லிய” தென்று அத்தற்குற்றங்குப பரிமேலழகியார் சருகத்தரைத்த, இவவுலகவின்பத்தனை நோக்க அச்செங்கணமா லுலகவின்ப கிரத்சய மெனவார்த்தையம் பரமுததிட்டது, உருவ வருவ வுலகெல்லாம் வெறுத்த சிதானந்த வாழ்வென்பது, “குறித்தடியி னின்றட்ட குணமெட்டுச் சித்தி கோணத்தன் முதலவாழ்வு குலவுபத் மெல்லாம் - வெறுத்தநெறி யறுவனகய் மேலொடுகி ழுடங்க வெறுமபொயென நினைத்தற்குக் மேலொடுகி ழில்லா - னிறுத்துவதோ குணமில்லான மனையொரு வருக்கு கிணைப்பரியா னொன்றமிலா னோபடவந் துள்ளே - பொதுடபரிய பேரண்பை யருளியதன் வழியே புரிந்துவிவ னெவகுமிலாப் போகத்தைப் புரிந்தே” எனனு மததுவித் சைவசித்தாரத்த திருகாக்கினு னறிச. இதுவே பரிமேலழகியார்க்கு முடம்பாடாமாறு, “மலர்மிகச் சேகருணை மாணம் சோகந்தா - னிலமிகச் சீவிராழ்வார” எனனுந் தற்குருதலில் “நிலமிகச்” யென்பதற்கு, “எல்லா வுலகிற்கு மேலாய் வீட்டுலகினக்” எனென னுரைத்தவாற்றா னுணாக. சினமய வீடுபேற்றினை வீட்டுலகென மது, இறுவனருளசோதலை “இறுவனடி சோத”லெனறுதபொலவதோ ருபசாரவழக்கு.

இதுகாறங் கூறியவாற்றால் ஏகானமவாதிகள் கூறு நிருபசரித வைககிய மும, பாஞ்சராத்திரிகள் கூறு நாராயணசாரமும, நாயனா கருதிய வீடுபே ருகா வென்பதும, அத்தவிற சித்தாரதிகள் கூறுங் சிவனடிசோத லெனஹ உபசரித வைககிய சிவசாயுச்சியமே அவா கருதிய வீடுபே ரென்பதும, துண்பொரு ளாயி னமை காண்க. தெய்வத்திருவருளா கைவரது கிடைத்தப பரமஞானஞுழி கைகண்ட

ஹயாசாரியர் கால்வரும், “சொத்துணை வாழ்க்கை துறந்தன் நிருவடி யேயடைந்தோம்”
 “சோமாதிகே நாமென்று மீளாவாளாயக் கொய்ம்மலாச்சேவடியினையே குறுகினோம்”
 “இலன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ் சிவதை கண்டுநின் நிருவடி யடைந்தேன்”
 “திண்ணருட் டாளிணைக்கீழ் - மறிவறியாச் செல்வம் வரதுபெற்றார்” “தையலிடம்
 கொண்டிரான நன்கழலே சேரும்வண்ண-மையனெனக் கருளியவாறு” “கரணங்க
 ளெல்லாம் கடந்தநின்ற கறைமிடறறேன - சரணங்களை சென்று சார்ந்துமே”
 “தாட்டா நனவெல்லாம் காட்டிச் சிவங்காட்டித் - தாட்டா மறைகாட்டித் தன்கருணைத்
 தேன்காட்டி” எனநின்றன மருளிசெய்யுமுருத்தர துத்தாததுவித் சைவசித்தாரந உப
 சரித வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே மெய லீய்பெறென்பது நோநதருளின ரெனக,
 “செவ்வேற சேளப் - சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு” மருளிச்செய்தலின்,
 சுகேரனார்க்கும் அதவே ருத்தாயவாறு காண்க.

இக்காலத் தேகானமவாதிகளுட் சிலர் “நவமாய செஞ்சுடர் நலகலுமே நாம
 தந்த - சிவமாய வாபாடி” “சீததமல மறுவிததச சிவமாகி யெனையாண்ட-வத்தன்”
 “சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்ததேயந தொன்ற நிருபபெருந துறையுறை சிவ
 னே” “அருதி சிவருப மாகியவாறே” “ஏகனாகி யிறைபணி நிற்க” “ஏகமாய நின்றே
 யினையடிக்க டாமுனார்” என்றறறொடக்கத் துபசரித் சுத்தாததுவித் வைக்கிய சிவசாயுச
 சிவங்குறுஞ்சுருதிகள், தமதேகானமவாத நிருபசரித் கேவலாததுவிதவைக்கியம பேசின
 வென்று பித்தறுவா, பரமசிவன பெத்த முதற் பிரணமினும் ஆனமாவிறகு நாயனென
 தும் ஆனமாப் பரமசிவனுக்கு என்று மீளா வடிமை யென்றுந் கூறி, இருளும் வெளி
 யும் போலும் பேதமும் பொன்னு மணியும் போலும் அபேதமுஞ் சொல்லும் பொரு
 ளும் போலும் பேதாபேதமும் பூர்வபக்கமாக வொதுக்கி, முதலிறமுந் தனக் கண்ட
 கக்கொண் டத்தவிதஞ் சாதிக்கும் வைதிக சைவசித்தாரநசு சுருதிகள், தமக்கலுலமா
 மென்று அவர் அவைதமமைத் தமமுட் கொண்டு போற்றல், “மெய்ச்சோதி தவரு
 சிறுகொள்ளி தனை விரினைமை கொண்ட ருருகார - கசசோத மென்று கருதக் குட்
 ம்பை தனிலுய்த்த மாண்ட கதை” யாய முடியு மெனக. மேலும் விரிக்கிற பெருகும்.

முதற்நிருக்குறள் விருத்தி யொருவகையான முடிந்தது.

உத்தரவேதம் பாயிரமுளப்பட அறத்தம்பால பொருட்பால் காமத்துபாலென
 காங்கு பகுத்ததாம். அவறதுள், பாயிரம் கடவுளவாழ்த்து, வானசிறப்பு, நீத்தார
 பெருமை, அறன்வலியுறுத்த லென்னு நானகதிகாரங்க ளுடைத்தது. அறத்துபால இல்
 லறவிய துறவறவியலென விரண்டியல்க ளுடைத்தது. இல்லறவியல் இல்லாழகை,
 வாழ்க்கைத்தனைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அனபுடமை, விருந்தோம்பல், இனியவை
 கூறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிற
 னில்விழையாமை, பெறையுடைமை, அழுக்காறுமை, வெட்காமை, புறங்கூறுமை, பய
 னில்சொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புசும் எனனு மிருபத்திகா
 ரங்க ளுடைத்தது. புசும் இல்லறத்தார்க்குளதாம் இமம்பையானகலின், இல்லறவியல்
 விததிக்கட் டந்தோதப்பட்டது. துறவறவியல் விரத ஞானமென விரண்டாம். விர
 தம் அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம், கள்ளாமை, வாயமை,
 சிவஞ்ஞானம், இனஞ்செய்யாமை, கொல்லாமை யென்னும் ஒன்பத்திகாரங்களுடைத்தது.
 ஞானம் - நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்ந்தல், அவாவறுத்த லென்னு நானகதிகாரங்க

[illegible]

பரிமேலழகியாருரை இவ்வாறு சிறந்தவினனே, "பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ
பாரிலுள் - நூலெல்லாம் வள்ளுவாயெய நூலாமோ-நூலிற் - பரிதத வுரையெல்லாம்
பரிமேலும்குள் - மெரிததவுரை யாமோ தெளி" என ருனனே ரதனெடுருமை அவ்வா
றெடுத்துப் போற்றினு ரென்பது.

திருவள்ளுவமாலை.

திருவள்ளுவமாலை திருக்குறளின் சிறப்புப்பாயிரம். இது அசீரி, நாமகள்,
இறையனார், உகிரப்பெருவழுதி, கபிலர், பாணர், நகிரோ, மாமூலனார், சூலாடர்,
தேதலைச்சாத்தனார், மருத்துவனாராமோசரனார், நாகனேறவனார், அரிசிறத்திரா, பொன்
முடியார், கோதமனார், நத்தத்தனார், முகையலூர்ச சிறுநருநாமப்பிரா, ஐயிரியா
நல்லந்தவனார், கிரந்தையார், சிறுமேதாவியார், நகராடிகளையியார், நொடித்தலைமு
ததண்டனார், வெள்ளிலீதியார், மாகுமுடிமருதனார், எரிச்சுலாமலாடனார், டோங்கியார்,
மோசிகிரனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிகண்ணனார், மதுரைத் தமிழ்நாயகனார்,
பாரதம் பாடிய பெருநேரவனார், உருத்திரசுனமண்ணனார், பெருநாதேத்தனார், நரிவெருத
தலையார், மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குணனாடிகழார், மதுரை யாழ்வையலானிகா
இளவேட்டனார், கவிசாகரப்பெருநாதேவனார், மதுரைப் பெருமருதனார் கோலாகக்கழார்,
உறையூர் முதகமறனார், இழிதடபெருநகண்ணனார், செய்கககாவிரியார் மசுனார் சாத்,
தனார், செயலூர்க் கொடுஞ்செங்கண்ணனார், வண்ணாசனார் சாத், எந்தையாக்கழார்,
நச்சுமனார், அக்காரக்கனிநச்சுமனார், நப்பாலத்தனார், குடித்தலாடனார், தேவைய
கிரனார், கொடிஞாழன்மாணியூசனார், கவுணியலார், மதுரைப் பட்டினி லூர், ஆலைய
குடிவங்கு ரென்னு மைமபத்துமுவருந் தனித்தன் மியறற்பட்டினிய லூர்ப்பத்துமுவருந்
திருவெண்பாக்களுடையது. இவ்வமைபத்து முவருந், அசீரி பாணர் நீகமறு கிறை
ந்த நிறகு முதறமையவம். நாமகள் - சகல கலாநுதியான வாரா, இறையனார் - ஆல
வாயி னவிரசடைக்கடவுள். உகிரப்பெருவழுதி - கடைசபையானார் வறநருநார்
திருக்குறள் கேட்ட பாணடியன், கபிலரெழுவாயாக ஆலையுடி வலையுடிவாயாக
கின்னேரார் கடைச்சங்கப்புவர் நார்பத்தொன்பதனார் நகிரோ எயிலுரைபுட
கடைச்சங்கமிருந்த தமிழாராயந்தார் நார்பத்தொன்பதின்மான் லுரைபுட
தோதிய சேந்தம்பூசனார், பெருநாதனாராக்கழார், இளநகர் டனார், மருதையர்க்கு
ரென்னு மியற்பெயருடையார் திருவள்ளுவமாலையிற கடைசபையானார் மருத
பாடுபோலு மெனது மலையற, இவ்வியற்பெயருடையாரே ஆண்டு வேதியறப்பையார்
லங்கனம் வழங்கப்படுகின்றமையின்.

முதுமொழிவேண்பா.

இது உத்தரவேத வதிகாரங்களிலுள்ள வெவ் வார திருக்குறண் மதுமொழி
களுக்கு எடுத்துக்காட்டிலக்கியமாக வியறற்பட்டமை. 7, முதுமொழிவேண்பாவென
னும் பெயர்ததாயிற்று. இது சோமேசரை முன்னி யாச்சகிப் பாடப்பட்ட பாயின
சோமேசர் முதமொழிவேண்பா வெனதும வழங்கப்படும் இஃத்யற்றினார் ஆசிரியர்
சிவஞானயோகிகள். இது டிருசுருநன் முதுமொழி நாம எடுத்துக்காட்டிலக்கியங்க
னார் தம்முளொத் தொழுது பேச்சி, திருவள்ளுவநாயகனாரே மறித்தவ்வழி. 7, திரு
குறளைக் கெடுத்தக்காட் டிலக்கிய மருளிச்செய்து, 7, ஆலையுடிவாயாக, 7, இனி
அரங்கேசர்வேண்பா மருகேசர்வேண்பாவெனது பெட்டிட்சி மொட்டியது, திருக்கு

றஞ் செறித்துக்காட்டித் தம்முளியையுபபெறாது, வெறறெனத் தொடுத்தலாயு மற்றென் றுய விரிந்து நிறறவின, போலிநூல்களாம்.

இனி ஆத்திருமுடி, கொல ஹைவெரதன், வாகுஞ்ஞடாம், நல்வழி என்னுஞ் செந் தழிந்துல்கள் த்நகருதளிபால நீடியுரைக்கும் பொய்யாமொழிகளாதலின். அதனோ டொரு நெனவையத்துப் போற்றறபாலனவாம். இவை ஓளவை திருவாட்மொழிகள்.

கடைச்சங்கவிலக்கியம்.

நறறமிழ்ப் பாண்டி நன்னாட்டு நானமாடக்கூடன மாநகரில் அங்கயற்கண்ணி றோடு அராந்து வீதறியுருந கிங்களங் கொழும், ணிறத சிவபிரானருளிய சங்கப் பாண்டி வீதறியுருந தீய ராயந்த நகிரா முதலிய நல்லிசைப்புலவரும் அவர்ப் பொருபுறாநம் பிறரு பியதறிய நறறமிழ்துல்கள்: பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பத்தொன்பதுமுகக்கண்டுகள் திப்பாளில் வழங்கப்படும, நகிரா முதலிய கடைச்சங்கப் புலவா அந்தியொன்னு முதனூலினையுந தொல்காப்பிய முதலிய வதன் வழிநூல்க ளையு வழிகளாகக்கொண்டு முகடியிழ நனராபரந்து செநதமிழிலக்கியம் பல செய் தட்டா. அவரியறறிய சங்க செநதமிழிலக்கியங்கள் சொலவளம் பொருள்வளந் துறமிக் கற்போர நஞ்சுவ கவர்ந்து மேனிலாதோரும் விழையு நானிலச் செவியமி ர்தாய இசுபர சங்க மிக விளங்குவன. பிறகாலத்து நூலு முரையுந தமிழுலகம் பெயர்ச்செய்து துறபு றியா பெருமை பெறுதற்குச் செநதமிழ்ப்பிரமாண வரம் பாய நிலவாசினந்து இசுபர் சந்தச செநதமிழிலக்கியங்க ளெனின, — அவற்றின் நெயவச் சொற பொருட ளுறப்பு இப்பரிசிறறெனது முறற வெடுத்தியமபல எளிதன்று.

பத்துப்பாட்டு.

திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரு ம்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, கெடுநலவாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன பத்துப்பாட்டாம். திருமுருகாற் றுப்படை முதலிய விபகத்து, அறம் பொரு ளின்பம் விடென்னு முறுதிப் பொரு ணைகளு ளொரோகொன்று முதலியனவாயும், நல்லிசைப்புலவர் நாட்டி யனவாயும், அகவறபாலில்க்கண மொத்தனவாயும், ஓறுமை யறுதலின், அவற்றைச் சந்ததார பத்துப்பாட்டெனக் கோத்து ஒகருக்கினர். இவற்றுள், திருமுருகாற் றுப்படை உடையபொரு ணைகளு ளிறக்கண்ணதாயச சிறந்த வீடுபெறு துதலு தலின், அதனை ஏனை யொன்பது பாட்டுக்குஞ் சிரத்தானமாக்கி, முத்தகட் கோத்தி ட்டா. திருமுறை செயதருளிய நமபியாண்டாரம்பி இது வீடுபெற் துறுதிப் பெரும் பயன கூறற தெய்வப்பாட்டாதனோகிப் பக்குறாரந்தருமுறையி லெடுத்தகக் கோத் துப் போறறினா. இது கோத்தார சங்கப்புலவரென்பது, நச்சினாத்தினியர் மது படுகடாத்தளை “தீயி வெண்ணசெநு காரதன்” என்னுந் தொடக்கு எழுதிய வுரையா னறிக.

திருமுருகாற்றுப்படை—இது குமரவேளை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நகிர னார் பாடியருளியது, வீடுபெறு வேண்டினு டுனிரவலனை வீடுபெறாருருவன் முருகக் கடவுள்பால ஆறுபாபரிதழைப் பொருளாகக்கொண்டது. முருகாற்றுப்படை யென்பது முருகனிடத்து ஆறுதப்படுபது என்றும், முருகு என்னும் பண்புமொழி பணிமேலின் றது. ஆண்டை-ஐ-வினைமுதலவிரூதி. இது முருகக்கடவு டிருப்பதற்கு நாம், திருச்சேலை

வாய், திருவாலின்ன்குடி, குன்றத்தோட்டம், திருவேரகம், பழமுதாசோலைமென்னுமாறு படைவீரர்களும் ஊரூர்கொடை சோகெழு பழவு முடிவிலுமுதலிதழை வீதரிருடனெனக் கூறி அக்கிடவுன்பால் ஆற்றப்படுகது இது பறத்தணையிலுமா தாலி னல்லிசை” பென்னுஞ் சூத்திரத்தள “ஆநிடைக சாட்சியறமுத் தோளநிப - பெறற பெருமமை பெருஞ்சுக் கறிவுற்தீச் - சென்று பானெச்சுச செலவை டசுபுய” என்பது, சூத தழியைய பெருஞ்ஞெருவன, அந்நிப பெருமென்குரு லெருபுகட, பெறு மாறு வழிப்படுதது கூறுமென்பது பறநிப செய்யுள செய்காற சூத நிபாவது ஒரு பறமுமறு அருகாயது தானே நீததுந தாபுகட டடக பெரும, ஆற “உற வாக்கையி னுமடொரு ணதான ரெழுதரு நாறபயோ - டதற லாவெனா பரம்பொருள்” என உயினை யுணர்ந்தோ அறிபருகிடவாறா ருதி, மயிரு ஞாலத்து மறைமுதற சடவுள பூகையின பமை டடதற னெருமுதிரு மறநிப வரை மலைக்குவையற ரெகுதது அனை திறமுடையா னிலை மொருகனை தேடித் தனை அனைஞ்சுக்கண்டு அண்டவெனந் கிதறபாத்தப டடழனி தாப துன்னீ நீராவின புச, பூதாதிற தபபித் தாமும பிறரு ருடயல பெண்டி, நகரீரனார் இத் திருமுருகாறதபபடய்களை பாட, முருகசுடவுள இடபாடிகைய கொண்டருளிச் செவ்விலலிநி யு அடபூ, தனைச செடி நகரீரனா டடரீனை வரையு முடியச செயதருளினார், இவ்வரையு காவத்தியல நீயான நாயகசருந் கததுக் காண்க. இவ்வேப புறநாடாமம் யாநாடாமம் டேண்ச காவழி யிருந்து முருக்கடவுளைச் சிததானன் திரைநி யபிரான திருவடிசுப டிரிப, மொருதய சித்தத்தோடு கித்தலும் பாராயணஞ்செடவார, பஸகய டிரையு டிதயமா ததலும், கொழிதமிழ்ப்புலமை வளமுடக கெழுநலு, பாச வராககயாற பகடொரு ருந்ந மாசுநிப பெறுதலு, அமுருகசுடயுண பாரடி டடபாமன் வரிபு ததிக கூடுதலும், ஒருசலையாக வெதவ” இது செவா பப என பரகசுடயவக பாடானடினைபுட பிறடில பெறநிபபடய மொடித் து வரவென, மூன்றனுள், நகரீரன கதளையி டடபிரிபாடயின, டடபுத டடபணாட டேன தறிக, கொடிநில து தளையி சகனீ னை நீகை மொ டடபுதரு சுடர் மண்டிலம், கதளையிசுக்கன மொடபா டடத வரகசுடபுத, இம்முலவகை தெய்வமுத தேவா பபதபாபப பாட மொக டிரிபாம, டிரிப நிலை கதளி வளவி மெனற-வநீந்வுது காவின் முசவன மூனறு டடப வழு தொடு கண்ணிய வறமீ” எனனும் புறத்தணையித குதய தாறதி, வநீந்வுது சிறப்பு பிறப்பிறப்பில பெறநி.

பொருநாற்றுப்படை— இது சோழன் கிரகர்பெருவளத்தானை முடத்தாமக் கண்ணியா பாடியது; பரிசுடெழலவேண்டிய மொரு டெருவனைப் பரிசுடெ ருடுரு வன் சோழன் கிரகர்பெருவளாசதானிட து ஹுறபபிச்சதலைப் பொருளாக வுடையது. பொருநர் ஏக்களம் பாடுவோ பொருளம் பாடுவோ பறணி பாடுவோ ரெணப் பல திறத்தர். அவருள் ரணந் டடநீயான போககளம் பாடுவோன, இப்பாட்டுக் கிரகர்ப வளவன சதான, பிராபய, நாடபினம், நகரீரனா டிரிப கூறும். இப்பாட்டுப் “அறையாண மகவரலைப் பெருச - சாமகதி வமிநாட சோறு நசையறுது - வேறுபுட முகனிய விரசுடி மொரு” என முகனிலை டொருகையா செந்தது, “கண்ணித ருசபெ மொருவரு மென ருட் - கண்ணி கண்ணிக் சரி

கால வளவன் குனிழன் மருங்கு ளுறுகுடி குறுங்கு - தொழுதுமுன் னிறகுவிர்ராயின்⁼⁼ என முன்னிலைப்பன்மையான முடிசுத்து, “முன்னிலை சுட்டிய பொருமைக் கிணவி-பன்மை யொளி முடியினும் வரைநிலை யினதே - யாற்றுப்படை மருங்குந் பேரற்றன் னெனநிம்” எனனுமெச்சவியற் சூத்திர விதிதறி யெனபது. இங்ஙனம் பொருநர் பாணர் விறலியா என்றிவரை யாற்றுப்படுத்ததழ்விதி,⁼⁼ கூததரும் பாணரும் பொரு நரும் வித யிபு - மாற்றினைக் காட்சி யுட்கு தோனறிப - பெற்ற பெருவளம் பெறா அந் தறிவுதிசு - சென்று பயனெதிரசு சொன்ன பக்சமும” என்பது. இதன்கண், “சூசிரிப னடைத்தே ளுதி” என்பத்பற்றி வஞ்சி மீச்சும் வந்நன், இது பரிசில் வேண்டிய பொருநனைப் பரிசில் பெறாநொருவன் அது வழங்குகுதருகிரியா னின்ன னென்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட் பகுத்பாகிப பாடாண்பாட் டெனறுணாக.

சிறுபாணுற்றுப்படை—இது ஏறுமாராட்டி நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு கல்லூர் நடத்தகனூர் பாடியது, பரிசில்பெறவேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில்பெற்றா நொருவன் ஏறுமாராட்டி நல்லியக்கோடன்பால் ஆற்றுப்படுத்துதலைப் பொருளாகக் கூறாது பாணனெனினும் பாறினொன்னிஹொக்கும். பாணர் இசைப்பாணர் யாழ் ப்பாணர் மண்டைப்பாணர் எனப் பலத்தகர் இப்பாட்டிற் “பொன்வாராக தன்ன புரி யா ளுநகு நரம்பி - னிளதூர் சிறிதா ழிடுகயிறு தழீறு-சைவளம் பழுகிய நயந்தெரிபாண- னைவா பாணம்கண் கடனறி க் கிடக்க-விடங்கா ளையத்து வளளியோ நகசிறு-தனிகு ரெவவெ ரொ ழையாரற்றுப் பின்பட-முனிவிசு திருநகு முதலாயிரவல்” என வருவின், இவன் யாழ்ப்பாணனை வறித் இப்பாட்டு நல்லியக்கோடன் விதரணமும், அவன்கா ளின் வளமுடி அவன்நன் சிறப்பர், அவன் கொலுயீர்நிறுப்பு, எழுவகை வளளல் களின் வரலாறு, பிங்கு, பிசுநாறு. இது பரிசில் வேண்டிய பாணமக் கொருவனைப் பரிசில்பெறா நொருவன் அது வழங்குகுதர்ப்பா னின்னென்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட் டெனறுதி.

பெரும்பாணுற்றுப்படை—இது பொன்னடைமா னிளநதிரையனைக் கடியலூர் உரு தீவ்வாணனூர் பாடியது, பரிசில் வேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெறாநொருவன் பொன்னடைமா னிளநதிரையிற் ஆற்றுப்படுத்துதலையுடைய பொரு ளாக வுடைபது. இவன் நொண்ணடைக்கோடியால் யாழ்நு விடப்படிக் கிரையாற தாழ் பின், பொன்னடைமா னிளநதிரைய லெனப்பட்டான் அது “இருநிலங்கட ளுர் சிறுமறு மார்பின் - முன்னீர் வகைனை பிங்குடை யனனோன் - திரைநகு மரபி னூர யோ ழுமபல்” என இப்பாட்டின வஞ்சலா னறிந்தொள்க. புறங்கடையெனப் பாட னொத்தொரு முளர், இப்பாட்டிற் பொன்னடைமா னிளநதிரைய ளுட்டி நானில் வைந்தி னைப் பருஞ்சளி வீசுமயிற் அவன் காஞ்சிநகர் ிற்றிருப்பும் வண்மையு மீக்கறும். மேலமகச் சிறுபாணுற்றுப்படை யென்று மிதனைப் பெருமபாணுற்றுப்படை யென்றும் வழங்கினா, அடிக்களின் சிறுமை பெருமை பேராண் யென. இது பரிசில் வேண்டிய பாணமக் கொருவனைப் பரிசில் பெறா நொருவன் அது வழங்குகுதருகிரியா னின்ன னென்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட் டெனறுதி.

முல்லைப்பாட்டு—இது காலிரிபழுமட்டினத்தது பொன்வணிகனூர் மகனூர் கழங்கனூர் பாடியது, தலைமகள் பகைமேற சென்ற தலைவன் வருங்காறுங் கதபா ற்றியிருக்கார்க்கு தலைமகன் வந்தன்கண்ட கோழிமுதலிய வாயிக் டாமும் கூறு தலைப் பொருளாக வுடைபது. இது தலைவி தனித்திருக்கும் பெற்றியுங் காப்பெற்

தியும் படைவர் துயர்ப்பெற்றியுந் தலைமசன் லிறனு மீக்கூறும். “செலவிடையழுந்
கல் செல்லாமை, யுன்றே—வனப்புற குறித்த றவிச்செய்யாகும்” என்ற தொல்காப்பி
யர் கருத்திற்கேற்ப நபபூகனா ரிச்செய்யுள் செய்தாரென் றுணர்க. இது அன்புறு
கற்பாட்டியான தலைவியை வனப்புற குறித்தப பிரிதலொழுக்கக் கூறுதலின், கற
பென்னுந் கைகோண் மேலதாய முலலைபறறி யெழுந்த பாலைபாட்டென றுணர்க.

மதுரைக்காஞ்சி— இது மாங்குடிமருதனார் தலையாலங்கானத்தரசு செருவெ
ன்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது, வீடுபேறு குறித்த தலையாமை செவி
யறிவுறுத்தலைப் பொருளாக வுடையது. இது பாண்டியன் முன்னோ பெருமையும்
பாண்டுகாட்டின்கணுள்ள நானில வைந்தனை வளனு மதரைமாநகாச் சிறப்பும அவன
வீரமும் பிறவு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியற்கு வீடுபேறுதவாரசு சான்றோர்
பல்வேறு தலையாமை அறைத் துணர்த்துதலின், பெருந்தனைபுறநு யெழுந்த காஞ்
சிப் புறப்பாட்டென் றுணர்க.

நெடுநல்வாடை— இது பாண்டியநெடுஞ்செழியனை மதரைக் கணக்காய
னார் மகனார் நகரேனா பாடியது, கொற்றவையைப் பரவுவான், செருவென்ற பாண்
டிய நெடுஞ்செழியனைத் தணநது வருந்தாந் தலைவிக்கு வருத்தநதிரிய வுண்டலை
வன் பணகவென்று விரைநது வருகவென்று பரவுதலைப் பொருளாக வுடையது.
இது கூதிர்க்கால வியல்புந் தமிழளான தலைவி வருத்த மிகுதியும் படைவீட்டிற
நலைவனிருக்கு மியல்பு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியன் மண்ணசையாற சென்று
பொருதலின், முல்லைபுறநு யெழுந்த வஞ்சிப் புறப்பாட்டெனறும் வஞ்சிக்குக் கொற்
றாவ தலையுண்மையின், இதனகட் கொற்றவையை வெற்றிப் பொருட்டுப் பரவினா
ளென்று முணர்க.

தறிஞ்சிப்பாட்டு— இது கபிலா ஆரியவாசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுந்
தற்குப் பாடியது. தலைவியினது வேறுதலை கண்டு வருந்திய செவிலிக்குப் பாங்கி
யறத்தொடு நிறழைப் பொருளாக வுடையது. இது மலைவளனும் இல்லறநெறியுந்
தம்பதி சம்முட பேணு மணி னீர்மையுந் கறவின் சிறப்பு மீக்கூறும். இது கள
வென்னுந் கைகோளபறறி யெழுந்தலிற குறிஞ்சிப்பாட்டென றுணர்க.

பட்டினப்பாலை— இது சோழன் கரிசாற பெருவளத்தானைக் கடியலுந் ருரு
த்திரங்கண்ணனார் பாடியது. வேறுபுலகு சேறாடிய தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து
வாரேனென்று தன்னெஞ்சுக்குச் செல்வமுங்கீக் கூறுதலைப் பொருளாக வுடையது.
இது சோனாட்டியையுந் சாவிரியையுந் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையுந் ஆண்டு வையுந்
கரிசாறபெருவளத்தான பெருவிறழையும் அவன் செங்கோலினையுந் சிறப்பித்தாரைக்கும்.
இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வனப்புற குறித்தப பிரிதலொழுக்கக் கூறு
தலின், கற்பென்னுந் கைகோண் மேலதா யெழுந்த பாலைபாட்டென றுணர்க.

மலைபடுகடாம்— இது இரணியமுட்டத்தப பெருங்குளறுப் பெருங்கெளசி
சுனார் பங்குணைக்கோட்டத்துச் செங்கணமாநதுவேண்ணனசேய நன்னனைப் பாடி
யது. இது பரிசில்பெறச் சமைநது கூத்தனொலனைப் பரிசில்பெறாநொருவ னன்
னனிடத்த ஆற்றுப்படுகதியைப் பொருளாக வுடையது. இவ்வாறான் இதனைக்
கூத்த ராற்றுப்படையெனவும் வழங்குப. இது நன்னபாற செல்லுமவழியி னியல்

பும், அவ்வழியிடத்தள்ள உணவின்றிறனும், அவன் மலையியலபும், சோலையியலபும், வண்மையும், ஆற்றலும், சுற்றதொழுக்கமும், நாளோலக்கமும், மற்றவ னவிரமென்னு மலையில் வீற்றிருக்குக காரியுண்டிக்கடவுண் மகிமைபும், அவன் முன்னோ பெருமைபு மீக்கூறும். மலையை யானைக்கு மலையோசையை அதன் கடாதத்தற்கும் ஒப்பித்து, மலைபடுகடா மென்று இப்பாடடிதற்குப் பெயர் கூறியவாறு, இரண்டு காண்க. இது பரி சில பெறவேண்டிய பொருளுருவகைப் பரிசிலபொரு ளொருவன் அது உழங்குகிற குரியா னிவனென்று நன்னனிட்டுத் துறறுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண் பாட்டென துணாக.

பத்தபாட்டிற்கு மதறையாசிரியர் பாரததவாசி நச்சினாக்கினியர் உரையிய றறினார். இவவுரை, பத்தபாட்டின் பதப்பொருண் மிகத் தெளிந்த பாட்டி னுட் கோ ளினிது விளக்கிச் சிறப்பு மிக வுட்குறையது. "பத்தபாட்டாசிரியர்" ஆண் டாண்டி மாட்டேற உறுப்பார் வியாதத் தொடங்கி யுளையாசிரியர் யாறொழுக்க காக்கிப் பொருள் புலப்படுத்தும் விதத்து கலவிறுதுறை போய கொலவிறபுணன் கண் மிக வியநதேத்தற்பாலது.

எட்டுத்தொகை.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கிறுறுபத்து, பரிபாடல், கலித் தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன, எட்டுத்தொகையாம்.

நற்றிணை—இது கயிலா முல்லை ஆலங்குடி வகைக்கு நிறுத்தியாரோ வியற்றப் பட்டது. இஃகை கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவ னார். கடவுள் வாழ்த்துளபட ஒன்று தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது பொருட்பித்தான பன்னித் தந்த பாண்டி மாறனவழந்த.

குறுந்தொகை—இது திருத்தொகை முல்லை அமராவன நிறுத்தியாரோ வியற்றப்பட்டது. இஃகை கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவ னார். கடவுள் வாழ்த்துளபட இரண்டு தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. இது அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இஃகை முடிதார் ஈழநிலை. இத்தொகையின் முன்னுற்றென்பதற்குண்பி செய்யுட்களுக்குப் பேராசிரிய ருரைசண் டாரென்பதும், ஏனை இருபது செய்யுட்களுக்கு நச்சினாக்கினிய ருரைசண்டாரென் பதும், "நல்லி வுடைய தொலையே ராசான் - கலவியு காலசியு காலினி யறியப்- பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டி - கதப்பொரு ளென்றவ ளெழுதா தொழிய - விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்" எனது நச்சினாக்கினிய ருரைச் சிறப்புபாயிரத்தா னறியப்படும்.

ஐங்குறுநூறு—இஃகை கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தே வனார். முன்னுறுசெய்தார் ஓரம்போகியார். இரண்டானுறு செய்தார் அமராவனார். மூன்றானுறு செய்தார் கயிலா. நானானுறு செய்தார் ஒலாந்தையார். ஐந்தானுறு செய்தார் பேயனார். இது மருத முதன முலையிருகை வையநனைகளையும் பொருளாக வுடைய தென்பது, "மருதமோ ரம்போகி நெய்தலைய மூவன் - கருதுங் குறிஞ்சி கயிலர் - கருதிய - பாஸ்யோ தல்லாந்தை டனமுலையே பேயனே - தாலையோ தைக்குறு துறு" என்பதனு னறிக. இது தொகுத்தார் புலத்தறை முற்றிய கூடலூர் கிழார், தொகுப் பித்தான யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரவருமபொறை.

பதிற்றுப்பத்து:—இது பப்பத்தாக ஒவ்வொரு புலவா சேரர்குலத்தாரைப் பாடியது. இதுபற்றிய இத்தொகை பதிற்றுப்பத்தென வழங்கபடுகின்றது.

பரிபாடல்—இது ஒருவகைப் பாவிசேடமாய் நூலுக்குப் பெயராயிற்று. இது எழுபது பாக்களை யுடையதாய் முறையே திருமால் செவ்வியன் சார்க்குள் வையை மதுரை மேலதால், “திருமாத் திருநாளை செவ்வியு முப்பத - சொருபாடிக் கார்கோளுக் கொன்ற - மருவினிய - வையையிரு பத்தாறு மாமதரை நாஸ்தகை - செய்யபரி பாடற் திறம்” என்பதனு னறிக்.

கலித்தொகை—இஃகியற்றினா ஆசிரியா நல்லதவனா. அது “புரியுண்ட புணர்ச்சியுள்” என்று நெய்தற் கலியுறையிற் “சொல்லொநிற் குறிப்பொடு முடிவொ னியறகை - புல்லிய கிளவி பெச்சுமாடும்” எனப் பூரூர் சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெ ச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியா நல்லதவனா செய்ய - செய் - மென்று நச்சினாக்கினிய ரெடுதோதிபாற்றி னறிக் இது நல்லதவ ரொருவரார் ன் யிப்பறப்படினும், சலிவின பஞ்சுள் ஒருவயிற் சோதலிற், தொரை மெண்டட்டக். இது நூற்றைம்பது சலிப்பாக்களை யுடையது. முறையே பாலை குறிஞ்சி முலை டருத் நெய்தல் எனனு மைந்தனைப்பொருள் மறிவுறுப்பது. இஃதற்கு நல்லதரைண்டார் நச் சினாக்கினியர். நச்சினாக்கினியர், “ஒலித் தரை நல்லத இணைத்தோ ருரைப் கூலிக் தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற் - குள்ளுறை யுமமு பேனை யுமமுந - தெள்ளித் தற் றெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப - வுள்ளுறை யுமத் தொள்ளிப் பொரு னைக் - கொளபவா கொள்ளக் குறிப்பறிந் துணாததி - யிதரச்சிப் பொருள் செய்மம் வகையைத் - திறப்பதற் றெரிந்து சீர்பெறக் கொள்ளிக் - துறைப்படு பொருளொடு சொற் பொருள் விளக்கி - முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப் - பாட்டிடை மெய் பாடி பாக்குறத் தெரித்துப் - பாறப்பட நூலின் யாப்பற் வுரைத்த - நாற்பொ டெயரார் - பக கிடத்திப் - போற்ற வினனுரை பொருள்பெற விளம்பிய” மத்துடமம், புலவருள் ளுள் கவர்ந்தகொள்ளு மெத்கவு மிக வுடைத்த.

அகநானூறு—இதன் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினா பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கண் மாமூலனா முதல் உலோச்சையு ரீருடனாள் முதல் பட்டன். ஒன்று பிலையிட நாறாது அகவற்பாக்களை யுடையது அகப்பொருட் பா டிக்களை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இதன் முதற்கணுள்ள நூற்றிருபது பாக்கள் பரித தியானை நிரையெனவும், இடைக்கணுள்ள நூற்றெண்பது பாக்கண் மணியிடைப்பாள் மெனவும், இறுதிக்கணுள்ள நூறுபாக்க ணித்தலக்கோவை பெனவும், வழிய பரிம இது தொகுத்தான் மதுரை யுப்பூரிரும்கிழார் மகனுவான் உருத்தரகணபன் கொள் ப்பித்தான் உகர்ப்பெருவமுத். இது அகமெனவும், அகப்பாட்டெனவும், நெடுநொ கையெனவும், வழங்கப்படும்.

புறநானூறு—இதற்குக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினா பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் செய்யா முரிஞ்சிபூர் முடிநாசரையா முடிற் கொலூர் கிழார் நிறுதியா யுள்ளார். இது நானூறு அகவற்பாக்கையுடையது. இது புறப்பொருட் யகுவினை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது புறமெனவும் புறப்பாட்டெனவும் வழங் கப்படும்.

கல்லாடம்.

இது கல்லாடனூர் லிபந்தப்பட்டு அப்பொததாயிற்று. வீராயக்கடவுள் வாழ்குது முருக்ககடவுள் வாழ்குதுளப்பட நூற்றினை டகவற்பாக்க ஞ்ளயது. அகப்பொருட்குக்கினை மிகத் தெளிததுரைப்பது. “கல்லாடர் செய்பனுவற, கல லாட நூறுநூல் - வல்லாரசன் கதலை வதிருஞ்சு - சொல்லாய - மாமதுரை யீசா மனமுயநது கேட்டிமுடி - தாமசைதீநா நாய நாம” என்னு முன்னோ செய யுள் இசுன பெருமைக் குறுசானளும். இஃதாறுது மயிலேறுமபெருமாள்பிள்ளை யெழு தியவுநா முபதனேரு அகவனகாத்திரையின விளக்கமுறுசின்றது. இன்னும், பெருந் தேவனா பாராந் தமையாத்தினை முடிந் கடைச்சங்கலிலக்கியம் பிறவு முள.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

பதினெண் பிறகணக்கின லுள் “நாளை நாளமணி நாளாறு தைநீண்டமுப் பாலகினை மாலைய பழபொழி - மாமூல - மிந்லைய கருதிட னேலாதி யென்பிவ- ளைநிலைய வாறுமக கணக்கு” எனபுள்ள னாதிசு. இதிலே கொல சாளுதியென்ப துடம் பாடம்.

காவியநிலக்கிரம

தமிழக காவியநூ ளுகாமணி, நிலப்பதிநாடி, மணிமேகலை, குண்டலகேடு, வளையாபதி, குளாமணி, புறநாவுயிரிசு, உட்க முய டல வுள் இக்காவியங்க டொலாபயிலியல் வழிப்பட்டு மேகசூரிட கறுக்கு தமிழ்ச்செயற் பிரயோகம டெருமபாது பாருவி நகரகச்சாட நிலவுந் பின்பு தந்தாண்டகக்கலாண டிலக்கியன கிது வைதாங்கிய முதலியவைகளை நனதறிவுறு நவன.

சித்தாமணி.

இது சைனகாவியம் இஃது லாந்நா சைனமுனிவரான திருநாகதேவா. இலா சைவராய்நுதி ஆருத்தராயினரென்பா ளலா. அது பொருந்சாமை வைதிக்காவிய டாண்டமுறுபிடு காண்க. இக்காவியத்தலைவன சீவகனென்று மே ரரசன. இக்காவிய மவன் பிறடபமுலாயாயாகக் கடுகடிய திறவாய்க வுள்ள கதை கூறுவது. இது கடவுள்வாழ்குது அனலயடகம் பதிக்கென்பவற்றிநீ நாமக ளிலப்பகம், கொடிலை கயிலப்பகம், கங்கருவா நுதிலைப்பகம், குண்டலையிலப்பகம், பதுமாயிலப்பகம், கெமசரீயிலப்பகம், கடைமரையிலப்பகம், கீமலையிலப்பகம், சரம நு நலிலப்பகம், மணலையிலப்பகம், புமசலிலப்பகம், இக்காவியிலப்பகம், முத்தியிலப்பகமென்னும பதினாறு நிலப்பகங்க டுடபத.

கடவுள்வாழ்குது— சித்தாரணம் ஆருத்தரானு சாதுசரணந் தனமசாண நுதிலுயது.

பதிகம்— சீவகன உதயையத் தொகு தக கூறுவது.

நாமதிலப்பகம்— சச்சந்தன ஏமாநகரநாடில இராசமாபுரத்தி லுதித னுச் செந்நாலசெயுத்தி விசைகடபெவனும் பட்டத்தரசி காமிகடையடிநது கடடி யங்காரனென்று மலமசுனை ஆரசு நட்டித் திறுவி அவனா கொலையுண்டதுடம், சீவகன அவனுடைய அவன் மனைவி விசையைபாறு றேனாதித் தெய்வகதற்புதா நுபநது வளாந்து பல்லு கற்று நிலவிட நூடம், கூறுவது. இது சீவகன நாமகலை கூடிய வரலாறு தெரிததுவின, நாமகலில பக்கெனமுயிறறு, நாமகளைக் கூடினதெனறுது அவன் கலைபயிறு திலைகூடியதெனறவாறும்.

கோவிந்தையில்பகம்— சிவசனிநரகீட்டுபு புதம்மாலைசூழத் தனநேருமன்
விதமுக்குத் கோவிந்தையெனனு நந்தகோபன மசனை மணஞ்செய்த வரலாறு
கூறுவது.

கூத்தருவத்தையில்பகம்— சிவசன வித்தியாதரவேந்தன சலுழவசன
கூத்தர் கூத்தருவத்தையை வினை வென்று அவன மண்மலைசூழ அது பொருள் வர
கூறுவது போரித புறங்கண்டு அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

குணமாலையில்பகம்— சிவசன பொழிலாடடி குணமலை சுண்ணம புத
ந்து அவன் அசனிலைகமெனனு சுட்டியங்காரன் பட்டக சளிது கோடபட்டுழி யத்
னேறிநேரிச் செருகடகங் கிலகதி அவன் மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

பதுமையில்பகம்— சிவசன சூதஞ்சனெனனதுரு செவனா சட்டியங்காரன்
புரப்புறுத்த காவலிற் தப்பிப் படுதெய பாய்ச்சிற் போந்து பலவயத்தயக்ச சந
திராயங்காக கரசனா தன்பதங்கள் பதுமையைப் பாபுவிடமரதரி யவன் பிற
கோபுரி அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

கேமகியில்பகம்— சிவசன தசகாடடிதனன் செமராபுரம் புத சந
கர் வணிகன் சுபசுந்தரனமகா போதரி ஆடவறிக்கேனை மாணமையிப் பெய்து
மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

கனகமாலையில்பகம்— சிவசன மருதிமேயாத பாராபுரமெதி புத
ராதிபுன தடமித்திரன் குராராக சந்திரன் சந்திரன் பட்டியல் வணிகன்
மகள் கனகமாலையைக் சலியாணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

விமலையில்பகம்— சிவசன தண்டாரணிய மெய்திரை பரிசைடைவது தரி
செத்து அவன் வரமபெறுத தனகன் ஏமாந் தாடி மராமபுரத்த நேராபுற செல
றுழி ஆணின்ன சாகரத்தன் மசா விமலை சைவகப்பட்டு அவனை மணந்த வரலாறு
கூறுவது.

காமதீரயில்பகம்— சிவசன தனசண்ணபதித்திரை பரிசு ஆடவன் சி
ந்து அவாக் கூடலோம்பென எனது விரதஞ் சாத்திரன் நரமத்சரியை வெடமன் புத
புக்குக் கிதகடகங் காட்டி மயங்கி வதவயாறுநிய வதலாறு கூறுவது.

மண்மகளில்பகம்— சிவசன மருதிமேயாத பாராபுரமெதி புத
மாமனை வரவழைத் சுட்டியங்கார நேரலை எனது ஆதற் பொருத் புதறு திது
வாய்தத் பொழுதென நெண்ணித் தடியிற் போதா துமேயிற் சுப சாயகப்
படையமரைது போந்து இராசமாபுரத்தோரால் வலங்குழைபு. மருதிமேயாத பாராபு
தன் குழ்ச்சிவலைபின் வரதகப்பட்டு சுட்டியங்காரனைன்று மருகசுநிநினைமுன் சி
திலைவபோல கெளரினது அவனபட்டைப் பொருது அவன்கொன்று மணமக் புரி
எய்தியதுமே, கூறுவது.

பூமகளில்பகம்— சிவசன இராசமாபுர வரணமனை புதறு வேதத்தை
காந்தி சிவகாதனமேதி மணிமுடிசூடி மனபதைபுரந்த வரலாறு கூறுவது.

இலக்கணையில்பகம்— சிவசன கார்த்தருவத்தை குணமலை முதவிய
இலக்கணையோடு பதுமை முதவிய தேவிமாரையும் இராசமாபுரத்தாரணமையிற் நகிக
கூறுவது தன்மாமன்மகள் இலக்கணையை மணந்து இமராபுராரோ முனபுற்றிருந்து

அரசாணி திற்புரத்தாரச்செல்லாம வன்னும் வரிசையமுதவி அங்கன்மாஞ்ஞால முய பபச் செங்கோல செலுத்திய வரலாறு கூறுவது.

முத்தியிலம்பகம்— சீவகன் தத்தை முத்திய வுத்தம் பத்தினிமார்வயிற் சற் புத்திராபபெற்றது சேரலீங்கையாடமுன் மேவி ஆட்டயாந்தருப்பழிச், கடுகன்குர நாகு கன சாதன மாத்தகுப பொற்றிறனென்ன வயங்கும டொவினற்சுனைசிறி நல்கா நிறுபச் சேரலீங்கையாண டொந் சசனரி நயச்ச நாகு கடுவனை மருத்யோடோடமுச் சீவக- மருதநகர்ப்புது கணல், வெறுகையில் வெறுக்கையக்தக, கைப்பழமிழந்த துநகர நாமெவலிநாந் கட்டிடநகரநிலை டொநகர, திரகாவலன் அகனைகொன்று அரந் தோபெய நறுப வெண்ணெயொட, நான, கலிபரா வசத்தநாய மாறிமாறிச் செல்து மாண்பிறாப அரசு பெற்ற நுள்ளென்று துற அ அருகன் திருவடி யடைபும அறம் டேவன் மகியடைந் வரலாறு கூறுவது.

திருவகு நுணரணைடா மதாரடாசிரிமா பாரத்தவாசி ரச்சினாகினி யக நியவகை செயடி- வின பொழி புசுட்டமுச் சொனமுடிபு விளக்கிமேற்கோ டொட்டிப பெருநுடைய சென்ருதக கெ டுருட்ட கத்தாறிச் சிந்தாமணிகு நகநா வளக்காடி.

நிராவிடப்பிரகாசிகை

திரு முத்தியிலம்பகம்— சீவகன் தத்தை முத்திய வுத்தம் பத்தினிமார்வயிற் சற் புத்திராபபெற்றது சேரலீங்கையாடமுன் மேவி ஆட்டயாந்தருப்பழிச், கடுகன்குர நாகு கன சாதன மாத்தகுப பொற்றிறனென்ன வயங்கும டொவினற்சுனைசிறி நல்கா நிறுபச் சேரலீங்கையாண டொந் சசனரி நயச்ச நாகு கடுவனை மருத்யோடோடமுச் சீவக- மருதநகர்ப்புது கணல், வெறுகையில் வெறுக்கையக்தக, கைப்பழமிழந்த துநகர நாமெவலிநாந் கட்டிடநகரநிலை டொநகர, திரகாவலன் அகனைகொன்று அரந் தோபெய நறுப வெண்ணெயொட, நான, கலிபரா வசத்தநாய மாறிமாறிச் செல்து மாண்பிறாப அரசு பெற்ற நுள்ளென்று துற அ அருகன் திருவடி யடைபும அறம் டேவன் மகியடைந் வரலாறு கூறுவது.

மணிமேகலை.

இது மதுரைச் சுவாணிகன் சுகதனாபிதரயிய யோர் பெளத்தவாசியம். இக் காவியமுதலில் மதுரைமேள நல்கிம்ம சேயாக்கலின் அபபெயரத்தாபிதர. இது மணி மேகலை கதைபாதிப சேயாக்கலின் துப்பாக்கிய வண்ணக்கு முகதை பூழ்மயின்பயன் விளந்த முறை கேட்டி யையராகிய மெயதை அந்தை சுவத்திறம் பூண்ட புத்ததரும் கெட்டிப பவத்திற மதுகைன சேரதமதைப டொருளாக வுடையது. இது விழாவதை

கிரகம், ஹரலருரைத்தகாநை, மலர்வனமபுக்ககாநை, பனிககனறபுக்ககாநை, மணிமே
கலாதெய்வம் வந்து தோன்றியகாநை, சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாநை. தூயிலை
முப்பியகாநை, மணிமலவத்துத் துயருறகாநை, பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாநை,
மந்திரங்கொடுத்தகாநை, பாத்திரம்பெற்றகாநை, அறவணாததொழுத்தகாநை, ஆபத்தி
ரன்றிற மறிவித்தகாநை, பாத்திரமரபு கூறிடகாநை, பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக
காநை, ஆதிரைபிச்சையிட்டகாநை, உலகவறிவி புகக்காநை, உதயகுமர னாயமபுக
காநை, சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாகக்கயகாநை, உதயகுமரனைவாளாலெறித்தகாநை,
கந்திரப்பாலை வருவதுரைத்தகாநை, சிறைசெய்காநை, சிறைவிடுகாநை, ஆபத்திரமோட
ண்டந்தகாநை, ஆபத்திரமோட மணிமலவமடைந்தகாநை, எருமிமாநகர புகக்காநை,
சமயககணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாநை, சச்சுமாரகா புகக்காநை, உதயகுமர புகக்காநை,
கந்திரமகாநை, பவத்திறமறுகெனப் பாவைநொற்றகாநை யென முப்பாய்படுத்தகாநை,
அறநே ஸ்தோக; பொய்யடிமையிலைநா புலவரான சீததலைச்சாத்திரா இவ்வவைதிக
பொனத்த புறச்சமயப் பொருளபற்றிக் காவியஞ் செயா தென்கைபெனின, — மணிமே
கலை வண்ணவ சண்ட புலவராகலானும், அப்பெ டுத்தக காவலரிது பாடியருளுந்
வெண, வெணமுதலானும், மணிமேகலை யாகக்கலையாயமை மேலிட்டு வையராகியந்
தவம் பேணிய வரலாறும் பிரவும் உலகுக்குணாததலவேண்டுமெனணுக் கருத்தாக் தம
மைத துரத்தலிடுறும், சாத்திரநிறு யாத்தன ரெளச, பற்றும் சாத்திரா பெனத்த,
மெய்யென்று காட்டலவேணடி இங் யாத்தல ரென்பது. “து. ஸ்ரீதி நாட்டச து. உ
யோன முதலாப - பதிவாழ் சூதசககம் செயல் பீராக - வேறுவறு சிப்பின் வேறு
வேறு செயலினை - யாற்றிமரபி னறிந்தோர செயயுமின” எனது சிவபரத்தையு முறித
னுட் சாத்திர ரெடுத்தோதினா.

தூண்டலம்.

இது பொளத்தகாவியம். இவ்நூறசெய்யுட்கள் லெரோமொன்று விவ்ருளாதி,
திப்பரபக்கவரையிலும் பிளுனகிம் ஆவையாதினா. எந்ததோத்தக காவண்குரு மலர்
நூனமுழுதம் வழங்குககாண்குறிலம்.

வினாபாபதி.

இதில் ஓவ்வோர கூறு மேற்கொள்ளாய முன்னுருந்நகன் வந்திட கருங்
ன்ற மனநி தூனமுழுதம் வழங்குக காவியம்.

தூண்டலம்.

இது ஸனகாவியம். தோலாயொழிந்தேவ ரிபதரியது. இச்சாவியத்திலவன்
பயாபதி. இவன் சனகவண்ணன் மேகவண்ணன்என்று புத்தாரிருவரைப் படம் வரை
லாறும், இவரு னினயோளுந் திட்டெனணு மேகவண்ணன் மாயசய்யுறை வயத்
செய்த பராக்கிரமவரலாறும், இரத்தாபுர விருஞ்சையா வையுளவகா சமயபவைபென்
ணும் பொற்கொடியை வேட்டவரலாறும், அவன் அச்சவசனடை முடலிய பகைமன்
ன்றைப் போரிலடாத்து வெணிறாலை சூடிய வரலாறும், தன மகடருக் சுயமவர
நாட்டிய வரலாறும், பயாபதி நிலையாமை நோக்கி யரசுரிமை துறந்து அருகனறநெறி
தேர்ந்த வரலாறும், அருக்கரணைக்கியெய்திய வரலாறும், இது மீக்கடும்.

இரத்தவம் மீதம்.

இது வைதிககாவியம். ஸுதாடகி யாழப்பாண நல்லூர்க்கரசுண பரராசசே
மருகன் அரசுக்கேசரி யிராற்றியது, வடபொழியின் மகாக்கியான சானிதாச ரிய

றதிய இரகுமம்மிச்சாவியத்தை மூலமாகவுடையது. சாவியத்திலேவர் இரகுபூபதியும் அவனவழித் தோன்றல்களும், இது சூரியகுலத்திற் பிறந்த இடசுவாகு குலத்தோன்ற லான திலிபன் தோவழிபாடாற்றி இரகுபூபதியைப் புத்திரனாகப் பெற்றுப் பரிமேத மியற்றிக் கிளியடைந்த வரலாறும், இரகு திருவிசயங்கொண்ட வரலாறும், ஐவறகு மகனாக வந்ததன் வயன் படைமொ டெழுந்த போயப் பிறேய மன்னர் திறைகொண்டு விசாபடவரின் மகன் இந்நதம் தி மலையிடப்பெற தலையே கடிமணம் புணர்ந்து அது பொறுது எதிர்ப் பணசுவேந்தரைப் புறங்கண்டு தனைக் கெடுத்திய வரலாறும், இரகு புறங்கு திபுறவரலாறும், இந்நதம் தி தனனாகனோடு செலவீ வினையாட்டயாறநாழியந றரதயாறநாழியன் பிணைபை கிடந்த சிறப்பபுறநாற மெப்பபட்டிப் பிறப்பு நீறு கிய வரலாறும், அவனுக்கு இந்நதம் தி வயிற்றிறநேனறிய சுந்தரப்பத்தவனுள் தசர துன் வேடமட்பாய முனிசாபமேற்ற வரலாறும், அவன் புத்திரவேளவி புரிந்து சீராமசுந்தரன் முத்தவிய நாலவரையும பெற்ற வரலாறும், தினை வனம்புகத் வரலாறும், துறவணன் சமபுன் வந்தையுண்ட வரலாறும், இராமன் பரிவேளவியெய்த வரலாறும், நகனெய்துத்தொடைய வரலாறும், அவன் நாகராசன் நந்த வாசுலயங் கொண்டு நாக கணனிகையை பணந்து முடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், எழுத்தோதும்.

தைத் தம்

இது எவ்விதக்காணியம் இந்நதம் செய்தான் அதிபிராமபாண்டியன். காவியத் தலையின் தளக்ககந்தவர அதி இந்நதோபாக்கிபாண்டி வியாசமாதத்தது லோதபபட்டது. இது தளக்க குணமாட்சியும், அவன் விசாபடவாட்டாசன் மட்டயந்தியைச் சுடும் வரலாறும், சுடும்பவரலாறும், அதுகண்டு பொறுது பொரவெதிரந்த சுரதப்பரையு நராதுப் பரையுப் போயிற் புறங்கடைவரலாறும், புடகரேறும் குதாமி நாகநகரிழந்து தமயநதி தமயநதி காடுகொண்டவரலாறும், ஆண்கித் திவினையாலவட்டணகவரலாறும், பின் னை வரலாறும், பின் புரி வரலாறு தலைச்சுடும்பவரலாறும், மீட்டி மரசரிமை யெய்திய வரலாறும், மீட்டி யுலகக்கும்.

புராணவிலக்கியம்.

புராணம், உபதேசகாண்டம், வாயுசாஸ்திரம், பிரமோத்தரகாண்டம், காசி சண்டம், திவ்யபுராணம், சாந்திபுராணம், திருத்தரணிகைப்புராணம், பிரபுவிகு கலேமம், புராணவிலக்கியங்கள் பாய்வுப் புராணவிலக்கியங்கள், தொல்காப்பிய புராணம், திருமுருக சங்கச்செய்யுட் பிரயோகம் பழைய காவியப்பிரயோக மென்ப பொருத்தி வடசொன் மிக விரைய வேதாகமப்பொருளுட்கொண்டு அல வரலாறும் உலகத்தி டுடபணவாம்

சுந்தரபுராணம்.

இது சகலபாபசுவாசாரியர லியற்றப்பட்டது. இது வடமொழிக் காதபுராணத் துச் சங்கரசாஸ்திரத்தியுள்ள அதுமுக்ககவுள் சரித்திரமோதரலின், கந்தபுராணமெ னப்பட்டது. இது உறபத்திகாண்டம், அசுரலாண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகா ண்டம், தேவகாண்டம், தக்ககாண்டமென் வாறு காண்டங்களுடையது. இதன் செய் யுட்கள் பதினாறுதான் மிக்கன. இது அதுமுக்ககவு டிருவவாதார வரலாறும், சூர பன்மன் காசிபுழைவறகு மாயையாற நேருணி வீர வேளவி செய்த சிவபிரான் பால் ஆயிரத்தெட்டண்ட தூறதெட்டுக்காறும் ஆளும் பெருவரம் பெற்றத் தேவ வரசு சிறைசெயது அரசுபுரிந்த வரலாறும், அவனை அதுமுக்ககவுள் பொருது

செய்து ஆட்கொண்ட வரலாறும், தேவர் சிறை நீக்கி அவரை வின்குடி யேற்றிய வரலாறும், அதுமுக்கடவு டெய்வயானை வள்ளிராயகி திருமணம் புரிந்தருளிய வரலாறும், இத்திரகுமாரனான சயந்தனுக்கு வியாழப்பத்தனே அசுரா சிதைப்பட்ட தந்தை. காரணம் கூறிய வரலாறும், பிறவும், கூறும். இது அதுமுக்கடவுளை மகி ள்மையுள்ள மகனாக நெல்லிக்கணிபோல எடுத்த விரித்தனரைக்குந தீவ்னிய புராண மாவில் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாய் நிலவுவது. இசை செய்யுட்கள் திராட்ச கதவி இட்ச நாளிகேர பாகக்கள கொண்டன. இது நவீனொறு நவீனொறு நாராயம் பயப் பது, பயிரொறும் பயிரொறு மறுமுக்கடவு டிருவடிப் பத்தி ஞானம் விளைப்பது. கச்சியப்பசிவாசாரியர் சரலிவாக்னசகாபகம் எழுநூற்றில் இக்களை யியற்றி யரவ் கற்றி னார். அரங்கேற்றமிழ் திகடசககரமெனனூந தலைசெய்யுண முதற்கண்ணதான திசு மென்னுஞ் சொல்லுமதி முகரந தகர வல்லெழுத்தின் முன் டகரமாய்த திரித்ததொரு விதி தொங்காப்பியகதி லெல்லெயென்று அவவரவகிதுள்ள புலவ ரொருவா தடை நித மூத்தினை ரென்றுத் கச்சிப்பசிவாசாரியர் “இக்கடை நியாயமாயினுங் குமரகோட்டத் தழிகள் அங்ஙனா நெடுத தருளிச்செய்ய நாமுந் தகோண்டு பாடினா மல்லெ இக்கடை குற்ற மாராய்தன் முறையனது” என்று விடை நிகழ்த்துஞ் சொன்னான். கூண்டு முகரந தகரத்தனமுன் டகரமாத திரித்த விக்கடகரனைனு மெதுரை கோக்கி யாகலின், அது தொல்காப்பி வித்யாமணி வித்யாமாநா தனச. இன்னொ ரன்ன செய்யுட்டிரிபுகள், “கிளத்த வல்ல செயயளுட டிரிபு” என்று மொழிப புறனடையா லமைத்துக் கோடற்பாலன் வெண்க. இவ்வாறாகலின், அதுபாறம் புல வர் தடைநிகழ்த்தின ரெனபனூந் கச்சிப்பசிவாசாரியர் இங்ஙனம் விடை சீமந் தின ரெனபனூந், பொருநதாமை யறிச. இப்பொருநதாமைபை மெனூந் கடைவிடை களால் விரிக்கிற பெருகும்.

உபதேசகாண்டம்.

இது சங்கரசங்கிதையின் ஒழாவது காண்டம், ஞான முதலியோர் முன்ன வரலாறும், விபூதி ருத்திராகக் மகிமைகளும், சிவநாமமகிமையும், பிறவும், எழுந்தோறு வது. இதனை மொழிபெயர்த்தப பாடினா கோணேரியப்பா.

வாயுசங்கிதை.

இது சிவபுராணம் பத்தனுண முதற்கண்ணதான சைவபுராணம் ஆனது. சைவபுராணம் விததிசெய்வரசங்கிதைமுதல் வாயுசங்கிதை யீராகப் பன்னிரண்டுசுற கிதைக்குடைத்த. பன்னிரண்டு இறுத்க்கண்ணதாய நிலவு மியவாயுசங்கிதை ஞான சேகரவரகுணராமபரணடியுற நயிழில் மொழிபெயர்த்தப பாடப்பட்டது. இங் பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென வர்ணங் கூறலாம். இதை ஞானம். இதற் சிவபர ப்ருவமுஞ் சிவோபாசனையுஞ் சிவாகமமகிமையுஞ் சிவதிக்கைப் பெருமையுஞ் சைவாசாரி யாபிடுகமுறை முதலியனவு நன்குரைக்கப்படும்.

பிரமோத்தகாண்டம்.

இது சிவபுராணம் பத்தனு ளோதப்பட்ட பஞ்சாக்கமகிமை, சிவரத்திரிமகி மை, பிரதோடமகிமை, சோமவரவிரதமகிமை, சிவயோகிமகிமை, விபூதிமகிமை, உமா தேசோபூஷணமகிமை, உருத்திராக்மகிமை, சீருத்திரமகிமை முடியவைகளை யெடுந் துரைப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றினோ வரதுவகாமடாண்டியன்.

செய்யப்படுகிறார். இந்நூலுச்சரியாகிய சச்சியப்பமுனிவா விராயகபுராணம் டேரா
ப்புராணம் திருவாரணககப்புராண மெனனுஞ் செநதியி லிலக்கியங்களுஞ் செவவித்
தியற்றியிட்டார்.

பிாபுலிங்கலிலே.

இது உருத்திரன் கூறும் விளங்கிய அல்லமதேவன் உண்மையின் கூறும் விளங்கிய
மாணியோடாடி மற்றவள் வலிபுறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மாசேசுரராளன்
சுரணர் பலர்க்கு அவன் குரோபேதேச மருளிய வரலாறும், பிறவும், எதித்தோதும்.
இஃது ஓர் ஐக்கியவாத சைவ புராணம். இஃதையற்றினா துறைமகலச சிவடபிரகாச
முனிவர். இஃது சொல்லணி பொருளணி நிரம்பியதோர நல்ல காவிய ரத்தினம்.

இன்னுஞ் செநதியி லிலக்கியமாயுள்ள புராணங் கூடாபுராணம், இலிங்கபுராண
ம், குசங்கிதை, சேதுபுராணம், திருவிளையாடற்புராண முதற் பலவுள்,

இதிகாசுலிலக்கியம்.

இதிகாசங்கள் இராமாயணம் பாரதமென விரண்டாம்.

இராமாயணம்.

இது வடமொழியில் ஆகிகவிராசனென துலசம் போற்றும் வானமீகி யென்று
முனிபுங்கவனுவியற்றப்பட்டது. சுதந்திரமுபுலவரான சமபஞ்ராத நமியின் மொழிபொ
ர்த்த அபபெயரானே பாடப்பட்டது. இது வீராமசந்திரன் தசரதச்சகிரியாததி புத்தி
ரனையவதரித்தச சீதாபிராட்டியை மணந்த வரலாறும், அசசீராமசந்திரன் மருதரை
சூழ்ச்சி வழிபட்டிக கைகேசி செய்த சூழவினையா னாழ்ந்த காநி சென்ற வரலாறும்,
ஆண்டு இலவகை வேந்தனான இராவணன் மாயம் புணர்த் செய்திச் சீதாபிராட்டியைப்
வவவிப் போகத் தயருழந்த கிடங்கிதை தலைக்கூடிய வரலாறும், ஆண்கி வாலிவையக
கொன்று சுகந்திரன் வடபெயதி யனுமானை தூகிற போகச்சி சீதாபிராட்டியைத் தோ
வித்த வரலாறும், அனுமான சீதாபிராட்டியை யிலங்கையிற் கண நிருக்காட்டிச் சூனா
மணி கல்வி யாறழவித் தரக்கரை நுருக்கி வீராமசந்திரன்பான நீண்டு சிந்தையதரலை
நின்றமாந்தது கூறிய வரலாறும், இராமசந்திரன் குரககரசினத்தோடு பண்டையகமந்து
சேதுபந்தன் மியற்றி யதனவழியா லிலங்கை தலைக்கூடி இராவணன் முதலிட்யாரை
வதைத்தச் சீதாபிராட்டியைச் சிறையின்கி நீண்ட யோததி தலைக்கூடித் திருமுடி
சூடி யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், கூறும். வடமொழி இராமாயணம் வானமீகி ரவ
ரச புஞ்சமாக வியற்றிய வுத்தம காவியமாகலின், கம்பஞர் அமலலராமாயணச்
சுலோகமதர நன்று தமிழிற் பெளபான சுவையுமொன்றிற்றென நற்கி மென நிம்பாமா
நிலக் கவி கெடுத்த விஃதியற்றியிட்டார். கம்பஞர் தமிழ் நன்குணர்ந்த
கவிஞர் சிகாமணியாகலின், தமிழிராமாயணத்தி லாண்டாண்கி ராநி நகர வானனை
பெழில்வானனை காலவானனைகரு முலக நீத்களும் பிறவுந் தாமே மேவரக
கொண்டி கவிசன் செய்திட்டார். இதன் செய்யுட் பெருமபாணமையான இடசபாக
நாணிசேரபாக் கண்ணி நடபன. இது வடமொழி ராமாயணம்போலப் பாலகாண்டம்,
அபேயத்தியாகாண்டம், ஆரணிககாண்டம், கிடங்கிதாக்காண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்த
காண்டமென ஆறு விபாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதினாறுத்க்குள் மிகக் செய்யுளு
டைத்ததாய்ப் பெருங்காப்பியமென வழங்கப்படும் பெருமையுடையது. இதன் உத்தர
காண்டம் ஒட்டக்கூதரார் நமியின் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இது இராம
சந்திரன் முடிசூடிப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவும், கூறும்.

பாரதம்.

இது கடமொழி விவாச மொபாதப்பொரு ணுதலுவது. வல்விபுர நாரராலு நலவினையாலு தமிழின் மொழிபெயாத தப்பொரா லியற்றப்பட்டது. இது ஆதிப நுவமுதர சுவிதாரோகண பருவமிதுசுயாசப பதினெட்டிப பருவங்களுடையது. ஆழ றறா ஆதிப நுவம், சபாபருவம், ஆரணிபருவம், விராடபருவம், உத்தியோகபருவம், வீட்டிம நுவம், நரோண நுவம், ன்ணபருவம், உலிபருவம், செளபருவம், மென் னும பசுதம் லிவ்விபு நாரராலும, ஸீபருவம், சாசுபருவம், அனாசானிகபருவம், அசுவமேத பருவம், ஆசிராமகாசபருவம், மெளசலபருவம், மகடபிரத்தானிபருவம், சுவாங்கரோசண பருவம், மென் னுமெட்டி நலவினையாலு மொழிபெயாக்கப்பட்டன. இது நான்குவேதா ராசுகளையுஞ் சரித்தரங்களை மெலிட்டு அறிவுறுதலின், ஐந்தாமேதமென் னுமது கபாபதம் இன்னகட பலகலைள்ள சாரங்கமுதம் புருடாசுதங்களு நனது வெளியிடப் பட்டம். இவ்வுத தமிழ்ப பெருவகாபியாராச சான்றோற ிபாற்றப்படுகின்றது.

பலவகையிபநீதவிலக்கியம்.

கலிநகதப்பரணி நானவெண்பாட்டாலு முன்றா பிரபந்தங்களும், குமா ரகுருபரமுனிவ ரியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவப்பிரகாசமுனிவ ரியற்றிய பிரபந்தங் களும், சிவஞானியோகி விபற்றிய பிரபந்தங்களும், அவா நனமானுக்க ரியற்றிய பிர பந்தங்களும், இவ்வெண்பாட்டாலு செருகமிழ்ப் பிரபந்தவிலக்கியங்களும்.

குமாதருபமுனிவரீயற்றியிபநீதங்கள் திருச்செனூரக கந்தாகலிவெண்பா, மீனாட்சி மமை பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியமமைமுதம், மீனாட்சியமமை யிரட்டைமணி மாலை, மதரைக்கலம்பகம், நீதநெறிவிளக்கம், திருவாரூர் நானமணிமாலை, முததக்கு மாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பரமுமணிக்கோவை, சிதம்பரச செய்யுட்கோவை, சிவசாரியமமை யிரட்டைமணிமாலை, பண்டாரமுமணிக்கோவை, காசிக்கலம்பகமென் னியத்திதழ்.

சிவப்பிரகாசமுனிவரீயற்றியிபநீதங்கள் நல்லாநானமணிமாலை, திருச்செ நல்லந்தாதி, பழையலை நானந்தி, திருவெண்கைக்கோவை, திருவெண்கைக்கலம் பட்டம், திருவெண்கையுலா வென்றித்திறத்தன

சிவஞானயோகியீயற்றியிபநீதங்கள் அரத்ததாசாரியா சுவேரக பஞ்சக மொழிபெயாபக்கல, சிவதந்தாவலியக்கம், சோமேசா முதமொழிவெண்பா, குளத் தூரப பத்தரபபத்தரதாதி, இளைசப பத்தரபபத்தரதாதி, சலகைசப பத்தரபபத்தர தாதி, செவடிமுனிவரீயாபிளாதத்தமிழ், அமுதாமபிகை பிளாதத்தமிழ், தருவெகம்ப ரந்தாதி, தருமுல்லையாலந்தாதி, தருத்தொண்டா திருநாமக்கோவையென நித்திறத் தன

சிவஞானயோகிகண மாணுக்கா பிரபந்தங்கள் தணிக்கையாற்றப்படை, னுன்ற லைக்கோவை முல்லையன். இவற்றுள், தணிக்கையாற்றப்படை கசெய்யமுனிவராலும் துறைசைக்கோவை சுப்பிரமணியமுனிவராலு மியற்றப்பட்டன. இவை தொல்காப்பி யனாராணியயற்றமீதிலக்கியமாயச சங்கச்செய்யுட பிரயோகம் யாண்டும் பயன்று சொல்லணி பொருளணி தறுமி விளக்கு நல்ல தமிழ்ப்பிரபந்தங்களும், இவற்றுள், குமா ரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்களுஞ் சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்களும் வேதாரத்தெனீ வாரு சைவசித்தாரத்த நுன்பொருள் விளக்குஞ் கொழித்தமிழ் கவிஞ்ஞடையனகும்பு.

இலக்கியமரபியன முற்றிற்று.

சாத்திரமரபியல்.

அட்டாதலித்தை.

இந்த பதினெட்டாவது: வேதநான்கும், சிங்கை கம்பகூத்திரம் வியாசரண நிருத்தகு சந்தோபிசித் சோகிடமென்னு மங்கமாதும், புராண நியாயநான் மீமாஞ்சை மிகுதியென்று முபாங்க நான்கும், ஆயுளவேசம் விஸ்வேதன் கார்த்தருவேத மருதத அன்னையிவை. இயற்றாள், வேதநான்கும் பிரமகாண்டமும் பிரமஞானத்திற்கு நிமி ததமான கருமகாண்டமு முணாததுவனவாம், சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்கு, மென்ப, வேதாகமங்கள் பரமசிவன் வாயமொழியென்று சுருத்யும் புராணமுஞ் சிவா கமமோதுதலானும், பஞ்சபிரமம் பிரணவம் பஞ்சாகசரம் பிராசாதமுதலிய மந்திரங்க ளும், பதிபசுபாச முதலிய பொருளவழக்கமும், திருநீற்றிறுதுள்ளனந் திரிபுண்டரபுருத திராக்கந்திரித்தல் சிவலிங்கங்கூச முதலிய கருமங்களும், பிறவும், இரண்டனகண்ணுமொப பச்சுருகமாகவும் விரிவாகவுஞ் சொல்லப்படுதலானும், வேதசத்தததில் சிவாகமமு மட க்கு மெனக்கொண்டு வித்தை பதினெட்டென துண்ணம் தூலகனங்குநமோதின. நீலகண டகாசிரியர் “வயங்கு-வெஃபரிவாமுதையொஹைதம்வஸ்யூரஜ்வெஹொவிசரிவாமுஜ” வேதசிவாகமங்க்குப் பேதங்காணகதிலிம, வேதமுஞ் சிவஞற செயயப்படுத லின் ஆகமமெனப்பயிம் எனமும், சிவஞானமோகிள்ள “வேதம் பொருள் படைத தோன்றுஞ் சூத்திரமுஞ் சிவாகம மதனை யவவாராக வொட்டாத செளித்தரைகரும் பாடியமும்பொலப பரமசிவஞற செயயப்பட்டனாயின, அவை முறையே பொது தூல கெற்புந்நெனப்பட்டுச் சூத்திரமும் பாடியமுடபோல வேதவைத் தெனெனப்பட்டன” என்மும், தததம் பாடியவுரைகளிற் கூறியுள்ளியவ றறானும், இது கடைப்பிடித்தணாந்து கொள்க. “வைவராமுதையுவி” எனனுஞ் சுருதய மீவவுணமைகஞ்ச சானாரும், வேதமென்னுஞ்சொல் அறிதற்குந் யெனப பொருளப்பட்டுச் சதாவேதங்களுக்குக் கார ணவிரிகுநியாயுஞ் சைவாகமங்க்குக்குக் காரணக்குநியாயும், ஆகம் மெனனுஞ் சொல் பரமசிவன்பானின்றும் வந்த தெனனும் பொருட்டாய்ச சைவாகமங்க்குக்குக் காரண விரிகுநியாயும் சதாவேதங்க்குக்குக் காரணக்குநியாயும், வடமொழி தெனமொழிநூலு ரைகளில் வழங்கப்படுமாறுந் தெரிந்தணர்ந்தகொள்க. ஒருசார வைத்தா இவவுணமை பகுத்தணரமாட்டாது, அட்டாதலித்தையிற் சிவாகமம் படிக்கப்படாமையின், அது பிரமாண தூலாகாதென்று தமக்கு வேண்டியவாறு பிதறற்ப. இனிச் சைவாகமங்கள் வேதச்சொல்லிலடங்கி அட்டாதலித்தையிடாது அந்ந பெருமைக்குக் குறைவாமென்று கூறுவாரைச் சதாவேதங்கள் ஆகமச் சொல்லினடங்கிப் பிரமாணமாதன மறவற்றின் பெருமைக்குக் குறைவாகாதோவென்று கடைவிமறுக்க.

இனி வேதம் “சயம்பு” வெனவழங்கப்படுவதனும், “அபௌஷேய” மென வழங்கப்படுவதனும், சயம்புபுராண பரமசிவஞற செயயப்பட்ட காரியமாதல்பற்றியும், பசுக்களைய புருடராத் செயயப்பட்ட சனநெனனுங் சுருததப புற்றியுமெ யாம். ஆகலிச, அவ்வழக்ககொண்டு அது இறைவன் வாய்மொழி யனநெனநல் பொருந்தா நெனச் சனந்தார் “செய்யா மொழிக்குத் திருவள்ளுவ குரைத்த-பொய்யா மொழிக்கும் பொரு” கொண்டு “யென்றதனும், பசுக்களான தேவர் மூனியர் முதலியோராரை செயயப் பட்ட மொழியென்னுங் சுருத்தப்பற்றியேயாம்.

இனி வேதங்களை யெடுத்தல் படுத்தின் முதலிய விசை வேதப்பாட்டார் துச் சரிக்குமா முணர்த்துவது சினை, வேதங்களிற் கூறும் கருமங்களை யுத்திபுத்திக்கு முறைமை யுணர்த்துவது கற்பகுத்திரம், வேதங்களி னெழுத்துச் சொற்களதிரியல் புணர்த்துவது வியாகரணம், வேதங்களின் சொற் பொரு ளுணர்விப்பது நிருத்தம், வேதமகதிரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அங்ஙவற்றிற்கு எழுத் தினைத் தென்றலு முணர்த்துவது சந்தோபிசிதி, வேதத்திற் செய்யப்படுங் கருமங் கள் செயதற்குரிய கால விசேடங்களை யுணர்த்துவது சோதிடம், இங்ஙனமாகலிச், இவையாறும் வேதசுத்தி கங்கமெனப்பட்டன, பரமசிவ னுலகத்தைப் பண்டிக்கு மாறு முடலாயின கூறும் வேதவாஃசியப் பொருள்களை வலியுறுத்த விரித்தணுநீத் துவது புராணம், இக்காசமு மீண் டடங்கும், வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற் கனுசூலமான பிரமாண முதலியவற்றை யுணர்த்துவது நியாயநூல், வேதப்பொரு ளின் குறப்பரிய முணர்த்துதற் கனுசூலமான நியாயங்களை யாராய்ச்சி செய்துணர் துவது மீமாஞ்சை அது பூர்வமீமாஞ்சை யுத்தரமீமாஞ்சையென விருவகைப்படிம், அவற்றுண் முணர்த்துவது மீமாஞ்சையெனவும், வேதமெனவும், பிணர்த்துவதேதாந்த மெனவும், வழங்கப்படும், அவ்வவவருணங்கட்கு நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த் துவது மிருதிநூல், புராண முதலிய நான்கும் வேதத்திற் குபாங்க மெனப்படும, எல்லா மனுடிகுத்தற் குச் சாதனமான யாக்கையை நோயினநி நிலைபெறச்செய்வது ஆபுளர்வகம் பகைவரா னலிவினநி யுலகங்காத்தற்கு வேண்டப்படும படைக் கலம் பயிற்சை யுணர்த்துவது வில்வேதம், எல்லாகடவுளர்க்கு முவகைவரச்செய்யு மிசை முதலியவற்றை யுணர்விப்பது காந்தருவவேதம், இம்மைக்கு மறுமைக்கு மேத வாகிய பொருள்களையீட்டு முடாய முணர்விப்பது அருத்தநூல், இவை நான்கு முப வேத மெனப்படு மெனதுணாக.

வைதிககாத்திரம்.

இனி மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்த மெனறு மாறும் வைதிகாதிரமெனப்படும, இவை சரிசனமெனவும் பெயர் பெறும், இவற்றுள் இறுதிக்கண்ணுதய வேதாந்தம் உத்தரமீமாஞ்சை பிரமமீமாஞ்சை யென வும் வழங்கப்படும, மீமாஞ்சைநூல் செயதார சைமினிமுனிவர், இது பாட்டும் பிர பாகரமென விரண்டாம், நியாயநூல் செயதார கௌதமமுனிவர், இவர் அகவாத ரெனவும் பெயர் பெறுவர், வைசேடிகநூல் செயதார கணுமுனிவர், இவை யிரண் டிற் , ஸ்சு நூல்களாம், சாங்கியநூல் செயதார உபிலுமுனிவர், யோகநூல் செயதார பதஞ்சலிமுனிவர் வேதாந்தநூல் செயதார வியாசமுனிவர், இது மாயாவாதம் பாற கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சததப்பிரமவாதமென நான்காம், இவரெல்லாம் வேதத்தைப் பொதுவகையான மூலமாகக்கொண்டு அதனுட் சிலபொருளைச் சமுத கிரகஸை நியாயமபற்றி ஆண்டாண் டெடுத்ததக்கொண்டு அரணருளல் ஒவ்வோர்விவரி களின் பொருட்டு அவ ரறிவாவிற் கைவக கொகுத்தம் விரித்தி மிதநூல்கள் செய் துள்ளன, இவை முதனூல் வழிநூல் சாாபுநூலெனறு முனரறு னொன்றற்சேல தனவாய் வைதிககாதிரமென வேறாய் நிலைபெற்றன, அற்றேல், முதல் வழி சாாபு நூலென நிலைபெறுவன யாவையெனின,— வேதாகமங்கள் பரமசிவஞற் செய்யப் பட்டு ஏனைநூல் கூறும் பொருளியல்புகளெல்லாந் தங்க ணடங்கக்கொண்டு விவரபு தமாய் நின்றலின் அவை முதனூலாம், முதல்வற்றை நரப்படு முதனூலை யொன்றாகக்கித் தென்னும் லிங்ஙன மிருவகைப்படுத் தென்னியதெனையெனின்,— இத்தகுதி சமர

பொருள்: “மூன்றுருணத்திற் குரிமையாதது நான்குருணத்திற் குரிமை
 உறுதியுடையதென வேதாந்தமொன்று விருபகுதியாகவாத தெண்ணப்பட்டது”
 என்பது வேதாந்தவாசியார். “வேதாந்தம் ஐவதுவெண் திரண்டேநூல்கள வேதாந்தர
 தி. துலியத்தின் விரித்த தூல்த ளாதினா லுஞ்சியும் லனமருநா விரண்டு மாரணதூல
 பொருளாகவா மருஞ்சிறப்பு தூலா - நீதியினு லுலகார்க்குஞ் சத்தநியா தார்க்கு நிசுழ்சி
 யுடைய கைமறையி னெழுதிப்பொருள் வேதாந்தத - திதல்பொருள் கெண்கிரைச்சு தூல்
 தூலம் பிறநா நிசுழ்சுவுஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்” எனவும், “உலகியல்
 வேதாந்த லொழுக்கமென்பது - நிலவு மெயநெறிய சிவநெறிய தென்பதும்” எனவும்
 சிவாசுவரலின், அங்ஙனம் தூலாருந்ததி முறைபற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதியுடைய
 வேதவேயாம் கோமும்” எனவர் சிவஞானமாரபாடியகாரர். இவ்விருமாதானகளுள்
 இப்பொருள் சொண்டமைக. இனிமிருதி புராணக் கலைகள் உபாகம் முதலாயினவெல்
 லாற் வேதாசம்பொருளை யுள்ளவா துணர்ந்தார அவற்றைப் பிறாகுகினிது வினக
 குத்தப்பெருட்டு நரலவகை யாப்பினு ளொன்றான வழிபடுத்தச் செய்த நூல்களாக
 ளாந்த, உலகியல், வழிதூலென்பபும். சிவகை சற்பகுத்திற் முதலிய வேதாந்தங்களுந்
 ளாந்த, தூலிசைமுதலிய வாகமாகங்களு முறையே உவவிரகை மூன்று முள் ளவாதுணா
 தற்குச் சரையாபுப புடைபட்டு நிகழ்தலின், அவை சார்புநூலென்பபுமென ற்றிரிந்து
 தொழ்த.

மீமாஞ்சை முதலிய சாதிரிங்களாறும் அன்னவாயினும், அவற்றை நோ
 னுந்நோந் வேதத்துள் விதித்த கருமத்தை யாராய்ச்சி செய்தற் குபகாரமாயும்
 எல்லாநூலார்க்கு முபகாரமாக நியாயங்கொடுத்தோதவதாய நிவ்வுதலானும், வைசே
 ஷிக, லக்ஷணிக, தூலங்கள் எல்லாநூற்கு முபகாரமாகுந் தருக்கமுறை பெறத்தோதுதலா
 னும், சாங்கிய மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் டருத்தனரும் விவேகமுந் தத்தவ
 சங்காரியவாதமு மெடுத்தோதுதலானும், யோகம் எணவகை யுறப்பிறுறைய யோக
 முறை தெரித்தலானும், உத்தரமீமாஞ்சையெனப்படும் வேதாந்தம் பலதிறைப்படும்
 கீட்கு முபநித்தவாகவியங்களை. மூலவப் பொருட் பெறறிகேறப் பொருதுறைபபித
 தும் பரமேசுவரபாசனை கடைப்பிடித்தச் செய்ய விதைத்தலானும், வேதாசமமு-லிய
 சரத்திரவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிசனாக வேண்டப்பட்டு நிலவு மென்க.
 இச்சரத்திரவாராய் கூறும் பொருளு மவற்றைப் பிரயோசனப்படுவனவும் பூரவபக்க
 மாவனவும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாரபாடியத்து ளெடுத்த வுள்குகிரா.

இனிப் பூர்வமீமாஞ்சை நூலா சருதி இலிகம வாகவியம் பிரகார தானம்
 புறத்தியுடைய யெனது மாறும் வனமை மெனமை பற்றிச் சொற்பொரு டுணர்விகக்கு
 தருவிகளென்் நெறித்தோதவா, உத்தரமீமாஞ்சை நூலா அங்ஙனம் உபகாரமாயு
 சங்காரம், ஆபியாசம், அபூரணைத பலம் அருத்தவாதம் உபபத்தி யெனது மாறும்
 வுள்ளும் மென்மை பற்றிச் சொற் பொரு டுணர்விகக்கு கருவ்யென நெறித்தோதவா.
 தூலயெல்லாத தமிழ்வே வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களின் சொற்பொரு டுணர்விகக்கு
 பிள்ளியிணையாத கருவிகளெயாம். அவற்றை, சருந்நூலாகத். வேதாந்தனை யவா
 ளாந்த நூல் சருதியு பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது. இலிங்கமாவது: ஆற்றவாற
 இலிங்கம் பூர்வமீமாஞ்சை வாகவியமாகவது: இங்ஙனஞ் சருங்கியும் இலிங்கமும் மனநிச
 லெய்வினாற்பற்றி யுள்ளவருவது, பிரகாரமாவது. “சோதிட்டோமம் வேதம்”
 சருந்நூலும் விதிவாதப்பெயர்க்காரம் பொதுப்பட வுண்டாகுது. சிறப்பாற வையப்பட்டத

கண்மனுள்ள ஸ்வாமிப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாற்றென வகுத்தக் கூறுவது. தான் மாவது. திரவிதையிடமும் அண்மையிடமுமென விருகணப்படும். சமாதானப்பா வது: காரணத்தான வரும் பெயர். உபகரணமவுட்காரணத்தானவன்: எழுவாயுரை விது வாயுரையோடொத்த ஒன்றுதலின், மறநிறநா னுத்தும் பொரு ளிதுவெவாயுட்குறு துணிந்தரைத்தற கருவியாய் நிறபன். அப்பியாசமாவது: நூலிற் டமிந்துகருதலின் இதற்கிடவே பொருளுெனக் கொண்டு துணிந்தரைத்தற கருவியாய் நிறபன், அபூ வதையாவது. இது மறநெருநூலா னறிவுறுத்தப்படாத விடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்த பொரு ளிதுவெனக் கொண்டு துணிந்தரைத்தற கருவியாயுள்ளது. டகமா வது இந்நூலிற் சிறந்த பிரதோசன மாகறடாலதெனை கொண்டு துணிந்தரைத் தற கருவியாய் நிறபன். அருகதவாதமாவது. நூலுட் புணர்தரைவகையார் சிறந்த கொருபொருளை அறிவுறுத்த நிறபன். உபபத்தியாவது: இப்பொருள் உத்தகரு மிக வியயவதாமெனக் கொண்டுரைத்தற பயத்ததாய வருவது. தமிழினகணுள்ள வேதா ரத சிவார்த்த சாத்ரமரபு இனிது தெளிதற்குபகாரமாக, இவ்வாறு வடமொழியுட் டாபசுவிகையின் மரபும், வைதிச்சாத்ரமரபும், சிறிது ஈண்டு முதற்கட்டொருததோ கலும்.

வடமொழிச் சாத்ரங்களுக்கு வேதாகமங்கள் முதலாய் நிறமலேபோலத் தென் மொழிச் சாத்ரங்களுக்கு தமிழ்வுகங்களும் லாய் நிறபனவாம். தமிழ்வேதோற் பத்தியும் அவை வேதாசாமகளுள்ள சாரமான திருமுறைகளாதலும் பிறவுந் திருமுறை யில்கிபவரலாற்றிற் பிரமாணகாரற் சாத்தபட்டாரநாம். அற்றே லத்தாக; தேவா ர் கருவாசக முல்வியன் தலையாய சாத்ரத்த தமிழோத்தகங்களாதலின், அவற்றின் மரபு ராண்டெடுக்கப்படலெனின், அத்தொக்குமெனையினும், தேவாரற் திருவா சமுசுவிய திருமுறைகளும் உத்தரவேதமுற் செய்வல்லக்கியமுமாய் நிறமலின், தமிழ் விலக்கியங்கடெல்லாஞ் சிறத்தானமாய் வைத்து அவற்றினமரபு ஆண்பித் தெரிக்கக் கடவாயின்னெனென முணர்ந்து கொள்க மறந்தச் செருமிழப் புராண வித்காசமரபு ஆண்பித் தெரிந்துகூட அவை செருமிழப் பெரிவ்கிடமாத்தென்கிடையாம். தமிழ்ப் புராண வித்காசவிலக்கியங்கள் தமிழ்வுத்தத்தற்கு வழிநூலாய், தமிழ்கேத் விலக்கியத் துன்பின் வைத்தபாலன் வாயினுந் தமிழ்ச்சங்க விலக்கியாங்ளுந் தமிழ்க்கரவிய விலக்கி யங்களுந் பலவுந் தோற்றத்தான அகைத்தமக்கு முற்படுத்தினுக்கி அவற்றின்பின் வைத்து மறநவற்றின் மரபு தெரிததாமெனபது.

தமிழ்வேத வேதாந்த சித்தாந்த வாராயச்சிக்கு எண்ணு மேமுத்துமென்று மிரண்டு மிரண்டு கண்ணும். எண்ணுக்கம், எழுத்து-இயற்றமிழான் விலக்கணம், இவை வேதா ந்த சித்தாந்த வழங்குபொரு ளாராயச்சிக்கு இன்றியமையாத் கருவி வென்பார், இவ ளா "எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தெனப் விவவிரண்டு - எண்ணென்ப வரமு முயி ர்க்கு" என வவவாற்றெத் தோத்யருளினு ரெனபது. எண்-எணித்தத்தற்குமாம். எணி தது கருவியுஞ் செய்கையுமென விருவகைப்படும். அவை யேரமபமுதலிய நூல்களுட் காண்க. தருக்கு மு மிபற்றமிழெனனு மிலக்கணமு முறுதிப்பொரு ளுந் முதின லாராயச்சிக்குக் கருவியாதலு, "ஆதி முதலெழிய வல்லா தனவெண்ணினித் வழுபா றிலையையான-மாதே - பறமார் பொருளினபம் வீடென் திறவற்றின் - திறமாமோ வெண் ணிறநதாற் செபு" "எழுத்தறியத் தீரு மிழிகணமை தீர்ந்தான் - மொழித்திறத்தின் முட்டியப்பர் னுது - மொழித்திறத்தின் - முட்டியத்த நல்லோன் முகண்த் தீர்ந்தரு

புணர்ந்து நின்ற வீதி யெழும்” இவற்றினாலே, இவற்றால் இயற்றமிழ் என்னும் இவ்வகைச் தமிழ்ச் சுதந்திர தூதராம். அது முத்தமிழ் முதலான வகத்திய மாம. இதற்குரிய பன்னிருபட்டம் முதலியன அதன் வழிதூல்களாம். அவற்றின் வர வாயிலாக இலக்கணமரபியலி லெடுத்தோதிலும், மறந்த தருக்கம் வடநா லிருந்து வராதே தமிழின் மொழிபெயர்ச்சியற்றப்பட்டு விளங்கும். அவை தருக்க தந்திரமும், அதனுரையான வன்னம்பட்டியமும், தருக்கபரிபாடையும், போலவன. அவற்றுள், தருக்கசந்திரகமும் அனனமபட்டியமும் தமிழின் மொழிபெயர்த்தயற்றி னார் துசிரியர் சிவஞானியோகிகள். தருக்கபரிபாட தமிழின் மொழியொக தியற்றி னார் துறமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். தருக்கபரிபாட தருக்கரூபரணியென லும் வழங்கப்படும். இருவகைப்படு தருக்கத்தட் டருக்கசந்திரகன் சதுரை செய்த கைசேஷசுதாவின் வழித்தாயது. தருக்கபரிபாட கௌதமா செய்த நியாயநூலின் வழித்தாயது. தருக்கசந்திரகமு மனனமபட்டியமும் வடமொழியி லியற்றினார் அன னம்பட்டர். தருக்கபரிபாட வடமொழியி லியற்றினார் சிவச்சுவமிச்சீரா. தருக்க சந்திரக மேழபதார்த்தமுந் தருக்கபரிபாட பதினாறு பதார்த்தமுந் கூறும். பதா ர்த்த மேழாவன: நிரவியம், குணம், கருமம், சாமானியம், விச்சைம், சமவாயம், அபாவமனபன. பதார்த்தம் பதினாறுவன: பிரமாணம், பிரமேயம், சமசயம், பிர யோசனம், நிருட்டாரதம், சித்தாரதம், அவயவம், தருக்கம், நிண்ணயம், வாதம், சற பம், விதண்டை, ஏதவவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத்தான மனபன

வேதாந்தசாத்திரம்.

மீழ் வேதாந்தசாத்திரகண வடமொழி உபநிடசுகளை மூலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடப்பன. தமிழ் வேதாந்த சாத்திரகளை கைவலலியம், வேதாந்தரூபா மணி, வாசிட்டம், ஈகரகிதை, பகவதகிதை, பிரமகிதை, பிரபோதசந்திரோதய முதலியனவாம். வடமொழி யுபநிடசுகட்குச் சுததாததவிதமாகவுஞ் சிவாததவித மாவுஞ் கேவலாததவிதமாகவும விசிட்டாததவிதமாகவுந் தவைதமாகவு முறைகளு னூல்களுந் தத்தல் கொள்கைகேறப் வடமொழி வல்ல வாசாரியர்கள் பல செய்துட் டார். அவருட் சுததாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் அரத்ததா சாரியர் முதலாயினார். சிவாததவிதக் கொள்கைபற்றி நூலுரை செய்தார் நீலகண்ட வாசாரியர் அப்பயதிகித யோகிகள முதலாயினார். கேவலாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் சுகரவாசாரியர் விதகியாரணிய முனிவர் முதலாயினார் விசி ட்டாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரைசெய்தார் இராமானுசாசாரியர் வேதாந்த தேசிகர் தாதாசாரியர் முதலாயினார். தவைதக்கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய தார் ஆனந்ததாதாசாரியர் முதலியோர்.

இவற்றுள், முத்தமிழ் தமிழ் வேதாந்தநூல்கள் சங்கராசாரிய ரபிமதமான கேவ லாததவித வேதாந்தமவாத நூதுவன. ஏனாமவாதத் துட்பட்ட பிரம விவரத்தன வாய்வாதமவாத-சந்திதானந்தமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பது பிரமம் பரமாத தத்தி ஸந்தொன்றே மெய்ப்பொருள். ஏனையவெல்லாம் பிரமத்தன் விவரத்தனமாய் பிபி திற் கொள்ளிப்போல வலிச்சையினார் எனப்படவன வாகலிற் பொய். இவ்வகைத் தோ ளாத முத்தமிழ்ந்ரு முத்தக்கரணமாகிய பிரமம்போலச் சத்தமன்றி முயற் றோசிப்போலச் சத்தமன்றி யனிருவசனமாய் நிற்கும். அனிருவசனமென்பது - சொல் லொருவ சொல்லும் பொருட்டி. இத்தமாய்ந்ரு சேருகிய பிரமரூபமே யானென

வேதாந்தஞானத்தா லறிவதே முத்தியெனபதாம். பாற்கரியமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அவ்வுண்மை பரிணமித்த விகாரப்பட்டமையை யறியாமையாற பந்தமாயிற்று. பரமாதத்தி லொரு பொருளே. பேதாந்த ஞானத்தா லுடாபிறகு வேறாகிய வானமருபம் விளங்கும். அதனே பரப்பிரமமென றறிந்து அதனக ணிலையித்தலே முத்தியெனபதாம். கீர்டாபிரமவாழ்வாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே நான். யானொருபடிச்சுற்றிப் பல வேறுவகைப்பட்ட விகாரப்பொருள்களோடு கூடிப் பலவாறாறல் வினையாடுகின்றேன். இவ்வாறறிவது முத் தியெனபதாம். சத்தப்பிரமமாவது - காரணமாகிய பிரம மிது திக் காலாத் து சத்தவடிவாற யிருக்கும். அஃது விசையன்ற சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய் விரியும். முடிவடைச் சத்தமாத்திரையே யுள்ளனென றிநுணை மதிவதே முத்தியெனபதாம். இவ்வுண்மை நாலவேறு வகைப்பட்ட வேதாந்தவாத்தூல செய்தா விவாசமுனிவர்.

வைவல்லியம்.

இது தாண்டவமூர்த்தியாராற் செய்யப்பட்டது இது தத்துவவிளக்கப்படிபடம் சந்தேகநெளரித்தபடலமென விரணயி படலங்களுடைதது.

வேதாந்ததாமணி.

இது சங்கராசாரியர் வடமொழியில்பற்றிய விவேகசிந்தாமணியென்னு னான் மொழிப்பொப்பு. இது மொழிப்பொத்தா துறைமுகாலச சிவப்பிரகாசமுனிவர். இது சிறப்புப்பாயிரம் பொதுப்பாயிர முன்னாத தோற்றித் திருக்குவிவேகந் திருசியவிவேக மென்னு மிரண்டு விபாகங்களுடைததாய் நிலைபெறுவது. இதன்கட டிருக்கென்பது அறிவுருவான பிரமம். திருசியமெனபது அப்பிரமவிவாதத்தன் மாயாகாரியமா யறியப்பத் மச்சதனைப் பிரவஞ்சம். இந்நூல் ஏகானமவாத கேவலாததுவத் வேதாந்த பரிசேசெதப்பொருள் நன்குணாததுவது.

வாசிப்டம்

இது வைவாக்கியப்பிரகரணம், முழுடசுப்பிரகணம், உறபத்திப்பிரகரணம், நிருவாணப் பிரகரணமென றிப்பிரகரணங்களாற சிவகாருணணியம், பாசவைவாக்கியம், ஈசுரபத்தி, பிரமஞான மெனபவற்றிற் கிலக்கணங் கூறி யவவவற்றிற் கெறித் துக்காட்கிலக்கியமாகக் கதைபல கூறி அவற்றினியல்பு விளக்குவது. இஃதயற்றினுள் வீசுர யாளவந்தாரா.

நகரகீதை.

இது பரமேசுரன் சனறகுமாரன் முதலிய முனிவர்களுக்கட் கருவியது. இதுன்கட சாகுவிப்பாயகம், பரபத்தி விசுவரூபம், சிவசுத்த, தத்துவநிசம்விபூதி, பிரவஞ்சம், தத்துவநிசனம், யோகம் எனபன வெடுத்தோதப்படும. இதனைத் தமிழின் மொழி பெயர்த்தப பாடினா தத்துவராய முனிவர்.

பகவந்தீதை.

இது பகவானு கண்ணன் அருச்சுணாகுச் செவியறிவறித்தியது. இது ஸ்ஞான சிவகாருணணிய நாடிப் போர் துறந்து சோகமுற்றது கண்ணன் அவன் சோகநீங்கி யுய்வண்ண நாடிக் கருமயோக ஞானவாணதம், பிரவஞ்ச ரூப விகார முதலியவற்றின் வரலாறு முறைத்ததைப் பொருளாநடிப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழிப்பெயர்த்தப பாடினா சீபட்டர்.

பிரமகீதை

பிரமன் முனிவர் கணங்கட சருளியது. இது ஐரோமம், வைத்தியம், சேஷம், சாந்திதாசம், முண்டகம், நைவலியம், பிரசாரணம், சடவலம், சிலந்தர்சுவதம் என்ன முபரிடகங்களின் பெரு எழிவுறுபது. இரேக உயிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாகுரை சதவிராமமுன்கை

பிரபோதசந்திரோதயம்.

இது வேதாந்தப்பொருளை நாடாமுறையிற பிரவிசுத் துவாசென விரண்டிபுலாக வகுத்து, மோகன முதலியோரைப் பிரிந்து துட படைசெய்வதாயிற்று, விசேஷன் முதலியோரை விவரிக்கப் படைசெய்வதாகவு நினைவு. அஃகப் பிரபோதமுலகளைக்கு இளக்கு முகத்தால், நித்தியா நித்திய வஸது விசேஷம் வலிபடுத்தியது.

ஐக்கியவாதவைவசாந்தியம்

வைராகியசதகம், இராகியதீபம், அவிசாரதவாகு, இவ்வாறுபெயர், சிவசாதக சிகாமணி, அகதுவிலைண்பா வெனபன ஐக்கியவாத வைராகியபா, பபன். ஐக்கியவாதவைவம் அகபபுற சமயத்தின் பாலதா யசசமய மாதற்க, மமலாயா நிதபதோ சமயம், அஃகாவது. — “இளையமல மாண்புடைய மென்றிறண்டியிறைநா நிலவருபல வுயர்களுமுன் புரிசதலிரு வினைபின், நன்குநன்கு வலகளுக்குந் பனுகுண புயரை சந்திப் பிவகி னுலையிரு பனுகு சாரகை சமயபல. நேராக நேராதன மருவக சடவுளரு ளாலெனையுத் புழி, தநிவ னைநா, பிளமல மா னவையணுகா பெருகொளிமுன் புளபு பெற்றிற்” என்பதாம் இவ்வாறுள்ள செய்தார சந்தலிவசமுனியா, சிவப்பிரகாசமுனியா, சிவப்பிரகாச சிகா முதலியார்.

ஓழ்விலோடுக்கம்.

இது செய்தார கண்ணுடையவள்ளல். இது பொதுவிலுபதேசம் புத்திபா தத்துத்தமொழிவு, யோகசமுதறி, கரிகயசமுதறி, சரியைசமுதறி ஆகியவள்கம். துறவு, அருளவததைத்தனமை, வாழ்வுமாணடாரபளமை, நீலையியபு எனப பத்தியன்குடையது. இது ஆனமாப பாசோபாதயி நீவகி யருளி லுபுதத தாயமை யுறதற்குக் கருவியான ஒரு னுனது. வேதாந்த சித்தாரம் பிரணலையுந் தமமுண முரணதவாறு அவவிரண்டனபொருள் பெருமபானமையா நெருபுபடுத்தவரப்பது. இது அறவலக யகச்சமயங்களுள் வைத்துச் சிவாததுவிதம் போதபது. சித்தாரத வைத்துத் கயனமைபூண்டு நிதபது. மறறிது சுததசைவ துலெனபாரு முளா, சுத்த சைவத்திற்குஞ் சிவாததுவித சைவத்திற்குந் தமமுள் வேதபாபு சிவஞானமாபடியத தட் னனை.

சித்தாந்தசாந்தியம்.

இனிப் “புறச்சமயத் தவாக்கினுளா யகச்சமயத் தொளியாயப் புதலனைவை களவாக்கிப் பொறபணிப்பா லப்பதப் பிதப்பிலதா யிருளவெளிப்பாற பேதமுஞ்சொற பொருளபோற பேதாப்ப தமுமின்றிப் பெருநால சொனன புதயத்தினால் விளைவதா புதுயியாகண னருக னறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்தவித மாகுந்

சிறப்பினதாய வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திரனிங்குத் தெரிகக் ஹதமம்."

நாணிப புறச்சமயத்தவரெனாது முக்கூறைய புறச்சமயத்தவரெனக் கொள்க. ஆவரெல்லாரு சித்தாந்தசைவத்தோ டொப்ப "ஏகனனேக னிருளாகறும் மரையியிரண்" டென்னு மாறுபாரத்தங்களுங் கொள்ளாமையின, அவ்வறுவகைப் பதார்த்தங்களு னியல்பைக் கொளுத்தினுங் கொள்ளமாட்டா ரென்பார, "புறச்சமயத் தவர்களுளா" பெனரா சைவநம்பிரகாரணத்திற் கூறப்படு மகச்சமயத்தவராகிய பாடாணவாத சைவா முதலியோர் சித்தாந்தசைவத்தோடொப்ப ஏனை முதலிய வாறு பதார்த்தத் துக் கொண்டமையின, அவ்வாறு பதார்த்தங்கட்கும் பொதுவிடப்பி சிறப்பியல்பு கூறு மாமயங்களின ருறப்பிபி திறையென நெய்க்குக்காட்டிச் சித்தாந்தசைவப் பொரு ளுணர்மையாக் கொளுத்திற் கொள்ள வல்லுவரென்பார, "ஆச்சமயத் தொரியா" பெனரா கொளுத்திற் கொள்ள வல்லவரெனவாய்க் கச்சமயத்தவருந் தாம்ம கொள்ளமாட்டாரென்பது சிறுத்தாந்தம் "சைவத்தவரென்கூறாதது குலவின் ரகவனா லாக் கொள்ளைய சாக்" பென்பதற்குறி முறையும பரிப சிவாபுதுவிதமாகுது - சிறித்காரண பரிபுடமாதா "சைவத்தவ் பரிபுடத்துக் குலவின் தவ்வளவாக் கொள்கைய சாரியென" விறவா பெனையு முனையுக்கே னென சப சைவமர டொழி கொழிக் சமயப் பார பெல்லிற் கல்கமல, அச்சைவ நீற்றுல கெட்ட துணையினை தாறப்பிபி பிளித்தணாது சித்தாந்தப்பொருள் ஸத்தகொளவ ரென்பது பெறப்பட்டது. அகத்தினை யணிமைய ராசுலானையுந் சித்தாந்த ஸத்தனைச்ச சார ஸ்வர ரென்பது. இவ்வுருந் சிறியுந் பார "சைவத் தவ்வளவாக்" தெனறுமயிற் கவா துவிதாவாக் குறுத்துக் கொள்க பரிபுடத்துக் சைவப் பொது மென மயங்குப, சிறித்காரணமாகப் முகலவன் மாணவனாக் குறுத்து சாரண முமாப் பரிணமிப் பினைப்பிற் சிவாபுதுவித ஸ்வர கொள்கை கெனது. இது கூறத் தைவாக் சைவமையுமித. இனித்காரணம் முதலியோர் டொழி முதலிய பிரமித்தகுப் பொதி முகலவனையே பிரமாண மென்பா பிரமாணம் பிரமேயப் பொருளாகல் சைவமையிற் பொதி முகலவனையு மெனைய போலப் பிரமேயமா யனம் சிறிப்பபிற் பொருளே யாக்வின, அவ்வுருந் பிரமாண மெனல் பொருந் தவறு, மறுபடி சித்தாந்த முனாபுத் தவ்வளவாக் கவனம் புறச்சமய ஆவா பிர மாண மெனப் பரிபுடத்தியு முகலவந் தவ்வளவாக் சிறியு பிரமாணமாக் பொதி முகலவன் வதற்கு வாயிலாகல் பதரிப் பிரமாண மெனது பசரித்துக் கூறப்படுவ னெய்யாமென்பது சைவ சித்தாந்த மென்பா, "பக்கலவக் கவ்வாக்" யெ னரா. சைவ சித்தாந்தத்தி் நெயதுத சருமம் கூறுவா "பெருநால் சொனை வதத்தெனல் வினைவா" மெனரா. எனவே, சித்தாந்த வினைவா தென்பதாம். "உடையிற் கண்ணருக் தறி வொளிப்பாற பிறியுந் மகதுவிதமா" மாறு மே லுரைத்தாம். அதுவித மெனதுத் சொற்குப் பொருள் கூறுவா, "பிறியுந் மத் துவித" மென துடம்பொழி புணாத் தொதுர இத்தேனையோ கூறும் பொருள் போலனைச் சிறந்த தென்பா "சிறப்பினதா" பெனரா. வேதாந்தமுஞ் சித்தாந் தம் வேறென்பாரை மறுத்துப் பலபொருள்படுஞ் சூத்திரத்தை யங்கனம் படைமைத் தெளித்துரைக்கும் பாடியோரால் வேதாந்தத்தைத் தெளித்தரைப்பதே சைவ சித்

தார்த மென்பார், மகுடாகம முதலியவற்று னோதியவாதே “வேதார்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தார்தத்திற்” மெனாரார். ஈண்டு வேதார்த மெனாது வேதத்தின் முடி புள்ளாகிய வுபநிடதங்களை. வேதார்த மெனப் பெயர் பெற்ற வேகானமவாத தூலை யுண்டென வுணர்த்துதற்கு “வேதத் தலைதரு பொருளாய்” என விறுதியினுள் கூறின ராகலின், கூறியது கூறலன்மை யுணாக. திறன் - பொது வுண்மை பென்னும் வகை. இங்கு - இரதாலின். முதலால் வழிதூல்களிற “பொதுவுண்மை” பெயன் வருததுக் கொண் டோதினும் எடுத்தோதாமையால், அவ்வகை தெரி வரி தாகலான் கூறு தெரியுமாறு “பொது வுண்மை” பெயன் மெடுத்தோதி யநுதூல்களின் கருத்து ஈண்டுத் தெரியச் செய்து மெனபார், “சைவ சித்தார்தத் திற னிங்குத் தெரிக்கவறா” மெனாரார். சைவ சித்தார்த மெனாது - சுதத் சைவ முதலியவற்றிற செல்லாமைப் பொருட்டி.

சித்தாந்தசாத்திரநாற்பாதத்தேவிவு.

வேதத்திற் கூறுங் கருமகாண்டப் பொருட்டு இன்றியமையாது வேண்டப் பட்டெஞ்சி நின்றனவாய் பொருளகையும் வேதமுடிபாய் வுபநிடதத்தின் சாரமாயுள்ள பொருளகையும் வேறெடுத்ததுகொண்டு இனிது விளக்குதலின், சிவாகமஞ் சித்தார்த சாதகிர மெனது வழங்கப்படும். இச்சித்தார்த வாகமங்களை சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாத மென, நான்கு பாதங்களுடையனவாம்.

இவற்றுள், சரியாபாதத்துட பிராயச்சித்தவீதியும், பவித்திரவீதியும், சிவலிங்க விலக்கணமும், நந்தி முதலிய கணநாதரிஸக்கணமும், செபமாலை யோகபட்டர தண்டங் கமண்டல் முதலியவற்றி னிலக்கணமும், அந்தமேட்டிவீதியும், சிராத்தவீதியும், கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்துண மந்திரங்களினது உத்தாரணஞ் சந்தியாவந்தனம் பூசை செபம் ஓமங்களும், சமயம் விசேட நிருவாணம் ஆசாரியாபிஷேகங்களும், புத்தி முதலிக்குக் குபாயமான திக்கையும், கூறப்படும்.

யோகபாதத்துண முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவோசாரும், ஆனமாவும், பரமசிவனும், சத்தியும், சக்திற்றுகுக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகளுண்டா முறைமையும், இயம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரததியாகாரந் தாரணந் தியானஞ் சாமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலதார முதலிய ஆதாரங்களின் முறையும், கூறப்படும்.

ஞானபாதத்துட பரமசிவனுடைய சொரூபமும், வஞ்ஞானகலா பிரளையாகலா சகலர் என்னு மானமாக்களின் சொரூபமும், ஆணவங் காமிய மரபேயம் வைந்தவங் கிரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவ தத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்துவமவரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உறபத்தியும், இவை பரமசிவனோடு போகம் புசிச்சுக்கைக்குக் கருவியாமுறையும், புலனங்கள் புலனே சுவரர் சொரூபங்களும், புலனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப் பிரமம் மத்திமப்பிரளயம் மகாப் பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அதமப் பிரளயங் களின் பின்னாக் சிருட்டியா முறைமையும், பாசுபதம் மாவிரதங் காபாலிக் முதலிய மத்தங்களின் சொரூபங்களும், கூறப்படும்.

இந்நாற்பாதிப் பொருள்கள் சிவஞானமாபாடியததுத் தெளித்தெடுத்துச் சுருக்கி யுணுக்கப்பட்டன. இனி வினை பசுநலவினை சிவநலவினையென விரண்டாம். பசு நலவினை யுலகவினையும் வேதவினையுமென வேதிரண்டாம். சிவநலவினை பொது வுஞ் சிறப்பு மென வேதிரண்டாம். உலகவினை தண்ணீர்ப்பந்தா அன்னசாலை கூவல் குள முதலியன வமைத்தலாம். வேதவினை கட்புலஞான பசு பார்ப்பார் தாய் தந்தை முதலாயினரை வழிபடுதலும், கட்புல ஞானத் அரியய னிரதிரன முத லிய தேவார்களை வழிபடுதலுமாம். அறமுயினும் வேளவி முதலிய வைதிக வினைகள் தண்ணீர்ப்பந்தா முதலிய உலகவினை போலன்றிச் சிவனை நோக்கி அவிப்பாகம் கொடுத்தலும் வழிபடுதலு மூடைமையின், அவை சிவபுண்ணிய மாமென்ற ஐசுருக் செனையெனின்,— ஆண்சி சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகம் கொடுத்தலும் வழிபடுத லும் பசுக்களாகிய ஏனைக் கடவுளரோ டொப்ப வைத்துச் செய்தலே மனநிப் பொது நீக்கிப் பசுபதி யென்னுங் கருத்தாற செய்த லினமையின், அவை பெல்லாஞ் செயலோர் கருத்துவகையாற பசுநலவினையே யாம், சிவநலவினை யாகா வென்க. இனி வேளவி முதலிய வைதிக வினைக்கண் சிவபுண்ணியமு மபுத்தி பூர்வமாய் நிகழ்தலின் அது புத்திபூர்வமாய் இனிச் செய்யக்கடவனவாகிய சிவபுண்ணியங்கட் கேதுவாதன மாத்திரையிற் பயன படுத லுடைத்தென்க. வேளவி முதலியவுஞ் சிவ பிரானை நோக்கிப் பொது நீக்கிச் செய்யின், அஃது ஏனையபோலப் பசு புண்ணி ய மாத்தலன்றிப் பொதுச் சிவபுண்ணியமா மெனக் கொள்க. இஃ துலகவினைக் கண்ணு மொக்கும். இவ்வவைதிக வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியஞ் சிவாகம் வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியம் போலச் சிறப்புச் சிவபுண்ணியத்திற் கங்கமாகிப் பயன படுதலுடைத்தென்க.

பெ னுடைய வினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க மின்றி யவவாறு செய வது சிறப்புச் சிவநலவினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க மூடையார் யவவாறு செயவது. இவ்விரண்டும் பத்திகாரணமாக வுண்மையாகச் செயவதும் புத்தி முத லிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செயவதுமென வெவவே நிறுவக்கப்படும். இவற்றுள், சிறப்புச் சிவபுண்ணிய பிரண்டு சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்ற னிகழ ஞானமு மென ஏரோவொன்று நநநன்காய் அநநான்கின்றுள்ளுஞ் சரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், கிரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென, ஏரோவொன்று நநநன்காய் முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்டு விரியால் இன்னும் தற்பபடு மென்றனாக.

அவற்றுள், திருக்கோயி லலகிடன மெழுகன முதலியன சரியையிற் சரியை. ஐயைந்து மூர்த்திகள் விராயகக் கடவுண் முதலிய ஆவரண மூர்த்திகளில் ஒரு மூர த்தியைய பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. நெஞ்சின்கண் உருத்திரக்கடவுளைத் தியானஞ் செய்தல் சரியையில் யோகம். அத்தியான பாவனையின் உறைப்பினால் ஓர் ஐப்பல வுணாவு நிகழ்தல் சரியையின் ஞானம். சிவ பூசைக்கு வேண்டப்படு முப் பரணங்க ளெல்லாஞ் செய்து கோடல் கிரியையிற் சரியை. சிவாகமத்தில் விதித்த வாறே பையவகைச் சுத்தி முனனாகச் சிவலிங்க வடிவத் செய்யும் பூசனை கிரியை யிற் கிரியை. அகத்தே பூசை ஒமம் தியான மூன்றற்கு மூவிடம் வகுத்ததுக்கொண்டு

செய்யப்படுகிற முறையாகக் கிரியையிலே யோகம். அவ்வந்தரியாக வுறைப்பினை ன்ரு முறையாக வுணர்வு கிரியையின் ஞானம். இயம் நியம் மாசனம் பிராணாயாம மென்னு ஞானமும் யோகத்தின் சரியை. பிரத்தியாகாரமூல தாரணியும் யோகத்தின் கிரியை. கிரியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தின் ஞானம். இரத யோகஞ் சகன நிட்களங்களைப்பற்றி நின்ற செய்யுஞ் சரஸ்வ யோகமும் நிட்களத் தைப்பற்றி நின்ற செய்யு நிரஸ்வ யோகமும் மென நிருவகைப்படும். இனிக கேட்டன முதலிய நான்கனுள், கேட்டன ஞானத்தின் சரியை. சந்தித்தன ஞான த்தின் கிரியை. தெளித்தன ஞானத்தில் யோகம். நிடடைகடுத்தன ஞானத்தின் ஞானமென மூன்றாவது கொள்க.

இனிப் புத்தமுதலிய வுலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யு முப்பாயச்சரியையிற சரி யைமுதல் உபாயஞானத்தின் ஞானமீருகிய பன்னுறுவகையினின்றும் பல்வேறுவகை ப்பட விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற் கேற்பக காலாக கினியருக்கிரா முதற் குணத்தைய முதர்த்தத்திற் கேண்டருத்திரா புனைகதைமுறாள் வுருத்திரீருள் அவ்வப்புவைப்பதிக் குணத்திற் சரஸ்வக முத்தியவாசுதப பெறுவாட பதிகாரணமாசச செய்யபயமுனைமைச் சரியையிற சரியைமுத ஸ்ணைமயோகத்தின் ஞானமீருகிய பன்னிருவகையினின்றும் பல்வேறுவகைப்படப் விரியுஞ் சிவபுண்ணிய க்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற் கேற்பக சீசண்டபவனைமுதற் சச்சலிசைக் குக் கீழுள்ள அவ்வப்புவைப்பதிகாரணைய சிவலோகத்திற் சரஸ்வகமுதலிய வபரமுத லிக்கின்ப பெறுதலாம். உணவாஞானத்திற் சரியைமுதலிய மூவகையினின்றும் பல் வேறுவகைப்படுகி னிவபுண்ணியங்களுக் கெல்லாமாய்—அவ்வவற்றிற் கேற்பக சச்ச லிசைமுதலிய அதிகாரத்தைய டோகத்ததவகையினில் வையும மந்திரா மாதிரி மகோ முதல்வா பனைத்தச சரஸ்வகமுதலிய அபாயமுதலிய பெறுதலாம். இனிப் பல்வேறுவகைப்பட விரியுஞானத்தின் ஞானநிசுண்ண மும்வாகிய ஞானத்தி னுப பரமுதலிய பயனை வுணர்த்துகொள்க

சரியை முதல்வவற்றி னியவபவனை யாமை யெனின், கூறுவாரம் அண்ணா கார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிறமமாகிய சிவபிரான் சிவசத்திப்பா முண்டை உயிரகன் சோபான முதலியுல உணர்ந்த உயரம்பொருட்டி உயராய்வுஞ் சூஞ் மமாகவும் அதிசூஞ்ஞமாசவும் வடிவக க்காண—ருள், அவ்வவகையினில் வடிவக் முதற் களையும் வேராகமகையினில் வகுத்தருள்செய்தான். இவ்முனைக் வடிவவகையினில், சக் ளமாகிய துவைவடிவத்தையாத்நிரய பொருளென மூன்றாவது சாயத்தி முனை மரித்தல யால் ஆகமத்தின் விதிப்படி வடிவிலை சரியை அது அடிப்படப் வடிவ வநித்யும பக்குவவிசேடததா ஞான ஞான வடிவமாச சகன நிட்காமாகிய சூஞ்ஞமவடிவம் பொருள், சகவடிவம் அதனை வடிவத்திற் கிடமாகிய த்ருமேனியாமென நியவாற நிறு புறத்தொழிலான மகத்தொழிலான வித்ததவாதே வடிவவகை கிரியை. அது அடிப்படப் வடிவ வநித்யும பக்குவ விசேடததால் அதிசூதப் வுணர் வுண்டை யாய், நிட்களமாகிய அதிசூதமும் வடிவமே பொருள், சகவடிவ சகவநிட்களமு த்தின் வடிவத்திற் கிடமாகிய த்ருமேனியென நியவாற நிறு அகத்தொழின் மாத் திரையால் ஆண்டகரு வித்ததவாதே வடிவவகை யோகம். சரியை கிரியை யோக ஞானமும் இவ்வாறு முறையே அடிப்படப் வடிவ வநித்யும பக்குவ முத்தாசெயிலுலே ஞானமும் புணர்வு விவாக, அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிறமமே

சொருபம், மறறைச் சகனமுதலிய மூன்றுக னாலாருநததி நியாயமாக அதனை யுள்ள தற் பொருடும் வழிபடுதற் பொருடாகு கொண்ட திருமேனிகளா மென நிஷ்கா நறிகது, காயத்தொழின மனத்தொழி லிரண்டையுந் கைவிட்டுத், கேட்டல் சிந்தித்த மெனித னிடையு பன்னு மறிவுத் தொழின மாதந்தரையால் வழிபடுவது ஞானம்.

ஞானிகண் ஞானமுதலிய நாலவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். யோகிகள் யோசமுதலிய மூவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். நிரியையாளர் கிரியை சரியை யென்னு மிருவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். சரியையாளர் சரியைத் தொழி லொன்றேமே செய்தற் குரியர்.

எதேசமாகக் குறித்தலினதிக சிவலிங்கமுதலிய தாவரத்திருமேனியில் அன் பினால் வழிபாடு செய்யு ஞானிகட்குப் பரமசிவன் கண்ணை நினைந்த புனிதருவின் முலைப்பால் போலக் குருணை மிருதயினால் அவ்வளவே தானு யெப்போதும் ஆண்டு வெளிப்படற் றின்று செய்வன சிவலிங்க முதலிய திருமேனியிற் சாத்திய மந்தி மங்கலம் வழிபாடு செய்யு மோர்கட்குப் பரமசிவன் சமஸ்தவழித் தோன்றும் பால் போல விரைந்தோ கல் லவா விருமயிய வடிவா யாதிருமேனிகளி லப்பொழு தப் பொழுது தோன்றி நின் தருள்செய்வன அருவாப்பொருளாகிய பரமசிவன் ஈசானுதி மாதந்தரையால் மாதமுதலிய திருவுருக் கேதலிநுனைக்க கருதி மந்திரநியாசத்தா லானது திவ்ய சூரிநயாச நாகரூப பரமசிவ னைமந்திரங்கொல விருமயியவடிவா யாத திருமேனியி லப்பொழுது தோன்றி நின் தருள்செய்வன பருத்தனைத் தின் னிச சிவலிங்க மாதந்தரையாலி னுமெனக் கண்டு வழிபடுஞ் சரியையாளர்குப் பரமசிவ னுநது வெளிப்பாடுந் திருவருள்செய்வன

இன்ன யாதி லொட்டாமலான சார்புமுதலிய நான்கு ஞானமேயாம். ஆயி லுள்ள அருள்மொழி சார்புமொழிமொழிச் சொய்வன மூன்றையாகிய தம்முள் வேறு பாட்டான மூன்றை மொழிநடக் கொண்டு அந்நிறைய நான்கா மென்னு முறைக்க ண்ணு ஞானமய மூலவாகிய தோன்றி ஆகிய விநோனகிணு மறிவு துணுகி வர வார விநோனமய மூலவாகிய மூலமுதலிய மூன்றைத் தேயநது வரும். இனிச் சரிசார்புமுதலிய சார்புமொழி நிரியைக்குப் பயன் சார்புமொழி யோகத்துக்குப் பயன் தமயமய மூல மூன்று மபரமுதலியும், ஞானத்துக்குப் பயன் மலரீக்க முத்த சிவசொழி மூலமய மூலமய முடிவாகிய பர முத்தமாம். இம்முத்தநிலையி லானமாத் தவியாவகை நீங்கி யறிவுமாத் திரையாயச் சிவத்தோடு கூடிச் சிவமாய அகமபுர மெனத் தவிர்த்துத் தவிர்த்து முத்தமய விபாகமாய நின் தறி வுதவிய மூல மூலவாகிய ஞானசு சுந்தரத்துவித் தேவலமாய நின் முடிவுகாண்கில் லாப போலிப்பாழைப் பெய்வன. பாயீடெனப்படுகு சுத்தாததுவித் தாய்ச்சிய வியல பித்துமேயாம் இனி அபரமுத்தக்குணை முதலான சாலோகமாவது அவ்வப புவன பத் திலக்கங்கி லெய்தி யொருவா மனையிற் பணிசெய்ய மகத்தொண்டர்க்குளுதவிய வுரிமைபோல அவவவுலகத்தன யாணங்க தடையினறி வியங்கி யவவப்போகண்களை அகாந்து வாழுவது. சார்புமாவது அவவளவின்னறி மைந்தர்க்குளுதவிய வுரிமை போல அவவபபுவனபத்குளுக் கணுக்கராய வைகி யவவப்போக விசேடக்களை துகர் நது வாழுவது. சரூபமாவது அவவளவின்னறித் தோழாக்குரிய வுரிமைபோல அவ வபபுவனபத்குளா மொத்த வடிவமு மொத்த யணிகலனு மொத்த போகத்துக்கிடும்

பெற்று வாழ்வது இனி யிம்முன்று முரிமை விசேடம்பற்றி முறையே தொண்டர் மன்றத் தோழரென்பா ரிடல்பை பொத்தலால், இவற்றை யடைவிக்கு நெறியாகிய சரியை தாமதார்க்கமென்றும், கிரியை யுத்திரமார்க்கமென்றும், யோகஞ் சுகமார்க்க மென்றும், பெயா பெற்றிடும்.

இனிச் சரியை கிரியா யோகமென்னு மூன்று பாதங்களை யுணர்த்தஞ் சூத்திரங்கள். ஞானமிர்தஞ் சிவதருமோத்தரஞ் சைவசமயநெறி நிதிகியகருமநெறிகருமன பரமததிரபாணு தத்தவப்பிரகாச முதலாயின.

ஞானமிர்தம்.

இது நிறைந்தநாயனா சந்தானத்தப பரமானந்தமுனிவ ரருளபெற்ற வாசீச ரதூனிச்செய்தது. இது "வெண்டுகரைக் கருங்கட லேழும விண்டொட" என்னுஞ் செய்யுண் முதலாக, "ஆளுக்கூறிய வததவாமற" நென்பதிற்கு எழுபத்தைநது அக வற்பாக்களுடையது. இந்நூல் பதிமுதலிய பதார்த்தங்களிலக்கணந தருக்கமுறையிற தடத்தமாக வெடுத நினைது விளக்குவது. பாரெறியிற சுவகச்செய்யுண் முறையா னடப்பது. இது பெரும்பான்மையுஞ் சோமசமபுசிவாசாரியா ஞானசிவாசாரிய ரியற நிய பதததிகளின் மொழிபெயர்ப்பாய நிலவினும், அபபதததிகளுக்கு முதலான சைவா கமங்களின் கருத்தககையுந் தழுவிநடப்பது. ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள சிவஞான போதப் பொதுவதிகாரத்திற கியற்றிய சிவஞானமாபாடியவுகரையி லிநதூற செய்யுட்-பகுதிகளை யாண்டாண்டு மேற்கோளாக வெடுததுக காட்டியருளினா.

சிவதருமோத்தரம்.

இஃதியற்றினர் மறைஞானசம்பந்தா. இவா வடமொழிச சிவதருமோத்தராக மத்தை அப்பெயரானே மொழிபெயர்த்தது தெனமொழியா னியற்றியருளினா சிவ தருமோத்தரம் அறுமுகக்கடவுள அகத்தியமுனிவற கருளிச்செய்ததோ ருபாகமம இது பரமதருமாதியியல், சிவஞானதானியியல், ஐவகையாகவியல், பலவிட்டகாரண வியல், சிவதருமவியல், பாவவியல், சுவாககநரகவியல், சன்னமரணவியல், சுவாகக நரகசேடவியல், சிவஞானயோகவியல், பரிசாரவியல், கோபுரவியலெனப் பன்னிரண் டியல்க ளுடைத்த.

சைவசமயநெறி.

இஃதியற்றினர் மறைஞானசம்பந்தா. இது ஆசாரியரிலக்கண மாணாக்கரிலக்க ணம் பொதுவிலக்கணமென மூன்று விபாகங்களுடைத்து இம்முன்றுஞ் சிவாகமச சரியை கிரியா யோக பாதப்பொருள தொகுத்தெடுத்த விளக்கு தூல்கள். இவை யிம் முன்றுமே யன்றி ஞானபாத தடத்தப்பொருள சிலவு மெடுத்தோதும்.

சித்தாந்தகைவ ஞானசாத்திரம்.

இனிச் சைவாகமங்களிலுள்ள ஞானபாதப்பொரு ளுணர்த்துந் திராவிடத்திதா ந்த ஞானசாத்திரங்க டிருவுத்திமுதற சுகைப்பிரகாரண மிறுதியாக வரும் பதினானு முயம், "உத்த கனிய வுயர்போதஞ் சித்தியா - பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம் - வந்த வரூட் பண்புவிது போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சவிடு - வுண்மைநெறி சந்தரப முத்த" ஈனனும் வெண்பாவிலுள் அப்பதினான்கு பெயரு முறையு மிறந்தகொள்க.

திருவுத்தி

இஃ திருவிவனார் உய்வவந்தேவராயனா ரருளிச்செய்தது. பதிமுதலிய மூப்பொருள்களின் சொருபவியல்பு தொகுத்தெடுத்தணாதவது,

நிருக்களிற்றுப்படி.

இஃகியற்றினா திருக்கடவு நயயவநத்தேவநாயனார். இவா மேறகூறிய உய யவநத்தேவநாயனார் மாணாககா. இந்நூல், திருவுரையின் கருத்தினை விளக்க வெழு நது ஆதற்கு வழிநூலாய் நில்லுவது. இந்நூலாசிரியர், இந்நூலினை நெய்வததனைமை விளக்கவேண்டி, இந்நூலைத் திருவம்பலத்தினைகண்ணதான திருக்களிற்றுப்படியி னேற்றி யிற்றைஞ்ச, அக்திருக்களிற்றுக்கை நிமிர்ந் திதனைவாறாகி நடராசா திருவடிப்பிற சேர்த்த வின, திருக்களிற்றுப்படியென நித்தரத்த திருநாமஞ்செய்யினு ரென்க.

சிவஞானபோதம்.

சைவாகமங்குளினுளவாகிய நாரபாதங்களுள் வைத்த ஞானபாதத்தோதிய பொ ருளினை யாராயு மாறாய்ச்சி பிந்நூலினை கண்டுதிருக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாராய ச்சிக்குப் பயன யாதோவெனவும், இது கேட்டோருரியா ரியாவரெனவும், இதனு னுதலப் படுமபொரு ளிபாதெனவும், இச்சுனைப் பயப்பிக்குங் கருவியா யித்தரகுமுன னெருநிலை யா னுணாதற்பால தியாதெனவும், இதனை வழங்குதற்கிட்ட பெயரியாதெனவும், இஃகி யாணி வழங்குவதெனவும், இதனை முசுநூலியாதெனவும், இந்நூல் செயதா ரியாவ ரெனவும், பலவாற்றா ஞாநகை நிகழுமனறே, அவயாசகை நீங்கி மனவெழுச்சி சேற்றபொருட் டுந்நூனமுகத் துரைக்கப்படுவதாகிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

“மலாதலை யுலகின் மாயிரு மியியப்
பலாபுதழ் ஞாயிறு பட்டி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக கண்போ லிண்டிய
பெருமபெயாக் கடவுளிற கண்குண ன்நிருமாந்
தருநதுயாக் குரமனாயி னுனமா நாடி
மடாவற நந்தி மூனிசனத் தளித்த
வ்யாசிவ ஞான போத முரைத்தோன்
டெண்ணைப் புனல்குழ வெண்ணைச் சுவேதவனன்
பொயகண டகறை மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வனபகை கடந்த
தவாடி புனைந்த தலைமை யோனே” எனவரும்.

உயா சிவஞானபோதமெனது ஏனை மூன்று பாதத்தை யாராயு நூல்கட்டு மேறப்பட்ட சிவஞானபோதமெனவாறு. எனவே, அந்நூலை ஞானாந்தபின்னர் நூல் கேட்கதபாறறென்பது பெற்றாம். பெறவே, முன்னாத் திகையற்றுச் சிவாகம ன்களை யோதி யசனபின் ஏனை மூன்றுபாதங்களை யாராயு நூனமுறையே கேட்டவ்வா ரெழுமி மனநதாயராய் நித்திய நித்திய வுணர்வு தோனறிப் பிறவிகஞ்சி வீடுபெற்றி னவா மிகருண்டாயவழி, அவாக கிநது னுணாததுகவென்பது போத்தெனக்கொள்க.

இப்பாயிரப்பொரு ளூலியுதியில் “எந்தை சனற்குமரன்” என்னும் வெண் பாவாற பெறப்படுதலின், ஈனநிவ கூறுதல கூறியது கூறலாம் பிறவெனின்—ஆகாது; “எந்தைசனற் குமரன்” என்பதனாற் பெறப்பட்டதனையே மாணாகக் கருது நானமுகத் துணாத் திறப்பொருட்டி ஈனநித் தருதுரைத்ததாகலா னென்பது. மிருகேநிரத்தநிதி யிற் கூறும் வரலாற்றினை நாராயணகண்டவாசிரியர் நானமுகத்துத் தருதுரைத்தநூல் மிகருத்திற்றறி பென்க.

இன்று னந்திபெருமான் பெயர்ந்தரு வரலாற்றைனையெனின், — கூறுதும். மாசு
 க்குநாற்புறமுடிகிண்கண் உலகங்களை மீளப் படைத்ததற்பொருட்டிப் பரமானமாவாகிய பர
 மனத்தினையுடைய பராசத்தி குழலையை கோக்கியவழி, வேதாகமங்களை குழலையினையு
 ன்றவையுடைய, அதன்பின் விந்துவடிவாயும், அதன்பின் னககரவடிவாயு முறையே
 தோன்றின. பின்னவற்றைச் சொற்றொடர்படுத்தச் செய்யுளாகக் பிறை கருளிக்
 கெய்தற்பொருட்டிப், பரமசிவன ஈசானமுதலிய பஞ்சபிரம மனுக்களாகிய சத்திகளே
 திருமுடிமுதலிய வவயவகளுக்கச் சகனகிடகளைத் திருமேனிகொண்டருளிய, சராசிவ
 மூர்த்தியாய நின்ற, தற்புரு — முதலிய நான்கு திருமுகங்களான வேதவகளை,
 தேவந்தவத்த, வேதவகளை யணுகத்தவா வழிபாடே பிரமனுக்கருளியசெய்து, சிவா
 கணங்களைப் பிரதிசங்களை முறையானே பிரணவா முதலிய பன்னமரு மகாருத்திரா
 முதலிய பதினெண்மருமாகிய விருபத்தெண் மருக்குஞ் சிவபேர முருகராபேர பெண்ப
 பருத் தொரோவொன் றெவவருவருக் கருளியசெய்து, பின்பு மகவுசமுறைபாளை
 அன்விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேச ரெணமரின் முதலவராகிய வணக்கெவர்க் கரு
 னிச்செய்தான். அவற்றை யணந்த தேவா நூரநாட்டினென நேருச்சரிந முரவெவரா
 கிய கிண்டருத்திரருக் கருளியசெய்தார் அவற்றைச் சகண்டருத்திர கணகாத்தரு
 தேவர்க்கு முனிவாக்கு மனிதன் பொருட்டு முத்தம் ன்ணத் பெருமாடருக் கருளிக்கெய
 தார் அவன மாகமங்களெல்லாங் கேட்டருளிய நகப்பெருமான் படை முயலவரை
 வணங்கி நின்ற, சிவாகமநோறஞ் சரியைய முயலய நிற்பாருளின சிவபாணம
 வேறு வேறுக்க கூறப்படன அவற்றைச் சண்மையாய் கூடி டெயர் செயய
 வேண்டு மெனநிரந்த விண்ணப்பஞ்செய்து வலையுழிச், சகண்டருத்திரமுதலவா
 கருணை கூர்ந்த “நனறேவிலுய்ணாய், அனந்த செய்ரெமக் குளிய செய்வாறு கறு
 ன்றோம, கேட்பாயாக” என்றருளிக், சதபந்தோறம் படைப்பு வேறுபாடு கேட்டோ
 கருத்த வேறுபாடும் பற்றி அவற்றை இவ்வுடச் சரியைய முதலிய முயலபாறுகள்
 மாகமங்களில் வெவ்வேறுக்க கூறப்படன. ஆகலான, அவற்றை விவரம் கூறு
 வழி யார்தீக்கை பெற்றார், அவ்வரசமத்தனவழி யவ்வொழுதபவா பின் னான
 பாதமாவது பொருட்டனமை யுணர்த்தவதானென, அது பலத்தருள் வொருந்தார்
 மையின், அவையெல்லாந் துலாருந்த முறைபற்றிச் கூறப்படன. சநிதாரதோ
 ளல்லவென்பது வகுத்தனாத்ததற்பொருட்டு நூர்வாணகமத்திடை பண்ணிருத்தார்
 தாம் கூறப்பட்டது சீவஞானபோத மென்ப தோபடலம். அவர் படைக்கப் பெல்லா
 வாக்முப்பொருள்களு மாறகோளினி யின்று வின்கருடுமெனக் கூறி, முதலொரு
 போதத்தை நந்திபெருமானுக் கருளியசெய்தார் நந்திபெருமானும் அது கேட்டதுண
 யானே எல்லா வையமு நீங்கி மெய்ப்பொரு டெனினது பின்னாந் தம்மாணுக்கர் பல
 லோருள்ளஞ் சிறந்த சனைகுமார முனிகட கருளியசெய்தார். அவர் தம்மாணுக்கர்
 பல்வொருளஞ் சிறந்த சதத்யஞானதரிசனிகளுக் கருளியசெய்தார். அவர் தம்மாணு
 க்கர் பல்லோருளஞ் சிறந்த பரஞ்சோதபாமுனிகட கருளியசெய்தார். அவர் தம்மு
 ன்றேச் செய்த தவத்தானே திருவெண்ணையல்லூரி லவசரித்தருள் மெய்யுணர்வின்
 முற்றப்பேறுடையா யெழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவாபால வந்து, சிவஞான
 பேரத்தை நல்கி, “இதனை யீண்டுள்ளோ ருணரந்தயதற்பொருட்டு மொழிபெயாத
 துச் செய்த பொழிப்புரைக்க” வென்றருளிப், பொழிப்புரைக்குமாறு சத்தியஞா
 னதரிசனிகளோர் ஈழ் கேட்டனாதே வகுத்தருளிச்செய்து நீங்க, அவரு மவவாதே
 வெறுப்பெயர்த்தப் பொழிப்புரையுள் செய்தருளிய, மாமுண்டய மாணுக்கர் பல்லோ

ருள்புஞ்சு சிறந்த வருணத்திருவர்க் களித்தருளினார். இஃதிற்தால் வந்த வரலாறெனக் கொள்க. பொழிப்புரையை வடநூலார் வாததிகமென்பார். பொழிப்பெனினுங் காண்முகமெனினு மொசுக்கும். பொழிப்புரை பிண்டப்பொழிப்பெனவுங் கண்ணழித் துரைக்கும் பொழிப்புரையெனவு மிருவகைப்படும். அவற்று ளிது கண்ணழித்துக் கடாவிலைதளா னுரைக்கும் பொழிப்புரையென வுணர்ந்து கொள்க. இனி யாசிரியர் வராததிப்பொழிப்பு உரைச்செய்யுளானும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்பட்டுமெனவும் வடமொழி மதம்பற்றி யீண்கிக் கருத்துரையு மோற்கோளு மேதுவு முரைச்செய்யுளா னுரைத்தார்; உதாரணம் பாச்செய்யுளா னுரைத்தார்.

“இச்சிவஞானபோதத்து முன்னுறு சூத்திரங்களானே பெத்தத்தி னின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொதுவியல்பெனவும், பின்னறு சூசுதிர வுள்ளானே முகநி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை சிறப்பியல் பெனவு மாம் இனிப் பொதுவியல் புணராத நூல்கள பொது யெனவுஞ் சிறப்பியல் புணராத நூல்கள சிறபெனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாயுளாததலின், ஊண்மையெனவும் பரிம பொதுவியல்பு அளவை முகத்தானு மிலக்கணமுகத்தானுங் கூறபட்டிக் கேட்டல் சித்தித்த லெனனு மிருத்தமுதா னுணரப்படும். சிறப்பியல்பு சூசுதிரமுகத்தானுங் பபன்முகத்தானுங் கூறபட்டிக் கேட்டல் சித்தித்த மெனித் திட்டை யெனனு நானுஞ் தீர்தா னுணரப்படும். கேட்டல் சித்தித்த மெனித் திட்டைக்கீர் வடநூலார் முறையே சிவவண மன்ன சித்தித்தயாசன திட்டை யெனப். “பல பொரு டகுப் பொதுவாகிய விலக்கணம் பொதுவியல்பு” எனறும் “ஒரு பொருட்கே யுரிய விலக்கணஞ் சிறப்பியல்பு” எனறும், அன்றவநூ லாற் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப் பியல்பு என்பது, “சூசுதிர முகத்தானுங் பபன்முகத்தானு” மென்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராய் நான்கு கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிந்தணா ரந்தகொள்க. இவ்விரு வேறு வகைக்குஞ் சொல்லொருமை மாத்திரையே பற்றி மயங்குக.

சிவஞானபோதம் இவ்வணம் பொதுவியல்புஞ் சிறப்பியல்பு மொருங் குணா ததலின், முழு முத நூலாம். இனிச் சிவஞானசிகதி சிவப்பிரகாச மெனப்பன் முறையே யிடவிலக்கணம் பெற்ற வற்றினாலும் புடைநூலுமாம். மொழிபெயர்த்துக் கூறு நூல்களின் குறையுங் முசுலிய பெருமபாலும் பொதுவியல்பு மாதந்நிரையே கூறு தலிற் பொதுநூலாம். திருவுஞ்சு திருக்களிறமபடி முசுலியன சிறப்பியல்பு மாத் திரையே கூறுதலின் ஊண்மை நூலாமெனப்பது. வடமொழியினும் பவுட்கர மிரு கோதிர முதலிய சிவாகமங்கள் பெருத்தி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொது நூலாம். சருவஞானோத்தர முசுலிய சிவாகமங்கண் முதநி யின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை யுண்மை நூலாம். உபநிடதங்கண்ணுஞ் சூபாலமுதலிய வுபநிடத முலக்க மோனநி யொடுங்கு முறைமையுஞ் தோற்றியொடு கருதற் கொரு கருத்தா வுண்டெனனு மாத்திரையும போலவன வுணர்ந்ததலிற் பொதுவெனப்படும். சாரதோக்கிய முசுலிய வுபநிடதங்கள் இருவகையுங் கூறுதலிற் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். அதாவகைக் அதாவசிரஞ் சுவேதாச்சுவதாமுதலிய வுப நிடதங்கண் முதநித்யையபற்றிச் சாதகமும் பயனுங் கூறுதலின், உண்மையெனப் படும். அதாவகைக் முசுலிய வுபநிடதங்கண் கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாகமங் பொருளை நோக்குமயறிச் சூத்திரமும் பாடியும் போலத் தாக்குதலிற் முதநியும்.

இவ்வுருத்திய பற்றியிய வேறு பொது நூலெனவும் கூறமுன் சிறப்பு நூலெனவுந்
 திருநாதிரு முத்தியவற்றிற் கூறப்பட்டனவென அனர்க. “வேதாரத்த டெனியாஞ்
 ஸ்ரீயு தெந்தாத்தத் திறவிக்குத் தெரிக்கவற்றும்” என்றனாவம் இம்முறை தெரிந்த
 பித்தாத்தென்க. இவ்வுருத்தியை யுணர்ந்த பொருள் கோடலே யுரைகோண் முறையாம்.
 இனி யிவ்வண்ணம் யுணர்ந்த பொருள் கொள்ளமாட்டாதார் உபநிதத்தக் கொன்றோ
 பொன்றுமுரணு மெனவும், உபநிதமுஞ் சிவாகமமுந் தமமுண முரணுமெனவும்,
 சிவாகமமுதலுந் மொன்றோடொன்று முரணு மெனவு மயங்கி, ஒன்றன் பொருளை
 பற்றி யேனைவற்றை யிழ்வார். அற்றே லிச்சங்குணமாக; வேதாரத் தித்தாரத் தூல
 கன் அகவன மிரு வேறுவகைப்படுத்தக் கூறவேண்டியதென்கை? சிறப்பியல
 பொன்றே கூறவகையுமாவோவெனின்,— அமையாது; ஆன்மாக்கள் அகவனத் தத்தக
 குரிய சோபான முறையி னறிந்த வருந் தன்மைக்கேற்பத் தூலாருந்தி நியாயமாக
 வுணர்ந்தவேண்டி மாகவி னென்க. “புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புகரும்
 புணர்மிருதி வழியுமுதலும் புகலுமாச் சிரம-வறத்தறைக ளையவடைந்து மருந்த
 வவசன் புரிந்து மருங்குகளை பலதெரிந்து மாரணங்களை படித்தஞ்- சிறப்புடைய
 புறங்களைக் குணாததும் வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெரிந்துஞ் சென்றை சைவத்-
 திறத்தடைவ ரிதற்சரியை இரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தார சிவனடிபைச்
 சேர்வா” என்றன உ மிவ்வியல்பு நொக்கியே யென்க.

இவ்வன் மிவ்வருவகை யியல்பும் வேறுவேறு கூறு மாகமங்களின் பொரு
 ளொருமை யுணர்மாட்டாது, ஒரோவொன்றே பற்றி யைக்கியவாத முறை உல நீற
 த்தான் வேறுபட்டித் தமமுண மயவகுவார்க்கு அகவன மயவகாது அவற்றின் பொரு
 ளொருமை யுணர்ந்ததாத் தெழுந்தது இச்சிவஞான போதமென்றிக. இஃதரியாதா
 எல்லா வாகமப்பொருளையும் பன்னிரு சூத்திரத்தார நெருத்த விளக்குத தெழுந்
 தத்திறுந்நெனதுரைப்ப. மிருகேந்திரத்தன் முதற்கண்ணதாரிய ஒருசூத்திரத்தானே
 எல்லாவாகமப்பொருளுந் தொகுத்தெடுத்த விளக்கப்பட்டனவென்பது ஆண்டே யறியக்
 கிடைத்தலானும், மறுது அவ்வனத் தொகுத்தக கூறு மாகமங்கள் பலவுள வாதலானும்,
 அதுபற்றி மிதன்கட் போத விசேட மினைமையானும், “நாடிக் கண்டு மயா வற
 வனித்த சிவஞானபோத” மென்பதற்குத் ததற்பரிய மதுவாகாமையானும், அவ்ருரை
 யுணர்வெல்லாம் ‘மோலிபொன்றெழிசு. “சிவஞானபோத” மென்பதும் இக்காரண
 த்தாரப் பெற்ற பெயர். அஃதெவ்வவற்றென்னல்,—“ஆயர்ஞான மிரண்டா பார மலமகல
 க்கவாத மண்ணுபோதத் திறுவருளென னென்றனைத் தெரிய வேதஞ் சிவாகம
 மென் தவகறியச் செய்யுனலே”. எனய வாகவின், பரஞான மபரஞான மெனிர
 க்கிடு சிவஞானமெனப்படும். அவறஅட் பரஞானத்தைப் போதிப்ப தெல்லா
 னவகைக்கும் பொதுவாகவின், என்னித் சிவஞான மென்றது—அவ்வபரஞானமாகிய
 சிவஞானமேயாத்; வேதத்தக்-ஆவற்றி ன்ச்சயப்பொரு விதவென வுணர்ந்ததலாம்.
 ஆகவே, ஸைவாகமங்களின் பொரு ளிச்சய முணர்ந்தவது சிவஞானபோத மென்க
 னாயினச் சூதியாகிமென் துணர்ந்த. இப்பொருள் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தப
 பித்திரித்தாஞ் சூத்திரத்திற் பிறப்பதிலிற் கூறியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டது. சிவ
 ஞானமுனையு பொதுப்படக் கூறினத் தலைவழிற் றுன்பாதமும் கொள்ளப்படும்.
 ஸைவத்தே தலைமை “விரிய யென மருவுமவை யுலு றுள்ளி கிடைத்த
 து கிவந்தம்” என்பதனுலிச. ஆற்றல், லிசை முன்ன பாதம் பொருந்தின்.

யாராய் நூல்களியாவது யெனின்;—ஆனவ-சோமசம்புசிவாசாரியர் செய்த இராம-காண்டக இராமாவலி முதலியவா மென்க. அறமேல், ஞானபாதப்பொருள் ளாராய்ச்சி நூலும் பிறகாலத தாசிரியன்மாரே கூற வும்படும்; ஆம்மத்தஞ் கூறவேண்டியு-பிறயெனின்,—ஆசிரியனாமர் அவை யனுட்டிக்கு முறை யாராய்ச்சி புத்தூதாரன்நி துய்ந்திறகுப் பொருளொருமை கூறப் புத்தூதாரல்லர்; “அனவ சிறப்பின்மை தம்முள் வேறுபாடுடைய” என்றும், “யாயாரா எவ்வாகமத்தின முறையே தீக்கை பெற்றார் அவரவர் அவ்வாகமத்தின முறையே யனுட்டிக” என்றும், “எக்கோயில் எவ்வாகமத்தின முறை பிரகிட்டுடை செயயப்பட்டது அக்கோயிலுக் கய்வாகமத்தின் முறையே பூசை விழா முதலிய நடாத்தக” என்றும், “மாரிசு செயயிற் குற்றம்” என்றும், ஆசுவாசுனே கூறுதலின், அவற்றிறகுப் பொரு ளொருமை காட்ட லாகாமைபின், உறப்பெச்சாநாம, ஆனமாக்கள் கருத்து வேறுபாட்டானும், அவ்வவவற்றிற் கேற்பின், சிறப்பின்மை தம்முள் வேறுபடக் கூறுதல் பொருத்த முடைத் தென்பதற்றி யவற்றைக் கூறு மாகமக்கள் சிறப்பானமை யங்நமை வேறுபட நிகழ்தன. ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாகலின், ஆண்டு வேறுபடுதல் ருந்தாநாயினும், ஆன யாக்களின் மலபரிபாக தாரதமயியத்திற கேற்பத துலர்ருந்ததி முறைமைத்தாக புணர்த்துதன் மரபென்பதற்றி, அவ்வநய கூறு மாகமக்கள், நோக்குவாரா, அவை யொன்றோடொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவர். அவ்வந மயங்காமைப் பொருட்டு ஞானபாதப் பொருள்களை யெல்லாம் பொது வுண்மை யென விருவகைப்படுத்தி ஆராய்ச்சி செய்தொரு தலையா னுணர்த்த வேண் டிதலின், அஃதேனயோரா லாகாமையின், வேண்டுமென்க. அங்கன முரணுவன போலக் தோன்றுவன யாவையெனின்,—சுவாயம்புவ முதலியவற்றிற் பதாராத மேழென்றலும், பவுடகர முதலியவற்றி னுறன்றலும்; பராக்கியை முதலியவற்றி னைந் தென்றலும், சருவஞ்ஞோகர முதலியவற்றி னுன்கென்றலும், இரவுரவ மிருகேந்திர முதலியவற்றின் முன்கென்றலும், போலவனவா மென்க. அவை யெல்லா முன்கென்றதனு ளடங்குதலின், முப்பொரு ளென்றலே எல்லாவாகமங்கட்குக் தனிபெனக் காட்டிதல்போலவன பொரு ளொருமை கூறுதலா மென்பது.”

மங்கலவாழ்த்து.

“காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுண ஞானபாதப்பொருளி னிகலறுத் தவற்றின் பொருளுண்மை போதத்தற்கு இரவுரவாசமத்தி னெழுந்த சிவஞானபோதனுலினைத் தமியுலக முயற்செய்யாநாடு பொழிபெயர்த்துச் செயது பொழிப்புநரப்பா னெடுத்தகொண்ட வாசிரியா சாக்ந்ததே உதித்ததைப் புரியுக் கமக்கடைபூறு சிறிது மனு காமம் யநிந்தாராயினும் ஆனோ ராசாரம பாதகாததற்பொருட்டும், மாணக்கர்க்குறி வுறுத்தொருட்டும், முந்தக் கண்டபூறு நீக்குதற்குரிய உடவுளை வாழ்த்துவதற்குரிய மங்கலவாழ்த்தக கூறுகின்றா, வாழ்த்தும் உண்கமமும் பொருளியை புணர்த்து வுண மனவலவாழ்த்த மூலகைப்படும். இது பொருளியல் புனர்த்ததெனக் கொள்க.

“கல்லா விழன்மலை - வில்லா ரதனிய
பொல்லா றீணைமலர்-நல்லார் புனைவோ”

சந்த்பெருமானுக்கு இந்ந லரிவுறுத்தருளிய முதலாசிரியரெனப் தணர்த்துதற்குக் கல்லா விழலென விடவ கூறினா, ஆனபெழுந்தருளியிருந்த சிவாகமப்பொருள்

இரண்டிருபொன்று முரணுவனவான் மலைநத விஞவிய நகற்பெருமாறுக் கி.தூலான்
மலைநதிர்த்தருளினரென்பார் மலைவில்லாரென்றார். இல்லார இல்லாகச் செயதாரெ
ன்ப பண்புமயிறபிறத வினைப்பெயர். இனி மலைவில்லாரென்பது மேருவை வில
நதத யுடையா ரெனக் கெண்ணி, கலாணிழலி னெழுந்தருளி யிருந்து வீர்பேரம
மலைநத வில்லாக விளைத்துப் பகைவரை வென்று போசுமு மனிதருளியோரெனினு
மனமுயும். எனவே யைந்தொழிறதும் விளைமுத லெனவவாறுயிறது. அருளியவென
செய்யியவென்னுமாய்பாட்டு விளையெச்சு; "உண்ணிய புக்" எனென்றபோல.
அது புனைவரென்னும் பிறவினைமுதலவினையென்கொண்டு முடிந்தது. அருளுதல புனைந
தமைபற்றி கல்லாணிழலில் வீற்றிருந்து மலைநதிர்த்தருளிய ஆசிரியர் ஒருனை மீ.கா
தல். அருளிய பொல்லாரெனப் பெயரெச்ச முடிபாக வையதனைத்தலு மொன்று.
பொள்ளார் பொல்லாரென யீர்யிறும; சுயமபுறமாகுதி யெனறதாம். இளைவலா
புண்புகுதொகை நிலைக்களத்துப்பிறத வனமொழிபொகையுடையத தருமிய யுண
புண்புறது. இளையென்பதனைத் தருவடிக்கடைடாகுகி யிருபெயரொட்டாடுபெ ரென
துது மொன்று. இவற்றியல்பெல்லாரு குத்திரல்ருத்திய னுரை தாம்; ஆண்க
புண்க. புனைவரென்பதற்குப்பதத் தருவடியை மலநாக வுருகலுசெய்தா ரெனது
பொன்று. கல்லார கேட்டுச் சிறத்ததுத தென்றது முதிர்ந்தார். புனைவலா
பெயலுக்குக் கிறதல ஏகார பிறத்தைச். தேற்றமெனினு யுணமுயும். இப்பாட்டு வஞ்சித்
தமை. இது கல்வென்பது முத லேயென்ப துயாய்ப பண்புச்சொற்றொன்ற கூறவே,
இருதல டனனிருகுத்திரத்தாறு செய்யப்பட்டனெனவும், அவற்றனை முடிமுன்று
சொந்த னொவ்வொருடியாக வைத்து நாகையாகக் கூறவே, இருதலும் அவற்றனை
முடிமுன்று குத்திர மொவ்வொருடியாக வைத்து நாகையாகக் செய்யப்பட்டனென
வும், அவற்றனை முன்னீரடியு மொரு வினைமுடிபும் பின்னீரடியும் பிறிதொ வினை
முடிபுமாக விருவகைப்படுத்தச் செய்யவே, முன்னுற குத்திர மேரத்தொருமுடி பின்
னுற குத்திரம் வேறே ரத்தொருமுமாக விடறு வீரண்டத்தொருமுடி செய்யப்பட்ட
னெனவும், குறிப்பா னுணாதையவீறு சாணை இரண்டாமோத்தன் முத்திரத்தம்
"இதவுமது" வென முதலோத்தி னிறுதச் குத்திரத்தொரு மாட்டெறியப்படுவ தென்ப
தணாததத்தரு மலைவென்பதனை யீரடியினுஞ் சாரவைத்தார் கல்லாணிழலென முத
லடியினிடன் கூறவே மு லோத்தப பிரமாணை கூறுவதென்பதும், இரண்டாமடி
யில் மலைவில்லா ரருளியவெனச் செய்கை கூறவே இரண்டாமோத்தலக்கணை கூறு
வதென்பதும, முன்னுறமுடியிற் பொல்லா ரினைமலரெனத் தருவடி கூறவே முன்னு
றோத்தச் சாதகவு கூறுவதென்பதும, நாலாமடியி னல்லார புனைவீர யென்ப பெறு
கூறவே நாலாமோத்தப பயன்கூறுவ தென்பதும, குறிப்பாற் பெறப்படும் பிறவு
யில்வா ரேற்றதனைக். இவ்வன தூறுதல பொருளெல்லாக் குறிப்பாற் றனைத்த தட
க்கிற்றன் மங்கலுமாழ்தலிலக்கணமென் றுணாக. இவ்வாறு நாலவகைப்படுத்தோதிய து
துலென்பது "சுண்டனவம் பொருளியெயும் வேணக்கு செயதி முனறமைதனும் பெத்த
மோடு முத்தியெல்லாம்"என வுதிதூலாசிரியர் யகுத்தொதயவாற்றனுங்கணங்கொள்க."

அவைபா க்கம்.

தம்மை யுணர்ந்து தனையுடைய தனனுணர்வா
ரெமமை யுடையம் பெமையிசுழார் - தம்மை
யுணரா ருணரா ருடங்கிடைத்து தம்மீந்
புணராமை கௌர்புறா.

இவ்வணுவட்டக்கத்தாரின் அவ்விறைவனு விபம்பப் பி. நுணுணர்ந்தார்துயர்வும் ஒகைச் சமயநூலுணர்ந்தார திழிவும் உணர்த்தப்பட்டன. ஈணிக் தன்மை யுணர்ந்த தனையுடைய தன்னுணர்வார என்றது, அதனுவித சித்தாரந்த சைவரை. தம்மை யுணரா ரென்றது அகழ், அகப்புறம், புறம், புறப்புற மென்னு நால்வேறு வகைப் பஞ்சம் யத்தாளர அளருடன னையநது தமயிற புணராமையாவது:—பிரகவிக் குருடர் புலா முழிதிக் கொண்டு வேழங் காண்டல விருப்பான் அது நின்றுழிச சென்று சையினு லொவ்வோ ருறுப்பினைத் தைவநது வேழமாவது முறம்போலவ தென்றும், உலா போலவ தென்றும், உலககைபோலவ தென்றும், மலைபோலவ தென்றும், தமமுன் மாறுபொண டொருவரை யொருவா மறுத்துக் கலாம வினைத்தலபோலச், சித்தாரந்த சைவரெறி நின்று ஷுபான திருவருள பெருாரா தத்த முணர்விற கேற்பச் சமய நூல்களி னொவ்வொன்றினை யுடையநதவற்றிற் கூறு மேகதேசப் பொருள்களேபற்றி பொருவரை யொருவா மறுத்தத தமமுண மாறுபொண்கி கலாம வினைத்தல். அங்குள்ள கலாய்க்கின்றதுழிக் கண்ணு டையா னொருவ னொரு, இவா செவிமுதலிய வெவ் வோ ருறுப்புக்களேபற்றிக் கூறிக் கலாம வினைக்கினா ரெனவும் வேழத்தினியல்பு வெற்றெனவுந் தெரிந்தனாரது, அவாக்கத்தை யுணர்த்த லுறின, கொடிதம் பேதையும் போலக் தாம் கொண்டதே பற்றி யவனைபுந் தமமு னொருவனாக வைத் திழிச்சுத் கூறி மாறு பொண்டிடலே யன்றிப் பொருளெனக் சொன்னாமாட்டார. அதுபற்றி யவன் வெகுளா தவ ரியலபிது வென நகைபாடி யொழிந்தவீரம். அதுபோல வெவ்வொரு சமயநூல்பற்றி யகருணம் பிணங்குவாரை யவைபெல்லா மொவ்வோ ரேக்கச் சிவையபுறநிக் கூறினவாக்கலான அவைபற்றிப் பிணங்குதக் வெனவும் பொரு டுடனமை வேறெனவும் யாம இவ்நூலா னுணர்த்தப் புனை, அவ ரத்தனைக் சொன்ன மாட்டாது டயிந்தி யுபத்தார ருக்கொடைதேபற்றி யெனமையுந் தமமு னொருவ ராக வைத் திழித் துணர்பாராகலின், அவ்வழி யவா வெள்ளறி யது வென ரொழி வகே யன்றி யுடனைக் சொன்னா மென்பார கௌரமபுறனென்றா. கேட்டல் பொரு ளாக்க டோடல். “அது ஊடுகோது” என்பதனானும் “கோளாரும் வேடப் மொழிதல்” என்பதானும் மறிக் புறந புதச்சமயம்பற்றி யிழித் துரைக்கு மொழியும் புறங் புற மொழிபு மென்ப திரட்டிற மொழிதலுந் கொள்க. புறக்கூறு மொழியா வது புதச்சமயிக் காலநாத பாடணவாதசைவா முடிவியா முனைனறிப் புறத்தே யிழித்து கூறுமொழி.”

மொழிபெயல்குந் புறவிருளி னீக்கிப் பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டுதற்குப் பண்ணிருவகைத்தாய ரூபியம்போல அனுகு முலால் விருளி னீக்கிக் சிவபரம்பொ ருளை யானமாவிற்குக் காட்டி யனுபூதயி னினைபெறுவித்தற்குப் பண்ணிருத்திர னானாராயிற் பெருந்த திம்முத்தாலெனக். முழுமுதற்பொருளாயப் பரமசைவன றிருவாய்மொழியாய ஆரிய வேதோபசிடத் சாரமனைத்து மொருங்கு திர ண்டுநூல், காரிசமுதலிய சைவாகம் னுன்பாத சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்ட நூல், சிமிழ்வேத் சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்டதுஉமாதி, இறை யுயிர் மல மெல்லு முப்பொருளின் டுடத்த சொருப வியலெல்லாம் ஐய விபரிதமகற்றி யங்கை கெல்லிக்கனிடோல் விளக்குதலிற் றுளை தனக்கு ஒப்பாய நிற்பது இச்சிவஞானபோத முதனூல் அது “வேதமபக் வதனபான மெய்யாகம் நால்வ - ரோதந் திமிழ்வேத முதனூல்” - - - - - போதமிகு - நெயி னுறுசுவையா நீச்சென்னை மெய்கண்டான்

திருப்பதயிற் றுள்ள திறன்" என்கு மாண்புநீர் திருவருளாகுமறித. இது எல்லாச் சிறப்புகளும் தூதர்தமையினமாகச் சொல்லு முறையாற் றனனகத் தடவி அதன்கண் ணையித்தகத்தல் போதிப்பது, இஃது மத்தவிற்கு சந்தர்த்தவிறம். "பொய் டுருளார் கருதுப் புனிதமென மத்தவிற - மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா னென னுனோ" எனறா தாயுமானபொருளாகும். பொய்கண்டா ரெனறது - உடநிடநக வின் முறவு, கேட்கலாதவிற மெனவும், விசிட்டாதவிற மெனவும், பாவுருத்தவிற திருவருள் என்கு வேறுபாடாகியாகுகை.

சிவஞானபோதவியாக்கியானம்.

வடமொழிச் சிவஞானபோத னுறகு வடமொழி வல்ல வாகிரியர் பலா, வடமொழியில் வியாககியானங்கள் பறபல செய்திட்டா, வடமொழியற் சுவாக திருவாகிரிதேசிக ரியறதிய இதன வியாககியான மிக் விரிந்தது. ஏனையோர் செய்த வியாககியானங்கள் மிகச் சுருங்கின. இதன வடமொழிச் சூத்திர பதார்த்தங்களைச் சிவஞானபோதவருஞ் சிவாகதவிறனைவரு மாணடானடி நலிந்த பொருள்கொண்டு அதற்கு சம்ப முடிபாக்கிச் செய்த வியாககியானங்களுகு சிவஞான அவை போல் திருவருளாகக் காட்டில் விரிவியா சிவஞானபோதிகள் சிவஞான மாபாடியுத்தன னுண்டுகண்டு எடுத்த விளக்கினா.

சிவஞானமாபாடியம்.

செந்தமிழ்நாட்டிற் பொதியமலைச்சாராயின கண்ணதாய விளாகும் பாவநரசத் திருப்பதிட் பாலதான விகிரமசுவகபுரத்தில் அகத்திய முனிவா வரத்தாற் திருவவதா னு செய்த திருக்கயிலாய பரமபரை மெய்கண்ட சிவாசாரியா சந்தக்க கோ ஞான பாணவாய விளக்குந் திருவாவழிதறை நமச்சிவாயதேசிக பரமபரை தலை ழனி டோனக, அக்குரு பரமபரையில் விளங்கிய வேலப்பதேசிக ஞானசாரியாபாற் சிவஞான பொத் துருளுத்தே வனுக்கிரகம் பெறத், வடமொழி தெனமொழி மாப்பெருந் சட இஃது கண்டுணர்ந்த, அததவிற சிவஞானனுபூதி கைகண்டு, மெய்கண்ட சிவ ஞானபோதப் பிரதிட்டாசாரியசுவாமிநாய விளங்கிய சிவஞானயோகிகர், ஞான மொழிச் சிவஞானபோத னுறகுச் சிவஞான யென்பபும் லகுய்டாகக் னானுஞ் சிவ ஞானபாடியம் மெயப் பெயரிய மாபாடியமு மருளிச்செய்தார சிவஞானயோகிகள் சிவ ஞானபோதத்தி, ஞானஞற யுனைமை கருத்தகக் னெல்லா நாடிக் கண்டு மலைவறத் தெளளித் தெளித்தச சிவஞானமாபாடியம் மருளிச் செய்தவிற, இம்மாபாடியத்தற் யோருந் கொள்ளப்படன வெல்லாம மெயப்பொருளாயப் பொருளெல்லவெனத் தள்ளப்பட்டன வெல்லாம பொயப்பொருளா யொழித் கொருத்தி யெனக.

சிவஞானமாபாடியகாரா சிவஞானபோத வுபாறகாத முதலிய பிரகாண வுத்திஞ் சூத்திரவந்திரன்க்கனிது மாணடானடி இயையுபறதி யெடுத்தத் தடைவிடை மிக் விரித் தருளிய டவகைத் தத்தவ துண்பொருட் பகுதிகளும், பலவைய வுத்திஞ், அவகை வெனக. "தனனா உடபபரிம பொருளும், அநனையபபரிம, அந்நகுப்பிறக உடப பங்கும, அநனை மத்தத்தரைகருது சித்தாரத்ததணிபும், இயை யுத்திஞ், விவற்ற நினைவென, உத்திரணமெனபபரிம இவறது வியையு- ஞானபாடியம், விவற்றவியையு, துத்தியையு, பாதவியையு, அந்நனைவியையுமென இவ்வியையினை வடமொழிச் சந்தர்த்துனபா.

சிவஞானசித்தி.

இது சிவஞானபோத முதுநூற்பொருள் பிற்காலத்தார்க்கு இனிது விளங்குமாறு விரித்தல் யாபபாற சசலாகமபண்டிதரெனனுங் காதலன்பெயருடைய அருளாந்தெய்வஞ் சரிய நியமநிய வழிநூல். இவ்வருணந்தி சிவாசாரியர் மெய்கண்ட சிவாசாரியர் மூலம் மாணாக்கர், இது மேலுமூலரதாதாம்.

சிவஞானசித்தி சிவாகமார்த்தங்களுக்கெல்லா முறையாணியாய் நிலைபெறுவது. “சிவத்துக்கு மேற் மெய்வமிலலை, அதுபோலச் சிவஞானசித்திக்குமேற் காத்திர மிலலை” எனவும், “பாவிரித்த னுலெல்லாம் பாரத்ததியச சித்தியிலே-யோர் விருத் தப் பாதி போதம்” எனவும், ஆனறே ரெடுத்தப் போறதுவராயின, இதனென்புருணை முடிய வெடுத்திரைகதல் யார்க்கு மரிதென்க. இது பரபகக்ஞ சுபகக்மென விருவ கைப்படும அவறமுன், பரபகத்தில் உலகாயதன், சௌத்திராரதிகன், யோகாசாரன், மாத்நியபிகன், வைபாழகன், நிகண்டவாதி, ஆசுவகன், பட்டாசாரியன், பிரபாகரன், சுகபபிரமவாதி, மாடாவாதி, பாறகரியன், நிரீசசுராகுவியன், பாஞ்சராத்திரி பென னும பரசமயத்தோ மதங்களும, அவறநின் மறுப்புக்களும, கூறப்படும். இவருள் உல காயதன் சார்வாசன். சௌத்திராரதிகன், யோகாசாரன், மாத்நியபிகன், வைபாழக னென்னு ராலவரும, புத்தனாலோர். நிகண்டவாதி ஆசுவகனென்னு மிருவரும் அருகனாலோர், இவரெல்லாம் வேதபாகியமான புறப்புறச்சமயத்தோர். பட்டாசாரி யன் பிரபாகரனென்னு மிருவரு மீமாஞ்சைனாலோர். சத்தப்பிரமவாதி மாயாவாதி பாறகரியனென்னு மூவரும் ஏகானமவாதம் போதிகடும் வியாசனாலோர். நிரீசசு ராகுவியன் கபிலநூல்லான். பாஞ்சராத்திரி வாசுதேவனாலோன். இவரெல்லாம் வைதி கத்துட்பட்ட சமயத்தோர்.

இனி இதன் சுபக்கத்துக ஞ்ரைகண்டார் மறைஞானசம்பந்ததேசிகர், சிவாக் கிரயோகிதேசிகர், ஞானப்பிரகாசமுனிவர், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், நிரம்பவழியி யுதேசிகர், சுப்பிரமணியதேசிகர் முதலியோர். ஸவபக்கம் - சுபக்கமென ஸூயிறு.

மறைஞானதேசிகருரைமுதற் சுப்பிரமணியதேசிகருரை யீறியுள்ளவெல்லா மூலத்திற்கேற்பச் சித்தாந்தசைவாபொருள் போதிப்பன வாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவ ருரை மூலத்திற் பாறுபுட்ப பொருள்கொண்டு சிவசமவாதம் போதிப்பதாம். ஞானப் பிரகாசமுனிவருரை யி னுன் மூலத்திற் கேலாதவாறு சிவசமவாதம் போதித்தல்கண்ட ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவசமவாதவுணாமனுப்பென வதற்கேசர் நியமபண்டிதன் பியறநியிட்டார். அக்கண்டன் வரலாறு சிவசமவாதவுரை மறுப்பின் வரலாற்றின் விளக்கயிட்டாம், கடைப்பிடிக்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளியற்றிய சிவஞான சித்திப்பொழிப்புரை முதுநூற்சூத்திர வதிகரணக்கூறுபாடு முழையாகத் தெரிந்தது மூலத்தின் மெய்ப்பொருள் விளக்கி, ஏனோருரைகளை யாள்கும் அகவையாய் நிற்பது. சிவஞானசித்தியுரைகளு ளீர்தொனறே மிக வரிந் னுனத்தம்பலது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் மெய்கண்டசநததிகோர் பாஞ்சரான் திருவரவடுதரை நமசிவாயதேசிகர் மாபிணவந்த ஞானாசாரியர். இச்சுரன் தம்மாயிற்றிரிய ஞானபோதியைப் பிணங்கிய சிவஞானயோகிகள் பொழிப்புரையின் கருத்துவினிய புலப்படுவது அங்ஙனத்தி னுன்களைத் தழுவிக் சிவஞானசித்திக்குப் பதவுரை வரைவதற்குணர்.

இருபாவிருபது.

இன்னும் அருணந்திசிவாசாரியர் தமக்குச் சிவஞானபோத வுட்பேசுந் கந்தி ருளி மலமகந்தி நீட்டை மேவுவித்தருளிய மெய்கண்டேவா திருவருள் வலன மூல கங்கைவள்ளிய வருளிச்செய்தது. இஃது வெண்பா அகவல எனநிருபிச்சாற பப பத்தாய் மெய்ப்பொருள் விரித்தலின், “இருபாவிருபது” என, திருநாமம் பெற்றது.

உண்மைவிளக்கம்.

இன்னும் மெய்கண்டசிவாசாரியர் மாணக்கருளொருவரான திருவதிகை மன வாசுக்கடந்தரர் திருவாயமலாநதருளியது. இது ஆசிரியரை முன்னிலையாகக், சித் தந்ததனால் கூறல் தத்தருருபாதிக்களின் திறஞ் செபபுவது.

சிவப்பிரகாசம்

இது மெய்கண்டசிவாசாரியர் முன்னமாணக்கரான வாசிரியர் சசலாகமணடிச் சந்தி சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்த தோந்த சிவானுபவ நீட்டையுற மனருளா சந்தித்தசிவாசாரிய ருபதேசத்தாற சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்த வைரபாதி ருள செந்தவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர், முசுனூலான சிவஞானபோதம் உழ்நூலான சிவஞானசித்தயெனது தூலக விரண்டினபொரு ளினிது விளக சமாறு அடவிரண் டிறதும் புடையாக வெந்த தருளிச்செய்தலின், அவதரின புன-தூலாயி, சரணே யோதியுணர்ந்த பகருவ ரமிவிற சிவம பிரகாசிக்கசெய்தேற சிவப்பிராசமெனனும் பெயர்த்தாய், நிலவுரு சித்தாந்த ஞானதூல். உமாபதிசிவாசாரியர் திலைவாழ்க ணர், “அடியாகக் கெளரியன சிறமபலவன கொற்றது - குடியாகக் செழுச்சயல்க சித்தே - படியின்மீசைப - பெற்றான சாம்பாணுக்குப் பேசுமற - திசைகசெயது - முதக கொடுக்க முறை” பென வமபலகதெமபெருமான வித்தக திருமுருவொணல், திரு வருள் வியந்த தொழுது, பெருஞ்சாமபாணுக்கு முத்தொடுத்தருளிய வித்தக ஞானாசாரியர். வடமொழியிற் பவுச்சராகமவிருதி சதாந்தனை லி பூசல்படி, சென மொழியிற் திருவருட்பயன முதலிய சித்தாந்தசாததரங்கனும், தருவாடமலாநத ருளிய திருவருட்செலவா. இன்னு மிவா ஞானதுபுக யறபுத் வரமாமகா பல்பு.

திருவருட்பயன்.

இது கருவிரூப்பந்தர தீராதல்கந் திருவருட்பயன டேவ வுமாபதிசிவாசாரியர் கண்டப்பிடித்தியறதீய சித்தாந்த ஞானதூல். இது பதமுதரின, உயிரவந், திருண மலநிலை, அருளதுநிலை, அருளுநிலை, அறிவுநேறி, ஸ்ரீவினக்கம், இன்புமநிலை, ஐகெ முத்தருளினிலை, அனைந்தோர்தனைம யென அந்நோருகா பததுடையாய், லக்ஷு.

வினுவென்பா

இது உமாபதிசிவாசாரியர் தமது ஞானாசாரியரான மறைஞானசரபந்திவாசு ரி வந்த முனைநீதி வினுவரையார் பாசம லீற்றவுத் திருவருணைசந தலைக்கூட்டிவாழ்ச்சி, செய்த்துளியதோர் சித்தாந்த ஞானதூல்.

போற்றிப்பட்டுடை.

இது பந்தமும் லீதி முந்தனருளால் உயிக்கு நிகழு முறையினைப் படியி ன்நோர் தெளிந்தய உமாபதிசிவாசாரியர் போற்றிப்பட்டுடைவிற சாறதி ய்ப்புறியதோர் சித்தாந்த ஞானதூல்.

கோடிக்கல்.

இது மரபாமல் விருளி யோபது குளிக்கு மன்னியிருக்கின்ற பூண்டுவன
சொருபு தன்னியொருகிச் சொல்லொணுவிட வரும்வாருதி தினைக்குமாங்கி.
அருசெழுத்தினோபெற வெடுத்த நினமல வென்றிக்கொடியாய் விளங்கக் கெடும்
வனமுடி உமாபதிவாசாரியா நாட்டியருளிய செவ்வாற் றானால்.

நெஞ்சுவிடுதூது.

இது மருட்பந்த மூலச்சி மாமோபாத்தயும், மாண்பின் மூட்டிட்சமய வுபாதி யும் போகச், செபபுத்தகரிய திருநாளுள்ளாளுண் திருதகடகை டவாளுண்மைபந்த தேசுசன கொம்பந்தம் போகும் விசரமலாமீழ்தம் திருவேலகக வடி, எதத்டி னையல் வநுதத திராய, செங்கமலப புத்திருநா டாராயெனப் பங்காது மூழ்கத்திற் றுதி, அவன் பூங்கொண்டை வானத்திலேனது, நெஞ்சைத் தூதுவித்தலைப் பொரு டாகக் கொணர், உடாபத்திவாராரியா செயதருளிய தெதிராத ஞானநூல்.

உலக அமைதிநெறிவீரகம்.

இது சந்திரபாதசுதேவராமா தசதஸ்ருபந் திசுதவசரிசநந திசுதவசுத்தி, ஸுனஸ்ருப மாணமசரிசந மாணமசுத்தி, கிஸ்ருபநு சிவதரிசநநு கிஸ்ருபநு கிவபோக மெனநு தசுகாரிபநு நாடிசுசநநி மாரிவநரசு கிவாசுபுத் கூபிபாநு, உமாபதி கிவாசாரிய ரபுஸ்சசெர, 5 தி-தாமசுநுநுநு.

சுவிதர்ப்நிகரணம்.

இந்நூல் செயற்காண் னான் தர்னமுடையன் “பெருங்கட னுதவுள் கரு
குகி லாங்குள் - கதர - துறந்த கடையில் கடவுள் - மலரை யுணர்ந்து மேலார்
பொரு - கேட்பார் தளர்வுத் தீர்ப்பார் பொரு - ஸ்ரீராம சீலை எவ்வகை வாலவை -
புலவர் சிறப்ப பான்மை - தன்னை - உயர்ந்த தன்மை - அனைய - மாத நிறுவே
பொருளென துணிவர் - பகையின் - துறோ பணு லெற்றோ - கைசயா மாறுபாடு
கூறுவ ருரு - புரட்சி மயங்கு - சிறு - வானு கடவுளின் மாந்தரை வெருளுந் மய
குகி - யலங்கை - மீரேயிலிற் றிரு நீங்கவை நிற - நெகைச சமய - புலிநு தஞ்சு மேல்
யதாரமு - மொன்றோ கொள்ளு கொடுத்து நிலைய - லாறு மாரு விநாடந் துவறு -
வெயவ மிளவாசு சுசுபந்த சமய - சங்க லிசம நிலை - லுள்ளவை - கனக மீரனியப்
காஞ்சுன் மீது - தனநித் தாடகரு கமனிய மெனநிப - பல்பெயர் பட்ட பதோர் பொருளே
பொலப் - பதில - பாத - கதரு - கிள - புல - பதமந் தாலக வாயநிற் றாகி - யாசா
லுதி வீசிய சமய - து - துருந் சமுத - தெரி - கயாபிரம் - வாமுத சசன மருவா நிற
ப - பொத்பொது - மயில்த் வற்புத் துணி - பாரமு விற்த் கொற்ற மரிலைத - தேரு
வெணமா நிலைய லிருப - மயவகு வப - பாய வாக - முயங்கிட வொருதலை முதலெ
திர மலர்சே - பெண்ணே துருந் வெண்ணைய - கதர - மெய்கண் டவருநா கைகண்
டவாகளி - லொருவ ரொருந் மருவியிருப - வஞ்சுப - பத - கதரிகைத் தொருவு - னே
தறை யரு - னே - செணு மாயா - வாதியை பயல்வர் மறுதலை - குற - மறந - ரய
லின் ரவருநா மறுத - செதறு வடலை - ரவரு - பெய்வு - மின்னே மெய்கு
முன்னே சதியுழி - பாவைய லிருந் வருளின் ரழகை - நீங்கை சங்கைப நிராசரித் தலை
பென - மறநு நுரைதத் சொறநு பொருள்கொடு - யாத செநப் வித்கை - மெய்கு
மோது நாலவகை யுலவைய - து - மதர - வருளசே மாந்தர வெருள்சே மாம - து
மம வினையமுய கத - மகவி மாந்தர் கதவித் துவனே” என்று துணுதத்தா னிசு

இது இயற்றியருளினார் உமாபதிசுவாச்சாரியார். இது மாயாவாதி, ஐக்கியவாதி, பாபாணவாதி, பேதவாதி, சிவசமவாதி, சங்கிராதவாதி, ஈசுவரவிகாரவாதி, நிமித்தகாரணபரிணாமவாதி, சைவவாதி யென்பார் சங்கற்பங் கூறி அளவையுண்டு நூல் பொருந்தமாறாது நிராகரித்து சித்தாந்த மேனமை தெருட்டித் தித்தாந்த நூல் இவ்வாங்களுக்குள் மாயாவாதி வைதிக சாதிரித்துட்பட்டான். ஐக்கியவாதி யகப்புறச்சமயத்தோன். ஏனை டெழுதலும் அகச்சமயத்தோர், இறுதிக் கண்ட னெதிய சைவவாதி சுத்தசைவன், சுத்தசைவன் சொருபவிலக்கணஞ் சித்தாந்தசைவத்திற் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலின் வேறு வைக்கப்பட்டான். ஆகலின், சுத்தசைவத்தைச் சித்தாந்தத்து எடக்கிப் பாபாணவாதி முத னியிதத் தோணவாதி யீராக வெண்ணி யகச்சைவசமயம் ஆரூரல சணக்கொள்க. நிமித்த காரண பரிணாமவாதி யெனினுஞ் சிவாதவியவாதி யெனினு மொககும்.

சாத்திரமரபியன் முற்றிறறு.

ஒழிபியல்.

மேற்கூறிய நான்கியல்களி னொழிபாக வெடுத்தது, தமிழிலக்கண விலக்கிய சாத்திரப் புலமைகளை நிரப்புமாறும், அபுலமைகளானே இகபர விசயங்களைச் சாத்திர செயதமாறும், ஈண்டுக் கூறலுமாறும்.

கல்விச்சிறப்பு.

இல்லுலகத்தக காண்பபற் றுயிர்புருக்கங்களுள், ஐம்புலவுணாவோடு நல்லத னல்லத னீயதன் தீயதன் பகுத்தணரவல்ல மனவுணாச்செயு முடையராய மெம்படுமக் கள், காத்திருந்துவ போத்திருந்துவ நனகுறுத்தகு வேணடுஞ் சவிகற்பநூலமை பயக் கும் வியஞ்சக் ஞான கரணமாய விளங்குவது, வித்தையாம், வித்தையென்கூறு கல்வி யெனினும் பொருந்தம். மக்கள் இயல்பாக மனவுணாவுடையராய்மும், சுத்தமாயா காதலரிய சத்தப்பிரமரூபமாகும் வித்தையி னுபகாரமின்றிச் சவிகற்பநூலின் வியாபார மெய்த மாட்டார். மக்கள் இயற்கையான மனக்கருவியு னிருக்கற்ப ஞானச் செயதியுஞ் செயற்கையான கல்வியறிவொரு சவிகற்பநூலைச் செயதியு டெயது கின்றார். நிருவிகற்பகாட்சியாவது - பெயர் சாதி குணங் கனமம் பொருளென நிறை ருந் பகுத்தறிதலன்றி இவ்வொன்று தோன்றா நனநெனைப் பொருளுண்மை மாத் திரையே யறியு ஞானச் சத்தி. சவிகற்பகாட்சியாவது - பெயர் சாதி முதல்வற்றாறு பொருளை யுள்ளவா றுணரு ஞானச் சத்தி. அவையாய்மாறு காட்டிதம். மாவென பது ஒன்றன் பெயர். அத்தகு மாததன்மை சாதி. வண்ணம் வடிவு முதலியன அதன் குணம். நிற நளிர்நிறம் பூத்தன் முதலியன அதன் கனம். மரமென நிலப்பெறுதல் பொருளாகக். ஒருசாத்தன் நன் கண்ணுக்குப் புலப்படாநிறகு மொனதைக் கண்ணுக் கூடிய வியல்பான மனக்கரணத்தால் இவ் தொன்று தோன்றா நிறமெனப் பெயர் சாதி முதல்வற்றாறு பகுத்தறித் தலன்றிப் பொரு ளுண்மை மாததிரையின் முனையிடா நிறமும். அநவன் மறிவுருந்தை வகன் அப்பொருளை இவ் தியாதோவென வையுறுதலும் அதனை வேருளருக யயகுகி திச்சித்தத்துச் செய்து, பின்னர் அப்பொருட்கண் மிகுத தோன்று மாவென தும் பெயர் முதலிய வைத்துக் கொண்டு எழுத்தாணியைச் சொல்லால் விகற்பித்த

அதனைப் புலப்பட வறியும். இங்ஙனமாகவின, மக்கட்டுச் சலிகற்பனாண் கலார்பு
மான சொல்லா னிழகல் அனுபவசித்தமாம். சாத்தன் பிறர் செவிக்குப் புலனாக வுச்
சரிக்குஞ் சொல்லிளறியு மிவ்வைவந்தானும் பொருளைத் தன்னுள் விகற்பிக்கறியுமா
லெனின், — அறியாது கூறினும்; சொற்க ளுந்தியிற் சூக்குமையாய் நெஞ்சின்கட்
பைசந்தியாயுங் கண்டத்தின்கண் மததிமையாயும் விளங்கித், தன்செவிகுப புலப்
படுஞ் சூக்குமவைகரியாய், இறுதியிற் பிறர்செவிகுப புலப்படுந் துலவைகரியாய்
வெளிப்படும் ஆகலின், “சாத்தன் பிறாசெவிகுப புலனாகாமல் உள்ளே செயயுஞ்
சலிகற்ப விவாபாரமுஞ் சொல்லா னிகு ஞானச் செயதயே யெனக.

கல்விமாட்சி—“இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றும்-தம்மை விளக்குமாற் குண
ராக கேழுனரு-லெமமை யுலகத்தம் யாங்கானே கல்விபோன்-மம்ம ருத்கு மருந்த”
“அறம்பொரு ளினபமும் வீரம் பயக்கும் - புறங்கடை நல்லிசைய நாட்டு - முறங்கை
லொன் - லுறமுழியுங் கைசொடுக்குங் கலவியினுங் கிலைச் - சிறமுயிர்க் குற துனை”
“தொடங்குகாரம் துன்பமா யினபம் பயசகு - மடங்கொன் றறிவகற்றும்-கல்வி”
“விஷு சசுதநாலு ருவுஷயிகுபு உதந-வாயுதலிஷு ரொமகலியரலுலககீ
விஷு மாரகுனாரமார- விஷு ரவரயுகரீவிஷுமரகசெவிஷு ரவரரபெவதாவிஷு ர
ராஜலவபெஷு தெ நறியுதகவிஷு ரவரீ கடுவர-” என்பனவற்றானாக.

இன்னும், சாகி யுடலோடொழியும். கலவி யுயிரோடு செல்லும். ஆகலால், சாகி யுய
ர்ச்சியினுங் கலவி யுயர்ச்சி மிக மேம்பட்டது. அது “மேற்பிறந்த ராயினும் கல்லாதர்
கீழ்ப்பிறந்தவ் - கற்ற ரனைத்திலா பாடி” “வேறறுமை தெரிந்த நார்பா லுள்ளும்-கீழ்
பபா லொருவன் கறபின் -மேறபா லொருவனு மவன்கட் பரிமே” “கடைநிலத்தோ
ராயினுங் கற்றுணர்ந்தோ கமனமக் - நிலைநிலத்த வைக்கப் பரிம” என்பனவற்றா
ராக. கற்றோருக்கு எந்நாடு மெய்நூரு தம்போலுற்றுப் பொருட்கொடையும் பூசையு
மவந்த செயதற் கேதவாம். ஆகலின், கல்விபோலச் சிறந்த நற்பொருள் பிறிதில்லை.
அது “யாதானு நாடாமா லாராமா லென்னொருவன்-சாத்தனையுங் கல்லாத வாறு” என்ப
தனானாக. அரசனுக்குத் தனையததிறுனே சிறப்புண்டு, கற்றவனுக்கு அவன் சென்ற
விடமெல்லாது சிறப்புண்டு. ஆகலால், மன்னனினுங் கற்றோனே சிறப்பு மிக வுடை
யன். அது “மன்னனு மாசநக் கற்றோ துஞ் சோனாகின் - மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்பு
டையன் - மன்னநத் - தனமேய மல்லாத சிறப்பிலை கற்றோறுத் - சென்றவிட மெல்
லாஞ் சிறப்பு” என்பதனானாக. ஒருவயிற் துதிக்கோருளாரும் ஒருகுடிப் பிறந்தோ
ருளாரும் கற்றோனே சிறப்புடையன். அரசனுங் கற்றோன் காட்டிய வழியே செல்லு
நீரன். அது “பிறப்பா ரன்ன வுடனவயிற் றுளருஞ் - சிறப்பின் பாலாற் குயுமனந்
கிரியு - மொருகுடிப் பிறந்த பலலோருளா - மூத்தோன் வருக வெண்கு தவரு - ளறி
வுடை யோனா றரசஞ் செல்லும்” என்பதனானாக. கலவிப்பொருள் இம் மிக்கா
ரோடு தலைப்பெய்த அறியாதனவெல்லா மறிந்தோமெனும், யாண்டு பல்வாக
யில் மாயினமெனும், உவத்தற் கேதவாம். அது “யாண்டு பல்வாக நாரயில் வாகு
தல் - யாங்கா கியரென் வினவுதி ராயின் - மான்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரமயி
னா - யான்கண் டனையரென் னினைரும வேத்தன - மல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்
றலை - யான்றவின் தடங்கியு கொண்க - சானோர் டலாயான் ஊரு மூரே” என்பதனானாக.

கல்விப்பொருள் ஒருவனுக்கு ஈட்டு மப்பிரபிபுருணே யுதவுத லுடைத்த. கல்விப்பொருள் எழுதப்பயிற்றுச் சென்றதவதலுடைத்த. அது “ஒருமைகட டான கற்றல் கல்வி யொருவற - கெழுமையு மோமப புடைத்து” என்பதன னறிக. இத்தனை பரிசுதியில்லா முடைய கல்வியினை நல்லாசிரியரை யறித்து அவர் குற்றழி யுத வியு முற்பொருள் கொடுத்தங் கற்றலவேணடும். இகநனங் கற்றிரா தலையாயா யுத்திக்கு நாணிக சல்லாசா எனமங் கடையாயா. அது “உதறழி யுதவியு முற்பொ ருள் கொடுத்தம் - பிற்றறதிலை முனிபாது கற்றனனறே” “உடையாரமு னில்லாடோ லேக்கற்றுங் கற்றா - கடையரே கல்லா தவா” என்பனவறற னறிக.

இனி யறியவேண்டியன வறிறதற்குரிய நானமகளைப் பெற்ற தந்தை அவனைக் கற்றேரணவயினகண அவரினு மிக்கிடுக்குமாறு கல்வியறிவுடைய னாகுதல வேணடும். முதலே நன்மகனுக்கு சந்தை செயறடாவதா முபகாரம். அது “தந்தை மசத்காற்று ண்றி யவயத்து - முந்தி யிருப்பச செயல” “நனது பற்றதருத லென்றலைக் கடனே - சான்றோ னுக்குத் தனக்கக்குக் கடனே - நன்னடை ால்கல வேந்தறழுகு கடனே - யொளி துவா னாளுசும் முருக்க - களிற்றறித்து பெயாதல சான்றாருக் கடனே” “செசமென வொருவன மகசடகுச செயவன - விசசைமற திலை பிற” வேடடனவறற னறிக தமமக்கள் தறியுடைமை தமயினு மாநில. உ பனனறிறத சற்றாக்கெல்லா மிக விரி தாம். அது “தமயிற் தமமசக் கறியுடைமை மாநிலத்து - பனனுயிர்க் கெல்லா ிறிக” என்பதன னறிக.

விலங்குகளுஞ் சிறுநனனா சொல்லான விதறிதறறியுங் சரண மிலமைமடால், அவை பெறுகின்ற விடயங்களை நிறுத்தபமாசுவே யறியு நீளம யுடையனவாம். இனி விலங்குகளைக் காட்டிது மக்க னெத்தனை வேறுபாடுடையரோ அத்தனை வேறு பாடு கல்லாதமகளைக் காட்டிலுங் கற்றறித்தமக்க னுடையரென்பத. “விலங்கொடு மக்க ளனைய விலங்குதூல - சற்றிரோ டேனை யவா” என்றும் திருப்பறற மிசனை நீலை மிதிதல் காண்க. கலவத மாகுந் மொடபமுடையாராய நிலவக் கண்ணிடாலெனின, — கல்லாத மகசண்மாட் டுளதா மொடப நீமே லெழுத்துப்பாலவதேதா விழக்காடாய விரையக் கெட்டுப் பயப்பாறறி யொழிதலின், அது ஒருசார விலங்க னெடயம் போலக் கொள்ளப்படுத லலது துணமா னுண்டிலுமரகக் கொள்ளப்படாதா மவைய “கல்லாதா னெட்பங் சமியனன ருயினுங் - கொள்ளா ரறியுடை யவா” என்றும் திருத் குறறு மித தேறமறாறு காண்க. கல்வியறிவல்லாசா மெயப்பொருளா காணமாட் டாரென்பதம், அலதடையாரே மெயப்பொருள காண வலவா.ரென்பதம், “கல்லா ரெஞ்சி-னிலா வீசன” “தறவா விழுங்குறு கரபசக் கணியக் கரையிலாக் குணைமா கடலை - மற்றவ ரறியா மாணிகக் கடையை” என்றாருடக்கத்துத் திருவாக்குககள னறிக. “தன்ம ய னூலபல கறபிறு மறறாற - னுணம யறிவ வியும” என்றரு னிச்செய்தது, தீவ்னை பாலாபா னுளதங் கலவி நலவ்னைப்பாலாபா னுளதங் கலவி போல நனகு செயதற குபகார யாசமாடடாது, திவினைப்பயன வினைவற பினைருந திரகற்றதற் குபகாரமாமெனற குறிப்பாசலின், அது கலவி மெயயுணாவிறகுச சாதக் மாகு மென்பறினாடு முரணுதனை. “காதன மிசகுழிக் கறறவுங் கைகொடா” வென னுஞ் சிந்தாமணிப் பப்பொருட்டு.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென் றிரண்டுே செவ்வமயினும், கலவி இம்மை மதுமை வீதிபெதகண மூன்றற்குஞ் சாதகமாகலன், “நற்பொருள் செயவா

ரக்கிடம் பொருள் செல்வார்க்கு மஃகிடம்” என்றார் கிந்தாமணிநூலார். ஆண்டு நற் பொருளுனந்து கல்விப்பொருளை. கல்விப்பொருளி னுயர்ச்சி, “கேடில் விழுச்செல் வங் கல்வி பொருவந்து - மாடல மறவை யவை.” பென்பதனாறு மறிக. கிலங் கொடு மக்களெனனும் பொதுச்சொல்லாற் றென்பாலாருங் சுற்றறகுரிய ரென் பது பொருள். “சூஞ்சி யழகுங் கொடுநதானைக் கோட்டழகு - மஞ்ச ளழகு மழ் கலல் - பொஞ்சுதது, நல்லமயா மெனனு நடுவு நிலைமையாற - கல்வி யழகே யழகு” என விதந்தெடுத்தோதுதலானும், கல்வி ஆண்பாலா டென்பாலா ரிருவருக்கும் பொது வாது தெளிக. மறு “துணைநி றோடு தூலபல பழிநும் - பெண்ணி வென்பது பெருமபே தமைததே” என்ற தென்கைகொலெனின, — பெண்பாலா ரியல்பின் மண் டத்தம் பெரிதில் ராசலின், அவாகடபடுங் கல்வி ஆண்பாலா கடபந் கல்விபோ லப பெரிது நனைமக தேதுவாகா தென்ற சூததா நெருநன் கூறிது ராசலின், அ. பொல்கே அவா கறபிச்சுறபாலரலல ரென்பது முடியானெனக். இத்தனையும், சலிகற்ப ஞானங் கல்விபா னெயதற்பால தென்பதும், அ. ன சிறப்பும், அத ஆண் மக்களா பெணமக்களெனனு மிருபாலார்க்கும் பொதுப்பொருளென்பதும், தந்தை மக டுருசு செய்யு முக்கிப் புதுவி அவரைக் கல்வி யறிவுடைய ராகுத லென்பதும், சொல்லப்பட்டன.

“கற்க கசுடற்க கற்பவை கற்றபின்

கிறக் வுதற்குத் தக.”

கல்வி, கற்பிக்க வல்ல நல்லசிரியரும், கற்றற சிரிய நன்மாணுக்கரும், எய்தினலது, பயன் பட்டாமையின், கற்பிக்க வல்ல நல்லசிரிய நிலச்சுணமும், சுறகு நன்மாணுக்க நிலச்சுணமும், முன்ன ரெடுத்தோதிக், கறதமாறும், கறகப்பதி தூண்முறைபும், பின்ன ரெடுத்தோதுதும்.

கற்பித்த நல்லசிரிய ரியல்பு

உயாகுபபிறப்பும், மனதனுயனமயும், நல்லொழுக்கமும், பலகலைபயிற்சி யும், வாயமையும், மாணுக்காமாட டன்புடைமையும், பொருளவாவினமையும், நடுவு நிலைமைய மெனனு மெனவகை யிலக்கணங் குடையராயக், கொண்டயும், ஊசுமும், உலகிப் பறிவும, நிலைபெற்ற தேதாறமும், பொருதயும், நின்றயும், மறப்பினமையும், அறிவும், உருநலமும், ஆற்றலும், புக்கும, சொல்வனமையும், மாணுக்கரால் விரும்ப பபதி னாயமையும், தோனெனியாற பொருந்தினா கறபிக்கு நல்லசிரிய ராதற்கு உரியரெனறறிக். அது “வலம்புரி முத்திர குலம்புரி பிறப்பும் - வானயா நனை தூய்மை யும் வானயாறு - நிலம்படாந் தனை நலம்பட ரொழுக்கமுக் - திகக் கல்விபுந் துங்கொடு - ஞாயி தனை வாயமையும் யாவது - மல்கா வனபும் வெடிகா வுள்ளமுந் - துலைநா வனை சமனிலையுள பபட - வெணவகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதன் - வெணவாண வாழ்க்கையுந் தாதுளாண்மையு - பூலகிய லறித்து கலைபிய தேதாறமும் - பொறைபு நிறையும் பொச்சாப பின்மையு - மறிவு முருவு மாற்றலும் புக்குரு - சொற்பொரு ளுணாததுரு சொல் வனமையு - கற்புடா நெஞ்சுந் காமுறப் படுதிது - மிளனா ரனை தோனெனிற மரபினா - பன்னருந் சிறப்பி னல்லசிரியா” என்பதனு னறிக. குலம்புரி பிறப்பு - உயாகுலத்தோர் விருமபும் பிறப்பு. துங்கன் உவாமதி. துங்கு ஞாயிதம் பொங்குரு னகறதிப் பொருளகளைப் புலப்படக் காட்டும் பொறபின்வாதுல போல வாயமையுடையா பொருளகளை ஐய விபரீத மகறதி மெய் யுணர்த்து

மூலபூதப் பொருள், திக்கொடு ஞாய் நன்ன வாய்மையு மென்றார். - இது தொழி
தலும். நினைவிய தோற்றமாவது - எஞ்ஞான்றும் சலியா வேற்ற நீர்மை. ஆறறல்,
அறிவுத்திட்டம் காயத்திட்ட மென் றிவை; அது அறிவு முருவு மாற்றலு மென
வழிவந்ததனுபுஞ் சாரவைத் தோதியதனா னறியப்படும். காயத்திட்ட மனவலி,
வாகுவலி, உடல்வலி, மென் மூன்றும். அறிவுத்திட்டம் இயற்கை யறிவுவலி செய
ற்கை யறிவுவலி யென வுண்டாம். புதும் - தன் கல்வி நிறைவு மதித்துப் நல்லொ
ழுத்த மென்றிவை சாரணமாகத் தாமுளராய ஞான்றும் பிறறை ஞான்று முயர்ந
தோர் வாய்ப்பட்டி நிகழ்ந்த எங்கும் பரந்த நிலவு நன்கு மதிப்புச் சொல் லிளக்கம்.
சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மை - வாக்கித்தவம். குறளரு டெயவங்
கொள்கை மேன்மை, சலிபயி மெனிவு கட்டுரை வன்மை என்புழிக் கட்டுரை வன்
மையு மது. கட்டுரைவன்மை - கேட்டார்ப் பிணிகளுக்குச் சொல்வன்மை. கட்டுதல் - பிணி
த்தல். "கேட்டார்ப் பிணிகளுந் தகையவாயக கேளாரும் - வேட்ப மொழிவதானு
சொல்" என்பதனாறு மறிக் கட்டுரை வினைத்தொகை. இத்தகுப் பிறரெல்லாந் சொடு
த்தச் சொல்லு முரைவலி யென நோக்கின்றி யுரைத்தார். இனிக் கட்டுரைபது
காலங்கூர்ந்த பெயரெஞ்சுகளினி முதனிகையாதலின, அத்தனைக் கட்டியென வினையெ
ஞ்சு இளவி யாக்குத லிடப்பாடுமாம். ஆசிரியர் இவ்வியல் புனையரா யிருந்து
தூல் கற்பிப்பின மாணாகர் உறுதிப் பொருள கசுடறக் கறறுக கைக்கொண்டு நல்லொ
ழுக்க மெய்தி மெய்யுணர்ந்த இவ் பர விதி பேற்றறுதிப் பயன்களைத் தப்பாது தலை
கூடுப. இவ்வியல் பிலா ராசிரியராயக் கற்பிப்புகுண மாணாகா னாற்பொருள
களை ஐயமு மருட்கையு முறுதரக் கொண்டு துணிவிலராயப் போலியொழுக்க மேலிப
பெற்றிப்பட்ட விவக கதியுடையராய இவ் பர விதிபேற் றறுதிப்பயன்களை நனகுற
மாட்டார்.

உந்து நன்மாணுக்க நியல்பு.

ஆசிரியன் கற்பிக்கு னாற்பொருளைக் கற்பித்தவா றுணர்தலும், கற்பித்த பொ
ருள் பற்றாகக் கொண்டு சூழ்ந்து வேறு நற்பொரு ளுணர்தலும், தம்போலக் கற்ப
புரக் குபகாரிக ளாதலும், தந்தை தாய் ஆசிரியா முதலியோர் செயற்களினி யறி
த்தலும், தீய சிற்றினைச் சார்பின்மையும், சோம்பு தடுமாற்ற மான மறவி கடுநோய
வெகுளி களவு காம உண றிவை யிலராசலும், ஆசிரியனை யடைந்து வழிபடுதலும்,
தருமநெறி தவருமையும், ஆசிரியன் குறிப்பறிந்த நடத்தலும், கேட்ட னாற்பொ
ருளைச் சிந்தித்தலும், பாடத்தை மறவாமற் காததலும், மீட்டு மாசிரியனை யடைந்து
கேட்ட னாற்பொருளை ஐய விபரீத நீங்க வினாவுதலும், நூதயிரங்கியுடையா பிறா அறி
தது வைத்தாதல் அறியாது வைத்தாத லையுறறுதல் வினாவும் சொற்பொருள வினா
களுக்கு அவர் கொளரு முறைபயன் விடை கூறுதலும், னாற்பொருளைக் கற்றே ரவையி
ராமுமதி கொள்வெடுத்துப் பிரசங்கித்தலு முடையாராக, உலர்நடை யறிந் தொரு
குறியைத் தூல் கற்றறகுரிய நன்மாணுக்க ரென மூணாக, அது சொல்லிய பொரு
ளுமை, சொல்லியாக் குணர்த்தலுஞ் - சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்தனன் குண
ர்த்தலுஞ் - தன்னோ ரன்னோருக்குத் தான்பயப் படுதலுஞ் - செயற்களினி யறித்தலுந் தீச
சார் பின்மையு - மடிந்தி மாற்ற மானமபொசு சாப்புக் - கடுநோய சிறுந் களவே
ஞாய - மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்று வழிபடுதலு - மறத்தறை வழாமையுஞ் குறிப
யுதிந் தொழுதலு - கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் பொற்றலு - மீட்டவை வினவ

ஆம் விடுத்தது முறைத்தது - முடையராஜி நடையநிர் தியனுநர் - நன்மாணுக்கர்" என்பதன லறிக. இவ்வியல்புடைய மாணுக்கரே நூல் கசுடற நன்கு கற்று நற்புலமை பெய்தப. இவ்வியல் பிலேரோ நூல் கறகப புகிறும், தெளிவும் புலமை நிறையும் தீட்பு முறமை மேலு நல்லுறுத்யுந் தலைக்கடமாட்டார்.

கந்தமுறை.

நூல் கற்றற்குரியராய நன்மாணுக்கர் தாம் கற்கு நூலின்கட் சில பொருள் கருகிறாயி னப்பொழு தவறறினகண் ணமுநதற்க. முன் கற்ற நூற்களுதல், பின்பு கற்கு நூற்களுதல் இவை வெளிநிக கிடக்கும்; அதுகண்டு தெளிதமென்று கொண்டு மனவுக்கம் குணமுது நூலுரை கறக. விதி விலக்குக்கள நூலுரைக்குட் சில சொற் பொருட்கு எதித தோததா லெயதுத லுற்றதஞ் சில சொற் பொருட்கு அங்ஙன மெதித தோததா லெயதுத லுறுதம வரக காணப்படின, அவற்றிற்கு விதிவிலக்கு ஆசிரியரோதாமகக்கு காரணம் யாதென்று மனங்கலங்கறக; ஆசிரியர் தாமெய்து விததன் வெய்தாதனவற்றிற்கு மெயது மாறு உபலககணம் பற்றி நூலுரை செய்யு நீராகலின. உபலககணக் கூறுகளை, "காணுமகண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போல்" "கோளில் பொறியிற குணமில்வே யென்குணத்தான - ழுளை வணங்காத தலை" யென்பன போலவன. முன் னறிந்ததற்குப் பின் னறிவது மாறாயின, அவ்வளவில் முன் னதே விதி பின்னது வழுவுளமுறும், பின்னதே விதி முன்னது வழுவுளமுறும் கதமெனக்கொண்டு நூலுரைப்பொருள் சிதைவுசெய்யாது, இவ்வேனாவலித்யோ மற் றெயவுரை விதியோ வென நெண்ணி நூலுரை கறக. நூலுரைக்கச் சிலநாட் கற்ற மாத்தரையாற் புலமை பெய்திறதிலமென நுகசுவ குணதற்க. நூலுரைக்கைப் பல நாட் கற்று அவற்றின்கட் பயிற்றுவு செயயின, புலமை தப்பாது பங்கும். நூலுரைக்கை விரைவா ளோகறக. அவ்வன றோகின, யாதுந தெரியாது. விரையாது நூலுரைக்கை யுறு நோகின, தெரியாத பொருளிலலை. கற்கு நூலுரைக்கிற கரு தனை மட்டுப்படுத்தி கற்ற நூலுரைக்கிற கருத்தனைச் சிந்தாம லற்கக்கு. நூலுரைப்பொருள்களை வரம்புசெய்யாது இருகான் முக்காற கேட்டலிற் பயனின்ற. ஆகலின, நூலுரைப்பொருள்களை வரம்பு படுத்துக் கற்க. அங்ஙனம் கற்றபின், ஒருகா லிறுந் யாநூலுரைப் புலமை யுளதாம். ஆசிரியனுக்குப் பொருள் கொடுத்தது மினைசொற் செல்வத்தலும் பணித்து முறமுழி யுதவுதலுஞ் செயது கறக. இடம் பொரு ளோவலக் குடையராபச சிறப்புச்செயயிறும், கலவி வீருப்பில்லாத மந்த மாந்தர் களோடு கூடப்படுவ செயயறக. நன்மாணுக்கபுலமுடையராப் பெறின், சில கொடுத்த மயரோடு பழகுத. மன மிடர் நோய முதலிய வேதக்களாற் கலங்குஞ் செவ் விவி னூலுரை யாட்டலை பொருளுன்னுஞ் செயயறக. புலமைப் பேற்றிற்குச் சிறந்த சருவி யாசிரியன்பான மெய்ப்பனபு மெய்வழிபாடு முடையராதலாம்.

மகன்னியு தாம் கற்கு நூலளவாக விரியுமாகலின, நல்ல நூல்களை முழுது முறையாற் கறக. ஒருதுறைநூ லொருவகை யறிவினையே யுதவுமாகலின், பலவகை யறிவுவேண்டிப் பலவகை யறிவுநூல்களைப் பலவாறு காடிக்கறக. "தொட்டனைத் தாது பணைவேணி மாந்தாக்குக் - கற்றனைத் தாது மறிவு" "அறிதோ றறியாமை கண்ட தமுல்" "நீரளவே யாகுமா நீராம்ப குணகற்ற - நூலளவே யாகுமா நுண்ணியு" "நூலுல கல்" என்று முத்தமொழிக்காலு மிவை தனிசு. கண்ணொளி விளக்க மெய்துக் காண்டல் வியாபார ஈழ்த்ததற்கு ஞாபிற்றினொளி முதலியன வின்றியன்மயாத

இவ்வாறு நான் புகழ் செய்தால், மக்த ளான்மருமம் விளங்கிச் செய்தொழில் வன்மை யாகிவிடும். அங்குள்ளதைப்படி பெங்கு நிறைந்த நிறகுந் கடவு ளருட்சத்தி இனிமீ யாகியுள்ள புகார நரணமாம். ஆகவே, அறிவு விளக்கம் வேண்டி தூலியு நன மாகுந் தாசிரியவழிபாட்டினுமி ஈசரவ்யாசனையும் கடைப்பிடித்துச் செய்தவருக. அருளிநு லாகமத்தை யறியலா மனவினுந் தெருளலாம்" எனப்பவாசன, கறகு தூலியைச் சொற்பொருள்களை எனது நருவருளி னுடிச் சொதித்தக கற்க.

கந்த நூன்முறை

விதிப்படி வித்தியாரம்பஞ் செய்து நல்லாசிரியரை யடைந்து நறமயிழ் தூல் கற்கப்படு நன்மாணக்கர் முன்னாது தமிழ் நெறிக்கணக் காயந்துகொண்டு ஆதங்குடி கொணைவேந்தன், யாகஞ்ஞடாம, நல்லழி, நன்னெறி முசலிய வுலக நீதிநூல்களைக் கற்றுப் பின்ன ரவைகளின் பொருள்களை நனது தெரிந்து கொள்க. அஃதகுப் பின் நினைந் கற்று அது கூறுஞ் சொற்பொரு ளுணர்ந்து முதமொழிவேண்பா, நீதிநெறி விளக்கம், நாலடி, ஆசாரக்கோவை முசலிய நீதிநூல்களைக் கற்று அவற்றின் பொரு ளையு மவற்றின்கண் வரு நிண்ணிச்சொற்களையு நன்றாக வறிந்துகொள்க. அதற்குப் பின் சைவநன்மாணக்கர் சைவாசாரியாபால் வைதிகசைவசாதிரி மோதாமது வேண் மிஞ் சைவ சமஸ்காரமும் வைணவ நன்மாணக்கர் வைண வாசாரியாபால் வைணவ நூ லோதாதகு வேண்டும் வைணவ சமஸ்காரமும் விதிப்படி பெறது, முறையே பஞ் சாக்கர வட்டாக்கர மந்திர தந்திர செப வனுடான முகையராயது, தேவாரத் திரு வாசக நாலையிரப்பிரபந்த மெனநு தமிழ்வேதங்களைப் பண்முறையாகியு சுததா க்கமாகவு மோதப் பழகிக்கொள்க.

அதன்மேல், நல்லியற்புலவ ரியற்றிய தமிழிலக்கணச்சுருக்கநு கற்றுக்கொண்டு, திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், திருப்பல்லாண்டு, பத்தொராதருமுறைபிரபந்தங்கள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவப்பிரகாசமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவநூன் யோகிகள் பிரபந்தங்கள், அவா மாணக்கர் பிரபந்தங்கள் முதலியவைகளையும், பெரிய புராணம், கோயிப்புராணம், காஞ்சிப்புராணம், தணிகைப்புராணம், திருவிளையாடல்புரா ணம், பிரமோத்தசகாண்டம், காசிகாண்டம், பிரபுலிந்தரிலை, டாஸவத் முதலிய தமிழ்ப் புராணங்களையும், இராமாயணம், டாரதமெனநு தமிழித்தகாசங்களை யு முதமாயறிந்தல், இலக்கியவறி வீட்டிக்கொள்க அதன்மேல், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், யாப்பருந கலம், காரிகை, அகப்பொருள்விளக்கம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பெண்பாப்பா ட்டியல், தணுபுலகாரம், வீரசோழியம், நேமிநாசமெனநு மிலக்கணநூல்களை யவற்றின் காணடிகை வீடுகதியுரைகளோ ளுளகொள்க கற்றுத் தமிழிலக்கியங்களில் இப்பஞ்சலக்கண நூல்விதிக ளமைவர நனது பயில்க. இதுகாறுக கூறிய விவவில் கையில்கண நூல்கரை முறையா ளுளகொள்க கற்றுத் தமிழ்ப்புலமை பெய் திய நன்மாணக்கர் இளந்தமிழ்ப்புலவர் (F. A.) எனநு கலவிப் பட்டாபிதானத் திக் குரியரென் றுணாக.

அதன்மேல், தொல்காப்பிய வெழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருள்திகா ரங்களை யினம் பூரணஞ் சேனாயர நச்சினாக்கினிய மெனநு முறைகளோந் நனது அறந்து, திரகாமணி, சிலப்பதிகார யண்பேட்டை, குறையணி, கரடத் திருவாமச மென த் துமிக்கரவியங்களை, உரைகளோடு நனது ஸராயந் ஆகொள்க.

அந்நே லக்ஷணமாக; “சேக்கிழார் சிந்தா மணிப்பயிற்சி தீதெனவே - ஊக்கியுப தேசித்தார் சோமேசா-நோகிற-பயனில்சொற பாராட்டி வாணை மகனெனன் - மக்கட் பதடி பெனல” என்றசிரியா சிவஞானயோகிக ளுருளிச்செய்தலின், சிந்தாமணிப் பயிற்சியுஞ் சிந்தாமணி யென்ற துபலக்கணமாகலின், அது போலுஞ் சிலப்பதிகார மணிமேகலை சூளாமணிப் பயிற்சியுஞ் சைவ நனமாணுக்கர்களுக்கு ஆகாவெ னின்,—அஃசொக்குமனனானும், சிந்தாமணிமுதலிய சாவியங்களிற் பொதுவான வுலகி யன நதி வைராகசியங் கூறப்படுதலானும், தொல்காப்பிய வியற்றமிழப் பிரயோக மிக வருதலானும், அப்பய னோக்கிச் சைவ வைணவ நனமாணுக்க ரவையுங் கற்பம்பால ரென நெறித்தோதனும், இனிச் சைவ வைணவ நனமாணுக்க ரக்காவியங்களைக்கேற் வேண்டின், தற்சஞ் சமய சித்தார்த்த பராவையாற கற்க. ஆத்தனார்களின்போல வவ நறினக் கணமுக்கறக் வென்பார, “சிந்தாமணிப் பயிற்சி தீது” என்றார். பயிற் பலகா லுளனகொள வமுந்நி யாராய்தல். மன மொன்றிலுந்நின் அசன வண்ணமாய் மாறு மென்ப தனுபவ மாகலின், வேதப்புறமாய வவ்வாருந் பௌதக காவியங்களிற் பலகா லமுந்நிப் பயிலவோ கம் வைதிக நெறி கைவிட்டவை கூறும் கொள்கை வசத்தராய வைதிகராவ ரென்பது பெரிபோர் கருத்தெனக். வைதிக காவியங்களி னியல்பும், அவைதிக காவியங்களி னியல்பும், வைதிககாவியதுடனமறுப்பில் விரித்தோதனும்.

அதன்பின், தருக்கசுகிரசுதிபிகை தருக்கபரிபாடை கூறத் தருக்க வறிவுடைய ராகுந். அதன்மேல், இன்றையனாகப்பொருளுரை, பிரயோகவிவேகவுரை, இலக்கணக் கொத்தரை, தொல்காப்பியசூருதிர்விருத்தி, இலக்கணவிளக்கச்சுருவளி யென்பவ நறை மகியமையக் கூறு இலக்கணவறிவு விரியச் செய்துகொண்டு, பததுபபாட்டு எட்டுத்தொகை, கலாடம், பெருந்தேவனுப்பாரத் மென்னுஞ் சங்க விலக்கியங்களை யவற்றுரைகளோ டாராய்ந்து, பின்னாற் திருக்குற டிருக்கோவை யென்னுந் தெய்வ விலக்கியங்ளைப் பரிமேலழகிபாருரை பேராசிரியருரைகளோ டறிவமையப் பல முறை நன்றாராய்ந்து தமிழ்ப்புலமை நிரப்பிக்கொள்க.

இன்னும், தமிழ்ப் பெரும்புலமைக் கின்றியமையாத வடமொழி யிலக்கிய விலக் கண வாரம்ப்சுபுர, பூரீகாள ககோர கணிதநூலாராய்ச்சியும், தருக்கநூலாராய்ச்சியும், நாடிகுகொள்க. இவ்வாறு கூறிய நூலுரைகளை இவ்வாறு கசடறக் கூறு முநிர் நத நனமாணுக்கா முதுதமிழ்ப்புலவர் (B. A) என்னும் பட்டாபிதானத்துக்குரிய ரென முனாக.

இவ்வுரை தமிழிலக்கண விலக்கிய முதலிய கீத்கைகள் கூற்று முநிர்நதோருட் சைவ நனமாணுக்கர், சைவாசாரியரை யடைந்து வழிபட்டு மந்திராதிகார மாச்சுளு திகாரம் யோகாதிகாரங்களை நன்று பயக்குஞ் சைவசமய விசேட தீக்கையுற, சைவசமயநெறி, சிவதருமோத்தரம், பரமத்தமிழரபானு, ஞானமிர்தம், தத்துவப்பிர காசம், சோமசம்புசிவாசாரியர் கிரியாகாண்டகிரமாவலி, சித்தார்த்தசாராவலி யென் பனவற்றையும், சதுவேததாற்பரியசங்கிரகம், சிவதத்துவவிலக்கம், சிவகர்ணமிர்தம், பாரததாற்பரியசங்கிரகம், இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம், பிரமதருக்கத்தவமென் பனவற்றையும் கூறு, வைதிக சைவவறிவுடையராய், வைதிக சைவாணுட்டானக் கைவரப் பயின்றனார்களாக். சதகர்த்தவந்தினான சித்தார்த நனமாணுக்கர் கைவல்லியம் வேதார்த்தகுடாமணி முதலிய தேவனாத்துவத் வேதார்த சாத்திரக்

களைக் கந்தவினாழன், தஞ் சித்தார்த்த பார்வையார் கங்க. இது விசிட்டாந்தவித வைணவ நன்மாணுக்கர்களுக்கு மொக்கும்.

சைவ நன்மாணுக்கருட் சித்தசூத்திர மிகவுடையராய் நித்தியா நித்திய விவேக வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கு சஞ்சி வீர்பேற்றி னவாமிக்குடைய பரிபாசிகளான நல்லோர், சித்தார்த்த சைவ ஞானாசாரியரை யடைந்து வழிபாடாற்றி அகங்கார மமகாரத் தியாசசியஞ் செய்து, நிருவாண விஞ்ஞான தீக்ஷையுற்று, சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன முதலிய வததுவித சைவ சித்தார்த்த ஞானப் பஞ்ஞானநயமுமவறி னுரைக்கோமீ, வேதார்த்த சித்தார்த்த சாத திரீப்டொரு ளனைததையு மைப விபரீதமற வடங்கி விளங்கும் சகலகலா ரூபமான சிவ ஞானமாபாடியுத்திணேமீ, ஞானாசாரியரை வழிபட்டு, முறையாற கேட்டல் சிவசித்த நெளிதல் செய்து, சிவானுபவன சைவருமாறு சிவோக மெனனு மததுவித நிடை பேணுக. இங்ஙன ஞானாதிகாரிகளான நல்லோர் ராசாசிரியம், சேனம், பிரசசினம், முண்டகம், மாண்டுகியம், தைச்சுநியம், ஐரேயம், சாந்தோகியம், பிருகதாரணிய கம், சுவேதாச்சுவதரம், கைவல்லியம், அகாவிரசு, அராவசிகை யெனனுஞ் சைவோப நிதந்க்களையும், பவுடசமம், மீருசோத்திரம், செவ்வாலோத்திரம், சரவஞானோத்திர முதலிய சைவாகமங்களையு, தானுற்றுணர்ந்த வேதார்த்த தெளிவான த்ராவிட சைவ சித்தார்த்தப் புலமைக் கரணக் வாயுதணராத கொள்க. நான்கு சொல்லிய வுபநிடதங்களின் மெய்ப்பொருள்க ளாண்டாண்முது துவித விசிட்டாந்தவித தேவ லாததுவித பாடிய வுரைகளாற பேதிக்கப்படமுருதலிய, சைவ சித்தார்த்த ஞான குருவரு னுபதேச மாந்திரப் பார்வையா லவற்றின் மெய்யுணராத சத்தார்த்தவித நிலை கடைப்பிடி புதுதி யுறுக

அதனமேல், இங்ஙனங் கூறிய வேதார்த்த செவிவான சைவசித்தார்த்த ஞானை பங் தெபவசிறுநாற ளிலக்கியமான தேவாரந் திருநாசகந் திருக்கோவை யுத்தரமேத முதலிய திருமுறைகளைத் திருவருட் ணை னெனது மாராயநத, ஒழிப், பரமசிவன திருவடிக் கீழ்ப்பிரிவறப் பொருந்தி னெனமுத்தி யுணைமநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

வைணவநல்லோர், தத்துவசேகரம், தத்துவசுதிரயம், வேசனபூரண முதலிய தஞ்சமய சாததிர முறையாற கேட்டுச் சித்திக்கு விசிட்டாந்தவித சித்தார்த்தந் தேறி, நாலாயிரப்பிரபந்தங்களைத் திருவருட் பார்வையா னெனது மாராயநத, நாராயண மூர்த்தி திருவடிகட் திருக்குஞ் சரணுக்கநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

மேற்கூறி முததமிழுடையையோ முகநனங் கூறிட வேதார்த்த சித்தார்த்த சாத்திரப்புலபையு ளனது கைவரப்பெற்றா முதுதமிழ்ப்பெருப்புலவர் (M. A.) என னும் பட்டாபிதானததுக் குரியரே னுணர்.

சல்லியறிவின்பயர்.

இனித் தமிழ்ப்புலமையா லிப்பர வீர்பேறு சாதித்தடையுமாறு கூறுதம்.

இன்னிலைபரான தமிழ்ப்புலவ ராததாற்றாற பொருளீட்டி யினனிலைக்கு விதி தத கருமம் வழாது செய்து போகந் துயத்துத் தருமமுந் தக்காராகஞ்சு செய்தக. பொரு ளீட்டுங்கா லுருளோடு மனப்போடும பொருத்தி யீட்டிக. எனனை? அருளோடு மன பொரும பொருந்தி வாராத பொருள பசமட்கலதது ணீர்போலச் செய்தாணையுங் கொண்குறத்தலின். இல்லறதேறி நிற்பார், வறியாரக்கு வேண்டுவன வுதவ் யவர்

வறுமை களை வல்லராதலும், தாமதத்துக்கொண்ட நல்வினையை முடிக்கவல்லராதலும், தம் பங்கவா தருக்துக்க வல்லராதலும், வேண்டி மின்புறுதர வல்லராதலும், பொருளுடையராய வழியே யாகலின், அப்பெற்றிநகரய பொருளை தெரியா விரடிபு கிட்கிச. பொரு ளீட்டுகதாற தம்புலனம் யுததது துணைக்காரணமானென்று சொன்ன டுட தக்கதன்னு. என்னே? அறிவுடையபா வழிபடாக்கு மேனையார் செவ்வராதலுங் காண்டலீன. ஆகில, அறிவுடையபாதததாரத மூழ செவ்வமுடையராதத காசாத, செவ்வமுடையராதததாரத மூழ அறிவுடையராதத காசாத. நாயனாரும் “இருவ றுலகத் தப்பறகத் திருவேறு - செவ்வப் ராஜ்யம் வேறு” எனறெந்த தருளிச்செய தார. இன்னும், யாக்கரும் பொருளி னுணமையு மது காரணமாக வெயது வின் பமு முனவினையா னமைத்த கிடந்தன, பொருளினினைமையு மதுகாரணமாக வெயதுந தனபமு மனவனமே முனவினையா னமைத்த கிடந்தன. அவை இம்மையறிவு முய றசிபாது மனவினையாலு முாவாவன வென்று கொணரி மகிழ்தலுங் கவறது மறி வினமைபபாம். இவ்வனமாதலின், கல்லிபறிவு கொளிபராய நினது நனதுசெய திக், ததி னறப்புமும் பராதிற றுறகம் விப்பேறுக்கு வெயதுநத்க சாதனமாவதாமெனக். இனிப பொருள பழக்கையான வுயபென்று கொணரி அனை யீட்டு முயற்சியின் றி மடிபுகுக்குநாது, அனை யுத முடையராகி யீட்டுக், “முயற்சி திருவினையாக ரும்” “மடியினான னுருள் மனமயி னு”. “ஆதக மதாவியுயச செவ்வ மழிவினா - துக் முடையா றுறை” என்பவமலின். இனிம கல்லியறிவுடையார், பொருளக் கல்லியினுற உழவியுடையா டுல சிறப்பாம். வாணிகத்தினுற செவனத்தினுற பொருளிடிக் லத்தனைச சிறப்பினறும். யாதினலெனின், — கல்வி யுறுவதொழிலுற பொருளிடும் புலவர் கம் காரணயிருநது இப்பரசாதன கவலை புதுதாமற செயததகு வல்லுநராவா, மறறிருவகையா னீட்டம் புலவர் கவலையும பரதந்தரமு முடையா யிப்பா சாண முடையறிருநது செய்யனீரராவா; அதன லெனக்

இவ்வனம் பொருளீட்டிக் கல்லியினுற இப்பா சாதனம் பேணி வாழு நற்புல வா, தரு சொற செபல்காரா யாக்கது முபகாரிகளாய வாழக், அவ்வன முபகாரி களாதலைப் பயன நோக்கிச் செயறக, கட்டுக்ககொண்டு செயச. இனிச செயறக கொழிலெனலாம் பரமேசுரார்ப்பணமாகச செயச. தொழிலகளைத் தமக்கன்று கொ ண்கி செய்வோ ரவறறற றுட்கதுவவா; பரமேசுரார்ப்பணமாகச செய்வோ ரவற றுற றுட்கதுறா அவரவறறற றுட்கதுருமை யொன்றோ, பரமேசுர னுருளுநா னமு மெய்தப பிறப்பிறப்பில் பெருவாழ்வு மெய்தப.

“இரியையென் மருவுமவையாவு ஞானங்கிடைத்ததகு நிமித்த” மாதலின், கரும்பு களைப் பயனோக்காது பரமேசுரார்ப்பணமாகச செய்வோ பிறம் ஞானமெய்தி வீடு பேறு கூடுவரென்பது வேதாஃமத துணிபர்ம். “அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாளம்” என்பவாகலின், கல்லியறிவுடையா ரவ்விரண்டனையுந் தமக்கணியாக்க கொண்டு போற தல்வேண்டும். அன்பு தொடர்புடைய வுயிரண மார்ட்டிம் அருளவவாறணி பெலலா வுயிரகனித்தது நிக்மு மறிவு வியாபாரமாதலின், அன்பு மருள சிறந்த ஞானசாத னமாம். அன்பு இல்லாததா ரறிவு வியாபாரமும் அரு டிற வறததா ரறிவு வியாபா ரமுமாம். இல்லாததா றொடபு பறறி யெருமணபே துறவறததிற றொடபு பற றுது அருளாய முத்திரம். நாயனாரும் “அருளெனது மனவின சூழ்வி” யென தரு

திராவிடப்பிரகாசிகை.

விச்செய்தார். பொருட் செல்வ நல்லோர்பா 'வனதிப் பூரிய்பாலு முளதாவதாம். அருட் செல்வமோ நல்லோர்பாற் றுணே யுளதாவதாம். ஆதலின், அருட்செல்வமே செல்வங்களுள் வைத்துச் சிறந்த நற்செல்வமாம். நாயனாரும் 'அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம் - பூரியா கண்ணு முள' என நெய்த்தருளிச்செய்தார். இன்னும், பொருளுடையா ரிவ்வுலக றுகாச்சியே யெய்தப். அருளுடையாா இவ்வுல றுகாச்சியு மவ்வுலக றுகாச்சியுந் தப்பா தெய்தப். இன்னும், அருட்செல்வமுடையா ரிமனமயிறருணே தெய்வத்தன்மை யுறறு எல்லா வுயிர்களாலுந் தொழப்படு நீர்மையுடையரு மாவர். இங்னனமாதலின், கலவியறி வுடைய நன்மக்க ளெப்பொழுது மப்பெறறித்தாய வருடபெருஞ் செல்வத்தைக் குறிக்கொண்டு கடைப்பிடித் தீட்டனனாரும். இவ்வருளற மிகநுணஞ்சிறந்து நேராக் றுணசாதனமாதலினனே, "ஊழிவ்வாவாறொய்ற்றே" எனறும, "நல்லா நெய்ப படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந் - கொல்லாமை சூழு நெயி" "ஒன்றாக நல லது சொல்லாமை" "அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற - ஐயிசெகுத றுண ணுமை என்று" எனறும, "கொல்ல விரதந் குவையமெல் லாமோதக - வெல் லாரக்குஞ் சொல்லுவதெ னிச்சை பராபரமே" "கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாற் குத்திரக கோள்களவு - சுல்லாமற் கைதல் டோடிணக காமற் கணவிலும பொய் - சொல்லாமற் சொல்லினுங் சேனாமற் றொடியா றாயையிலே - செல்லாபற் செல்லந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகளே" எனறும, உண்மைதூய்சை அகநுன முறை யிட்டனவெனக். இனிச் சிவகாருண்ணியம் பேளுற, கொலை யூறுண்போ சூலா, புலவொன்றுங் குரவொன்றும பிரபஞ்சன (பாதகாசிரிய ரென்று முலகத்தி னிலவுகின் றார். "உண்ணுமை யுள்ள ஆயிரிலே யூறுண்ண - வண்ணுதல் செயயா தளறு" "கண்ணையிற் படிந்திட்டாலுந் கடவுளைப் பூசித் தாலுமகதவலாபற் கோடி தாண்ம வள ளலாய வழங்கி னுலஞ்சுவைகயில் ராத றுண தத்தவ முணாரந்த டாலும-பொருட்ப புலால் புகிப்போன டோயார கடைவ னனறே" என றுண்மைதூலகண முறையிழிதலே யவ ரறியா பொறுர்!

யாவாகாயினுந் தாமனுட்டிக்காத வுறுகியினைப் பிற ரனுட்டிக்கப் போகித்தல் பெரும் பேதமையாம். நாயனாரும் "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குவரத்கந் தானடக்காட்-பேதையிற் பேதையா ரில்" என றவ்வா நெய்த்தருளிச் செய்தாரென்பது. குண குற றன்கள பழிவினை காரணமாக வ்மனமயின் மகக்ஷணாபுரி நிழுதலின், குறறச்செய லுடையராய் வொருவ ரககுறற்செய்துள்ளின கேடுணர்ந்து, அவை தவிராந் நற்சண் நற்செய்கையுடையராய்த், தாமுனசெய்த குறறநீராதலைப் பிறாக் கெடுதற்செய்தல்க குணப்பிரசங்குஞ் செய்த மக்கதேயாம். அவா அவவாறு நன்று நாடிச் செய்யுந் குணப் பிரசங்கத்தினை முனைக் குறற் செய்தி காரணமாக வவமதித்த மக்கதனாரும்.

இனித் தமிழ்ப்புலவையுடையாா கடைப்பிடித்துச் செயற்பாலன். தன்குலநலம் பேணல், தந் தேசநன்மைபேணல், தந் சமயநன்மைபேணல், நன்மாரணக்காக்குக் கல்வி கற்பித்தல், நல்ல னுலகர்களை யிழற்றுசலென றிகை முதலாயின. முறகாலத்தத் தமிழ்ப்புலவ ரிப்பொதுநன்மைகளைக் கடைப்பிடித்துச் செய்த புதழுடம்பு நிறுவப் பரவாழ்வு பெற்றார். இக்காலத்தத் தமிழ்ப்புலவருட் பெரும்பாலா ரிவை செயயாத், தந் குடும்ப மோமபுத லொன்றுமே செய்து, கலவியறிவுப் பெரும்பயன் கொள்ளாத், கொண்கை காலங்கழித்திடுவர்!

இனிக் கலவியெனது நற்பொருட் புலமையாளர் இறைமுதற் கடவு டிருவரு னுடி யவனையு மவனருள் பெற்ற பெரியாரையும் பாடி உயத்தேநிலைநிப் பொய மையாளரான வுலக மாந்தரைப் பொருட்பெறு கருதிப் பாடுதல் பெருங் குற்றமாம். “பொயமை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புலவர் பாடுமின புலவராகள்” என்று சமயாசாரியரும், “ஒழிவொன் நிலாநதபல னுழிதோ றாழி நிலாவப்போம் - வழி யைத் தருநங்குள் வானவ ரீசனை நிறுட்போயக - சூழியிடு நல்ல வானகவி கொண்டு புலவீகா - னிழிபக கருதியோர் மானிடம் பாடலென னுவதே” என்று ஆழ்வாரும், பணித்தருளினார்.

இனித் தஞ்சைய நன்மை நாடும் புலவர் நியாயரெறியானே யதனைப் பரிபாஸ னஞ் செய்க. சமயாபிமானன்கொண்டு குடாகக் சமயவாத மொரு ஞானமு செய யற்க, உடையகனெல்லா மொரு முத்தகடவு ளானையின ஓவவோர் வகுப்பினராகிய வதிகாரிகள் பொருட்குத் தோற்றவிக்ஷப்பட்டு நிலைபெறுவனவாதலின், குதாக்கத காத தஞ்சைய நாட்டிப் பரசமய நிரந்தரநிலை குற்றமாம். சமயங்கள் ஒரு முதலவ னுணையிற்றேனறிக் கோபானமாய்த் தாரதமிய முறது நிலைபெறுமாறு ஞானமாத மெனனுங் கிரந்தத்தல் விரித்துக் கூறினும்.

இன்னும், இக்காலத் தமிழ்ப்புலவர் சமயத்திராபு பெற்று, அவரைக் கலவியறிவு டையராக்கிக், குடும்பபாற் மவாமே லிறக்கி விட்டுப், பிரவஞ்ச வையாக்கியமுறதுத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவதுத்துப் பர வீடு பெறுகூடு மெண்ணுஞ் சிறிது மில் ராய்ச், “சொற்றாநது கொலுனறிக் கோந்த நடைவீணராயப் பறதமுறு பண்டம் பழிகாது பிறசெறிந்து” மக்கண் மனைவி யொகதற் பற்றுமுறு, அவாநெறிப்பட்டு னீராவா ‘அடலவேண்டு மைந்தன புலத்தை விடல வேண்டும் - வேண்டிய வெல்லா மொருவது” “தலைப்பட்டா திரத் துறந்தா மயங்கி - வலைப்பட்டா மறையவர்” என்று நாயனா ருருளிக் செய்தலின், விடாது வந்த விருவைகப்பற்றும் விடறகுத் தவ வரத் துறந்து பற்றற்றான பற்றினைப் பற்றத் தொருதலையாற் செயற்பால தென்க. நன்மனச் சனகளுதியரு மந்திரி முதலியோர் மீது பூபாரம் வைத்து ஏகாதமருவியே விட்டை கூடிப் பற்றறுத்துச் சின முத்தராயினுரெனின், பரவீடுபெறு மனை வாழ்க்கை துறந்து வீரதம் பேணி ஏகாத மருவி மெய்யுணர்ந்து அவாவதுத்தாக்கே யுளாவதென்பது “தணிபாம் இவ்வனமாகலின், நிலையாமை நாடி நெஞ்சிற துற நது மெய்யுணர்ந்து அவாவதுத்துச் செம்பொருள் ஞானசசெவ்வராய வாழ்தலே ஒரு நன்மகனுக்குக் கலவியறிவின் முக்கியப் பயனைப்பது கடைப்பிடியாயிற்று, “நெஞ்சிற துறவா துறந்தாபோல வருசித்த - வாழ்வாரின் வனகனு நில” எனறெடுத்தருளிக் செய்தலின், நெஞ்சிற துறநெனரும், “கற்றதனு லாய பயனைக்கொல வாலறிவ- னறறு டொழாஅ ரெனின்,” “கற்றினி மெய்ப்பொருள் கண்டா தலைப்படு - மறநீ னிவி வாரா நெறி.”

ஒழிபியன முற்றிற்று.

நீர்வாவதுறை மாதவச் சிவஞானயோகி சுப்பிரமணியதேசிகன்
தேசர் பெற்ற சபாபதிநாவலரியற்றிய திராவிடப்பிரகாசிகை முற்றிற்று.

இந்நூலாசிரியரீயற்றியநூல்கள்.

- (க) சிதம்பரசபாநாதபூணம் — இஃது சிதம்பரமான்மிய மைந்தனு னொன்றான ஏமசபாநாத மானமிய மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளது; தொல்லாசிரியர் செய்யு ணடைகளைய நட்டாசமுததி தலந தீர்த்த வரலாறு உணர்த்துவது.
- (உ) சிவகீர்ணமீர்தம் — இது அபயதீர்ணியோகிகள் வடமொழியிலிற்றிய சிவ காணுமீர மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம், பூவபககஞ் சித்தாரந்த மென விருபகுதிசு தாடச சிவபரத்தவ னுதலுவது.
- (ங) சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம் — இது வடமொழியில் அரத்ததாசாரியரீயற்றிய சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம்; பரம சிவனே நானகு வேதங்களானு மெதித்தோதப்பமீம் பரம்பொரு ளென்று சாசிப்பது.
- (ச) பாரததாற்பரியசங்கிரகம் (ரு) இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம் — இவ்விர ணமீம் வடமொழியில் அபயதீர்ணியோகிகளியற்றிய பாரததாற்பரியசங் கிரகம் இராமாயணதாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள, பாரத ததானும் இராமாயணததானு னுதலப்பமீம் பரம்பொருள பரமசிவனென்ப சறிவுறுத்தவன.
- (சு) யேசுமதசங்கீர்பநிராகரணம் — இது யேசுமதததர் கொள்கை பூவபககமா தலைத் தருக்கத்திறு மெரிப்பது.
- (ஊ) இலக்கணவிளக்கிப்பதிப்புணாமறுப்பு — இஃது இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி யினமே னிகழத்திய குதாக்கமறுத்து அதன ியாயபலம் விளக்கும் வசன கிரந்தம்.
- (ஜ) வைதீககாவிய தூஷணமறுப்பு — இது பெரியபூராணம், இராமாயணம், தணி கைப்பூராணமெனலும் வைதீககாவியங்களை, அநியாயமாகத் தூவித்தகச் சிந்தாமணியெனலும் அவைதீககாவியம் பாராட்டினரை ியாயத்தினுமறு தது வைதீககாவியமாட்சி நிலையிட்ட வசனகிரந்தம்.
- (க்) ஞானதுடாமணி — இது சிவவணமதி நான்கும் பாரபரஞானமா யடங்குமாறு நிரூபிப்பது.
- (கங) ஞானமீர்தம் — இது சமயங்குளெல்லாம், முழுமுதற்கடவு ளொருவ ளுணையிற் றுணறி அதிகாரிபெதம்பற்றித் தாரதமய்ய முற்று நிற்கு முறைமை யுணாத தும் வசனகிரந்தம்.
- (கக்) திருச்சிற்ற பலவந்தாதி.
- (கஉ) திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.
- (கங) மாவையந்தாதி
- (கசு) சிதம்பர பாண்டியநாயக மும்மணிக்கோவை.
- (கரு) வடகோவைச் செல்வவிநாயகரீரட்டைமணிமாலே.
- (கசு) நல்லேச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிகம்.
- (கஎ) வதநிகரீத் தண்டபாணிக்கடவுள் பதிகம்.
- (கஅ) புறவார் பளங்காட்டீர்ப் புறவடமை பதிகம்.

பரிசோதனாபத்திரம்.

[illegible]

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௩௨	௧௪	ஏகார	ஏகார
௧௩௪	௧௧	முலிய	முதலிய
௧௩௬	௧௧	பரம	பிரம
௧௪௪	௩௪	யதனை	யதனை
௧௪௪	௩௬	பொருலல்ல	பொருளல்ல
௧௪௮	௧௮	தனபால	தனபால்
௧௫௪	௩௦	முறணுற்று	முறணுற்று
௧௫௪	௩௪	பறறி	பறறிப
௧௮௪	௮	கிளக்குகிளக்கு	கிளக்கு
௨௦௨	௩	நிராகரித்து	நிராகரித்து
௨௦௩	௧௪	விடி	விடி
௨௦௪	௧௫	விடி	விடி
௨௦௭	௨௬	சுற்றின	சுற்றின
௨௦௮	௫	ஆசனத்தி	ஆசனத்தி
௨௧௦	௬	தயாசனத்தி	தயாசனத்தி
௨௧௧	௧௩	கலையறிவு	கலையறிவு
௨௧௩	௨௩	ஆவர	ஆவர
	௨௫	பாரபர	பாரபர

இந்நூல் வைக்கொண்ட படிப்பைப் பார்த்தால் எந்தவித திருத்த பிழைகளும் திருத்தத்தின்படி முன்னாத திருத்திக்கொண்ட படிக்கப்படவில்லை.

